

Chelsea Quinn Yarbro

Hotel Transylvania

Przek³ad: Rados³aw Kot

Czêœæ pierwsza - Hrabia de Saint-Germain

Wyjłtek z listu kontessy d'Argenlac do jej bratanicy, Mme Madelaine de Montalia; datowane 13 września 1743:

(...) Z rozrywek na tę noc przewidziane było muzykowanie, a madame diuszessa zebrała w swoim salonie naprawd  wspaniały zesp . Nawet Rameau, chocia  zaawansowany wiekiem, do czy  do nas, sam jednak nie wyst powa . Mile la Trevallon śpiewała wąskie ballady, a Prywatni Muzycy Króla wykonali kilka utworów na smyczki.

By  tam i Saint-Germain - nie hrabia Louis, lecz inny, bardzo tajemniczy dżentelmen, przybyły do Paryża dopiero w maju - który zagra  kilka własnych kompozycji na skrzypce i klawikord. Rameau pogratulowa  mu tych dzieł i doda ,  e spotka  ju  kiedy  pewnego muzycznego męczyznę do złudzenia przypominajłcego Saint-Germaina, lecz było to dawno temu, w 1701 lub 1702 roku, i wówczas męczyzna ten miał około pi dziesiłtki, podczas gdy jego rozmówca nie może mieć wi cej ni  czterdzieci pi  lat. Saint-Germain przył  padłe z ust wielkiego muzyka pochwały z niek amanł wdzi cznoacił. Powiedział, że skoro pamiętany przez Rameau męczyzna zostawi  po sobie wrażenie tak silne, to on, Saint-Germain, mógłby tylko  czy  sobie, żeby to w aenie jego Rameau wspomina , jako że obraz żadnego zwykłego człowieka nie mógłby przetrwa  tak długo w pami ci Rameau. Rameau nadmieni ,  e imi  męczyzny, którego niegdy  pozna , brzmiało il conte Balletti i że podobnie jak Saint-Germain by  on dżentelmenem światowym i nieprzeci tnym...

Mieliśmy nadzieje ujrze  Mme Cressie, lecz diuszessa powiedziała nam, że jest ona chora i nie mogł a przyby , tak więc nie mieliśmy mo liwoaci wysłuchania jej gry na violi d'amore. Wszystkich nas zasmuciła wieże o jej niedyspozycji, a Saint-Germain by  na tyle uprzejmy by, wyrazi  pragnienie, aby komplementy, którymi zosta  obdarzony mogłby przypa e la Cressie. Oznajmi , że trzy przedstawione melodie skomponowa  w aenie na jej instrument i bardzo pragnł usłyszeć ich brzmienie w jej wspanialej interpretacji.

By  też i Beauvrai, który zauwa y , że wszystkie damy zafascynowane sł Saint-Germainem. Zawyrokowa ,  e doznamy rozczarowania, gdy Saint-Germain zdemaskowany zostanie jako oszust. Biedny Beauvrai, ze swymi złymi przeczuciami, perfumami i krzywymi nogami, jak on może być zazdrosny o tak eleganckiego męczyznę, jakim jest Saint-Germain. Beauvrai przyby  z kompanił Saint Sebastiena, która to znajomo e nie jest zwiłzkiem godnym chwalenia się nim.

Tylko dobre imię jego żony i bon ton umożliwiły mu wej cie do najlepszego towarzystwa, które doprowadza Beauvrai do takiej w ciek oci...

Twój wuj i ja z radoacił oczekujemy twojej wizyty, droga bratanico. Cieszymy się, że rodzice zdecydowali wysł e cię do nas, jako że w kwestii córek trzeba być realistł. Kobiecie

twojej urody i młodości nie wolno pozwalać rozkwitać niezauważenie w Prowansji. Zapewnij swych rodziców, że zagwarantujemy ci opiekę dam, które najlepiej wiedzą, jak powinna być kobieta twego pochodzenia i o takiej jak twoja delikatności uczuć. Ufam, że nie urazi cię moja bezpośredniość... Przekonana jestem, że najlepiej, gdy dziewczęta wczesnie zdobywają zrozumienie dla praktycznych wymogów życia.

Zanim jeszcze będę mogła ucałować twoje policzki, polecam cię i twoim szanownym rodzicom, w szczególności cię memu bratu, markizowi, i nalegam, by wysłali cię do mnie przed końcem września. Żegnaj, z radością, że nie jest wstyd,

Twoja kochająca ciotka Claudia de Montalia Kontessa d'Argentan

Znany by³ jako hrabia de Saint-Germain i chociaż u³ywa³ też innych imion, niewielu w Pary³u potrafi³oby przypomnieæ sobie naj³awniejsze nawet z nich, jako ³e szacowny dwór Ludwika XV ma³o interesowa³ siê tym, co dzia³o siê poza granicami Francji czy też przed wst¹pieniem na tron Króla S³oñce.

Istnia³y zatem i takie zak¹tki Francji, których nie zna³ b³yszcz¹cy dwór, jak chociażby ta nêdzna uliczka, któr¹ skierowa³ w³acenie swe kroki. Jego intensywnie ciemne oczy wypatrywa³y teraz stert nieczystooci, wype³nij¹cych noc prawie namacalnym zapachem, które trzeba by³o omijaæ. Dzielnice nêdzy w nocnej porze, jak daleko Saint-Germain siêga³ pamiêci¹, by³y takie same na ca³ym oewiecie.

Cichy, dokuczliwy odg³os p³yn¹cej wody szumia³ mu w uszach. By³ jak nieustanne brzêczenie owada i przypomina³ o bliskooci Sekwany.

Z cieni patrzy³y na niego jarz¹ce siê czerwono oczy szczurów, a spowodowane jego przejoeciem szwargotanie gryzoni sk³oni³o Saint-Germaina do obna³enia zêbów w niepokoj¹czym grymasie. Nigdy nie nauczy³ siê ich lubiaæ, chociaż czêsto zdarza³o siê, ³e musia³ znosiæ ich towarzystwo.

Na nastêpnym skrzy³owaniu zatrzyma³ siê, niepewny, któr¹ obraæ drogê. Nic nie oznacza³o maj¹cej bieç kreto ku rzece alei. Wbi³ wzrok w ciemnoœæ i ruszy³ w¹sk¹ uliczki. Ponad nim chyli³y siê ku sobie, niemal styka³y, stare, ciê³kie brzemieniem wieków domy. St¹paj¹c jeszcze ostro³niej, natrafi³ na nieociosane kamienie, które s³u³y³y tutaj za chodnik.

Przed sob¹ dojrza³ blask latarni i cofn¹³ siê do wykusza bramy, by poczekaæ, a³ przejdzie stra³nik. Zagryz³ niecierpliwie wargi. By³y inne drogi, którymi móg³by przejoæ niezauwa³ony przez stra³e, lecz korzystanie z nich by³o doœæ niedogodne i prowadzi³o czasem do odkryæ szczególnego rodzaju. Dwukrotnie ju³ przynajmniej w swojej karierze narazi³ siê impulsywnym postêpkem na niepotrzebny rozg³os. Zatem czeka³.

Gdy stra³nik przeszed³, ruszy³ dalej. Na nogach mia³ czarne buty na wysokim obcasie, lecz szed³ cicho, a jego mocno zbudowane cia³o porusza³o siê z gracj¹ rzadk¹ u ludzi w tym wieku.

W koñcu dotar³ do miejsca, o którym mu mówiono - Zajazdu Pod Czerwonym Wilkiem. Szczelniej os³oni³ swój ozdobny strój d³ugim p³aszczem z czarnego aksamitu. By³ na tyle ostro³ny, by zostawiaæ w domu co cenniejsze przedmioty, z wyj¹tkiem wpiêtego w koronkê na szyi nieskazitelnego rubinu. Wiedzia³, ³e tak owiniêty p³aszczem i z nie upudrowanymi w³osami bezpiecznie mo³e iœæ miêdzy tych, którzy czekali nañ w mroczonej tawernie. Niewielk¹ d³oni¹ o smuk³ych palcach odsun¹³ rygle i wszed³ do wnêtrza.

Dziewiêciu zebranych w brudnym szynku mê³czyzn podnios³o g³owy, gdy drzwi siê otwar³y. Paru z nich cofnê³o siê z lêkiem, jakby ich sumienia nie by³y zbyt czyste.

Saint-Germain pozdrowi³ ich, zamykaj¹c drzwi.

- Dobry wieczór, Bracia - powiedzia³, k³aniaj¹c siê z lekka.

- Pan jest księciem Rakoczym z Transylwanii? - spyta³ po chwili jeden z nich, omielszy widaa od pozosta³ych. Saint-Germain sk³oni³ siê ponownie.

- Mam ten zaszczyt.

Pomyœla³, ¿e imiê to nie by³o jego w³asnym bardziej ni¿ Saint-Germain czy Balletti. Miana Rakoczego u¿ywa³ przez wiele lat w Italii, na Wêgrzech, w Rumunii, Austrii i saskim mieœcie DreŸnie. - Przypuszczam, ¿e jesteœcie Gildi¹? - spyta³, nieco zniechêcony. Czarownicy byli zwykle niepewnym elementem i ci tutaj nie stanowili wyj¹tku. Paru mia³o twarze inteligentne, z oczami têskn¹ymi za wiedz¹, która dla nich sta³a siê bóstwem. Lecz pozostali... Saint-Germain westchn¹³. Pozostali byli tacy, jak tego oczekiwa³. Przebiegli ludzie dzia³aj¹cy bez ogl¹dania siê na literê prawa, rozdaj¹cy trucizny i przeprowadzaj¹cy aborty na rzecz tych, którzy godzili siê z szanta¿em i p³acili. Ludzie, którym spryt zastêpowa³ umiejêtnoœci, a chciwoœæ by³a ich pasj¹.

- Nie bylicemy pewni, czy zechcesz przyjoœæ, panie - powiedzia³ jeden z czarowników. - Robi siê póŸno. Saint-Germain wszed³ dalej do pokoju.

- Przyby³em o umówionym czasie. Zegary nie wybi³y jeszcze pó³nocy. Z pobliskiego koc³io³a wybrzmia³o w³acenie szeœæ uderzeñ zwiastuj¹cych œrodek nocy, uroczyœcie ostrzegaj¹c, ¿e nadesz³a godzina duchów.

- Tak naprawdê - powiedzia³ Saint-Germain sucho - to jestem wczecniej.

- Najg³êbsza noc - mrukn¹³ jeden, nieomal siê ¿egnaj¹c, po czym zwróci³ siê do Saint-Germaina, wykrzywiaj¹c twarz w parodii dobrej woli.

- Poinformowano nas, ¿e mo¿esz nam pomóc, panie, w sprawie klejnotów. Saint-Germain westchn¹³.

- Wy, Francuzi, tak bezpoœrednio objawiacie sw¹ zach³annoœæ.

Dwoch z mê¿czyzn zeszywnia³o, a paru innych ucemiechnê³o siê przymilnie. Ten, który spyta³ o klejnoty, wzruszy³ ramionami i czeka³ na odpowiedŸ.

- Niech bêdzie - Saint-Germain przeszed³ na œrodek pokoju i zaj¹³ miejsce u szczytu ubogo zastawionego sto³u. - Przekazê wam sekret klejnotów, lecz pod pewnymi warunkami.

- Jakimi warunkami? - spyta³ czarownik, widaa najbardziej zainteresowany kamieniami.

- Wyœwiadczenia mi pewnych przys³ug. Zrobicie to, i to tak szybko, jak to mo¿liwe. Gdy zadania te zostan¹ wykonane, wówczas wyjawiê przed wami sekret klejnotów.

- A gdy przys³uga zostanie wyœwiadczona - zaszydzi³ ten sam - to pojawi¹ siê kolejne warunki, i jeszcze nastêpne, i koniec koñców pan zniknie, a nam zostanie tylko p³ótno w kieszeni na op³acenie naszych prac. - Odwróci³ siê.

- Powiedzia³em wam: jesteœcie chciwi - przypomni³ Saint-Germain. Do rozmowy w³czy³ siê jeden z grona tych, których hrabia oceni³ jako spragnionych wiedzy.

- Ja przyjmê pañskie warunki - powiedzia³. - To prawda, ¿e mo¿e nas pan oszukaæ, lecz

sk³onny jestem wykorzystaæ szansê. Saint-Germain zmierzy³ go spokojnie wzrokiem.

- Jak masz na imiê? - zapyta³, a jego piêknie nakrecone brwi lekko siê unios³y.

- Jestem Beverly Sattin - powiedzia³ po chwili trochê niespokojnie, jako ¿e czarownicy nie podawali zwykle swoich prawdziwych imion.

- Anglik? - spyta³ Saint-Germain w tym¿e jêzyku.

- Tak. Od wielu lat mieszkam we Francji. Jeœli wolno mi powiedziaæ, to czeka³em na tak¹ okazjê od dawna. Wasza Wysokoœæ? - skin¹³ g³ow¹ w sposób œwiadcz¹cy o znajomoœci wytwornych manier.

- Gdzie siê ksztaci³eœ, Sattin?

- Magdalene College, Oxford - powiedzia³. - Zosta³em wydany w dwudziestym dziewi¹tym za praktyki niezgodne z religi¹. By³em wtedy na drugim roku.

Pozostali czarownicy o¿ywili siê, a ten spoœród nich najbardziej zainteresowany klejnotami wszed³ im w s³owo.

- Nie rozumiem tego, o czym mówicie - poskar¿y³ siê i nakaza³ ober¿yœcie, by na nowo nape³ni³ kielich winem.

- By³o z mojej strony nieuprzejmym wykluczaæ ciê z rozmowy, d¿entelmenie - powiedzia³ Saint-Germain z powag¹, lekko z cudzoziemsk¹ akcentowan¹ francusk¹.

Szynkarz kr¹¿y³ tymczasem wok³o sto³u: jego okr¹g³a twarz loeni³a od potu, widaæ by³o zdenerwowanie. Spojrza³ ukradkiem na Saint-Germaina, podnosi³ kolejny kielich i nape³niaj¹c go.

Hrabia uniós³ drobn¹, wytworn¹ d³oñ.

- Nie pijê wina - powiedzia³, odprawiaj¹c ober¿ystê. Ten sk³oni³ siê tak g³êboko, jak tylko pozwala³a mu na to masa cielska i oddali³ siê poœpiesznie, zadowolony, ¿e uwolni³ siê od towarzystwa tych z³owró¿nie wygl¹daj¹cych mê¿czyzn.

Gdy gospodarz odszed³, Saint-Germain siêgn¹³ do jednej z wielu kieszeni swego czarnego p³aszcza i pod czujnym spojrzeniem czarowników wyci¹gn¹³ zeñ skórzany woreczek z wyt³oczonymi symbolami. Widz¹c, ¿e przyku³ bez reszty ich uwagê, powiedzia³:

- Domagacie siê ode mnie œwiadectwa prawdy. W³acenie je wam przedstawiam.

Otworzy³ sakiewkê i wyrzuci³ na stó³ tuzin wielkich diamentów. Jeden z czarowników nie pozosta³ nieczu³y na widok wspania³ych klejnotów. Ten, który po¿¹da³ ich najbardziej, wyci¹gn¹³ rêkê, lecz zaraz cofn¹³ j¹ z lêkiem.

- Proszê - przyzwoli³ Saint-Germain. - WeŹcie je. SprawdŹcie. Upewnijcie siê, ¿e s¹ prawdziwe. Potem wys³uchajcie mnie.

Rozpar³ siê na topornie ciosanym krzeœle i zapatrzy³ w kominek. Dziewiêciu mê¿czyzn wziê³o tymczasem diamenty w swoje rêce i zag³êbi³o siê w rozmowie prowadzonej przyciszonymi g³osami. Gdy czarownicy umilkli, hrabia przemówi³.

- S'dzisz zapewne, Le Grace, że sprytnie dokona³e podmiiany - powiedzia³, nie spoj¹daj¹c w jego stronê.

Czarownik, który tak kocha³ klejnoty, podskoczy³ zauważalnie. Wymamrota³, że ksi¹¿ê siê myli i wskaza³ na angielskiego czarownika.

- To chyba on. To nie ja.

Saint-Germain odwróci³ siê, skupiaj¹c na Le Grace spojrzenie swych ciemnych oczu.

- Postaraj siê mnie zrozumieæ, Le Grace - powiedzia³ ³agodnie. - Nie bêdê tolerowa³ ok³amywania czy oszukiwania mnie. Nie jestem g³upcem. Sattin nie wzi¹³ diamentu; ty to zrobi³e. Jest w wewnêtrznej kieszeni twojej kamizelki. Jest tam te¿ szeæ oszukañczych kawa³ków szk³a. Mój diament jest siódmy. Zanim policzê do dziesiêciu masz po³o¿yæ go na stole. Raz...

Le Grace nie móg³ znieææ spojrzenia œwidruj¹cych, czarnych oczu Saint-Germaina.

- Ksi¹¿ê Rakoczy... - zacz¹³, rzucaj¹c spojrzenia kompanom.

- Dwa.

- Wasza Wysokoææ, proszê raz jeszcze siê zastanowiæ, Le Grace nie jest... - próbowa³ ratowaæ sytuacjê jeden z czarowników.

- Trzy.

Szczur przemkn¹³ obok paleniska, popiskuj¹c wœciekle. Dwóch mê¿czyzn podnios³o siê i odwróci³o plecami do Le Grace, jeden z nich powiedzia³ przy tym do towarzysza:

- Le Grace wcale siê nie przedstawia³. Ksi¹¿ê po prostu go zna³.

- Cztery - stanowczo kontynuowa³ Saint-Germain. Mimowolnie rêka Le Grace zag³êbi³a siê w kieszeni kamizelki. Jego twarz stê¿a³a ze strachu.

- Możemy to przedyskutowaæ, ksi¹¿ê.

- Piêæ.

Sattin odsun¹³ siê nieco od Le Grace i zwróci³ po angielsku do Saint-Germaina.

- To prawda, że jest ³ajdakiem, Wasza Wysokoææ, lecz bywa u¿yteczny.

- Nie dla mnie. Szeæ.

- Lecz to bez sensu - zaprotestowa³ Sattin. - Jeœli zna pan sekret klejnotów, to ten jeden z pewnoœci¹ nie mo¿e wiele dla pana znaczyæ.

- Siedem. Nie lubiê byæ okradanym - powiedzia³. - Nie lubiê byæ ok³amywanym. Cz³owiek, który oszuka mnie na jeden klejnot, oszuka mnie na wiele. Osiem.

Ciê¿kie krople potu wyst¹pi³y na twarz Le Grace, przesun¹³ po niej rêkawem. Poprawi³ siê niespokojnie na krzesele. W ustach nagle mu zasch³o i siêgn¹³ po wino, pij¹c ha³aeliwie.

- Dziewiêæ - chocia¿ g³os jego nie brzmia³ g³oceniej, s³owo to zabrzmia³o w obskurnej gospodzie niczym wystrza³.

- W porz¹dku - przyzna³ siê Le Grace i siêgn¹³ do kieszeni kamizelki. - W porz¹dku! -

pogardliwie cisn¹³ woreczek na stó³. - Sprawdy³ je.

Westchnienie ulgi przesz³o po sali, napięcie ust¹pi³o. Dwóch stoj¹cych przy ogniu czarowników wróci³o do sto³u. Saint-Germain otworzy³ mieszek. Opisane wczesniej siedem kamieni upad³o na stó³ obok klejnotów rozsypanych tam wczesniej.

- Który zatem jest w³aciewy - spyta³ sarkastycznie Le Grace.

Saint-Germain sięgn¹³ bez s³owa i zebra³ szeceæ kamieni w stos. Potem, zawin¹wszy wokó³ rêki kawa³ek serwety ze sto³u, uderzy³ w kamienie piêceci¹. Gdy uniós³ d³oñ, na stole pozosta³ szklany proszek. Spojrza³ pytaj¹co na pozosta³ych.

- Ksi¹ê Rakoczy... - powiedzia³ powoli Sattin. - W imieniu naszego Bractwa i naszej Gildii przepraszam ciê i proszê o wybaczenie. Saint-Germain przytakn¹³.

- Zgoda. Zamknijcie tylko dobrze tego cz³owieka i przypilnujcie, by nie mia³ ju³ wiêcej dostêpu do Gildii.

Sattin skin¹³ g³ow¹ i zwróci³ siê do pozosta³ych.

- S³yszeliœcie, czego ê¹da ksi¹ê - wskaza³ dwóch, którzy uznawali jego prawo do rozkazywania. - Pesche i ty, Oulen, we³cie Le Grace na górê. Do pokoju na strychu.

- Chod³ - powiedzieli zbli³aj¹c siê do niego. Byli przygotowani, by zabraæ go si³¹ gdyby stawi³ opór. Le Grace popatrzy³ na nich.

- On jest zwyk³ym oszustem. Ąaden z tych diamentów nie jest prawdziwy. - Popatrzy³ z rozpacz¹ na swych braci z Gildii. - One nie mog¹ byæ prawdziwe. To tylko szk³o.

Saint-Germain rzuci³ mu zimne, znudzone spojrzenie.

- To, êe jesteœe szarlatanem, to nie powód jeszcze, by wszystkich innych uwa³æ za pozbawionych honoru.

Uj¹³ najwiêkszy diament i po³o³y³ go na sproszkowanym szkle. Zawin¹za³ serwetê wokó³ d³oni i z ca³¹ si³¹ opuœci³ rêkê na kamieñ. Stó³ zadr³a³. Gdy podniós³ rêkê, klejnot wbity by³ w stó³ do po³owy obwodu, lecz pozosta³ nienaruszony. Saint-Germain rozwar³ d³oñ i odrzuci³ serwetê.

- Pañska rêka... - zaczai Sattin.

Saint-Germain po³o³y³ d³oñ na stole, obracaj¹c j¹ wñêtrzem do góry.

- Jak widzisz.

Le Grace ju³ nie odwa³y³ siê nazwaæ tego oszustwem. Opuœci³ g³owê i pozwoli³, by bracia z Gildii go odprowadzili.

- Da³ mu pan odprawê - powiedzia³ Sattin z niejaki¹ satysfakcj¹ w g³osie, wiedz¹c, êe i jemu udzielono odpowiedzi.

- Na krótki czas jedynie - rzek³ hrabia, potrz¹saj¹c z niechêci¹ g³ow¹.

- Nim minie parê godzin dojdzie do wniosku, êe by³a to iluzja i zapragnie mnie skompromitowaæ. - Dotkn¹³ swych ciemnych w³osów. - Mniejsza z tym, Angliku. Wiêcej mam

pilniejszych spraw, niżli rozgoryczony fałszywy czarownik.

- Powiedział pan, że potrzebuje naszej przysługi. - Sattin przechylił się do przodu, a sześciu męczczyzn słucho go teraz w napięciu.

- W zamian za sekret klejnotów, tak - Saint-Germain popatrzył na nich.

- Który z was jest Francuzem?

Czterech przyznało się do francuskiego pochodzenia.

- A reszta? - spytał Saint-Germain, odhaczając gestem Anglika Sattina.

- Ja jestem Hiszpanem. Nazywam się Ambrosias Maria Domingo y Roxas. Jestem z Burgos. - Skłonił się osobliwie, dodając: - Zostałem ekskomunikowany za herezję, uciekłem jedynie dzięki temu, że eskorta, która miała dostarczyć mnie do Madrytu, nie była zbyt uważna. Twierdził teraz, że uciekłem za pomoc czarów, lecz tylko przytomność umysłu mnie uratowała.

Saint-Germain przyjrzał się małemu Hiszpanowi.

- Mogę w przyszłości mieć dla ciebie zadanie - powiedział po hiszpańsku. - Póki co, gratuluję ucieczki. Jesteś jednym z niewielu - skierował teraz uwagę na Francuzów.

- Czy któryś z was miał kiedyś do czynienia z arystokracją? Czarownicy wymienili spojrzenia, a jeden z nich, nieco starszy od pozostałych, powiedział:

- Ja byłem majordomusem w majątku Savigny. Było to ponad dwanaście lat temu.

Saint-Germain uniósł brwi.

- Na ile potrafisz naśladować ich maniery? Och, nie tych naprawdę wysokiego urodzenia, lecz bogatych burżujów? Były majordomus wzruszył ramionami.

- Nigdy tego nie próbowałem, księżę, lecz jestem pewien, że wiem, o co chodzi. Dość dobrze potrafię małpować.

- A zatem będziesz tym, który dokona dla mnie transakcji - ujrzał wyraz lęku na twarzy męczczyzny. - W le Fauborough - hrabia uemiechnął się do siebie - przy Quai Malaquais numer dziewięć, znajduje się dom gry. Wybudowany został za czasów Ludwika XIII. Różne były jego losy. Znany jest jako Hotel Transylwania.

- Nazwany tak został od innego Rakoczego, czy nie tak było, panie? - zaryzykował Sattin, gdy cisza przeciwników była zbyt dźwięczna.

- Słuchaj, że te nazwy nosi już wcześniej - powiedział Saint-Germain, jakby mała go ta sprawa obchodziła. - Lecz trzydzieści lat temu pewien Rakoczy mieszkał w tej rezydencji.

- Pański ojciec? - pytanie Sattina wyrażało ciekawość ich wszystkich, co widział było po twarzach.

- Jeżeli chcecie tak to widzieć.

Czarownicy spojrzeli po sobie, po oczianach, po łonim ogniem kominka. Patrzyli gdziekolwiek, tylko nie na postać w ciemnym ubraniu, która siedziała, czekając cierpliwie, aż zwróci

sw¹ uwagê z powrotem na ni¹.

- Cóż takiego mamy zrobić z Hotelem Transylwania? - spyta³ za wszystkich Domingo y Roxas.

- Pragnê, abyście go dla mnie nabyli. Możecie sobie powiedzieć, że jestem sentymentalnie przywi¹zany do nazwy czy do budynku, jeżeli potrzebujecie dla tego jakiegoś wyjaśnienia - powiedzia³, uprzedzaj¹c ich pytania. - Dostarczê wam funduszy wystarczaj¹cych po dziesięciokro³ na to, aby go kupić. Mam nadzieję, że nie wydadacie aż tyle, lecz ile by kosztowa³, nabêdziecie dla mnie Hotel Transylwania. Czy to rozumia³e?

- Tak jest, Ksi¹żê Rakoczy.

Pesche i Oulen, czarownicy, którzy zabrali z pomieszczenia Le Grace, wrócili i z przesadn¹ skromnośc¹ usiedli przy końcu sto³u.

- Ta ma³a ksi¹żeczka l'Abbe Prevosta uczyni³a nazwê Hotelu Transylwania niemi³ dla ucha - mrukn¹³ Saint-Germain. - Nie mia³ takiej reputacji, gdy... mój ojciec... w nim mieszka³. Zatem - powiedzia³ energicznie, spogl¹daj¹c na ogień - kupisz Hotel Transylwania, nie wymieniaj¹c przy tym mego imienia. Możesz powiedzieć, że jesteś czymś agentem lub że kupujesz go dla siebie. Lecz w żadnym wypadku nie wolno ci powo³ywać się na mnie. Gdybym godzi³ się z tym, policja wiedzia³aby o transakcji w ci¹gu godziny. Twoja dyskrecja jest, ufam, ca³kowita?

- Tak jest, panie.

- Dobrze. - Zwróci³ się do czarownika, który nigdy³ by³ majordomusem. - Jak się nazywałeś?

- Cielblue - odpowiedzia³ niezw³ocznie. - Henri-Louis Cielblue.

- Czaruj¹co. Imiê budz¹ce zaufanie. Możesz używać swego lub jakiegokolwiek innego imienia, gdy bêdziesz prowadzi³ negocjacje z obecnymi w³ościcielami rezydencji.

- A co zrobisz z ni¹, panie, gdy bêdziesz już jej w³ościcielem? - spyta³ Pesche z szacunkiem, lecz z ciekawośc¹ i sk¹pstwem w oczach zarazem.

- Otworê go na œwiat, rzecz jasna. Zbyt d³ugo by³ ubogim krewnym rezydencji de Yille. To siê zmieni.

- Panie... - zacz¹³ Domingo y Roxas. - Dlaczego pragniesz go posiadaê? Czy dlatego, że sam pochodzisz z Transylwanii?

Wymuszaj¹ce zwykle szacunek spojrzenie Saint-Germaina sta³o siê nieco b³êdne.

- Przypuszczam, że to dlatego, iż Transylwania jest moj¹ ojczyzn¹ i by³em tam ksiêciem krwi - jego twarz rozjaśni³a siê. - To prawda, panowie, że ziemia ojczysta przyci¹ga, niezależnie od tego jak daleko od niej i jak d³ugo bez niej siê żyje. Powiedzmy sobie zatem, że jest to moja zachcianka, któr¹ wy potraktujecie z pob³ażaniem. W zamian poznacie sekret klejnotów. To nie jest z³a transakcja.

Beverly Sattin przyjrza³ mu siê ze spokojem.

- Do kiedy trzeba to zrobić?

- Jak najszybciej, mój drogi Sattin. Chcê, by Hotel Transylwania by³ mój, nim minie pa³dzielnik.

- Zebra³ diamenty w stos. - Tym zap³aciecie za rezydencjê. Przypuszczam, że wartoœæ ich okaże siê doœæ duŸa, by sprostae kaŸdej cenie, jak¹ podaæ moŸe w³aœciciel. A gdyby policja dowiedzia³a siê o moim nabytku, wówczas uznam was za wrogów i potraktujê stosownie do tego - tr¹ci³ diament, który wbi³ uprzednio w stó³. - Tego tu bêdziecie musieli wyd³ubaa. Niech gospodarz da wam nóg - wsta³ i zebra³ p³aszcz wokó³ siebie, przygotowuj¹c siê do odejœcia. - Bêdê tu o tej porze za dziesiê dni. Powiecie mi, jakie poczyniliœcie postêpy.

- Ksi¹ê Rakoczy - powiedzia³ Sattin. - Co z Le Grace? Saint-Germain œci¹gn¹³ wypielêgnowane brwi.

- To pewien k³opot - pog³adzi³ palcami rubin na szyi. - Póki co, przytrzymajcie go tutaj. MoŸecie zmieniaæ siê na straży. I pamiêtajcie, by by³a to straż z krwi i koœci, uzbrojona w ciê¹k¹ pa³kê. By³oby nad wyraz k³opotliwe, gdyby uciek³.

Przyjrza³ im siê raz jeszcze, stwierdzaj¹c, że chociaŸ byli raczej kiepscy, to widzia³ juŸ gorszych.

- Za dziesiê dni, panie - powiedzia³ Sattin, k³aniaj¹c siê nisko.

Saint-Germain odpowiedzia³ lekkim uk³onem, a potem wymkn¹³ siê z Zajazdu Pod Czerwonym Wilkiem w wilgotn¹ i zimm¹ ciemnoœæ paryskiej nocy.

Wyj¹tek z listu markiza de Montalia do l'Abbe Ponteneuf a datowane 21 wrze³nia 1743:

(...) Tak zatem, mój drogi kuzynie, zrozumiesz troskê, jak¹ otaczam moj¹ córkê, Madelaine. Argumenty mojej żony przekona³y mnie, lecz nie mogê pozby^æ siê g³êboko tkwi¹cej we mnie obawy, że moja córka mo³e wpa^ææ w rêce pewnej osoby. Madelaine przybêdzie do Pary³a czwartego lub pi¹tego dnia pa³Ździernika w towarzystwie swej damy, Cassandre Leuf, która znajduje siê na s³u³bie w naszej rodzinie od ponad dwudziestu lat, Nie lêkam siê o moj¹ córkê, gdy strze³e jej Cassandre. Lecz to nie wystarczy. Moim pragnieniem jest, by^æ nie traci³ jej z oczu i dawa³ jej przystêp do korzy³æci p³yn¹cych z twoich rad, jako że obaj wiemy, jakie to pokusy dostêpne s¹ na dworze naszego ukochanego monarchy.

Pewien jestem, że polubisz Madelaine. Jest ona dziewczyn¹ wra³liw¹ i o nieprzeciêtnym intelekcie. Urszulanki, które j¹ kształ³ci³y, chwali³y jej erudycjê i by³y zasmucone, i³ nie czuje ona powo³ania do po^æwie³enia siê religii. W rzeczy samej, jedynym, na co narzeka³y, by³ brak cierpliwo³æci do osób mniej od niej samej inteligentnych oraz pe³ne niepokoju zami³owanie do mi³o³æci dziwacznej i fantastycznej. Moja żona dowodzi niemniej, że ma³ż³eństwo i dzieci usun¹ te kaprysy natury, sk¹din¹d s³odkiej i odpowiedzialnej (...).

S³ysza³em od mojej siostry, kontessy d'Argenlac, u której Madelaine siê zatrzyma, że Beauvrai znów obraca siê w dobrych krêgach, zawdziêczaj¹c to wysokiemu urodzeniu swojej żony. Muszê z naciskiem zaznaczy^æ, że żadne zwi¹zki z Beauvrai nie mog¹ by^æ tolerowane. Nie mo³na pozwoli^æ, by ktokolwiek z kompanii skupionej niegdy^æ wokó³ Saint Sebastiena splugawi³ moj¹ córkê. Pozwól, bym wezwa³ ciê do bycia rygorystycznym w strze³eniu mego dziecka przed takimi, jak oni.

(...) B³agam ciê, by^æ uzyska³ pewno³ææ, gdyby Madelaine zapragnê³a ma³ż³eństwa, czy kierowa^æ bêdzie ni¹ g³os serca, a nie d¹żenie do podwy³żenia swej pozycji. Zbyt czêsto bowiem ma³ż³eństwo rodzi siê z oczekiwa³ni³ żywionych przez innych, a nie z mocnych wiêzów serc. Moja żona obarczy³a siostrê moj¹ zadaniem znalezienia dla Madelaine odpowiedniego mê³a i zapewnia ciê mogê, że uszczêliwi³by mnie widok jej pomy^ælnie wydanej. Lecz nie móg³bym znie^ææ widoku życia jej zniweczonego, jak tylu innym ju³ to siê zdarzy³o, Polegam na tobie, że dojrzysz prawdziw¹ jej naturê. (...)

Na imiê Boga, którego obaj szanujemy i czcimy, a który wyprowadzi³ ciê na wiod¹c¹ ku zbawieniu drogê z piekielnych ogni, polecam siê tobie i b³agam, by^æ pamiêta³ w swych modlitwach, o moich grzechach. Na tym æwiecie mam honor by^æ Twoim najbardziej uni³żonym i szanuj¹cym ciê kuzynem

Robert Marcel Yves Etienne Pascal Markiz de Montalia

- Stwierdziæ muszê, hrabio - powiedzia³a Mme Cressie, k³ad¹c jedn¹ d³oñ na swej piêknej, bia³ej szyi - ¿e zjawiasz siê nie wiadomo sk¹d. Saint-Germain sk³oni³ siê nisko ponad wyci¹gniê¹t¹ ku niemu drug¹ jej d³oni¹, niemal dotykaj¹c wargami mocnych, smuk³ych palców.

- Tylko wtedy zdarza, siê, ¿e wszystkie inne musz¹ zbledn¹æ w swej urodzie, gdy jest z nami La Cressie. Gdybym wy³oni³ siê obok ciebie spod ziemi, policzyæ móg³bym siê miêdzy szczêeliwymi, gdy¿ jak inaczej mo¿na znaleŹæ sobie drogê miêdzy wszystkimi twoimi adoratorami?

La Cressie zacemia³a siê niepewnie.

- Bardzo szarmancko, sir. Lecz, jak widzisz, jesteœ tu przy mnie sam.

- Tym wiêksze jest zatem moje szczêœcie - Saint-Germain rozejrza³ siê po zat³oczonej sali i skin¹³ rêk¹ ku alkwie.

- Bardzo pragn¹³em spotkaæ siê z tob¹, pani, lecz stwierdziæ muszê, ¿e to pomieszczenie jest trochê zbyt pe³ne zgie³ku. Mo¿e gdybyœmy wyszli...

Zgodzi³a siê i skierowali siê do alkowy. Jej szerokie jedwabne suknie szeleœci³y przy ka¿dym ruchu niczym liœcie. Ubrana by³a w morskie zielenie ze sztywn¹ halk¹ z kremowych koronek, ods³oniê¹t¹ tam, gdzie spódnica upiêta by³a w niewielkiej tiurniurze. W³osy by³y zaczesane prosto, w stylu znanym jako turkawka, a pokrywaj¹cy je puder rozsiewa³ zapach bzu.

Id¹cy obok Saint-Germain mocno siê od niej odró¿nia³: nosi³ krótkie spodnie i surdut z szerokimi po³ami; wszystko to z czarnego jedwabiu. Zawiniête mankiety surduta ujawnia³y czarny brokat. Do kompletu dobra³ takiego¿ koloru poñczochy i buty, wobec czego tylko wyszywana kamizelka i nieskazatelnie bia³a koronka wokó³ szyi i nadgarstków koi³a surowoœæ jego stroju. Na zapinkach iskrzy³y siê diamenty, a rubin lœni³ w koronce na szyi.

Gdy podprowadzi³ j¹ do niskich krzese³ w alkwie, rzucaj¹c wzmiankê o tak silnie kontrastuj¹cych ich strojach, La Cressie westchnê³a:

- Uprzejmy jesteœ, Saint-Germain, lecz przegl¹dam siê czasem w lustrze. Nawet mój m¹¿ zdoby³ siê ostatnio na parê uwag dotycz¹cych mego wygl¹du. Obawiam siê, ¿e przebyta choroba zostawi³a na mnie œlady. Widzê to w zwierciadle - znów przy³o¿y³a rêkê do szyi, mimowolnie dotykaj¹c kszta³tej naszywki w kszta³cie violi d'amore.

- Prawd¹ jest, ¿e ci¹gle jesteœ trochê blada - zauwa¿y³, wytr¹saj¹c na zewn¹trz koronkowe mankiety. - Lecz do twarzy ci z tym. Z jasnymi w³osami i takimi¿ oczami, bardziej jesteœ eteryczna, ni¿ kiedykolwiek. Widzia³em, jakim wzrokiem patrzy³a na ciebie ciemnooka markiza de la Sacre Sassean. - Przyjrza³ siê naszywce na jej szyi. - Œwietny pomys³. S¹dzê, ¿e zapocz¹tkujesz tym modê.

- Dziêkujê, hrabio - powiedzia³a, niepewnie próbuj¹c zadaæ k³am ch³odowi, który zawiera³ siê w jej g³osie. - Chcia³abym zapocz¹tkowaæ modê. - Urwa³a nagle.

- Co siê dzieje, pani? - spyta³ ³agodnie, gdy cisza zbyt d³ugo wisia³a miêdzy nimi.

Mme Cressie podniosła nagle przestraszony wzrok.

- To nic, hrabio, nic - jej omech był wymuszony. - Miaam ostatnio trochę męczących snów.

- To nie jest zwyczajne, gdy wychodzi się z choroby. Czy pozwolisz, bym dał ci napój, który ułatwi sen?

- Ty? - powiedziała szybko, zmieszana. - Nie, nie, nie o tym myślaam. Przyszło mi do głowy jedynie, że może powinniśmy pospieszyć na kolację. Słyszaam, jak lokaj zapowiada już jakieś czas temu, a teraz wydaje mi się, że jestem głodna.

Saint-Germain uśmiechnął się dwornie. Wiedzia, że tak naprawdę to nie była zainteresowana kolacją, gdyż apetyt jej cięgle przyjemniała sabaocę, lecz zaoferował jej ramię, na którym położyła dłoń.

Hotel de Ville przeżywał wrazenie jedyną ze swych najlepszych nocy. W głównej sali balowej dwudziestu muzyków grało dla rzeszy tańczących, poruszających się po inkrustowanej podłodze niczym morze kwiatów: tak liczne i rozmaite były kolory jedwabów, brokatów, aksamitów i koronek, które tam noszono. W hotelu znajdowały się pokoje gier karcianych, gdzie trafiać można było nawet na zakazaną jokę, a robry dotyczyły zaiste zawrotnych sum. Miałoby tutaj gdzieś, a wyraz arystokratycznych twarzy skierowania się ku ponurości. Inne gry hazardowe panowały w oddzielnych pokojach, w których rozbrzmiewały dialogi tak samo niemal blyskotliwe, jak łeniące złote ludwiki, piętrowe się na stołach przed eleganckimi graczami.

W sali, w której podawano kolację, Saint-Germain powitał dystygowanymi skinieniami głowy liczne grono swoich znajomych, niektórym posyłając okolicznościowy gest dłoni. Poprowadził Mme Cressie do jednego z wielu zacisznych stolików i, usiadłszy, zapytał:

- Co mogę mieć przyjemności przynieść ci, pani?

- Cokolwiek, co sam weźmiesz - odpowiedziała nieprzytomnie.

- Nie jestem akurat głodny - rzekł, myślic, że nie jest to całkiem prawdziwe stwierdzenie. - Widzę, że mają tu szynkę i kurczaki, i że dzisiejszego wieczoru daje się dostrzec też coś, co wygląda na talerz z przysmakami homarami. - Uśmiechnął się do niej całą mocą swych ciemnych, fascynujących oczu. - Podejrzewam, że będziesz pani tak uprzejma i zechcesz pozwolić mi, bym wybrał za siebie?

Mme Cressie zatraciła się w głębi jego oczu, zapatrzyła na jarzącą się w nich obietnicę.

- Tak - mruknęła. - Cokolwiek wybierzesz... - Między jej brwiami pojawiła się drobna zmarszczka, a ręka znów ukradkiem sięgnęła szyi.

Saint-Germain tymczasem zaczął torować sobie drogę przez tłum wygłodzonych ku długiemu bufetowi zastawionemu na północny posiłek. Gdy napełnił talerz dla La Cressie, przerwał mu ową czynność diuk Vandonne, doceł młody mężczyzna z dziwnymi, przebiegłymi oczami, będący zakał rodziny i hańbą dla samego siebie.

- Nienawidzę tych uroczyścioci - powiedziała młodzienc przez ocicenięte zęby, rozluźniając

koronki wokó³ szyi. - Lêkam siê ich i nienawidzê.

- To dlaczego pan przyszed³? - spyta³ Saint-Germain, odwracaj¹c uwagê od pasztetu z w¹tróbek dziczyzny z owocami ja³owca, który to nak³ada³ hojnie na talerz La Cressie.

- Bo gdybym nie przyszed³, zosta³bym niechybnie skarcony przez matkê i jej dwie siostry - mówi³ silnie wzburzonym g³osem Vandonne. - Nie jestem w stanie im umkn¹æ: mieszkaj¹ ze mn¹. Otó¿ i jestem. Oczekuj¹, ¿e znajdê ¿onê; ¿e zwabiê na swój tytu³ i do mego ³ó¿ka jak¹œ mo¿liw¹ do przyjêcia dziewicê - zaszydzi³. - Znam lepsze sposoby wykorzystywania dziewic.

- Tak? - Saint-Germain zwróci³ siê ponownie ku bufetowi. Wiedzia³, ¿e diuk uprawia³ jedne z najmniej akceptowanych perwersji, lecz mimo to pad³a z jego ust uwaga wprawi³a go w lekkie zak³opotanie. Vandonne zachichota³. DŸwiêk ten zmrozi³ hrabiego.

- Beauvrai powiada, ¿e do tego potrzeba dziewicy. Chcia³bym, ¿eby uda³o nam siê znaleŸæ jak¹œ. Myœlê oczywicie o prawdziwej dziewicy. Takiej, która nadawa³aby siê do u¿ytku.

- Do czego niby? - Saint-Germain uniós³ brwi. Jego twarz przybra³a wyraz uprzejmego, lecz s³abego zainteresowania, ukrywaj¹c wyp³ywaj¹cy z pewnoœci, ¿e dobrze zrozumia³ te s³owa, zimny lêk.

- Och, do tego i owego - powiedzia³ wymijaj¹co Vandonne. - To nie jest miejsce, by o tym rozmawiaæ. - Twarz diuka spowa¿nia³a. - Tak czy tak, nie jest pan jednym z nas. Chocia¿... s³ysza³em, ¿e jest pan cudzoziemcem, a cudzoziemcy czasem zajmuj¹ siê takimi rzeczami - siêgn¹³ po nastêpny kielich wina, gdy¿ w³acenie kelner przenosi³ obok zastawion¹ szk³em tacê. Vandonne zakl¹³, gdy przez w³asn¹ niezrêcznoœæ rozla³ wino na kaskadê sp³ywaj¹cych mu po piersi koronek. Wychyli³ po³owê pozosta³ej w kielichu zawartoœci, nim znów zwróci³ siê do Saint-Germaina.

- Czy lubi pan dziewice?

- Obawiam siê, ¿e nie jestem kompetentny w tej dziedzinie - powiedzia³ hrabia, k³aniaj¹c siê dla zachowania formy i wracaj¹c niezw³ocznie przez gêsty ju¿ t³um do Mme Cressie.

- Wielkie nieba! Nie dam rady zjeœæ tyle, hrabio - powiedzia³a zmieszana, gdy ustawi³ przed ni¹ pe³ny talerz. Saint-Germain ucemiechn¹³ siê.

- Có¿, pani, sama chyba to rozumiesz, ¿e skoro brak mi by³o pewnoœci, co w³aceciwiê lubisz, to zdecydowa³em siê uznaæ, ¿e mo¿e wiêksza ró¿norodnoœæ ciê zadowoli. A jeœli jest tu wiêcej ni¿ pragniesz, mo¿e wiêc samo jedzenie uczyni ciê g³odn¹ i wzmocni apetyt. Nic na to nie poradzê, lecz s¹dzê, ¿e bladoœæ, na któr¹ siê uskar¿asz, wynika po czêœci z rzadkich posi³ków.

Usiad³ naprzeciwko niej.

- Lecz ty nic nie jesz, Saint-Germain - zauwa¿y³a. Zby³ to machniêciem rêki.

- Przyj¹³em zaproszenie na póŸniejszy przyjêcie. Proszê zatem. Pasztet. A potem trochê tego wspania³ego auszpiku lub mo¿e jajka a la Florentine.

Mme Cressie by³a rozdarta. Przebywanie w towarzystwie tak znanego i tajemniczego hrabiego by³o oczywicie czynnem, co znacznie podnosi³o jej pozycjê towarzysk¹, jak i przyjemn¹ odmian¹ od

obojętności męca. Przy bliższym jednak poznaniu okazywało się, że Saint-Germain jest kimś mogącym naruszyć jej spokój. Jego badawcze oczy, co odkryła, były zbyt bystre, zbyt przenikliwe, że zbyt duży atwości zdolne dojrzały jej prawdziwe myśli, a niepokojące szczere zainteresowanie, które jej okazał, groziło zniszczeniem wszystkich zapór ochronnych, które wznosiła wokół siebie. Skubnie pasztet, rozważając swe kłopotliwe położenie.

- Jeżeli masz kłopoty, pani, możesz mi się z nich zwierzyć - powiedziała do niej cicho. - Daję słowo, że cię nie zdradzę. Znowu zawahała się, uderzona jego zaskakująco przenikliwością.

- Nie jestem pewna, czy dobrze pana rozumiem, hrabio. Saint-Germain pochylił się ku niej i przemówiłagodnie:

- Bezsownie można powiedzieć, że nie jesteście jeszcze w pełni sobą, moja droga. I jeszcze wyraźniej widać, że masz poważne kłopoty. Gdybyście zechciała mi opowiedzieć, co cię gnębi, mogę bym zasugerować ci coś, co byłoby dla ciebie pomocne. Słyszałem - tonem głosu wyrażając jeszcze więcej sympatii - że twój mąż rzadko bywa w domu. A skoro nie jestem w stanie wzbudzić wygasłego uczucia, nie stworzyć go tam, gdzie go nie ma, może uda mi się znaleźć przynajmniej jakiegoś remedium na twój żal. Wyprostowała się, z twarzą w szkaradzie, sypiąc ten afront.

- Sir!

Natychmiast spostrzegł swój błąd.

- Nie, nie madame. Złe mnie pani rozumiała - rzucił jej wymuszony ucieszony, by rozproszyć wstydliwość. - Aczkolwiek, jeżeli tego wścawie być zapragnęła, niewstydliwie nie byłoby dla ciebie problemem znalezienie kogoś, kto zechciałby ci dotrzymywać towarzystwa. Lecz rozważ moje słowo. Nie chciałbym cię nie podziwiać: uważam cię za zachwycającą kobietę. Lecz musisz zrozumieć, że takie sprawy nie interesują mnie już od dawna.

La Cressie czuła, jak rumieniec spełza powoli z jej twarzy, i wykorzystała swój chwilowy przewagę, by przyjrzała się temu dziwnemu mężczyźnie. Nie miała spojrzenia celibanta, lecz kiedyś już zauważyła brak plotek wiążących go tak z kobietami, jak i mężczyznami. I to nie dlatego, by nikt nie miał doń przystępu. Przypomniała sobie nagle - myślała przyniosła na jej wargi cień ucieszony - że było parę kobiet, które ze zdecydowaniem oblegały Saint-Germain przez kilka miesięcy, lecz nic z tego nie wynikało.

- Wygląda na to, że oboje niezauważnie się rozumiemy - podjęła. Saint-Germain rozłożył ręce.

- Jeżeli ty mnie źle rozumiałaś, pani, to czym innym może to być dla mnie, jak nie pochlebstwem? - spojrzał na jej talerz. - Lecz ty nie jesz, madame. Czyby ten wikt cię nie satysfakcjonował?

Z przymusem ujęła cięki, zdobiony spiralą widelec.

- Nie chciałam cię urazić, hrabio - powiedziała, zabierając się za następny kawałek pasztetu.

- To byłoby niemożliwe, madame. - Ta machinalnie uprzejma odpowiedź była osłoną dla

zal¹ków znużenia. Poprawi³ ulotny ob³ok bia³ej koronki, która rozlewa³a się na jego czarno-srebrnej kamizelce, tak że diamenty przypięte do mankietów zaleni³y jak krople wody, a wielki rubin rozb³ysn¹³ niczym serce poety.

La Cressie ucemiechn³a się zazdrośnie do klejnotów, myel¹c, że nie jest w porz¹dku, ię Saint-Germain może mieć tyle wspania³ych diamentów i ów wielki rubin. Potem porzuci³a te myeli i skupi³a uwagę na jajkach a la Florentine.

Saint-Germain obserwowa³ j¹ tymczasem, a w jego ciemnych oczach czai³o się lekkie rozbawienie. Dobrze, że by³a g³odna, nawet, jeżeli tylko po to, by go zadowolila. Dotkn¹³ swych w³osów, by upewnić się, że pokrywaj¹cy je bia³y puder wci¹ę się ich trzyma³. Pewien by³, że jego s³u¹cy, Roger, wykona³ pracę ze zwyk³¹ staranności¹. Z zadowoleniem stwierdzi³ bowiem, że palce wróci³y z lekkim tylko celadem pudru. Przytackn¹³ sobie w duchu, myel¹c, że każda epoka mia³a w³asne kaprysy mody, i że popularne we Francji pudrowanie w³osów w niczym nie ustępuje uk³adaniu ich w perfumowane sto¹ki t³uszczu, jak czyniono to dawno temu w Tebach. Uciszy³ tę myel i spyta³ La Cressie:

- Czy auszpik ci smakuje, madame? Spojrza³a na niego przez swe gęste, jasne rzęsy.

- Wspania³y, tak jak mo¹na się tego by³o spodziewaa. Mia³eć rację, co do rosn¹cego w miarę jedzenia apetytu. - W oczywisty sposób musia³a odczuwać oniecmienienie, gdy¹ doda³a cicho: - Obawiam się, że kiepskie ze mnie towarzystwo, hrabio.

- Nie, madame, zapewniam cię. To radość dla mnie widzieć cię przy stole - by³o to w ca³ości prawdziwe stwierdzenie. - To przywraca kolor twym policzkom.

- To raczej wino, które wypija³m - powiedzia³a przekornie.

- Wracasz do siebie - podniós³ się, k³aniaj¹c przechodz¹cemu obok ich stolika towarzystwu.

Parę osób z tej grupy odpowiedzia³o na jego pozdrowienie, po czym wyst¹pi³ z niej niski mę¹czyzna na krzywych nogach i o wygl¹dzie dandysa. Nosi³ osobliw¹ perukę z trzema go³ębimi piórami za każdym uchem. Jego surdut by³ z brzoskwiniowego at³asu ze z³otymi obrębieniami, koszulę zao³ usztywnia³y fiszbiny. Kamizelka z ciemnobr¹zowego jedwabiu wyszywana by³a w motyle, uszyte z tego samego, co surdut brzoskwiniowego at³asu krótkie spodnie, zwraca³y przesadn¹ uwagę na jego wrzecionowate nogi, którego to efektu nie os³abia³y fio³koworó¹owe pończochy ozdobione z boków bordowymi szlaczkami. Jego niemodne buty mia³y wysokie, czerwone obcasy, tak że drobi³ w nich, id¹c, jak kobieta. Trzy rzędy koronek na piersi unios³y się z oburzeniem, a w topazach odbi³o się cewiat³o.

- Przekleństwo! - rzuci³ g³osem zbyt donośnym i chropawym od nadu¹ywania tabaki. Saint-Germain spojrze³ na owego mę¹czyznę.

- Sir?

- Jesteś pan szarlatanem - krzykn¹³ tamten, ci¹gn¹c za ramię jednego ze swych towarzyszy. -

Nie widzia³em nigdy takiej bezczelnoœci. On tutaj! Nastêpne co ci powie, to ¿e jest w³aœcicielem tego przybytku!

Lekki uœmiech rozci¹gn¹³ wargi Saint-Germaina.

- Przykro mi, proszê pana, lecz z ca³¹ pewnoœci¹ nie posiadam tej rezydencji na w³asnoœæ.

- Chcesz byæ wobec mnie sarkastyczny, co? - mê¿czyzna post¹pi³ naprzód, a po³y jego surduta zafalowa³y. - Mówiê ci to w twarz, ty ³ajdaku: jesteœe oszustem i k³amc¹!

Mme Cressie z ha³asem upuœci³a widelec, wbijaj¹c przera¿one spojrzenie w Saint-Germaina. Hrabia nie uœmiecha³ siê. Jego ciemne, tajemnicze oczy wpatrywa³y siê w umalowan¹, brzydk¹ twarz impertynenta.

- Baronie Beauvrai - powiedzia³ uprzejmie - zdecydowany jesteœe doprowadziæ do k³ótni bez ¿adnego powodu. Nie zrobi³em niczego, by ciê obraziæ. Postanowi³eœe wybraæ mnie w³aœnie, by mieæ na kogo rzucaæ swe bezpodstawne insynuacje - przerwa³, by sprawdziæ, na ile wzbudzili uwagê ludzi woko³o. Z zak³opotaniem stwierdzi³, ¿e nie tylko ci, którzy przyszli na kolacjê przestali jeœæ i patrzyli na nici, lecz i kilku eleganckich d¿entelmenów przystanê³o przed drzwiami pokoju karcianego. Na ich twarzach malowa³a siê barbarzyñska zawziêtoœæ.

- Jeœeli godzisz siê z tymi zarzutami, jesteœe tak fa³szywcem, jak i tchórzem!

- Beauvrai odst¹pi³ z zadowolon¹ min¹ do ty³u i czeka³.

Przez chwilê Saint-Germain opanowywa³ gwa³towne pragnienie, by schwyciæ i zadusiæ starego rozpustnika. Podnosi¹c swój wspania³y g³os tak, by s³yszalny by³ we wszystkich zak¹tkach sali, powiedzia³:

- Uczono mnie zawsze, ¿e znajduj¹c siê w obcym kraju nale¿y przestrzegaæ zwyczajów gospodarzy i pamiêtaæ o tym, ¿e jest siê goœciem. By³oby z pewnoœci¹ nieuprzejmoœci¹ i niewdziêcznoœci¹ wszczynaæ tu burdê, baronie Beauvrai. S¹dzi³em, ¿e cz³owiek o pañskiej pozycji i tyloma skandalami na sumieniu, nie bêdzie chcia³ wzbudzaæ nowych niezdrowych sensacji. Z drugiej jednak strony, nie jestem Francuzem, jak uprzejmy by³eœe zaznaczaæ

- wyczuj³ wrog¹ reakcjê na te s³owa i szybko z tego skorzysta³. - Przyby³em tu, gdy¿ s³ysza³em wiele dobrego o francuskim smaku, kulturze i nauce, które wychwalane s¹ na ca³ym œwiecie. Szkod¹ by³oby, gdyby ktoœ taki, jak pan, przyæmi³ tê wspania³¹ reputacjê.

- C-C - powiedzia³ jeden z mê¿czyzn przy drzwiach, naceladuj¹c gestem pozdrowienie szpadzisty.

- Nie chcê, by mnie zbywano! - nalega³ baron, tym razem jednak z mniejszym impetem. Jeden z jego towarzyszy wzi¹³ go pod ramiê, chc¹c wyprowadziæ, lecz ten stawi³ opór. - Gdybyœ by³ mê¿czyzn¹, za¹da³byœe satysfakcji.

- Nie jest moim zwyczajem potykaæ siê z mê¿czyznami, którzy w oczywisty sposób dawno ju¿ stali siê niezdolni do walki. By³oby to z mojej strony karygodnym postêpkim, gdybym ciê zabi³. A

uwierz mi, baronie, nie chcê tego - zniży³ wprowadzie g³os, lecz jego s³owa by³y i tak s³yszalne w ca³ej jadalni.

Beauvrai rzuci³ mu ostre spojrzenie.

- Po¿a³ujesz tego - powiedzia³ lodowato. Odwróci³ siê do swej kompanii. - Straci³em apetyt. Ten pokój cuchnie pospólstwem. - Obróci³ siê na wysokim obcasie i wyszed³ godnie z pomieszczenia.

Do Saint-Germaina przyst¹pi³ m³ody mê¿czyzna w ró¿nych jedwabiach. I- Muszê przeprosiæ za mojego wuja - powiedzia³, k³aniaj¹c siê niepewnie. - Zdarzaj¹ mu siê chwile, gdy nie jest w pe³ni sob¹.

Saint-Germain pomyœla³ w duchu, ¿e w ci¹gu ostatnich paru minut widzia³ . prawdziwej natury Beauvrai, ni¿ normalnie mo¿na by³o dostrzec pod warstewk¹ og³ady.

- Nie jest ju¿ tak m³ody; to nie to, co kiedyœ - powiedzia³ do m³odego mê¿czyzny. - Zapewne jest pan w stanie zadbaæ o to, by nie zasiedzia³ siê tutaj zbyt d³ugo.

M³odzieniec przytakn¹³.

- To straszne. Popo³udnie spêdzi³ z Saint Sebastienem - nasta³a chwila pe³nej zak³opotania ciszy, gdy¿ wielu jedz¹cych podnios³o g³owy nas³uchuj¹c - Saint Sebastien powróci³, niestety, do Pary¿a, tak jak siê obawia³em. - Uczyni³ nerwowy, zrezygnowany gest. - Prosi³em mego wuja, by nie szed³, lecz on...

- Dostrzegam k³opotliwoœæ pañskiego po³o¿enia - hrabia stara³ siê ratowaæ sytuacjê. - Trudno jest bratankowi powœci¹gn¹æ wuja, prawda?

- Tak - m³ody cz³owiek rzuci³ mu wdziêczny uœmiech. - Zdaje pan sobie z tego sprawê, prawda? Wci¹¿ uwa¿any jest przecie¿ za g³owê rodziny, chocia¿ maj¹tek ju¿ od d³u¿szego czasu nie znajduje siê w jego rêkach...

- g³os znów mu siê za³ama³. Mówi³ chaotycznie. Saint-Germain przyzna³ racjê m³odemu baronowi.

- Takie kwestie zawsze s¹ skomplikowane - mrukn¹³. - Pañska kompania na pana czeka - doda³ z lekkim uk³onem, daj¹c tym do zrozumienia, ¿e jest usatysfakcjonowany i ¿e uwa¿a sprawê za zamkniêt¹.

M³ody cz³owiek sk³oni³ siê.

- Wdziêczny jestem za wybaczenie. Zrobiê, co tylko bêdê móg³, aby mia³ pan pewnoœæ, ¿e nie bêdzie z nim wiêcej k³opotów.

- Naprawdê? - powiedzia³ Saint-Germain, gdy m³ody cz³owiek wraca³ ju¿ do swego towarzystwa. Im by³ go bli¿ej, tym œmielszy stawa³ siê jego krok. Saint-Germain nie spotka³ nigdy przedtem barona de Radeux, lecz s³ysza³ o nim, ¿e ma o wiele lepsze maniery ni¿ pomyœelunek. Zdecydowany by³ teraz przychyliæ siê do tej opinii.

- Hrabio? - odezwa³a siê do niego Mme Cressie, gdy minê³o ju¿ skrêpowanie. - Czy zechcesz

mi nadal towarzyszyæ?

Saint-Germain spojrz³ na ni¹. Jego ciemne oczy by³y niepokoj¹co o¿ywione.

- Wybacz mi, proszê, na moment - powiedzia³ z zamyleniem. - Zapewniam ciê, ¿e nied³ugo ujrzysz mnie znowu. Nie bêdziesz zapewne ura¿ona, gdy przyprowadzê do twego stolika kontessê d'Argenlac?

Twarz La Cressie rozjaœni³a siê.

- Claudia? Ona jest tutaj?

- Widzia³em j¹ nieca³¹ godzinê temu. O ile siê orientujê, ma ona pod swym skrzyd³em jak¹œ krewn¹ z prowincji, lecz pewna byæ mo¿esz, ¿e kontessa nie pozwoli swej wiejskiej krewniaczce, by ciê zanudzi³a.

- Och, hrabio, nigdy nie mo¿na odgadn¹æ, kiedy mówisz powa¿nie, a kiedy ¿artujesz. PrzyprowadŸ natychmiast kontessê, a pewna jestem, ¿e przez wzgl¹d na ni¹ oczarowana bêdê jej krewn¹.

Saint-Germain sk³oni³ siê i wyruszy³ na poszukiwanie Claudii, kontessy d'Argenlac.

Znalaz³ j¹ w sali balowej, czekaj¹c¹, a¿ jej bratanica skoñczy taniec, jak wyjaceni³a hrabiemu, gdy przyszed³ i poprosi³ uprzejmie, by zechcia³a przyj¹æ zaproszenie na kolacjê.

- Myœla³am, ¿e to dziecko umrze ze strachu, gdy tu przyby³oemy. Dzieciê wieczorem jest tak t³oczno, a ona po raz pierwszy w Pary¿u. Stwierdzi³a, ¿e nikt jej nie zauwa¿y w tak wielkim zgromadzeniu. - Zaczem³a siê perliœcie, by podkreœliæ, jak osobliw¹ by³a ta myœel.

- Skoro tañczy, to nie mo¿e byæ przypadek. Ktoœ j¹ najwyraŸniej zauwa¿y³ - ucemiechn¹³ siê mi³e Saint-Germain. Lubi³ kontessê i wiedzia³, ¿e pod t¹ frywoln¹ fasad¹ kry³ siê inteligentny, bystry umys³. - Kim jest ta biedna dziewczyna?

- Nie biedna, hrabio. Jest jedynym dzieckiem mego starszego brata, Roberta. Opuœci³ on parê³adnych lat temu towarzystwo. Nie spotkasz go zatem. To markiz de Montalia.

Saint-Germain pochyli³ g³owê i chocia¿ nie by³ wysokim mê¿czyzn¹, ten wdziêczny gest doda³ mu wzrostu.

- Gdzie jest ta twoja bratanica bez skazy?

- Mój Bo¿e, chcia³abym ci j¹ wskazaæ.

- Opisz mi j¹. Zobaczê, czy uda mi siê j¹ odnaleŸæ.

Kontessa unios³a siê na palce i spojrz³a na nieustannie pl¹saj¹cy t³um.

- Jest w lawendowej sukni z weneckiego jedwabiu na w³osk¹ halkê w kwiaty. Jej spódnica podwi¹zana jest srebrnymi wst¹¿kami, ma na sobie naszyjnik z granatów i diamentów. W uszach ma diamentowe kolczyki. Gdzie ta dziewczyna? - kontessa z³o¿y³a wachlarz strapionym gestem. Próbowa³a wskazaæ bratanicê, lecz by³o to jak próba odró¿nienia postaci na obracaj¹cej siê szybko karuzeli.

- Tam! - powiedzia³a w koñcu. - Pod trzecim kandelabrem od drzwi, z wicehrabi¹ de Bellefort.

- Tym w b³ekitnych at³asach? - upewni³ si³e Saint-Germain.

- Tak - kontessa pozwoli³a sobie na ucemiech. Saint-Germainowi zdawa³o si³e, gdy to mówi³a, że jej g³os dobiega z daleka. - Jej imi³e to Madelaine Roxanne Bertrande de Montalia. I wprawdzie jako ciotka mog³e by³æ stronnicza, niemniej s¹dz³e, że jest pi³ekna.

Pod trzecim kandelabrem od drzwi bratanica kontessy d'Argenlac obróci³a si³e w³acenie w ta³ncu. Jej upudrowane w³osy by³y prosto uczesane, w sposób odpowiedni dla m³odej kobiety, która wkracza dopiero do socjety. Jej pi³ekne brwi by³y w ciemnym odcieniu kawy, podkreœlaj¹c tym œmiej¹ce si³e fio³kowe oczy. By³a wprawdzie troch³e zbyt wiotka, lecz jej sposób poruszania si³e pe³en by³ wdzieku, a gdy w odpowiedzi na jakieœ komentarz de Belleforta unios³a brwi, to by³ to widok zaiste królewski.

Saint-Germain powoli wypuœci³ powietrze.

- Jest najpi³ekniejsz¹ kobiet¹, jak¹ widz³e od wielu lat. - Patrzy³, jak schyla si³e w dygu ko³ncz¹c taniec. - Przewiduj³e, że odniesie spory sukces,

Claudio. Kontessa sprzeciwi³a si³e kurtuazyjnie i z ucemiechem w oczach.

- Chod³Y. Pozwól mi j¹ sobie przedstawi^æ. A potem b³dziesz móg³ zabra^æ nas na kolacj³e. Pewna jestem, że Madelaine jest g³odna, gdyż mi³e wyg³odzi³o samo przygl¹danie si³e ta³ncom - mówi¹c to, torowa³a sobie drog³e w³eród schodz¹cych z parkietu. Saint-Germain pod¹z³y³ za ni¹, wymieniaj¹c po drodze powitalne skinienia g³ow¹.

- Ach, Madelaine - powiedzia³a energicznie kontessa, gdy podesz³a do bratanicy. Z³o¹z³y³a de Bellefortowi uprzejmy uk³on i przenios³a uwag³e na Madelaine.

- Jest ktoœ, kto pragnie ci³e pozna^æ. Wspomina³am ci ju³ o nim w moich listach. M³e¹czyzna, który jest zagadk¹ dla nas wszystkich. Saint-Germain, pozwól, że przedstawi³e ci moj¹ bratanic³e Madelaine de Montalia.

Hrabia sk³oni³ si³e nad wyci¹gni³e¹t¹ d³oni¹, muskaj¹c j¹ jedynie wargami.

- Oczarowany - powiedzia³ cicho i ucemiechn¹³ si³e na widok rumie³ca, który zala³ twarz dziewczyny.

Wyj^ltek z listu Mme Lucienne Cressie do jej siostry, l'Abbesse Dominique de la Tristesse de les Agnes; datowane 6 paŹdziernika 1743:

(...) Sny, o których ci wspomina³am, nie ustaj^l i nie mogê siê ich pozbyæ. Czasem obawiam siê nawet, że tak naprawdę to wcale nie chcê ich odegnaæ. Modli³am siê, lecz na próżno. Powiedzia³am nawet o tym mojemu mêt³owi, lecz on, oczywiæcie, potraktowa³ to jako dobry çart i poradzi³ mi, bym wziê³a sobie kochanka, a to odpêdzi ode mnie myæli o æmierci. Lecz to nie æmieræ mnie nawiedza, moja ukochana Dominique. Nie wiem, co to jest, lecz nie jest to æmieræ.

Posz³am, za twoj^l rad^l, do mego spowiednika, a on powiedzia³, że by³am blisko grzechu i winnam b³agaæ Boga o wskazówkê. Obieca³, że bêdzie modliæ siê za mnie. Wypomnia³ równieç, że gdybym mia³a dzieci, nie zawraca³abym sobie g³owy takimi problemami. Wstydz³am siê powiedzieæ, jak to jest z moim mêt³em i ze mn^l. Achille utrzymuje, że jego gusty s^l greckie, tak jak i jego imiê, i że w Atenach te grzechy by³y cnotami. Jestem juç jednak pewna, że gdybym mia³a dziecko z innym mêt³czyzn^l, zadenuncjowa³by mnie jako cudzo³oçnicê. Tak zatem nie dane mi juç, jak siê wydaje, mieæ dzieci i biedny ojczulek doradza na próżno.

Saint-Germain, o którym pisa³am wczæniej, przys³a³ mi trzy nowe ronda. Moja viola d'amore jest mi jedyn^l pociech^l. Spróbujê zapewne skomponowaæ kilka w³asnych melodii, skoro skazana jestem na tak wiele pustych godzin.

Zamówi³am u Mattei wiolonczelê. To sugestia Saint-Germaina. Spróbowa³am na jednej swej rêki i by³am zdziwiona tym instrumentem. Ukszta³towany jest tak jak skrzypce, wiesz, i trzyma siê go miêdzy nogami, jak violê d'amore czy da gamba. Nie ma strun basowych, jak viola d'amore, co z pocz^ltku mnie rozprasza³o. Lecz ton jej by³ tak s³odki, a brzmienie tak wspaniale æpiewne, że nie mog³am siê oprzeæ. Zapewne któregoe dnia, gdy odwiedzê twoje zgromadzenie, zabiorê instrument ze sob^l i zagram dla was (...)

(...) Wierzê boskiemu mi³osierdziu i ufam, że wszystko z tob^l jest w porz^ldku. Pozwól, że poproszê ciê o modlitwy za mój sen, a nie bêdê budzi³a siê ze strachem o m^l duszê. Ani teç ze wspomnieniem nieæwiêtej zupe³nie rozkoszy. Zawstydz³am mnie pisanie o tym, lecz taka jest prawda. Mia³am te sny tylko trzy razy, a gdy siê budzi³am, wype³niona by³am lêtkiem przed sam^l sob^l. Lecz sama w nocy, gdy Achille jest z tymi mêt³czyznami, którzy s^l jemu podobni, wówczas chcê æniaæ znowu i czujê, że cia³o moje p³onie rozkosz^l. Kimçe jestem, że moje cia³o tak mnie zdradza?

Piêæ lat temu uwaç³am naszego ojca za despotê, jako że wys³a³ ciê do zgromadzenia, a nie na poszukiwanie mêt³a. Lecz dzisiaj s^ldzê, że b³aga³abym go, by pozwoli³ nam zamieniaæ siê miejscami. Zaarançowa³ maççeñstwo dla mnie, nie dla ciebie, gdyç pewien by³, że çadna dziewczyna ze znieksztac³on^l stop^l - tak jakby mia³ widzieæ stopê kobiety ktokolwiek oprócz jej

mê;a - nie mo;e poælubiaæ nikogo, jak tylko Koæció³. Wybacz mi to, co mówiê, lecz taka jest prawda.

Mówi³aa, ;e twoje powo³anie jest prawdziwe, lecz gdy wspomnê, jak ³ka³yæmy razem, nape³nione niepokojem... A nasz ojciec, gdy umiera³, wyzna³, ;e nie by³o mu lekko na duszy, gdy myæla³ o tobie. Och, powiedz mi, ;e jesteæ szczêæliwa, moja najdro;sza siostra. Pozwól mi uwierzyæ, ;e chocia; jedna z nas jest szczêæliwa.

B¹dŸ wobec mnie cierpliwa, moja Dominique. B¹dŸ pob³a;liwa. Jestem dzisiejszego wieczoru rozstargniona. Gdybyæ mog³a zobaczyæ Achilla z Beauvrai i tymi trzema m³odymi mê;czyznami, czu³abyæ siê podobnie jak ja. Lecz có; z tego, niczego teraz nie mogê zrobiaæ. Tak zatem czekaæ bêdê na moj¹ wiolonczelê i utwory, które obieca³ skomponowaæ dla mnie hrabia de Saint-Germain. Zapewne to póŸna godzina tak mnie rozstroi³a, jak i widok Achilla tego wieczoru tak wzburzy³ mój umys³. Nasza matka mówi³a mi, ;e zawsze gryz³am siê rzeczami, których nie mog³am zmieniaæ, i ;e by³o to g³upie marnowanie czasu. A Achille z pewnoæci¹ nie nadaje siê do zmiany. Mam w koñcu moj¹ muzykê, co jest sytuacj¹ szczêæliwsz¹ ni; po³o;enie Claudii d'Argenlac, która nie ma dzieci, a której m¹; jest hazardzist¹. Przynajmniej maj¹tek Achille jest nietkniêty, a on nie dba zupe³nie o to, co ja z nim zrobiê, przynajmniej tak d³ugo, jak d³ugo nie dotyczy to w ;aden sposób jego osobiaæcie.

Bêdê siê z tob¹ ;egnaæ, moja droga siostra, mówi¹c ci dobranoc. Mo;e ty zazna³aa spokoju, który nie z tego jest æwiata, i mo;e twoja dusza zaznaje odpoczynku nie niepokojona po nocy. Z siostrzanymi afektami i mi³oæci¹ pokutnicy,

pozostajê najbardziej oddana ci

Lucienne Cressie

Gdy Madelaine wesz³a do pokoju, kontessa d'Argenlac unios³a g³owê znad œniadania.

- Ach, dzieñ dobry, moja droga. Mam nadziejê, ¿e dobrze spa³ae? Madelaine mia³a wci¿ ucemiech na twarzy.

- Tak, ciociu. Mia³am przepiêkne sny.

- Bior¹c pod uwagê, jaki triumf odnios³ae ostatniego wieczoru, to nie powinnam siê dziwiæ - zacemia³a siê lekko kontessa zapraszaj¹c Madelaine gestem, by usiad³a. - Na co masz ochotê, moja droga? Jest pasztecik, s¹ owoce. Gdybyœ chcia³a, to mój kucharz mo¿e przygotowaæ omlet. Musisz byæ g³odna.

- Tak samo os¹dzi³ mnie wieczorem Saint-Germain. Da³ mi dwie dok³adki pasztetu - usiad³a wprost w strumieniu œwiat³a padaj¹cego z szerokich okien i rysuj¹cego wzory na jej szlafrocuku w b³êkitne i bia³e pasy. Jej w³osy, wolne od pudru, lœni³y z³otymi b³yskami.

- Gdyby nie sprawi³o to zbyt wiele k³opotu, to chcia³abym dostaæ tej chiñskiej herbaty, któr¹ ojciec przys³a³ - wziê³a ze stoj¹cej poœrodku sto³u porcelanowej patery jab³ko i zaczê³a obieraæ je ma³ym, ostrym no¿em.

- Oczywiście - kontessa nie odwracaj¹c siê wyda³a stoj¹cemu w drzwiach lokajowi polecenie.

- WeŹ sobie kilka - powiedzia³a do Madelaine, przysuwaj¹c jej talerz z pasztecikami. - Krem cytrynowy w nadzieniu pochodzi z cieplarni mego mê¿a. Powiedzia³ kiedyœ, ¿e postanowi³ jeœæ brzoskwiniê jak rok d³ugi.

- Gdzie jest hrabia? Nie widzia³am go od wczoraj, chocia¿ obiecywa³, ¿e do nas do³czy. Twarz kontessy zachmurzy³a siê na chwilê.

- By³ z przyjaci³mi. On lubi hazard, moja droga. W rzeczy samej, s¹ chwile, gdy naprawdê siê o niego obawiam. Czasem wrêcz umieram z niepokoju - wziê³a do rêki serwetkê. - Zreszt¹, to nic. Mam przecie¿ mój posag i moje dzie³awy, których on tkn¹æ nie mo¿e. Jeœli popadnie w ruinê, eh, bien, przypuszczam, ¿e i tak go wesprê... - westchnê³a i upi³a sk¹py ³yk gor¹cej czekolady.

- A zatem nie jesteœ szczêœliwa, ciociu - Madelaine wygl¹da³a na naprawdê poruszon¹.

- Jestem szczêœliwa na ile mogê byæ tak¹, moja droga. ¹adna kobieta nie mo¿e wiele oczekiwaæ od tego œwiata. Nie trzeba daleko siêgaæ, by tego dowieœæ. Pamiêtasz tê kobietê, z któr¹ jad³yœmy przy jednym stole?

- Madame Cressie? - Madelaine uspokaja³a siê z wolna. - Wygl¹da³a na wymizerowan¹ i smutn¹.

- Przesz³a niedawno chorobê - rzek³a kontessa, jak gdyby by³o to bez znaczenia. - Któregoe dnia bêdziesz mia³a nieprzyjemnoœæ poznaæ jej mê¿a. Jest jednym z tych mê¿czyzn... Nie chcia³abym ciê szokowaæ, lecz jest coœ, przed czym powinnaœ zostaæ ostrze¿ona. S¹ na tym œwiecie mê¿czyŹni, którzy czuj¹ antypatiê do kobiet...

Madelaine przytaknęła skwapliwie.

- Siostrzyczki mówiły mi, że zdarzało się tak często ze oświątami i że ci, których powołanie było szczere, sami uciekali i odcinali się od oświata, by nie musieć znosić ognia trawiącego ich ciało...

Ciotka przerwała jej ostro.

- Nie mówię o księżach, chociaż sędze, że i wśród nich są tacy, którzy, gdyby mieli tylko sposobność, byłoby jak Achille Cressie. To mężczyźni rozpaleni zmysłami. Oni wykorzystują się nawzajem, jak kobiety, tak więc nie odczuwają potrzeby, by sprzymierzać się z naszą partią. Usłyszysz o nich niejedno. Bardzo często są przystojni, otoczeni powszechnym poważaniem, piastują wysokie stanowiska. Diuk de la Mer-Herbeux jest jednym z nich i pewna jestem, że nie ma do czynienia z kobietami więcej, niż Achille Cressie. Lecz oczywiście - zacięła się nieoczekiwanie i okryła lekkim rumieńcem

- jest miły i bardzo uprzejmy. Nie znam nikogo, komu bardziej skłonna byłaby być zaufała. I jest bardzo niestosownym oskarżeniem to, co mówi o nim, że opowiada się za pokojem z Anglią tylko z powodu owego angielskiego lorda

- potrzebniejsza gościnia. - Spotkasz go wkrótce. Poza podobnymi gustami skłania go jednak z Achille tyle, co mnie z jakiegoś strasznego hiszpańskiego baronessa z szesnastoma pieskami salonowymi i całą oświatą księży - znowu przerwała na chwilę. - Tak naprawdę, to nieważne, co mówi. Sędze, że w istocie diuk de la Mer-Herbeux i Achille Cressie różnią się bardzo nawet, gdy chodzi o ich prywatne gusta.

Madelaine zapatrzyła się w okno.

- Często zastanawiam się, ciociu - rzuciła w zamyśleniu - jak to jest, że nawet między bardzo dobranymi partnerami może istnieć tyle różnic. Kontessa przytaknęła stanowczo.

- Cóż, małżeństwo jest czymś naprawdę szczególnym, nie sędzisz? Wiem, że gdyby Mer-Herbeux szukał żony i ja byłabym wolna, nie wahałabym się.

- Zauważysz rozszerzone zdziwieniem oczy bratanicy, lecz nie zamilkła.

- Zapewniam cię, że byłaby wspaniałym mężczyzną. Jest dobrym przyjacielem, nader czarującym i szczerym w uczuciach. O ile mężczyznach można to powiedzieć? A jeżeli w pewnym sensie nie lubi kobiet, cóż, jest wielu takich mężczyzn, którzy nie dotrzymują towarzystwa swoim żonom.

- Lecz po co w ogóle się żenić? Skoro Achille Cressie nie pragnie swej żony, to po co?... - Madelaine wzięła pasztecik, lecz po chwili odłożyła go na bok.

- Wszystkie musimy wyjść za mąż, moja droga. W przeciwnym razie spotykamy się z powszechnym potępieniem, a zresztą, bywa nawet... Tam, gdzie w grę wchodzi pieniądze i stan, małżeństwo jest po prostu kontraktem. W takich okolicznościach uczucia mają niewiele do rzeczy - w jej głosie pojawiła się cierpkość, a wyraz oczu zaczynał w Madelaine budzić lęk. - Małżeństwo jest uświęconym obyczajem, moja droga. Mężczyźni, jeżeli są młodszy synami, mogą go uniknąć, lecz kobiety zostają albo żonami, albo zakonnkami, albo kurtyzanami. W przeciwnym razie stają się

niepojętym cięgiem. Ewentualnie - dodała z lekkim ucieszeniem - czasem zostają ciotkami.

Madelaine wpatrywała się w obrane jabłko leżące na jej talerzu.

- To ponure perspektywy, ciociu.

- Wielkie nieba! - rzuciła kontessa ironicznie. - Teraz będziesz uważała mnie za męczenniczkę, a ja nie jestem kimś takim. Spójrz, Madelaine. Życie to coś więcej niż jakieś tam młodość. I by dopowiedzieć rzecz do końca, to bywa nawet czasem męczące, mieć ich ciągle wokoło siebie, starających się o nasze łaski, łaszczących się - skinięta na sęk o dolewkę czekolady. Madelaine zrozumiała, że temat został już zamknięty, ale jej ciekawość nie minęła.

- Ciociu, dlaczego opowiadasz mi o tych męczycznach? Kontessa uniosła brwi.

- Sporo czasu spędziłaś wczoraj z Bellefortem, a ja nie chcę, żebyś zbyt mocno brała sobie do serca jego awanse.

- Czy on też... - spytała niedowierzająco. Jej mały nóż stuknął o porcelanę.

- Król plotki. A towarzystwo, w którym się obraca nie jest z tych najlepszych - kontessa dopiła resztę czekolady i sięgnęła po pomarańczę.

- Ponadto, gdyby naprawdę zaczęła starać się o twój rękę, może nie zostałby zaakceptowany przez twego ojca. Jest zbyt blisko z Beauvrai i jego kompani.

- Beauvrai? - Madelaine odcięła kawałek jabłka i pogryzała go w zamyśleniu. - Czy to ten osobliwy starzec w okropnej peruce? Ten z baronem de les Radeux?

- Spotkałaś już de les Radeux? - spytała szybko ciotka.

- Tak, gdy byłaś w sali karcianej. De Bellefort przedstawił nas sobie i nawet tańczył z nim. Tańczy bardzo dobrze.

- Spotkałaś też Beauvrai? - kontessa ucieszyła się, że to nie powinno się nigdy zdarzyć. Dała swemu bratu słowo, że nie pozwoli Madelaine związać się z kimkolwiek z otoczenia Beauvrai. Teraz odkryła, że nie minie jeszcze tydzień, a jej bratanica tańczyła już z bratankiem Beauvrai.

Madelaine zauważyła niezadowolone ciotki.

- De les Radeux wskazał mi go jako swego wuja. Powiedziała, że przez ostatnich kilkanaście lat nie zjawia się w salonach, co wyjaśniało jego dziwny wygląd.

Kontessa za tupała niecierpliwie.

- Paulin - zwróciła się do lokaja. - Chcę, żebyś sprawdził, czy gotowa jest już herbata dla mojej bratanicy, a jeżeli tak, to chcę, żebyś przyniósł

- popatrz za lokajem opuszczającym pokój. - Nie chcę mówić o tym przy sędziach. Nie wolno ci, moja droga, mieć nic wspólnego z Beauvrai. Nic! To przysięgły wróg twego ojca. Wygląda może na grupca, ale jest bliskim przyjacielem Saint Sebastiena, a to najgorsze towarzystwo. Madelaine otworzyła szeroko oczy.

- Ja nie miałam zamiaru...

- Kilkanacie lat temu - przerwa³a jej ciotka- zanim siê urodzi³a, mia³ tu miejsce okropny skandal. Zosta³ szybko wyciszony; gdy, siêga³ do bardzo wysokich krêgów, lecz wszyscy byliemy wówczas przera¿eni. To by³ jeden z powodów, dla których twój ojciec opuści³ dwór i Pary¿.

- O tym wiedzia³am - Madelaine pochyli³a siê nad sto³em; koronkowa chustka na jej piersi falowa³a w rytm przyspieszonego oddechu, kryza na szyi zaczę³a uwieraæ. - Wiedzia³am, ¿e by³ jakiego powód tego wszystkiego. Ojciec zawsze mówi³ mi, ¿e poczu³ siê zmęczony korupcj¹ panuj¹c¹ na dworze, ale ja wiedzia³am, ¿e musia³o byæ coœ wiêcej.

- S³ysza³a³e o dawnej kochance króla, Montespan? - kontessa z trudnoœci¹ mówi³a dalej. - I o oskar¿eniach dotycz¹cych jej zwi¹zków z czarownikami i trucicielami? By³o nawet parêna³acie egzekucji... Mówiono wówczas powszechnie o Czarnych Mszach, niech nas Bóg ma w swej opiece - prze¿egna³a siê pospiesznie. - I w koñcu wypad³a z ³ask, a z czasem sta³a siê, jak to mówi¹, bardzo religijna. Lecz gadano te¿, ¿e religijnoœæ jej trwa³a do czasu i wci¹¿ podobno istnieli na dworze tacy, którzy czcili szatana. Dwadzieœcia lat temu wysuniêto pewne oskar¿enia tak¿e przeciwko Beauvrai i Saint Sebastienowi. Twój ojciec wraz z oko³o tuzinem m³odych mê¿czyzn by³ równie¿ w to zamieszany, lecz opuści³ dwór i nie wszczynano ju¿ w tej sprawie dalszych kroków... - przerwa³a, podnosz¹c g³owê na wchodz¹cego lokaja.

- Herbata, madame - Paulin postawi³ na stole czajnik z angielskiej porcelany. - Czy mademoiselle bêdzie chcia³a mleka do herbaty, jak pijaj¹ j¹ Anglicy? - spyta³ tonem sugeruj¹cym, i¿ wed³ug niego dolewanie mleka do herbaty jest jedn¹ z najbardziej ohydnych perwersji.

- Chiñska herbata jest najlepsza bez ¿adnych dodatków - powiedzia³a Madelaine wytwornie. - Lecz dziêkujê ci.

Paulin sk³oni³ siê i wróci³ na swoje miejsce przy drzwiach.

Madelaine wróci³a tymczasem do równowagi, t³umi¹c resztê niepokoju. Jej g³os by³ ju¿ spokojny.

- Plotki zawsze mijaj¹ siê z prawd¹, ciociu. Ale rozumiem, dlaczego chcesz, bym zachowywa³a siê tak, aby ¿adna plotka na temat mej osoby nie zaczę³a kr¹¿yæ w towarzystwie.

- Dobra z ciebie dziewczyna - stwierdzi³a kontessa. Jej uznanie dla bystroœci Madelaine by³o szczere. Mimo m³odego wieku dziewczyna nie by³a ani g³upia, ani naiwna. - Wiem, ¿e potrafisz to zrozumieæ.

Madelaine skoñczy³a pasztecik i spojrza³a na ciotkê.

- Opowiedz mi o Saint-Germainie - poprosi³a. Kontessa zacemia³a siê, zadowolona, ¿e znajduje siê znów na pewnym gruncie rozmowy.

- Czy i na tobie zrobi³ wra¿enie? Ostrzegam ciê, ¿e wiele innych kobiet spotka³a ju¿ pora¿ka.

- S³ysza³am, ¿e nie ma kochanki - powiedzia³a Madelaine miêdzy jednym a drugim ³ykiem herbaty. - Czy jest taki, jak ci mê¿czyŹni, przed którymi mnie ostrzega³a³e?

- Nic mi o tym nie wiadomo. Nie, w tym przypadku to nie o to chodzi

- ugryz³a nastêpny kawa³ek pomarañczy. - Wszystkie jesteœmy oczywiœcie nim zachwycone. Jego obejœcie i inteligencja... Musia³œe s³yszeæ te czaruj¹ce historie które opowiada³ przy kolacji. I te oczy... Wiêkszoœæ z nas sprzeda³aby dusze za nie.

- Wczoraj wieczorem nie jad³ razem z nami - zauwa¿y³a Madelaine dolewaj¹c sobie herbaty.

-Och, jeceli o to chodzi, to on nigdy nie je z innymi. Kilka razy widzia³am go na przyjêciach ale nigdy dot¹d nie zauwa¿y³am by tkn¹³ cos zjedzenia lub napoju. Pewna jestem, ¿e to czêœæ aury tajemniczoœci, która go otacza. Zapewnia³ mnie ¿e jada w odosobnieniu - zacemia³a siê niespodziewanie, a by³ to œmiech ciep³y i szczêceliwy. - Jest zabawny, gdy zaleca siê do którejœ z nas, lecz b³êdem by³oby s¹dziaæ, ¿e robi to powa¿nie. Staraj siê nie zwracaæ za bardzo uwagi na jego komplementy.

- Nie powinnam zatem wierzyæ w komplementy, które mi mówi?

- Madelaine nie umia³a ukryæ zawodu. S³owa, które s³ysza³a od Saint-Germaina by³y tymi, które chcia³a us³yszeæ.

- No nie - stwierdzi³a uprzejmie kontessa. - Jego komplementy s¹ prawdziwe Lecz nie by³oby rozs¹dnie s³yszeæ w nich cokolwiek wiêcej poza samymi pochwa³ami. Koniec koñców, nikt nie wie na pewno, kim on jest. A chocia¿ jest to przypuszczenie uw³aczaj¹ce wprost hrabiemu, to mo¿e siê przecie¿ okazaæ, ¿e jest on, jak g³osi Beaiwrai, zwyk³ym oszustem.

Madelaine wpatrzy³a siê w dal.

- Lecz jest hrabi¹. Przynajmniej wszyscy tak twierdz¹.

- Ach - kontessa kiwnê³a g³ow¹. - To dlatego, ¿e sam tak mówi; ma klejnoty i maniery, które zdaj¹ siê to potwierdzaæ. musisz zobaczyæ jego powóz - szczyt doskona³oœci! I jego czterech lokajów nosz¹cych tabaczkowe stroje ze z³otymi galonami. Nigdy nie widnia³am Saint-Germaina dwa razy w tej samej kamizelce, a wiêkszoœæ z nich by³a wyszywana jedwabiem. Kimkolwiek jest, musi byæ bajecznie bogaty. Gdy ujrza³am go po raz pierwszy, diamentowe klamry przy jego butach po prostu mnie oœlepi³y. Ciesz siê zatem jego komplementami - stwierdzi³a, koñcz¹c pomarañczê.

- Wiele mo¿esz zyskaæ pokazuj¹c siê w jego towarzystwie, gdy¿ cieszy siê on wysok¹ pozycj¹. Lecz nie przywi¹zuj wiêkszej wagi do jego zalotów.

- Niech tak bêdzie. Lecz to wstyd twierdziaæ, by tak wspania³y mêtczyzna mia³ byæ oszustem.

....

- Nie powiedzia³am wcale, ¿e jest, a tylko, ¿e mo¿e siê mm okazaæ. Zauwa¿ - kontessa zawaha³a siê na moment - on twierdzi, ¿e me ma krewnych, co jest dziwne. Ka¿dy przecie¿ ma krewnych.

- Nikogo nie ma? - spyta³a Madelaine marszcz¹c brwi.

- Nikogo. A jest bardzo bogatym cz³owiekiem, moja droga. Bogaci ludzie zawsze maj¹

krewnych. Nie jest, oczywiście, Francuzem, lecz można przypuszczać, że ktoś powinien gdzieś spotkać kogoś z jego rodziny, a to się, o ile wiem, nigdy nie zdarzyło.

- A skąd pochodzi? - Madelaine nalała sobie jeszcze herbaty, proponując to samo ciotce.

- Nie, dziękuję, moja droga. Nie znoś herbaty - wróciła myślowo do tematu rozmowy. - Jest coś jeszcze, czego nikt, zdaje się, nie wie. On był wszędzie... To pewne. Jego znajomością języków zaskoczy wszystkich - mówi po rosyjsku, po arabsku, wszystkimi językami europejskimi. Niektórzy twierdzą, że jest kapitanem lub kupcem - znów zamilkła w zamyśleniu. - Może rzeczywiście jest kimś takim, ale gdzieś bym sobie uciła, że nie nabył swych umiejętności na pokładzie statku.

- Słyszałam, jak La Noisse mówiła, że dała mu swe diamenty, a on je powiększył - Madelaine wyrysowywała palcem na obrusie skomplikowany wzór.

- Też o tym słyszałam. I widziałam te diamenty, które z całą pewnością stały się większe. Mógł wprawdzie podmienić kamienie, ale nie rozumiem, czemu miałby to robić. Co by na tym zyskał? - potrzebna była zadowolona takimi problemami. Wstała od stołu, dodała jeszcze: - Zamierzam wyjechać po południu. Gdybyś miała ochotę mi towarzyszyć, to proszę bardzo. A wieczorem jest przyjęcie u diuszessy de Lyon.

Madelaine spojrzała w okno ukazujące ciepły i słoneczny dzień.

- Dobrze, jeżeli chcesz mojego towarzystwa. Szkoda, że nie zabiorę ze sobą mojej kłaczki. Obawiam się, że będzie mi tego brakowało - smutek na jej twarzy zdawał się wynikać z myśli o nieobecności wierzchowca.

- Można wynająć konia, jeżeli chcesz - Claudia d'Argenlac nie lubiła jeździectwa i była zaskoczona, że jej bratanica o tym wspomniała. - Mam wrażenie, że wychowywanie na wsi...

- Jeździłam wszędzie, ciociu. Czuję się tak swobodna, gdy Chanee łeciga się z wiatrem, a ja musiałam trzymać się jej ze wszystkich sił... - twarz Madelaine rozjaśniła się nieco na to wspomnienie.

- Mam niecierpliwość nadzieję, że nie zamierzasz jeździć w ten sposób po ulicach Paryża! - w pierwszej chwili kontessa była przerażona, potem jednak rozważyła sprawę. - Każę, by stajenny rozpyła o jakiegoś walecznego konia dla ciebie, a jeżeli stwierdzi, że jesteś wystarczająco biegłym jeźdźcem, to wtedy zobaczymy.

Madelaine ucieszyła się do niej ciepło.

- Och, dziękuję, ciociu. Jestem pewna, że będę czuła się mniej... obco w Paryżu, jeżeli będę mogła jeździć.

- To zatem mamy już ustalone - kontessa była wyraźnie uradowana widokiem ożywienia, które pojawiło się na twarzy bratanicy. Czując, że Madelaine została już z grubsza zaakceptowana w oświatku paryskiej socjety. Wykorzystała ten entuzjazm:

- Co wolisz zrobić na siebie? Madelaine wzruszyła ramionami.

- Nie myślałam o tym.

- A zatem poradzê ci, byœ wziê³a tê toaletê z at³asu w wiceniowe paski. Bêdzie ca³kiem na miejscu. Jeszcze jej nie nosi³aœ. A¿ ¿al pudrowaa w³osy do takiej sukni, ale na to nie ma rady.

- A jakie klejnoty do tego, ciociu?

- Twoje granaty wystarcz¹.

- Och, dzie rano Cassandre stwierdzi³a, ¿e ³añcuszek jest uszkodzony. Jedno z ogniw jest prawie pêkniête. Zadrapa³o mi szyjê - dotknê³a karku w miejscu, gdzie koñczy³a siê kryza. - Poprosi³am j¹, by zadba³a o zreperowanie.

- Szkoda - kontessa potrz¹snê³a g³ow¹. - A zatem niech bêd¹ diamenty. Masz przecie¿ tê koliê z wielk¹ per³¹. To powinno pasowaæ do okazji.

- Dobrze - Madelaine wsta³a i podesz³a z ciotk¹ do drzwi jadalni. Nagle obróci³a siê i objê³a kontessê w impulsywnym porywie.

- Nie obchodzi mnie, czy mój ojciec uwa¿a za niebezpieczne dla mnie przebywanie w Pary¿u, czy nie. Cieszê siê, ¿e tu jestem, ciociu. I kocham ciê za troskê, jak¹ mi okazujesz. Jednocześnie zadowolona i zak³opotana kontessa uwolni³a siê z ramion bratanicy.

- Cóż - przyzna³a - nie jest trudno byæ mi³ym dla tak pogodnej i kochanej dziewczyny, jak ty. A teraz pozwól mi odejœæ, moja droga. Muszê siê przebraæ, jeżeli mam siê pokazaæ na zewn¹trz.

Madelaine odst¹pi³a daj¹c przejœæ ciotce, potem pod¹y³a za ni¹ do obszernej sieni przylegaj¹cej do frontonu domu. W jej oczach czai³a siê zaduma, a z ust nie pad³o ani s³owo.

Tekst listu od Beverly Sattina do Księcia Rakoczego; napisane po angielsku, datowane 8 października 1743:

Do Jego Wysokości, Franza Josefa Rakoczego, Księcia Transylwanii:

B. Sattin przesyła wyrazy uniżonego szacunku.

W sprawie, o której rozmawialiśmy kilka dni temu, mam przyjemność powiadomić Pana, że działania Błogosławnego Nieba posuwają się naprzód i że upragnione rozwiązanie jest bliskie.

Upraszam Waszą Wysokość o spotkanie się z nami w umówionym miejscu w noc dzisiejszego, kiedy to dostępne będą przekazane przez Waszą Wysokość dokumenty.

Po sfinalizowaniu transakcji ja i moi współtowarzysze będziemy niewysławienie wdzięczni za obiecaną nam materiały.

Z nadzieją, że sprawy Waszej Wysokości powiodą się w pełni, mam zaszczyt pozostać,

Pańskim najbardziej uniżonym sługą

B. Sattin

Clotaire de Saint Sebastien opar³ siê na pufach swej miejskiej karocy westchn¹³. Rozmowa z de les Radeux nie sprawi³a mu satysfakcji. Ch³opak nie zamierza³ otwieraæ przed wujem rodzinnej szkatu³y niezale¿nie od tego, jakich ten u¿ywa³ argumentów.

Karoca podskoczy³a na wybojach. Saint Sebastien zakl¹³. Nie doœæ, ¿e móg³ zostaæ pozbawiony dostêpu do fortuny Beauvrai, to jeszcze nie by³ pewien, czy otrzyma ofiarê, na któr¹ tak przecie¿ liczy³. Achille Cressie zarêczy³ za swoj¹ ¿onê, lecz by³ na tyle g³upi, by uraziæ jej uczucia. Trudno powiedziaæ, czy zechce ona i teraz dobrowolnie wzi¹æ udzia³ w Mszy, nie mówi¹c ju¿ o po³o¿eniu siê na o³tarzu i dope³nieniu ofiary.

Postuka³ niecierpliwie palcami o ga³kê laski. Musi mieæ tê kobietê. Nie ugnie siê przed trudnoœciami, gdy jest ju¿ tak blisko celu.

Przez chwilê myœli jego kr¹¿y³y wokó³ Sabatu. Od prawie szeœciu lat nie uczestniczy³ w ¿adnym i czu³, jak maleje jego moc, jak opuszczaj¹ go si³y. Potrzebowa³ tej mocy zrodzonej z przelanej krwi i ze strachu ofiary. Przypomnia³ sobie m³ode, gibkie cia³o Lucienne Cressie. Le¿a³a pod nim naga, rozci¹gniêta, a towarzystwo posiada³o j¹ jeden po drugim, a¿ w koñcu i on j¹ posiad³, pij¹c z niej m³odoœæ niczym pszczo³a nektar. PóŹniej, gdy nadszed³ Dzieñ Zaduszny, posiad³ j¹ znowu... Tym razem wbi³ w jej szyjê sztylet i ³apa³ œciekaj¹c¹ krew w kielich, a¿ do chwili najwy¿szej ekstazy...

Nagle karetka zako³ysa³a siê i ostro zahamowa³a. Rozz³oszczony przerwaniem toku myœli, Saint Sebastien wysun¹³ g³owê przez okno i spojrz³ w górê, gdzie na koŹle siedzia³ woŹnica.

- No, co? - spyta³.

- Przepraszam, panie - mrukn¹³, przeczuwaj¹c, co zaraz nast¹pi. Saint Sebastien wpatrywa³ siê w niego z coraz bardziej z³owró¿bnym wyrazem twarzy.

- To za ma³o, ch³opcze. To wszystko za ma³o. Oddaj lejce stajennemu. Natychmiast - wysiad³, niecierpliwie stukaj¹c d³ug¹ lask¹. - Nie zamierzam tego powtarzaæ.

Wolno, bardzo wolno stangret zszed³ z koz³a i jeszcze wolniej sk³oni³ siê przed Saint Sebastienem.

- Trzech ¿ebraków wysz³o prosto pod konie - powiedzia³, nie tyle po to, by przeb³agaæ swego pana, lecz by odsun¹æ karê.

- Powinieneœ ich przejechaæ - uniós³ wysoko laskê, d³oñ piecici³a kulê z polerowanego kamienia, osadzon¹ na doci¹¿onym o³owie srebrze.

- Konie, panie. Nie chcia³em naraziæ na szwank twych koni.

- To k³amstwo - Saint Sebastien opuœci³ laskê na ramiê woŹnicy i z lekkim ucemiechem ws³ucha³ siê w jego krzyk bólu. - Oprzyj rêce na drodze - polec³ bez cienia litoeeci w g³osie.

- Nie! Nie! - woŹnica zacz¹³ siê cofaæ trzê¹c g³ow¹; z³oœæ walczy³a w nim o lepsze ze strachem.

Tym razem kamienna kula laski uderzy³a go w kolano. Wo³Ńnica pad³ obok karety krzycz¹c wysokim, cienkim g³osem. Krzykn¹³ raz jeszcze, gdy Saint Sebastien, wycelowawszy dok³adnie, zmi¹ędy³ mu jednym ciosem drugie kolano. Krew rozlewa³a si¹e coraz szerzej, przesi¹kaj¹c przez grube bryczesy.

Saint Sebastien obliza³ usta przygl¹daj¹c si¹e przez chwil¹e rannemu wo³Ńnicy. Oczy przymgli³a mu somnambuliczna rozkosz. Potem, w pe³ni usatysfakcjonowany, obróci³ si¹e ku siedz¹cemu na ko³Ńle przera¹onemu stajennemu. - Mo¹esz jecha¹e dalej - powiedzia³ wsiadaj¹c z powrotem do karety.

- Ale pa³Ński wo³Ńnica... - zacz¹³ stajenny.

- A jaki mog¹e mie¹e w gospodarstwie po¹zytek z kaleki? - spyta³ Saint Sebastien g³osem niezaprzeczalnie s³odkim. Wyrza³ przez okno na paru ludzi, którzy zdumieni przystan¹eli na ulicy. Niby nie widz¹c ich, rzuci³:

- Niekt¹rzy dobrze zrobi¹ oclepn¹c na t¹e chwil¹e. Ulica szybko si¹e opró¹ni³a.

- Nie lubi¹e powtarza¹e moich polece³Ń - powiedzia³ do stajennego.

- Ruszaj.

Stajenny zebra³ lejce i pop¹ędzi³ konie. Z ulg¹ powita³ napi¹ecie si¹e lejców, gdy¹ to uspokaja³o jego roztr¹ęsione r¹ęce. Skupi³ si¹e na powo¹zeniu.

Wo³Ńnica tymczasem obserwowa³ oddalaj¹c si¹e karet¹e, chocia¹ ból przy¹emiewa³ mu spojrzenie. Przeklina³ tego wyperfumowanego, z³ego cz³owieka, który w niej odje¹d¹a³. Nienawidzi³ Saint Sebastiena, lecz w tej chwili zgodzi³by si¹e nawet s³u¹ya¹ mu do o¹mierci, byle tylko mie¹e znów ca³e nogi. Ból by³ intensywny i przyprawia³ go o md³ooci. Gdy próbowa³ si¹e poruszy¹e, zap³on¹³ z now¹ si³! Zda³ sobie spraw¹e, ¹e w ka¹dej chwili mo¹e zosta¹e przejechany przez nast¹ępny powóz i zapragn¹³, by w³acenie tak si¹e sta³o. Zosta³ haniebnie okaleczony, zosta³ upodlony.

Nagle pad³ na niego czyj¹e cie³Ń.

- Wo³Ńnico? - powiedzia³ kto¹e pos³uguj¹cy si¹e dziwnie akcentowanym francuskim.

Wo³Ńnica spojrze³ w gó¹r¹e i ujrza³ nieco kanciastego, starszego m¹ęczyzn¹e w tabaczkowej liberii wskazuj¹cej, i¹ musi on by¹e s³ug¹ kogo¹e naprawd¹e bogatego. Wo³Ńnica j¹ękn¹³. Doce¹a mia³ bogatych gospodarzy.

- Widzia³em, co si¹e sta³o - m¹ęczyzna ukl¹k³ obok rannego, nie bacz¹c na brud ulicy. -Jeeli pozwolisz, to chcia³bym ci pomóc.

- Zostaw mnie.

- Jeeli to zrobi¹e - odpar³ tamten z wyra³Ńn¹ trosk¹ w g³osie - to przed up³ywem godziny b¹ędziesz martwy. Powóz ci¹e przejedzie lub jakie¹e ³otry, które tylko wypatruj¹ pechowych przechodniów, ukamieniuuj¹ ci¹e chocia¹by dla twej odzie¹zy - zamilk³ i dotkn¹³ ramienia wo³Ńnicy. - Jak masz na imi¹e?

Ja jestem Roger. Wo³Ńnica nie chcia³ odpowiedzie¹a, lecz mimo to przybysz nie odchodzi³.

- Hercule.

- Bardzo dobrze, Hercule - stwierdził Roger. - Idę teraz poszukać z gospodarstwa mego pana. Zaniesiemy cię do niego, a on z pewnością zrobi dla ciebie wszystko, co tylko możliwe. Nie masz się czego bać. Mój pan jest biegły w sztuce leczenia.

- Czemu niby twój pan miałby mi pomagać? - zadrwił mimo bólu Hercule. - Jestem woźnicą bez nóg. W oczach Rogera pojawił się uśmiech zrozumienia.

- I mnie mój pan często zadziwia. Raz udzielił schronienia zbiegłemu niewolnikowi, wiele przy tym ryzykując. A potem jeszcze zapewnił owemu niewolnikowi możliwość dokonania zemsty, której ten bardzo pragnął.

- Kłamstwa - miał wypowiedzieć to, Hercule niemal krzyknął. - Ach, nie. To ja byłbym tym niewolnikiem - powiedział Roger. - Odejdę teraz na chwilę, Hercule. Nie trać nadziei.

Hercule miał wścieknie powiedzieć Rogerowi prosto w twarz co służyło tej propozycji, lecz stary szukał już oddalił się. Hercule z miejsca poczuł się osamotniony. Łatwo było odmawiać staremu i jego panu, gdy lokaj klęczał tuż przy nim, lecz teraz, leżąc na drodze bez pewności, czy nie nadjedzie zaraz następny pojazd i nasłuchując kroków zdołaj, Hercule zaczął się bać. Leżał w miejscu, z którego widać już było zwartą zabudowę miasta, ale bramy Paryża oddalone były i tak jeszcze o milę. Podróżni, którzy przystanęli na chwilę w trakcie jego scysji z Saint Sebastienem i widzieli jego okaleczenie, odeszli. Nie było nikogo, kto mógłby mu teraz pomóc, gdy Roger odjechał mając dwukołową.

Jego strach narastał na równi z coraz silniejszą nienawiścią do Saint Sebastiena. Czuł, jak ogarnia jego myśli i czerpał z niej satysfakcję. Nienawidził była mocniejsza i bardziej uporczywa. Więcej jej było niż odwagi i to dało mu dość siły, by mimo cierpienia odprężyć się na skraj drogi.

Popołudniowe słońce przypiekało, lecz chłodny jesienny wiatr przynosił wytchnienie. Czuł, jak krew wypływa z niego i myślał wciąż o tej chwili, gdy czerwone plamy zaczęły pojawiać się na jego bryczesach witane uśmiechem Saint Sebastiena.

Gdy w pewien czas później leżał już półprzytomny, drogą nadjechał jeden z najwspanialszych powozów, jakie widział kiedykolwiek. Ciągłony był przez czwórkę dobranych siwków i mimo cierpienia Hercule zauważył, iż były to naprawdę piękne zwierzęta. Nie posiadał się ze zdziwienia, gdy powóz, podtoczywszy się do niego, stanął, a schodki zostały opuszczone. Pierwszy wysiadł Roger i skierował się prosto do Hercule.

- Nie ucierpię bardziej? - spytał, przystając przy woźnicy.

- Nie - odpowiedział Hercule, z trudem znajdując słowa. - Odczuję się.

- Odczuję się? - powiedział mężczyzna, który wścieknie wysiadł z powozu i stanął za Rogerem. Był średniego wzrostu, budowy krępej, lecz proporcjonalnej. Miał na sobie czarne, eleganckie i modne ubranie, na tle którego odbijała się jedynie biel koronek wokół szyi i na

nadgarstkach. Drobne stopy obute były w czarne trzewiki z zapinkami zdobionymi klejnotami. Czarne włosy obowiązywały bez pudru, na wysokość karku widać było równie czarna, gustowna kokarda. Na atrakcyjnej ogólnie twarzy malowała się inteligencja i wrażenia tego nie psuła nawet mocny, lekko krzywy nos. Obcy przykleknął obok rannego woźnicy, nie zważając na brud mogący zniszczyć jego ubranie

- Kto ci to zrobił, dobry człowieku?

- Saint Sebastian - wyszeptał Hercule porażony nagle się wyrazu ciemnych oczu dżentelmena.

- Saint Sebastien - powtórzył nieznajomy. - Saint Sebastien - potem odwrócił się do swego sługi. - Dobrze zrobiłeś, Rogerze. Zanieście tego człowieka do mojej rezydencji. Pewien jestem, że znajdziemy dla niego jakieś zajęcie. Zajmę się tym później. Dopatrz, by umyło jego rany, lecz niech nie zakładają mu bandażu. W ranach mogą być odpryski krwi, które muszą zostać bezwzględnie wycięte.

- Kto to jest - spytał Hercule Rogera, gdy wnoszono go ostrożnie do powozu.

Pan Rogera, który usłyszał pytanie, odpowiedział za swego sługę. - W tym stuleciu najczęściej jestem nazywany hrabią de Saint-Germaine.

Wyj¹tek z listu kontessy d'Argenlac do jej brata, markiza de Montalia; datowane
11 paŹdziernika 1743:

(...) Ostatni wieczór spêdziliemy w salonie, by Madelaine odpoczê³a po przyjêciu u diuszessy de Lyon, na którym by³yemy poprzedniego wieczoru. Madelaine odnios³a wielki sukces. Saint-Germain napisa³ kilka nowych pieœni na wiolonczelê. Mme Cressie otrzyma³a w³aœnie swój nowy instrument, a kompozytor sk³oni³ Madelaine, by zgodzi³a siê wyst¹piæ jako wokalistka. Utwory, mój mi³y bracie, byty czaruj¹ce. Nie by³o przy tym w nich nic, do czego nawet tak zatwardzia³y moralista jak ty, móg³by mieæ obiekcje. Madelaine æpiewa³a wspaniale, a Mme Cressie stwierdzi³a potem, i[¿] wystêp w takim duecie sprawi³ jej wiel¹ przyjemnoœæ i poprosi³a Madelaine, by ta zechcia³a æpiewaæ z ni¹ czêæciej. Wierze, ¿e obie sk³oni¹ Saint-Germaina do napisania nowych utworów. Saint-Germain powiedzia³, i[¿] hañb¹ by³oby pozbawiaæ œwiat muzyki w ich wykonaniu. Przypuszcza zatem, i[¿] nie bêdzie mia³ innego wyjæcia, jak skomponowaæ owe pieœni.

Mo¿esz sobie wyobraziæ, jakim szokiem by³a dla nas po tak mi³ym wieczorze wiadomoœæ, i[¿] Lucienne Cressie zapad³a na powa¿n¹ chorobê. Oto do czego w koñcu doprowadzi³ j¹ Achille. Muszê ci wyznaæ, ¿e mam co do niego pewne podejrzenia. Coraz wiêcej czasu spêdza w towarzystwie Saint Sebastiena i Beauvrai. PóŹn¹ por¹, dziewi¹tego, by³o u Cressich jakieœ zgromadzenie. Niektórzy mówi¹, ¿e by³y to zwyk³e rozpustne praktyki Achille'a, lecz nie jestem tego taka pewna, szczególnie, i[¿] od tego w³aœnie wieczoru nikt nie widzia³ Lucienne. Mo¿esz nazwaæ mnie nierozs¹dn¹, mi³y bracie, ale wiesz, jakim to potworem jest Saint Sebastien i prêdzej ni¿ w cokolwiek uwierzê raczej, ¿e raz jeszcze usi³uje zebraæ wokó³ siebie czcicieli szatana. B¹dŹ pewien, ¿e zrobiê wszystko, co w mojej mocy, aby ¿aden z tych mê¿czyzn nie zamieni³ nawet s³owa z Madelaine.

Jutro odwiedzimy Hotel Transylwania. Nie musisz siê niepokoiaæ, nie pozwolê Madelaine graæ. Ma odbyæ siê tam przyjêcie wraz z przedstawieniem operowo-baletowym we w³oskim stylu. Pojawi³y siê pog³oski, ¿e rezydencja ta ma zamiar rywalizowaæ z Hotelem de Yille. Nie wiem, czy bêdzie to mo¿liwe, lecz z pewnoœci¹ dostarczy to nam wspania³ej rozrywki. Wszyscy siê tam wybieraj¹.

Muszê pogratulowaæ ci córki. Jest rozkoszna. Jej maniery s¹ nienaganne, umys³ bystry, jest rozmowna i ma dobrze pouk³adane w g³owie. Czasem zadziwia mnie swoj¹ erudycj¹. Gdy ostatnio Saint-Germain raczy³ nas przy kolacji swymi opowiastkami, ona zakpi³a sobie z niego! Zacz¹³ w³aœnie historiê o wampirach, a ona stwierdzi³a, i[¿] jest nonsensem baæ siê wampirów! skoro ka¿da krew mo¿e zaspokoiaæ ich pragnienie. Jedyne, co wed³ug Madelaine nale¿y zrobiæ to zaoferowaæ im jagniê lub konia, by za³atwiaæ sprawê. Powinieneæ zobaczyæ zaskoczenie, które

odmalowa³o siê na twarzy Saint-Germaina. Uca³owa³ jej d³oñ mówi¹c, i¿ ustêpuje jej pola. PóŹniej popijaliemy jeszcze wino z baronem i baronow¹ de Haute-Misou. Baron opowiedzia³ nam wiele o florenetyñskim rzeŹbiarzu imieniem Michelangelo i o jego pracach. Sam czyta³ o tym niedawno, a Madelaine natychmiast zidentyfikowa³a i autora, i jego najsz³ynniejszy malunek - siostry, które j¹ uczy³y bêd¹ zapewne uradowane, gdy us³ysz¹, ¿e chodzi³o o freski w Kaplicy Sykstyñskiej i ¿e Madelaine zaraz opowiedzia³a nam historiê tego miejsca. Baron by³ oczarowany. Stwierdzi³, i¿ rzadko udaje siê spotkaæ m³od¹ kobietê odznaczaj¹c¹ siê tak¹ erudycj¹, która przy tym równa jest jej urodzie. Madelaine powiedzia³a na to - i nie nale¿y jej za to ganiaæ, mój drogi bracie, jako ¿e jedynie ¿artowa³a - i¿ gdyby wszystkie kobiety by³y tak kształcone, jak ona, to baron musia³by prze¿ywaæ podobne oczarowania w ka¿dej godzinie swego ¿ycia.

Tysi¹ckrotnie dziêkujê ci za przys³anie mi mojej bratanicy. Ufam, ¿e bêdziesz usatysfakcjonowany wynikami starañ, jakie wobec niej poczyni³am w Pary¿u. Pozdrów ode mnie markizê i zapewnij j¹, i¿ córka jej ma siê dobrze i czêsto chodzi na msze. Nie s¹dŹcie, ¿e pozwalam Madelaine zaniedbywaæ obowi¹zki religijne - nie ma to nic wspólnego z sukcesami towarzyskimi. Jest pos³uszna i szczerza, a jej spowiednik powiedzia³ mi, ¿e dusza jej jest czysta. Dobry ten cz³owiek, nasz kuzyn, znany jest ze swej pobo¿noœci i ma, jak rozumiem, twe b³ogos³awieñstwo, by dbaæ nad potrzebami duchowymi mej bratanicy.

Po¿egnam ciê teraz, mój drogi bracie. W ci¹gu niewielu dni dostaniesz niew¹tpliwie nastêpny mój list. Niech Bóg czuwa nad tob¹ i nad markiz¹ i zeæle wam spokojne myœli. Pozdrawiam ciê z ca³ym nale¿nym szacunkiem i g³êbokim uczuciem.

Twoja siostra Claudia de M on talia Kontessa d'Argenlac

P. S. Pozwoli³am sobie nabyæ dla Madelaine piêkn¹ hiszpañsk¹ klacz dojazdy wierzchem. To wspaniale zwierzê. Madelaine zaæ jest œwietn¹ amazonk¹. Teraz, gdy to piszê, jest w³acenie na przeja¿d¿ce w okolicy Bois-Vert, gdzie razem z reszt¹ towarzystwa spêdza popo³udnie.

Donatien de la Sept-Nuit przytrzymał szarmancko strzemię, asystując Madelaine dosiadającej swej hiszpańskiej klaczy. Wokół nich inni wspinali się na siodła, sposobić się do drogi powrotnej do Paryża.

Madelaine umieściła się na grzbiecie wierzchowca, poprawiając suknię koloru butelkowego szkła tak, by wdzięcznie spływała po boku klaczy.

- Dziękuję - powiedziała po chwili do kawalera, a w jej oczach pojawił się błysk niezadowolenia.

De la Sept-Nuit skłonił się głęboko.

- To dla mnie przyjemność. Jeżeli tak drobna przysługa zasługuje według ciebie na podziękowanie, to z chęcią podejmę się większych czynów oczekując wspólnie do zasług większej nagrody.

Madelaine nie odpowiedziała od razu zajęta uspokajaniem klaczy, która po zbyt mocnym ocienieniu cugli zaczęła nerwowo tańczyć pod nią.

- Proszę, kawalerze, żadnych więcej osobliwych komplementów. Zaczynam czuć się nieswojo.

De la Sept-Nuit skłonił się raz jeszcze i oddalił do swojego gniadego wałacha. W jednej chwili wskoczył na siodło i podjechał do grupki przyjaciół. Gdy tylko się zbliżył, Chateauroux zawołał do niego:

- I jak idzie z La Montalia?

- Więcej ciemi, niż róż - rzucił kawaler, poganiając gniadosza do galopu.

- Sam myślenie spróbować - powiedziała Chateauroux przyglądając się Madelaine doprowadzającej klacz do cieniegnobiaszej andaluzyjki, dosiadanej przez baronów de Haute-Misou.

- Strata czasu. Tym razem Saint Sebastien jest w bledzie - de la Sept-Nuit zniżył przy tym głos i porozumiewawczo uniósł brwi.

Wokół nich lasy skrzyły się złotem i rudociem jesieni. Liście szybowały w powietrzu i szeleściły na drodze, migając jak motyle przy każdym powiewie wiatru. Był piękny, pogodny dzień; słońce cętkowało im twarze topazowym blaskiem, gdy jechali pod drzewami.

- To była przykra sprawa - mówiła baronowa do Madelaine, która słuchała z udaną uwagą. - Suknia była oczywiście do niczego i pozostało mi tylko oddać ją służącej.

- Zaiste, niemiła historia - Madelaine przybrała na twarzy wyraz powagi i skłoniła klacz do miarowego kłusu.

- Lecz co na to poradzić? Jeżeli kucharze muszą dodawać tyle wina do sosów, to nie mamy innego wyjścia, jak pogodzić się z plamami. Przyznać trzeba, że sosy decydują o posiłku, lecz to skandal, by dla dobrej oprawy wołowyń trzeba było niszczyć piękny stół.

- Może by tak zakładać do obiadu specjalną suknię... - zasugerowała Madelaine zanim

zastanowiła się nad tym, co mówi.

- Specjalna suknia do jedzenia? Do jedzenia? - baronowa niemal zapiszczała.

- Czemu nie? - powiedziała niewinnie Madelaine rozwijając temat.

- Można mieć specjalną suknię na okazję posiłków. Można wydać rzymskie przyjęcie, na które wszyscy przysliby ubrani w togi i spoczęli na leżankach. Tak w końcu, jak pamiętam, robili Rzymianie - powiedziała, marszcząc trochę czoło, a potem pomachała do znajomej postaci. - Saint-Germain! Czy Rzymianie biesiadowali na leżankach?

- O co chodzi? - zawołała Saint-Germain. - Co z Rzymianami?

- Przycwaczała na swym podpalanym ogierze, a gdy zrównała się z nimi, skłoniła się lekko i raz jeszcze spytała: - O co chodzi z Rzymianami?

- Och, sugerowałam w końcu baronowej, że mogłaby wydać przyjęcie w rzymskim stylu, na którym goście byłiby w togach i spoczywali na leżankach. Lecz nie mogłam sobie przypomnieć na pewno, czy to Grecy czy Rzymianie tak czynili.

- W każdym razie byli to cudzoziemcy - powiedziała baronowa z potępieniem w głosie.

- Nie powiedziałabym - zaprotestowała Saint-Germain. - Wielki pradziad obecnego króla w ten sposób próbował przywrócić Francji chwałę wielkiego Rzymu.

- Ludwik XIV był monarchą przynoszącym chwałę Francji - oznajmiła baronowa, patrząc podejrzliwie na Saint-Germaina.

- Bez wątplenia - zgodził się ten uprzejmie. Rzucił przy tym rozbawione spojrzenie Madelaine. - Czy pani również podziwiała dawnego króla? Lecz to baronowa odpowiedziała na pytanie.

- Się z pewnością w życiu tego człowieka i takie chwile, nad którymi musimy wyrazić ubolewanie, lecz przede wszystkim jest pamiętać, iż jego drugie, małe, przywróciło dworowi światłość.

- A występki i diabolizm, którymi tak pani pogardzasz, zniknęły całkowicie za rządów króla? - spytała spokojnie i uprzejmie Saint-Germain.

- Jakże szczerze dla Francji.

Baronowa nie odpowiedziała. Nie było to przypadek, że została z tyłu, za nimi. Przez chwilę Madelaine i Saint-Germain jechali w ciszy. W okolicy młodzi ludzie ujeżdżali konie w zaimprovizowanym wyścigu, starsi podłżali za nimi na stateczniejszych zwierzętach. Długie snopy promieni słonecznych przebijały się przez korony drzew, znacząc drogę smugami światła i cienia.

- Podoba mi się twój koń - powiedziała po chwili Madelaine. - Nie s'dzę, bym widziała kiedykolwiek podobnego. Saint-Germain poklepał kark wierzchowca.

- Dostałem go w Persji. Niewiele takich widuje się w Europie. Niektórzy, o ile wiem, nazywają je końmi berberyjskimi - raz jeszcze poklepał szeroki kark zwierzęcia.

Madelaine przytaknęła.

- Chyba po raz pierwszy zdarza mi się widzieć cię ubranego inaczej, niż na czarno,

Saint-Germain. Co to za skóry nosisz?

- Z 3ososia. T3oczenia przedstawiaj1 opowieœæ o œwiêtym Hubercie i jeleniu - przesun13 palcami po ciemno-bordowej skórze, na któr1 sp3ywa3 muœlinowy szalik. - Trochê to staromodne, mankiety s1 zbyt w1skie jak na dzisiejsze gusta, lecz zrobione to zosta3o specjalnie dla mnie ju¿ doœæ dawno Na Wêgrzech. Nie jestem sk3onny rozstaæ siê z tym - uniós3 lekko brwi. -Co ciê martwi, moja droga? Nie wezwa3aç mnie chyba do swego boku, by dyskutowaæ o Rzymianach czy o koniach? Czy baronowa zanudzi3a

C1?- Qcn nje - powiedzia3a pogodnie Madelaine.

- Zatem mo¿e nie jesteœ zadowolona z awansów de la Sept-Nuit? - Dowiedziawszy to ujrza3, jak drgnê3a i wiedzia3 ju¿, ¿e trafi3 w sedno.

- Moja ciotka powtarza mi, ¿e nie mogê oczekiwaæ wiele po ma3¿eñstwie i ¿e m1drzej bêdzie podejœæ do tego praktycznie. Rozumiem, ¿e de la Sept-Nuit jest bogaty i rozgl1da siê za ¿on1. Jego matka da3a na dodatek mojej ciotce do zrozumienia, ¿e jej syn liczy, i¿ dopuszczê go do 3ask.

- Och, nie - zacemia3 siê Saint-Germain. - A ty nie chcesz staæ siê dla niego Ÿród3em 3ask?

- Mo¿e dla ciebie, hrabio, jest to œmieszne, lecz dla mnie to wszystko jest po prostu poni¿aj1ce - potrzeb1snê3a pogardliwie g3ow1 i odwróci3a j1, by nie zobaczy3 3ez, które nagle pojawi3y siê w jej oczach. - Czujê siê jak niewolnica, któr1 nale¿y zlicytowaæ za jak najwy¿sz1 stawkê.

- Madelaine - powiedzia3 cicho hrabia, gdy dziewczyna znów na niego spojrze3a, sk3aniaj1c klacz z powrotem do wolniejszego k3usa. - Twoja ciotka chce dobrze dla ciebie. To wszystko, co potrafi dla ciebie zrobiæ.

Madelaine zgodzi3a siê.

- Wyjaceni3a mi ju¿, czego powinna oczekiwaæ od œwiata kobieta. Lecz,

Saint-Germain, ja chcê wiêcej!

- Wiem - uœmiechn13 siê smutno na ten wybuch. Spojrze3a na niego wyzywaj1co.

- S3ysza3am, ¿e by3eœ w wielu miejscach, ¿e niejedno widzia3eœ i robi3eœ... Te¿ chcia3abym odwiedziaæ wiele miejsc i robiæ w ¿yciu coœ wiêcej... - w jej oczach pojawi3o siê dziwne œwiat3o.

- Takie ¿ycie jest bardzo samotne, Madelaine. Jej twarz okry3a siê rumieñcem.

- Czy s1dzisz, ¿e o¿eniona z de la Sept-Nuit nie by3abym samotna? Myœlisz, ¿e gdybym wysz3a za któregokolwiek z nich - wyci1gnê3a rêkê ku zgie3kliwej grupce m3odych mê¿czyzn, galopuj1cych opodal - moje ¿ycie by3oby czymœ innym, ni¿ osamotnieniem? W twoim ¿yciu jest przynajmniej miejsce na ciekawoœæ...

- Tak - przytackn13 Saint-Germain. - Przypuszczam, ¿e moje ¿ycie jest w pewien sposób interesuj1ce.

- W3acenie - powiedzia3a zmieniaj1c temat na spokojniejszy. - Ostatniej nocy opowiada3eœ o u¿ywaniu pary do napêdu statków. Lecz nie by3eœ przy tym taki, jak Beauvrai, który pragnie

wszystkiego, co może skupiać na nim uwagę towarzystwa, chociaż nie ma zielonego pojęcia o maszynach. Mogę powiedzieć, że gdy opisywałeś te maszyny, to myślałeś o nich. Mówiłam, że skoro woda porusza koło młynskie, to można zrobić i tak, by ono poruszało wodę, jeżeli Źródło mocy umieszczone będzie we młynie; czynisz to obrazowo. I pomyśl użycia wody, by krężyła w tych rurach... Wszyscy wkoło mówili, że to niemożliwe, a ja wyobraziłam sobie wszystko z łatwością.

Saint-Germain ucemiechniła się, ukazując kształtne, białe zęby.

- To dlatego, że nie spędziłam większości życia na dowiadrywaniu się, ile to rzeczy jest niemożliwych.

- Wzrośnie, hrabio - ucemiech opuściła jej twarz. - A ja uczyłam się szybko.

- Spokojnie, spokojnie, Madelaine - podjechała trochę bliżej, tak że strzemiona ich koni niemal się stykały. - Aż tak jesteś nieszczeniwa, moja droga?

- Tak... nie... nie wiem - nie spojrzała na niego, bojąc się, że znajdzie w jego oczach zbyt wiele litości, a wtedy może się przed nim zdradzić. - Wiem, że oczekuje się po mnie małżeństwa. Z czasem ugnę się przed tym ładaniem, znudzona, i sama zechce to zrobić - spojrzała przez ramię na grupę starszych jeźdźców. - Widzisz, hrabio, te kobiety? Nawet te młode. Wszystkie one są już stare - gwałtownie odwróciła spojrzenie. - Z czasem będę taka, jak one i nawet o tobie będę myśleć z cynicznym rozbawieniem.

- Madelaine.

- Nie mów do mnie tak uprzejmie. Nie mogę tego znieść. Dajesz mi nadzieję, a tu nie ma nadziei - spięła klacz ostrogami i zakosowała się na jej grzbiecie, gdy wierzchowiec skoczył naprzód.

Saint-Germain pojechała za nią, dociera blisko, by udzielić pomocy, gdyby klacz poniosła, lecz na tyle daleko, by nie narzucać jej swego towarzystwa.

Wyj¹tek z listu lekarza Andre Schoenbruna do hrabiego de Saint-Germaina; datowane 12 paŹdziernika 1743:

(...) Lekarz pragnie zawiadomiæ hrabiego, iŹ ca³a zdolnoœæ ruchu, jaka zosta³a zachowana w kolanach, wynika z szybkiej i fachowej opieki udzielonej s³uŹ¹cemu imieniem Hercule. Kolana zostan¹ uleczone, lecz zapewne nie bêdzie on juŹ móg³ chodziæ. Lekarz jest zadowolony, Źe hrabia nie kaza³ bandaŹowaæ kolan, gdyŹ to w³aænie uratowa³o ich zdolnoœæ ruchu. S³uŹ¹cy, który towarzyszy³ pacjentowi, poinformowa³ lekarza, iŹ polecenie nie bandaŹowania kolan pochodzi³o od hrabiego i lekarz to pochwala.

Co do pytania hrabiego o rodzaj pracy, to o ile nie bêdzie obci¹Źa³ zbyt swoich nóg, nie ma przeszkód, by opuæci³ s³óŹko, gdy tylko poczuje siê doææ silny. Gor¹czka spada, a zatem juŹ nied³ugo s³uŹ¹cy Hercule powinien móc wykonywaæ lekkie æwiczenia r¹k i d³oni. Lekarz przyjmuje do wiadomoœci, iŹ hrabia jest w posiadaniu syropu z maku i zaleca stosowanie tego ærodka wobec pacjenta, gdyby ból by³ zbyt dokuczliwy. Lecz lekarz ostrzega hrabiego, by nie podawa³ ærodka zbyt czêsto, i prosi go, by pamiêta³ o wynikach obserwacji, które lekarz przeprowadzi³, a z których wynika, iŹ zbyt d³ugie uŹywanie owego lekarstwa moŹe spowodowaæ uzaleŹnienie od niego, co nie jest poŹ¹dane.

Lekarz pozwoli sobie skontaktowaæ siê z hrabi¹ za dziesiêæ dni, by zbadaæ s³uŹ¹cego Hercule i sprawdziæ, czy nie rozwinê³a siê infekcja, i by upewniæ siê, czy powrót do zdrowia postêpuje normalnie. Jeæli lekarz stwierdzi, Źe moŹe przynieææ to poŹytek, upuæci wówczas krwi s³uŹ¹cemu Hercule.

Gdyby mia³ byæ znowu pomocny hrabiemu, lekarz zapewnia, Źe bêdzie zaszczycony móc s³uŹyæ jego gospodarstwu o kaŹdej porze.

Pozostajê do pañskiej dyspozycji,

Andre Schoenbrun, lekarz, Le Rue de Ecoule-Romain

Lucienne Cressie ogarnęła zmęczonymi, szklistymi oczami swój przyciemniony pokój. Wyglądała obco, a przecię, spędzała w nim każdą noc od czasu zawarcia małżeństwa z Achillem. Od ciężkich draperii wokół żłoka, po wysokie, pozłacane kufry pod przeciwległą ścianą, wszystko wydawało się jej równie nieznanne, jak egzotyczne apartamenty jakiegocześnie chińskiego imperatora. Jeszcze niedawno miała tu razem z nim. Nie pamiętała, ile czasu upłynęło od jego wyjęcia, gdyż wino, które jej dał, musiało być zaprawione narkotykiem. Poruszała się z trudnością, zbierała jej się na wymioty.

Jak tonący szuka rękami oparcia, tak ona zacisnęła kurczowo dłoń na prześcieradłach. Zastanawiała się, co też mogło się z nim stać. Każdego dnia mówiła sobie, że jest w stanie w dalszym ciągu odgrywać parodię małżeństwa, lecz w nocy, gdy zostawała sama na sam ze snami, które pochłaniały ją całkowicie, czuła, jak kruszeje jej wytrzymałość. W takich chwilach nawet modlitwa nie pomagała i to wcale, bardziej niż cokolwiek, napawała ją leką.

Jej oczy wpełniały się łzami, gdy pomyślała o tych nielicznych chwilach, które poświęcała jej Achille, o jego pogardzie dla cierpienia, obojętności na wszelkie błagania. Prosiła go tej nocy, by pozwolił jej wstąpić do klasztoru. Gotowa była nawet wynieść się do Nowego Świata, by nigdy już go nie niepokoiła. Rozczemiała się, mówiąc, że gdyby chciała poświęcić się religii, to on jest w stanie zadbać, by nadarzyła się do tego sposobność. Zamknęła już drzwi w pokoju, tak jak poprzedniego dnia.

Przez jakiś czas grała na nowej wiolonczeli, lecz niewielką znajdowała pociechę w muzyce, a myśli rozpraszają się w miarę, jak narkotyk opanowywał umysł.

Leżała na żłoku i czuła, że topnieje w niej wola buntu. Achille planował coś na ten wieczór, tego była pewna. Zeszłego wieczoru słyszała, jak on i jego przyjaciele rozmawiali w bibliotece na dole. Potem rozległy się odgłosy jakby kłótni, a następnie dochodziła już zaczęły krzyki i różne uwagi, z których wywnioskowała, że mężczyźni oddawali się temu, co Achille nazywał obrzydliwymi atakami ateistycznymi. Trwało to niemal do rana. Zamknęła oczy i spróbowała zebrać myśli do modlitwy.

Poczuła nadchodzący zawrót głowy. Otworzyła oczy w próżnej nadziei, że majaki znikną. Głowa bolała już coraz bardziej, w uszach dzwoniło.

Pokój wydawał się być jeszcze mroczniejszy. Pomyślała, że może zasnąć lub nie przebudzi się już więcej. Nie mogła skupić spojrzenia na frędzlach baldachimu w nogach żłoka, odwróciła twarz ku ścianie. Miała wrażenie, że grube fałdy kotar poruszają się. Chciała uciec, lecz odkryła, że nie może. Oczy miała rozpalone, rozjarzone i głodne.

To znów był sen i tym razem też czuła, że wstępuje weń z niegodnym radością w sercu. Wspomniała winę namiętności, lecz poddała się jej, poddała się jego ciepłym, nachalnym ustom zbliżającym się do jej warg, szyi. Czyje ręce pieściły ją mucięciami tak lekkimi, jak dotyk babiego lata, pełnymi przy tym ognia. Czuła jego ciężar obok siebie i przyjął go, tłumacząc śkanie i przyciągając ku sobie.

W jakimœ odleg³ym zak¹tku umys³u ko³ata³o siê pytanie, czy to Achille i przys³a³ go do niej, czy by³ to jego okrutny ¿art? Nie potrafi³a sobie wyobraziæ, jak pozbawiony wyobraŹni Achille móg³by zes³aa taki sen. Czu³a, ¿e jest jej gor¹co i zimno jednocześnie, spróbowaa przytulæ go f bli¿ej do siebie. Jego dotyk by³ delikatny, wprawny, wyzwała³ w niej wiêcej, ni¿ s¹dzi³a.

Przez jeden krótki moment czu³a ból, lecz zaraz po nim nadesz³o ekstatyczne omdlenie - p³ynê³a niematerialna niczym muzyka, gor¹ce dr¿enia wiolonczi miêdzy jej nogami nie dawa³y siê porównaa do tego s³odkiego, rozmigotanego snu, który rozpala³ rozkosz¹ jej wêtrznoci. Sen unosi³ j¹ jak wiatr, jak ptak na swoich skrzyd³ach. Poczua, ¿e jej serce otwiera siê, niby kwiat rozkwita, a ona sama pogr¹¿a w g³êboki, spokojny sen. Nie wyczuwa³a ju¿ przy sobie ciê¿aru, a ³omot jej serca cich³ z wolna wraz z oddechem coraz g³êbszym i spokojniejszym. W pokoju by³o zimno. Obudzi³a siê zziêbniêta, naga obok skot³owanej poœcieli. Efekt dzia³ania narkotyku min¹³. Czu³a siê odrêtwia³a i wyczerpana. Nêka³o j¹ równie¿ poczucie winy. Wiedzia³a, ¿e takie sny s¹ grzechem równie wielkim, jak podobne postêpowanie. Cudzo³óstwo, które pope³ni³a jedynie w swoim œnie, w oczach koœcio³a czyni³o j¹ niewiern¹ ¿on¹. Jej spowiednik powiedzia³, ¿e nie ma wyj¹tków, bowiem cudzo³óstwo to po¿¹danie, a po¿¹danie to jeden z siedmiu grzechów œmiertelnych. Prze¿egna³a siê, czuj¹c hipokryzjê tego osobliwego postêpowania, i naci¹gnê³a na siebie nakrycie zas³aniaj¹c równie¿ twarz, któr¹ okry³ rumieniec wstydu.

Modlitwa jej nie wychodzi³a. Na pró¿no usi³owa³a skupiaæ myœli na rzeczach niebiañskich. Za ka¿dym razem wraca³y one do b³ogoci snu i czystej zmys³owoci, któr¹ przyniós³, zmys³owoci, której nie potrafi³y rozpêdziaæ ni przyæmiaæ surowe przyk³ady z ¿ycia œwiêtych i mêczenników. Wci¹¿ doznawa³a tego osobliwego rozdwojenia, gdy drzwi nagle otwar³y siê i, ku jej zdumieniu, wszed³ jej m¹¿.

- Dzieñ dobry, madame. Ufam, ¿e ci nie przeszkadzam? - jego rozbiegane oczy dojrza³y jej oszo³omienie, lecz Achille uzna³ to za skutek dzia³ania narkotyku.

- Achille? - spyta³a, czuj¹c, jak narasta w niej ch³ód zupe³nie innego rodzaju. Zebra³a wokó³ siebie poœciel. Wiedzia³a, ¿e jej widok budzi w nim wstrêt.

- ChodŹ, madame - podszed³ do ³ó¿ka. - Mamy goœci na dole. By³oby z twej strony zaniedbaniem obowi¹zków gospodyni, gdybyœ nie pokaza³a siê, by ich powitaæ - wyci¹gn¹³ do niej rêkê. By³a w tym geœcie nieugiêtoœæ. Rozumia³a, ¿e to jeszcze jeden z jego okrutnych ¿artów, ¿e naprawdê chodzi³o mu o coœ zupe³nie innego. - No chodŹ, madame - powtórzy³.

Spojrza³a na niego z dezaprobat¹.

- Nie jestem ubrana, Achille. Czy szukasz sposobnoci, by zadrwiaæ ze swej ¿ony? - mia³a ¿arliw¹ nadziejê, ¿e tyle tylko planowa³. - Czy nie mo¿esz zostawiaæ mnie w spokoju?

- To s¹ twoi goœcie, madame. S¹ w twoim domu. By³oby nieuprzejmoci¹ do³czyæ do nich, skoro natarczywie dopytuj¹ siê o ciebie - siêgn¹³ po szlafrok i rzuci³ jej. - Tyle wystarczy, ¿ono. Za³ó¿ to

i chodŸ ze mn¹.

Nawet gdy zaczê³a wype³niaæ jego polecenie, jakiego zmys³ kaza³ jej byæ ostroŸn¹. Wiedzia³a, Ÿe coœ by³o tu straszliwie wrêcz nie w porz¹dku i Ÿe Achille wcale nie by³ sk³onny chroniaæ jej przed zagroŸeniem. Oczekiwa³o j¹ przynajmniej poniŸenie i nie œmia³a nawet zgadywaæ, co jeszcze.

- Nie zwlekaj - rozkaza³ z twarz¹, na ktêrej malowa³a siê brzydota jego duszy. - W³œciwa godzina juŸ prawie minê³a.

- Nie - powiedzia³a, cofaj¹c siê przed nim. Nie wiedzia³a o jak¹ godzinê mu chodzi, lecz rozumia³a, Ÿe czai siê w tym niebezpiecze³stwo. - IdŸ st¹d, Achille. Nie czujê siê dobrze. Przeproœ, proszê ciê, swoich goœci w moim imieniu.

- To s¹ nasi goœcie - powiedzia³ z ledwo skrywan¹ irytacj¹. - Musisz zejœæ. Szczególnie, Ÿe Saint Sebastien bardzo chce ciê poznaæ - wskaza³ na szlafrok. - Za³óŸ to, madame. Nie bêdê juŸ d³uŸej na ciebie czeka³.

- Nie! - potrz¹snê³a g³ow¹.

Achille zacisn¹³ piêœci i ruszy³ ku niej z wysi³kiem.

- Jesteœe moj¹ Ÿon¹! Zrobisz jak kaŸê!

Lucienne Cressie pozna³a juŸ strach, lecz takie przeraŸenie, jakie ogarnê³o j¹ teraz, zaw³adnê³o ni¹ po raz pierwszy. Zaczê³a rzucaæ poduszkami, lecz on podchodzi³ coraz bliŸej, nic sobie nie robi¹c z tego protestu. Zdesperowana chwyci³a flakon perfum stoj¹cy na stoliku obok ³óŸka i cisnê³a nim w jego stronê. Trafiony w g³owê Achille zachwia³ siê, przeklinaj¹c bezg³ocenie.

Oszo³omiony rzuci³ siê na Ÿonê.

La Cressie bez zastanowienia odwróci³a siê i b³yskawicznie otworzy³a okno, ktêre mia³a za plecami. By³a na pierwszym piêtrze, w dole zaœe rozpocœciera³ siê ogród. Zanim Achille zd¹Ÿy³ j¹ z³apaæ, skoczy³a, wystawiaj¹c nagie cia³o na ch³ód nocy.

Upad³a na zroszon¹ trawê. Jej umys³ rozjaœni³ siê: zrozumia³a, Ÿe przedtem nie w pe³ni kontrolowa³a swe poczynania. Z budynku tymczasem dochodzi³y j¹ liczne, podniesione g³osy. Poza wywichniêciem barku nie odnios³a wiêkszych obraŸe³. Gdy próbowa³a siê poruszyæ, jej cia³o przeszy³ przenikliwy ból. W tej samej chwili pojawi³a siê zupe³nie oderwana myœl, Ÿe z takim ramieniem nie bêdzie mog³a graæ na wiolonczeli. Powinna poszukaæ pomocy i opieki.

Tymczasem g³osy zbliŸa³y siê, w mroku zamigota³a latarnia. La Cressie przeklina³a niepowodzenie - swoje nieudane spotkanie ze œmierci¹. Wiedzia³a, Ÿe to nie przystoi, Ÿe powinna dziêkowaæ Bogu za szczêœliwy upadek, gdyŸ oszczêdzi³ j¹, by mog³a czyniaæ pokutê za grzechy, zarówno za Ÿ¹dze cielesne, jak i próbê samobójstwa. Ca³ym sercem pragnê³a jednak umrzeæ teraz, gdy odg³osy kroków stawa³y siê coraz g³ocenniejsze.

- Mamy j¹ - powiedzia³ ktoœ, kogo nie zna³a. Spojrza³a w górê. Nad ni¹ sta³ wysoki, szczup³y mêŸczyzna, oko³o szeœædziesi¹tki, ubrany zgodnie z ostatni¹ mod¹. Powieki ciêŸko opada³y mu na

oczy, co nadawało jego twarzy gładki wygląd, a uśmiech, który trwa na ustach, bardziej przyprawiając lęk, niżli jego gniew.

Za nim nadszedł następny starszy mężczyzna. Po ubraniu poznał barona Beauvrai.

- Cholera, ty to masz szczęście, Clotaire - powiedziała nowo przybyła.

- Ofiara jest zatem twoja.

Clotaire de Saint Sebastien zachichota krótko. Lucienne zeszywniała z przerażenia.

- Słuchaj, nie się nada. Musimy jednak mieć pewność, że wciąż jest dziewicą. Niech Achille i jego przyjaciel zanieśli ją za chwilę do biblioteki

- uklęk przy Lucienne i mimo jej protestów wepchnij rękę między jej nogi.

- Nie, nie, nie... - szeptała, zaciskając uda.

- Madame... - powiedziała zimno Saint Sebastien. - Nie próbuj utrudniać. Ostrzegam cię po raz pierwszy i ostatni, iż nie będę tego tolerować.

Lucienne usiłowała jeszcze argumentować i szamotać się, ale baron tylko westchnął i silnie pchnął rękę, dotykając jej boleśnie w najczulszym miejscu. Poczuli zawrót głowy, ościskali znów, tym razem mimowolnie, nogi. Przyjemnie rwano barku ołóżko wraz z nowym ogniskiem cierpienia.

Saint Sebastien wstał.

- W porządku, jest nietknięta. Ilu z Kręgu ją weźmie? - nawet, jeżeli widział miejsce się w oczach Lucienne Cressie przerażenie, to nie zwrócił na nie uwagi.

- Miły kawałek ciała - Beauvrai spojrzał spokojnie na leżącą. - To wstyd, by marnować się dla kogoś takiego, jak Achille, powinniśmy się cieszyć, że on woli mężczyzn.

- Nie! Nie! Nie! - krzyczała Lucienne, rzucając się.

Teraz przychylił się do nich następni, a wśród nich Achille Cressie. Lucienne dojrzała czerwony pręgę, która wykwitowała na jego czole i pomyślała z niejaką satysfakcją, iż ciężki flakon perfum jednak go zranił.

- Do biblioteki! Natychmiast! Mamy mniej niż godzinę na dokończenie ceremonii. Następna okazja nadarzy się dopiero za trzy miesiące, gdy zbierze się w nas doświadczenie Mocy na Msze Miłosnej - rzekł Saint Sebastien, po czym dużymi krokami ruszył ku przeszklonym drzwiom prowadzącym do wnętrza domu.

Achille, wspólnie z kompanami, z radością wykonał polecenie. Schwycił Lucienne za nogi, podczas gdy Vandonne ujął ofiarę za ramiona, ignorując jęk wywołany powtórny urażeniem barku. Gdy ją podnieśli, zemknęła ponownie.

Odknęła się, leżąc na stole. Powoli uniosła ciężkie powieki. Nad jej głową zawieszony był krzyż. Przez chwilę pomyślała, że cały lęk spowodowany był gorączką i oto wreszcie przywieziono ją do lekarza. Wokół niej stały zakapturzone postacie. Już miała otworzyć usta, by podziękować tym miłosiernym braciom za ratunek, gdy spostrzegła, iż nadal jest naga. Jej wzrok ponownie spoczął na

krzyku... Uwazniej przyjrza³a siê wizerunkowi Chrystusa...

To bluŹnierstwo! Ze zgroz¹ odwróci³a g³owê, wiedz¹c ju¿, ¿e wszystko dzieje siê naprawdê.

- Wspaniale, wspaniale - rzuci³ Saint Sebastien, przysuwaj¹c siê do niej.

- Jest przytomna. To lepiej, to cudownie - zwróci³ siê do otaczaj¹cych go mê¿czyzn. - Mo¿ecie jej u¿ywaæ do woli, lecz pamiêtajcie: dziewictwo nale¿y do mnie.

- Czy bêdzie nam uleg³a? - spyta³ Vandonne g³osem dr¿¹cym z podniecenia. - Bêdzie... - zapewni³ Saint Sebastien. Lucienne zupe³nie straci³a nadziejê. - Jeœli by³oby inaczej, powiadomcie mnie. Potrafiê temu zaradziæ - Skin¹³ na zakapturzone postaci. - Lepiej j¹ zwi¹¿cie. Sznury s¹ na o³tarzu. I po³ó¿cie gdzieœ pod rêk¹ piekielny cz³onek. Bêdzie mi potrzebny o trzeciej... Upewnijcie siê, czy jest wystarczaj¹co gor¹cy.

- Gdy ty zrobisz swoje, to kto posmakuje jej nastêpny? - spyta³ jeden z mê¿czyzn, g³osem chropawym i zdradzaj¹cym niezbyt wyszukane maniery.

Lucienne nie zna³a go.

- O to musisz spytaæ naszego gospodarza. Jest jej mê¿em i ma prawo ni¹ dysponowaæ. Jeœli on nie zechce jej dla siebie... - to ostatnie zosta³o wypowiedziane z niemi³ym ucemiechem na twarzy.

Achille w odpowiedzi wyszczerzy³ zêby. Gdy odezwa³ siê, w jego g³osie brzmia³o autentyczne rozbawienie:

- Le Grace jest tak niecierpliwy, a my, wywodz¹cy siê z arystokracji rzadko mamy sposobnoœæ robiæ coœ dla co pospolitszych obywateli.

- Achille! - krzyknê³a Lucienne staraj¹c siê w tym okrzyku wyraziæ wszystko, co kiedyœ czu³a do mê¿a.

- Ucisz j¹, Le Grace - nakaza³ Achille.

Poczu³a, jak grubo ciosana d³oñ zamyka siê na jej ustach. Z nieopisanym przera¿eniem patrzy³a, jak wi¹¿¹ jej nogi i rêce. Tu¿ nad sob¹ us³ysza³a znów znenawidzony g³os Saint Sebastiena:

- W³adco Ciemnoœci, dla ciebie to, Mroczny Panie... Z pierwszym dotkniêciem jego narzucaj¹cego siê cia³a krzyknê³a i szarpnê³a w wiêzach. Gdzie podzia³ siê ten sen o delikatnych d³oniach, rozkosznych poca³unkach niczym tchnienie ¿ycia? Zawziête oczy wpatrywa³y siê prosto w jej twarz w trakcie gwa³tu. Zacisnê³a wargi chc¹c odebraæ katom chocia¿ tê satysfakcjê i zd³awiaæ krzyk w gardle.

Jednak wydarli z niej wszelkie odg³osy, u¿ywaj¹c jej na rozmaite sposoby. W chwili, gdy Saint Sebastien u¿y³ na niej diabelskiego cz³onka, by³a ju¿ tylko na wpó³ przytomna, tak ¿e potworne to wtargniêcie rozgrzanego ¿elaza wydoby³o z niej jedynie ciche westchnienie. Zapada³a w niecewiadomoœæ. Niektórzy z Krêgu przygl¹dali siê temu z wypiekami na twarzach, Achille Cressie nie by³o miêdzy nimi. Nie interesowa³o go ani trochê, co siê dzieje z jego ¿on¹.

Tekst sporz¹dzonego po ³acinie listu s³u¿¹cego Rogera do jego pana, hrabiego Saint-Germaina;

niedatowane: Do mego pana:

Jak pan mi to przykaza³, kontynuowa³em obserwacjê Saint Sebastiena. Zgodnie z Pana oczekiwaniami rzeczywiêcie zbiera wko³o siebie nowy Kr¹g. Spotkali siê ju¿ w domu Achille'a Cressie, który odda³ im swoj¹ ðonê. W³y³a, gdy odchodzi³em stamt¹d o œwiecie, lecz obawiam siê i¿ mog³a postradaæ zmys³y po tym, jak j¹ potraktowali. Saint Sebastien zdeflorowa³ j¹, a t¹ u¿yli jej inni, gwa³c¹c w diabelski sposób. Pragn¹³ pan wiedzieæ, kogo, spoœród osób twórc¹ Kr¹g, rozpozna³em. Oto oni: de Vandonne, Chateaurouse, Jueneport, de la Sept-Nuit, Le GJB Jeœli pragnie pan tego, bêdê nadal œledzi³ Saint Sebastiena. On jest pod³a kreatur¹, mój panie. B³agam ciê, byœ go zg³adzi³.

Pozwoli³em sobie wezwaaæ ksiêdza do La Cressie, lecz s³u¿ba odmówi³a mu wejœcia. Zapeu panu uda siê tam, gdzie mnie spotka³a pora¿ka. Przez specjalnego pos³añca.

W³asnorêcznie,

Roger

7

Hotel Transylwania lœni³ z daleka niczym ustawione bosk¹ rêk¹ pud³o z klejnotami. Wszystkie przejoœcia rozjaœnione by³y piêknymi œwiecami, a ka¿dy kandelabr p³on¹³ tak jasno, ¿e zdawa³ siê byæ ¿yw¹ istot¹. Wielka Sala zosta³a przebudowana zgodnie z panuj¹c¹ mod¹, a dla tych, którzy l bili przechadzaæ siê, dodano galeriê. Jednego tylko brakowa³o, by sukces rezydencji by³ pe³en - luster. Odk¹d wybudowano Wersal, przyjê³o siê, by w ka¿dym znamienitszym budynku œciany by³y zawieszone lustrami. Tymczasem w Hotelu Transylwania zast¹pione zosta³y gigantycznymi malowid³ami zajmuj¹cymi ca³e œciany. Dwa z nich by³y alegoriami przedstawiaj¹cymi bohaterskie czyny Zeusa, inne - posêpny obraz œmierci Sokratesa - to autentyczny Velazquez. Ca³oœæ wywo³ywa³a zachwyty i podziw œwietnej publicznoœci.

W p³nocnym skrzydle gigantycznego, dwupiêtrowego budynku umieszczono salony gry. By³y bogato urz¹dzone, lecz bogactwo by³o niczym wobec fortun, które pod kryszta³owymi œwiecznikami zmienia³y w³accicieli.

Wreszcie nadszed³ czas œwiêta dla Hotelu Transylwania. Po jednej stronie wielkiej sali balowej ustawiono kilkanaœcie kadzi z wyroœniêtymi drzewami pomarañcowymi. Wnêkê dla muzyków wype³niono kwiatami. Wszyscy komentowali tê ekstrawagancjê i po cichu zazdroœcili bogactwa, które symbolizowa³y te tak ³atwo wiêdn¹ce kwiaty, osi¹gaj¹ce o tej porze roku zawrotne ceny.

Pomiêdzy t³ocz¹cymi siê goœciami przemykali lokaje i kelnerzy w ³ososiowych liberiach, us³uguj¹c szybko i dyskretnie. Ka¿dy spoœród zatrudnionych w rezydencji wykazaæ móg³ siê jak najbardziej nienagannymi manierami i mówi³ wykwinnym francuskim. Wszyscy stali goœcie traktowani byli z najwiêkszym szacunkiem. Wino podawano w najlepszych kryszta³ach, koniaki by³y najprzedniejsze. Ustawiona w trzech zbyt³ownych bufetach porcelana oraz srebrny serwis s³u¿yæ mog³y za wzór

kunstownej sztuki w³oskiego rzemios³a. Wyrafinowane jedzenie nap³ywa³o nieustannie z przepastnej kuchni na ty³ach rezydencji, gdzie krz¹ta³a siê ca³a armia mistrzów kucharskich i podkuchennych. Kontessa d'Argenlac odwróci³a siê z ucemiechem do swego towarzysza.

- Ach, markizie, jeżeli poceród ca³ego tego splendoru zauwa¿y³eœ w³acenie mojl bratanicê, to musi byæ ona z tego w najwiêkszym stopniu szczêeliwa. Zapewniani ciê uroczyœcie, ¿e nigdy dot¹d nie widzia³am niczego, co z tym mo¿na by porównaæ. Wszystko jest tu w najlepszym gatunku, urz¹dzone ze smakiem i bez szczêdzenia grosza.

Markiz Chateaurouse sk³oni³ siê lekko.

- Lecz jest to zwyk³y przepych, krzykliwa elegancja. Jak mam skupiaæ uwagê na czymœ takim, gdy obok mnie jest ¿ywa kobieta tak piêkna, jak mademoiselle de Montalia, która nieodparcie przyci¹ga moje spojrzenie? Przy niej wszystko inne musi zbledn¹æ.

- Oczywiście - powiedzia³a ciotka Madelaine, przymykaj¹c lekko oczy.

Uwa¿a³a tego m³odego szlachcica za dobr¹ partiê dla Madelaine, lecz wypowiada³ siê on trochê zbyt wylewnie. Wydawa³o siê jej, ¿e wiêcej w tym mistrzowskiej gry, ni¿ impulsów serca. Wiedzia³a, i¿ czêsto mêtczyŹni o wysokiej pozycji szukaj¹ ¿on, które by³yby dobrymi gospodyniami, z których dumni by byæ mogli jako z ozdób ich szlachectwa. Tak przecie¿ by³o z ni¹ i z jej mêtciem. Wiedzia³a, jak puste s¹ takie zwi¹zki.

- Dumna bêtê, mog¹c ci j¹ przedstawiæ, markizie - powiedzia³a machinalnie, przeciskaj¹c siê przez ci¿bê ku bufetowi, gdzie jej bratanica sta³a przy wazie z ponczem i rozmawia³a ¿ywo z hrabi¹ de Saint-Germainem.

- Moja droga - zwróci³a siê Claudia do bratanicy. - Oto markiz Chateaurouse, który przyszed³ tu specjalnie po to, by ciê poznaæ. Podziwia³ ciê dot¹d z daleka, ale teraz pragn¹³by poznaæ ciê bli¿ej.

Markiz sk³oni³ siê g³êboko, wykonuj¹c stosowny gest d³oni¹, ukazuj¹c przy okazji wystawny strój i zgrabn¹ sylwetkê. Rzuci³ Saint-Germainowi mi¹¿d¿¹ce spojrzenie i zwróci³ siê do Madelaine, ca³uj¹c podan¹ mu d³oñ.

- Têskni³em za t¹ chwil¹, odk¹d po raz pierwszy ujrza³em pani¹ na przeja¿d¿ce do Bois-Vert. Kilkanocce dni zabra³o mi zbieranie siê na odwagê, by zbli¿yæ siê do ciebie, pani.

Zazwyczaj tekst ten wywo³ywa³ rumieniec na twarzach dziewczyn, które poznawa³, Madelaine jednak powiedzia³a tylko:

- Jeżeli potrzebujesz panie odwagi, by zwróciæ siê do mnie, to niech niebiosy maj¹ w opiece Francjê, gdyby trzeba by³o stan¹æ do walki w jej obronie.

Chateaurouse zapomnia³ jêzyka w gêbie. Kontessa poczu³a siê zmieszana, tak manierami markiza, jak i nieuprzejmoœci¹ Madelaine. K³opotliw¹ ciszê przerwa³ dopiero Saint-Germain.

- Obawiam siê, ¿e nie doceni³ pan tych fortyfikacji, markizie - powiedzia³ z ucemiechem.

Lecz markiz Chateaurouse odzyska³ ju¿ kontenans.

- Nie ma pani pojęcia - rzekł do Madelaine, ignorując uwagę Saint-

- Germaina - jak osobliwym jest znaleźć dziewczynę, która mówi, co myśli. Proszę, nie powstrzymuj swego języka z litości nade mną. Taka naturalna rozmowa to coś naprawdę czarującego. Saint-Germain odstąpił i dyskretnie skinął w kierunku kontessy.

- Dlaczego go przedstawił? - spytał półgłosem, gdy stanął obok niego.

- Prosił mnie o to - odpowiedział równie cicho. - Pochodzi ze świetnej rodziny i nie słyszałem niczego, co by go dyskredytowało.

- Lecz teraz słyszał już, jak się wypowiada, zatem można powiedzieć, że sam się kompromituje. Chyba nie oczekuje, że Madelaine uwierzy w te bzdury, które on jej plecie?

Kontessa potrząsnęła głową.

- Czy jest coś, co powinnam wiedzieć? Wydajesz się być zaniepokojony, Saint-Germain. Czy wiesz cokolwiek, co świadczyłoby przeciwko niemu? - Była wyraźnie zaniepokojona, gdy już dawno zorientował się, jak dobrze poinformowany jest Saint-Germain o wszystkim, co dzieje się w Paryżu. Hrabia nie odpowiedział wprost, lecz stał, wpatrując się w przeciwną stronę z lekkim jakby roztargnieniem.

- Rozumiem, że pragniesz, by omijał Krąg Beauvrai - powiedział w końcu.

- Za wszelką cenę.

Saint-Germain przytaknął.

- Dobrze zatem. Powiem ci tyle, że Chateauroux był widziany z Saint Sebastienem. Nie wiem na pewno, czy jest trwale związany z tym towarzystwem, lecz pewnym jest, że nie czyni żadnych wysiłków, by go unikać. Może chciałabyś, bym powiedział coś o tym także i Madelaine? To czarująca dziewczyna i szkoda by było, gdyby nadużyto jej zaufania.

Kontessa rozejrzała się po zatoczonym salonie i teraz dopiero zauważyła obecność de les Radeux i Beauvrai.

- Proszę cię, hrabio, ostrzeż j! Lęki mego brata mogły być bezpodstawne, lecz przyznaję, że Saint Sebastien napełnia i mnie niepokojem. Nie mogę zapomnieć o tym, że od czterech dni nie dopuszcza się do Lucienne żadnych gości, i że Achille spędza sporo czasu z Saint Sebastienem.

- Biedna Claudia - mruknął Saint-Germain, całując współczująco dłoń kontessy. Odwrócił się, by napełnić jej pucharek ponczem. Wziął czarkę i upił ją małym łykiem. Potem zapytał z zakłopotaniem:

- Nie wiem, jak ty to zaplanujesz, lecz byłabym wdzięczna, gdybyś porozmawiał z Madelaine na osobności. Może mieć pytania, na które tutaj nie dałoby się odpowiedzieć - wskazała na rozświetlony salon. - Lecz na osobności...

W odległym kącie sali zespół muzykantów zakończył wyciszenie koncertu i szmer oklasków przeszedł po tłumie. Muzycy wstali, skłonili się i zaczęli przygotowywać się do kolejnego utworu.

- Oczywiście. Znajdę tutaj jakiegoś małego pokój. Czy życzy sobie nam towarzyszyć? - spojrzał

na ni¹ swoimi zniewalaj¹cymi oczami. Pocz³a, ζ e dociera tym spojrzeniem do dna jej duszy.

Kontessa znalaz³a si^e w rozterce. Wiedzia³a, ζ e jako opiekunka bratanicy powinna towarzyszy^æ jej wsz^edzie, lecz cz³a równie ζ , ζ e Saint-Germain jest m^e ζ czyn¹ honorowym, którego szalony wiek min¹³ ju ζ dawno, oraz dyskretnym. Nie wi¹za³ si^e z jego osob¹ ζ aden skandal. Spojrza³a na niego raz jeszcze i podj^æa decyzj^e: o wiele mniej uwagi wzbudzi znikni^ecie samej Madelaine.

- To m¹drze z twojej strony - powiedzia³ Saint-Germain. Kontessa zdziwi³a si^e, nie pami^eta³a bowiem, by cokolwiek ze swych myce¹ wypowiedzia³a g³oceno. - Za chwil^e wyjd^e z Madelaine. Gdyby^e teraz przesz³a do jadalni, to jej odej^ecie st¹d nie zwr^oci uwagi, a gdyby nawet, to pomyce¹, ζ e zabieram j¹ do ciebie.

Przytakn^e3a, zbita nieco z tropu i zdeorientowana. Spojrza³a niespokojnie w kierunku Madelaine, kt^ora wci¹ ζ jeszcze rozmawia³a z Chateauosem.

- M^oj Bo ζ e - powiedzia³a, patrz¹c na sw¹ bratanic^e i pi^eknego markiza.

- Nie martw si^e - pocieszy³ j¹ Saint-Germain. - Jeste^e dla niej jak matka i nie ma nic dziwnego w twoim niepokoju. Obiecuj^e ci, ζ e Saint Sebastien jej nie zagra ζ a i zrobi^e co tylko w mojej mocy, by by³o tak zawsze.

Kontessa odwr^oci³a si^e do niego gwa³townie.

- Jeste^e dla nas tak mi³y, hrabio. Wiem, ζ e to zabrzmi nieuprzejmie, ale czasem sama si^e dziwi^e, czemu to wszystko robisz.

- Nie obawiaj si^e, nie chodzi mi o to, by samemu zdoby^æ cze^eæ Madelaine

- roze^emia³ si^e Saint-Germain. - Powiedzmy, ζ e Saint Sebastien i jego kompania s¹ mi tak samo potrzebni do ζ ycia, jak i tobie.

Kontessa wiedzia³a, ζ e winna zadowol^{ia} si^e t¹ odpowiedzi¹, chocia ζ wcale nie by³a ona satysfakcjonuj¹ca. Po cichu ucieszy³a si^e, i ζ Saint-Germain te ζ nie lubi Saint Sebastiena. Cieⁿ niepewno^eci, kt^ory przemkn¹³ przez jej myce¹, rozproszy³ si^e. O wiele ju ζ spokojniejsza, zgodnie ze zwyczajem, przeprosi³a hrabiego i skierowa³a si^e do jadalni.

W chwil^e p^oŹniej Saint-Germain zaoferowa³ swe rami^e Madelaine.

- Tysi¹ckrotne przeprosiny, Chateauose, lecz kontessa z³o ζ y³a na me barki s³odki obowi¹zek odprowadzenia bratanicy do jadalni, by towarzyszy³a jej w kolacji.

- Jece¹li zechce pan uczyni^æ mnie swym zast^epc¹, Saint-Germain, w^owczas nie b^edzie pan musia³ k³opotae si^e takimi obowi¹zkami, a ja zaznam przyjemno^eci przebywania w promiennym towarzystwie mademoiselle jeszcze przynajmniej przez par^e chwil. - Chateauose nie by³ bynajmniej zmieszany.

- Nie b^edzie to wcale bardziej k³opotliwe dla mnie, ni ζ by³oby dla ciebie

- stwierdzi³ Saint-Germain, nadstawiaj¹c Madelaine zgi^ete rami^e. - Taⁿczy³ee z ni¹ i by³ee przy jej boku przez p^o3 godziny, Chateauose. Masz przy tym nade mn¹ t^e przewag^e, ζ e ja nie taⁿcz^e. Nie b¹d^Ź zatem zazdrosny o te kilka minut, kt^ore zajmie przeprowadzenie tej oto damy st¹d, do jadalni.

- Toż to cała noc upłynie, nim ona wróci - powiedziało srogo markiz, jakby oskarżając Saint-Germaina o jakiegoś perfidne zamiary. Hrabia nie zwrócił na to uwagi.

- Chodź, dziecko. Twoja ciotka czeka - uciechnę się z oceliwe do Chateauroux.

- Będzie pan musiał znaleźć sobie jakiegoś inne zajęcie pod moją nieobecność. Ta batalia skończyła się zwyciężnym niepowodzeniem - dodała Madelaine.

Orkiestra przechodziła w mocnym akordem do skądanki wariacji na temat popularnych arii Haendla, toteż Saint-Germain nie usłyszał ostatniej uwagi. Cisza tylko mocniej jej rękę, by milczała, nim nie wyjdzie z salonu.

Gdy przeszli przez podwójne drzwi prowadzące na korytarz, Madelaine zdobyła się na komentarz:

- Wdzięczna jestem za ratunek, który przyszedł w stosownej chwili. Saint-Germain spojrzawszy zdziwiony.

- Nudzi cię? - zapytał.

- Gorzej - powiedziała, nie protestując i nie pytając, dokąd waciecie Saint-Germain ją prowadzi. - To bardzo miło słyszeć, że jest ci atrakcyjny, lecz ja wiem, że nie jestem najpiękniejszą kobietą tego wieczoru. Madame de Chardonnay i diuszessa Quainord są o wiele bardziej urodziwe ode mnie. - cięgnęła, zapalając się do rozmowy - nie ciesz się, gdy ktoś przemawia do mnie w sposób, jakbym dopiero co opuściła mury szkoły...

- Bo i opuściłaś je całkiem niedawno - wtrącił z pewnym rozbawieniem Saint-Germain, otwierając drzwi do małego, nie dla wszystkich dostępnego pokoju. Madelaine uśmiechnęła się, że nie słyszy.

- ...i rozumiała tylko jedno słowo na piśmie - nagle zdała sobie sprawę, że to nie jadalnia i rozejrzała się zdumiona.

Pokój nie był duży, lecz umeblowano go niezwykle gustownie. Po bokach kominka stały dwie sofy, a pod rzeźbionym obramowaniem z marmuru tlił się ogień. Tuż nad stołem wisiała na łańcuchach jeszcze jeden Velazquez w pozłacanej ramie, na blacie zaś leżało kilka oprawnych w marokini księgi, teleskop i astrolabium. Naprzeciw kominka piękna draperia z chińskiego brokatu zasłaniała wejście do alkowy z włoskim, klasztornym twardym drewnem, które nie miało w sobie nic z bogactwa i przepychu.

Saint-Germain podprowadził Madelaine do bliższej z dwóch sof, a sam przeszedł przez pokój do stołu.

- Usiedź, proszę - powiedziało pogodnie, wskazując na obity perskim adamaszkiem mebel. - Chciałbym z tobą o czymś porozmawiać.

Madelaine omiotła pomieszczenie spojrzeniem. Mimo wszystko długo wpajane jej uprzedzenie do mężczyzny wzięło górę nad zaufaniem, które wobec niego żywiła.

- Gdzie jesteśmy? - spytała, próbując nie okazać po sobie niepokoju.

- W jednym z prywatnych pokoi - Saint-Germain bawił się teleskopem, nie patrząc na nią.

- A moja ciocia...?

- ...jest na kolacji, jak ci mówi³em. Do³czy my do niej nieco póŹniej. Jej g³os by³ stanowczy, gdy sprawdzaj¹c go, powiedzia³a:

- A gdybym chcia³a przy³czyæ siê do niej teraz?

- Wtedy, oczywiêcie, natychmiast bym ciê odprowadzi³ - hrabia podniós³ teleskop i przesun¹³ palcami po piêknej tubie z br¹zu. - Wspania³y instrument. A jednak Galileusz zosta³ zmuszony do odwo³ania swych œwiadczeñ. Szkoda.

Madelaine rzuci³a okiem na drzwi i ujrza³a, Ÿe nie s¹ zamkniête. W zamku tkwi³ klucz, a jedna z klamek skierowana by³a w dół. Jej ciekawoœæ zosta³a rozbudzona, a poczucie bezpieczeñstwa zaspokojone. Rozsiad³a siê zatem wygodniej. Wiedzia³a, Ÿe gdyby znaleziono ich razem, by³aby to dla niej straszliwa kompromitacja, lecz coœ mówi³o jej, Ÿe do niczego takiego nie dojdzie.

- Mê¿czyzna opowiadaj¹cy o Galileuszu nie wydaje siê mieæ wiele wspólnego z adoratorem.

- Nie - Saint-Germain odstawi³ teleskop. - To, co mam ci do powiedzenia, nie ma nic wspólnego z uwielbieniem kogokolwiek. W twoim interesie le¿y wys³uchanie mnie.

Madelaine z wpraw¹ u³o¿y³a woko³o swe suknie z tafty.

- Dobrze, hrabio. Wys³ucham - uœmiechnê³a siê mimowolnie, widzi¹c b³ysk aprobaty w jego oczach.

Na chwilê zapad³a cisza. Saint-Germain tymczasem opar³ siê o stół i wcisn¹³ d³onie g³êboko w kieszenie surduta o szerokich po³ach.

- Co wiesz o Szatanie? - spyta³ j¹ rzeczowo.

- Szatan jest wrogiem Boga i cz³owieka, upad³ym anio³em, który d¹¿y boskoœci równiej Stwórcy... - zawaha³a siê. - Zosta³ ustanowiony na Ziemi, aby drêczyæ nas pokusami i podstêpami.

Saint-Germain ze zniechêceniem pokrêci³ g³ow¹.

- Nie chodzi mi o wyuczone odpowiedzi, które wpoi³y w ciebie siostrzyczki. Proszê. Co wiesz o potêdze zwanej Szatanem?

- Ju¿ powiedzia³am - patrzy³a na niego zmieszana.

- A zatem musimy zacz¹æ od pocz¹tku - powiedzia³ z westchnieniem. Podniós³ g³owê, potem znów j¹ opuœci³, nie wiedzi¹c, jak rozpocz¹æ wyk³ad.

- Istnieje jedynie Moc. To ona przep³ywa przez nas jak rzeka, daj¹c nam Ÿycie, lecz mog¹c nas te¿ zg³adziæ. Czy powodzi nam siê wspaniale, czy tonimy poœród powodzi, to jest zawsze ta sama rzeka. Tak jest w³acenie z Moc¹. Gdy wynosi nas ku dobroci i szlachetnoœci, sk³ania nas do Ÿyczliwoœci i siêgania po wy¿sze cele, wówczas nazywamy j¹ Bogiem. Lecz gdy wykorzystywana jest dla sprawiania bólu, cierpienia i poni¿ania innych, wówczas nosi miano Szatana. Moc jest obojgiem. Naszym jest wybór miêdzy jednym a drugim.

- To herezja... - zaczê³a bez przekonania.

- Nie. To prawda - Saint-Germain przygl¹da³ si^ê widz¹c, jak wpojone przez siostry nawyki mycelenia zmagaj¹ si^ê z jej zdrowym rozs¹dkiem. W ko¹ncu nabra³ pewno¹œci, ζ e oszcz^êdzone mu b^êd¹ pospieszne os¹dy.

- Uwierz mi zatem, przynajmniej dla dobra rozmowy. S¹ bowiem tacy, którzy wzywaj¹ Moc pod postaci¹ Szatana i wykorzystuj¹ j¹ dla pomna¹zania smutku tego œwiata.

- I sp^êd¹ wieczno¹œæ cierpi¹c w piekle - powiedzia³a natychmiast Madelaine z niejaki¹ satysfakcj¹.

- Nic nie wiesz o wieczno¹œci - powiedzia³ ostro, lecz ³agodny wyraz jego oczu uj¹³ uszczypliwo¹œci s³owom. - S¹ tacy w Pary¹u - zmieni³ ton

- którzy zbieraj¹ si^ê, by przyzywa^æ Moc pod postaci¹ Szatana. Obchodz¹ zwykle dwa œwi^êta w roku - jedno w wigili^ê Wszystkich Œwi^êtych, drugie w zimowe przesilenie. Pierwsze, to proste z³o¹enie ofiary, a t^ê ju¹ sobie wybrali. Lecz na to drugie ich Regu³a po¹da ofiarowania dziewicy, i to zar¹ówno cia³em, jak i krwi¹.

Madelaine wiele by da³a, by znale¹æ jakieœ ζ artobliwe s³owo mog¹ce rozproszy^æ mroczn¹ atmosfer^ê ostrze¹œ¹, lecz jedyne, co by³a w stanie zrobi^æ, to patrze^æ na niego rozszerzonymi oczami, z sercem pe³nym niepokoj¹.

- Twoja ciotka powiedzia³a mi, ζ e twój ojciec by³ kiedyœ zwi¹zany z kr^êgiem Saint Sebastiena. To w³acenie Saint Sebastien pragnie z³o¹cy^æ ofiar^ê, a pomagaj¹ mu w tym Beauvrai i inni. Mia³a miejsce ju¹ jedna pomniejsza ceremonia - przynajmniej oni odebrali j¹ jako pomniejsz¹ - a on ur¹³ przez to w si³ê. Nie chc^ê ci^ê straszy^æ, Madelaine, lecz nie wolno ci mie^æ nic wsp¹ólnego z kimkolwiek z Kr^êgu Saint Sebastiena. A to obejmuje i m³odego Chateaur¹ose.

- Chateaur¹ose? To tylko g³upi dandys - powiedzia³a z naciskiem. - Tak tylko ci si^ê zdaje, moja droga. Ale twoja dusza zawsze podpowie ci co innego.

Wpatrywa³a si^ê w niego mc me rozumiej¹c.

- Twoja dusza jest jak jasny i l¹eni¹cy miecz, który zawsze przedrze si^ê przez k³amstwo i si^êgnie prawdy. Nie poddawaj tego w w¹tpliwo¹œæ, Madelaine.

- Wiem, co moja dusza podpowiada mi teraz - wyszepta³a, lecz Saint-Germain zda³ si^ê tego nie s³ysze^æ.

- Powiedz mi - bezwiednie wpatrywa³ si^ê w p³omienie - co czujesz, gdy rozmawiasz z Chateaur¹osem, gdy on do ciebie przemawia?

Wzdrygn^êa si^ê.

- To, co czuje zapewne kwiat, gdy pe³za po nim wielki robak.

- W³acenie - westchn¹³.

- Lecz - zaprotestowa³a, wstrz¹œni^êta w³asnymi s³owami. - On jest niczym. Niczego nie zrobi³...

- Nie lekcewa¹ ζ adnego z nich, dziecko. Bo inaczej to mo¹ze doprowadzi^æ ci^ê do upadku.

Madelaine przygląda się uważnie swoim d³oniom.

- A ty? Czemu mia³byœ troszczyæ siê o to, co stanie siê ze mn¹? Dlaczego mnie ostrzegasz? Odwróci³ siê do niej, nie odwa¿aj¹c siê jednak spojrzeæ w jej piêkn¹ twarz i oczy, w których pojawi³o siê zrozumienie.

- To niewa¿ne.

- Jeœli mi nie powiesz, dojdê do wniosku, ¿e chodzi tu o mnie sam¹. Nagle jego oczy, teraz pe³ne uczucia, napotka³y jej spojrzenie. Post¹pi³ o krok.

- Twoje ¿ycie jest takie pogodne i tak przera¿aj¹co krótkie, ¿e nie s¹dzê, bym móg³ znieœæ skrócenie go o choæby jedn¹ godzinê... Wsta³a, jej policzki okry³y siê bladoœci¹.

- Saint-Germain!

Zacemia³ siê cicho i opar³ z powrotem o stó³, krzywi¹c usta w autoironicznym uœmiechu.

- Nie, nie musisz siê mnie baæ. Nie znajdujê radoœci we wzbudzaniu lêku groŹb¹ napœeci. Od ponad piêciuset lat nie narzuci³em siê kobiecie, a i wtedy mia³o to miejsce w innym sensie, ni¿ myœlisz.

W pokoju zapad³a martwa cisza. Trójramiennie œwieczniki migota³y, zalewaj¹c pomieszczenie bursztynowym blaskiem dwudziestu jeden œwiec.

- Piêæset lat? - Madelaine próbowa³a wypowiedzieæ to kpi¹cym tonem, lecz drwina uwiêz³a jej w gardle. - To ile masz lat?...

- Nie pamie³tam - powiedzia³, ponownie siê od niej odwracaj¹c.

- By³em ju¿ stary, gdy Cezar zasiada³ w Rzymie, s³ucha³em nauk Arystotelesa, a Akhenaten s³awi³ podobieñstwo pos¹gu, który zamówi³em w Amarna, dla jego ukochanej Nefretiti. Nikt nie znalaz³ jeszcze ruin tego miasta, lecz ja chodzi³em jego ulicami, gdy by³o jeszcze m³ode.

- I nigdy nie umar³eœ? - czu³a, jak rêce grabiej¹ jej, gdy wypowiada³a te s³owa.

- Kiedyœ zapewne mi siê to zdarzy³o. Dawno temu. Nie pamie³ta Z pewnoœci¹ widzia³em jednak doœæ œmierci, by wiedzieæ, jak kruche i cen jest ¿ycie.

Madelaine poczu³a, jak ¿y nap³ywaj¹ jej do oczu. W jego s³owach by³o ty³ samotnoœci i bólu. Serce œcisnê³o siê jej z ¿alu nad tym niesamowitym mê¿czyzn¹.

- Och, nie lituj siê nade mn¹! Zazna³em nie tylko bliskoœci œmierci Zdarza³o siê zapewne i tak, ¿e popada³em w szaleñstwo, a wówczas k¹pa³em siê we krwi. By³ czas, ¿e potrzebowa³em okrucieñstw wojny. Pamie³tam rzymski cyrk i wstrz¹sa mn¹ na te wspomnienia. Ca³kiem niedawno, gdy wróci³em na jakieœ czas do ojczyzny, upaja³em siê odbieraniem ¿ycia innym ukrywaj¹c siê pod mask¹ patrioty - znów na ni¹ spojrz³. - Widzisz wiêc ¿e szacunek, który ¿ywiê dla ciebie i twego krótkiego ¿ycia, zosta³ drogo okupiony.

- Czy a¿ tak jesteœ nieszcze³eliwy, Saint-Germain? - wyszepta³a, lecz on ci¹gn¹³ dalej.

- Pijê eliksir ¿ycia i dziêki temu nie umieram. Nie mogê umrzeæ - dotkn¹³ d³oni¹ koronkowej kryzy wokó³ szyi i przesun¹³ palcami po tkwi¹cym tam rubinie.

- I przeżywszy tyle stuleci wciąż jeszcze znajdujesz dla mnie choć cień zainteresowania? - w jej głosie brzmiało szczere zdziwienie. Czuję bowiem, iż lek zniknął bez śladu.

- Oczywiście - szeptane to pogodnie wypowiedziane stwierdzenie, spojrzawszy na niego, dostrzegając w pięknej twarzy hrabiego coś, co czasem dawało się zauważać w markowej porcelanie czy delikatnym papierze - rodzaj półprzezroczystości, która mówiła więcej o jego wieku, niż mogłyby powiedzieć zmarszczki. - Gdy byłem młody - rzekł - uważano mnie za wysokiego. Teraz mój wzrost jest mniej niż przeciętny. Za czterysta czy pięćset lat będę po prostu karłem.

Podszedł do niej, a gdy dzieliła ich tylko długi wyprostowany ramienia, sięgnął i dotknął dłońmi jej twarzy.

- Saint-Germain - wyszeptała i uniosła rękę, by objąć jego dłoń.

- Nie kucnij mnie, Madelaine. Nie wiesz, czego pragnę... - odstąpił od niej opanowany. - Chodź, zaprowadzę cię do ciotki. - Jego maniery były znowu nienagane, pilnował dystansu między nimi. - Pamiętaj, co powiedziałem ci o Saint Sebastienie. Bądź ostrożna. Będę cię strzegł, lecz twój własny rozdział będzie dla ciebie najlepszą ochroną. I nie bądź zbyt dumna, by poprosić o pomoc.

Znów ujął jego dłoń.

- Ten eliksir życia - powiedziała, wpatrując się w jego oczy. - Jak go zdobywasz?

Pozostał na dystans, lecz podziwiał jej odwagę. Tak niewiele by trzeba, gdyby chciał ją teraz zdobyć... Pomyślał jednak o ewentualnych konsekwencjach i postarał się stłumić tę tęsknotę.

- Spijam go - powiedziała szorstko. - Spytaj Lucienne Cressie.

- Tak myślałam - przytaknęła. - Czy to ty jesteś sprawcą jej choroby?

- Nie - jego głos był stłumiony, lecz pełen uczucia. Uwolnił swój dłoń. - Wezwaj mnie, nie mając nikogo innego. Gdyby ten ktoś był, nawet bym się do niej nie zbliżył.

- Czy ona wie, że ty ty?

- On miewa sny, moja droga - zaczęła się Saint-Germain. - Piękne, słodkie sny, w których rozkwita na chwilę. Potem przychodzi rano i wszystko znów wraca do normy.

Siostry mówiły mi o nocnych zmorach, o diabelskich stworach, które pozbawione są życia, lecz nie są też martwe, a które piją krew chrześcijan, unosząc w swych nieczystych objęciach ich dusze. Lecz ty mówisz, że La Cressie jest wtedy szczęśliwa?

Przeklinała siebie za czułość, jak okazała Madelaine.

- Pozornie - powiedziała sucho. Wstydlawy, nieco chytry ucieszek przebiegł po jego twarzy.

- Saint-Germain, jedno z ogniw mego łańcuszka jest pęknięte - powiedziała, dotykając naszyjnika. - Mam rankę na szyi. Krwawi.

Jego oczy mimowolnie powędrowały ku jej szyi. Dostrzegł małą plamkę krwi.

- Nie proponujesz mi owcy czy konia? - chciał, by te słowa zabrzmiały nonszalancko, lecz bardziej przypominały wymówkę.

- Dopiero, gdybyœ chcia³ wiêcej, ni¿ sama posiadam. Raz jeszcze siê rozcemia³, lecz tym razem radoœnie.

- Nie potrzeba mi wiêcej, ni¿ mieœci siê w kieliszku do wina - przerwa³, patrz¹c jej w twarz. - Lecz niesie to ze sob¹ pewne ryzyko - doda³ szybko.

- Jakie? - ucemiœni³a siê; radosne iskierki jarzy³y siê w jej fio³kowych oczach.

- Jeœli wypijê zbyt du¿o... - podszed³ do niej i dotkn¹³ jej ramion. Jego g³os by³ bardzo cichy. - Jeœli wpijê siê zbyt g³êboko lub bêdê robi³ to zbyt czêsto, staniesz siê taka jak ja. Po swej œmierci, naturalnie. Bêdziesz uwzgl¹dana za istotê nieczyst¹ i bezbo¿n¹, bêdziesz zwierzyn¹ tropion¹ przez ró¿nych szaleñców i ca³y œwiat bêdzie tob¹ gardziæ.

- Tob¹ nikt nie pogardza - zauwa¿y³a.

- Bo nauczy³em siê ¿yæ.

- Lecz raz z pewnoœci¹ mo¿esz upiæ bez szkody - nalega³a. Jej twarz rozjaœniona by³a radosnym pragnieniem. - Saint-Germain, proszê...

- Wci¹¿ jeszcze mogê ciê odprowadziæ do ciotki.

- Nie, hrabio - podesz³a do drzwi i zagrodzi³a drogê. - Nie rozumiem, jak kobieta mo¿e ceniæ honor wy¿ej ni¿ mi³oœæ, trzymaj¹c siê na dodatek tego honoru w sposób zupe³nie pozbawiony konsekwencji. Wiem ju¿ coœ o tym. Skoro muszê ¿yæ jak ciotka, to niech poznam - przynajmniej teraz - co znaczy, byæ kochan¹.

Tym razem ucemiœch, który rozjaœni³ jego twarz by³ zupe³nie inny. Madelaine czu³a jak serce bi³o jej coraz mocniej, gdy podchodzi³ do niej. Wprawne rêce rozpiê³y zamek jej naszyjnika, pozwoli³ mu upaœæ na pod³ogê.

- Có¿, zdecydowa³aœ siê?

D³onie Saint-Germaina ogrzewa³y j¹ teraz prostymi, rozkosznymi pieszczotami. Pewnie i œagodnie odszuka³y s³odki ciê¿ar jej piersi, unosz¹c je i zmagaj¹c siê z gorsetem. Saint-Germain czu³, jak wzbieraj¹ w jego d³oniach Wzi¹³ j¹ w objêcia, ca³uj¹c powieki, usta, a potem, z przyprawiaj¹c¹ niemal³ zawrót g³owy rozkosz¹, przyssa³ siê do jej szyi.

Madelaine wyda³a przyciszony okrzyk triumfu i mocniej objê³a go ramionami, poddaj¹c siê bez reszty jego poca³unkom.

Wyjtek z listu kontessy d'Argenlac do jej męza, hrabiego d'Argenlac; datowane 14 października 1743:

(...) I tak więc, mój drogi męzu, ufam, że będziesz towarzyszy mi w tych przygotowaniach, o których wspomniałam. Listopad będzie ponury i wszyscy z radością powitają pomysły przyjęcia, które planuję.

Zdaję sobie sprawę z tego, jak drogie są ci twoje cieplarnie, lecz liczę bardzo na dowód twego dla mnie uczucia, którym byłyby owoce dla gości. Szczególnie twoje morele są zazwyczaj bardzo chwalone i podziwiane.

Wynajęłam królewski zespół tancerek, a Saint-Germain obiecał skomponować nowe utwory wokalne dla Madelaine. Powiedziała, że skoro La Cressie ci jeszcze przebywa w soku, to rozważy możliwość osobistego akompaniowania Madelaine na fortepianie lub gitarze. Madelaine jest oczywiście zachwycona, a ja wiem, że będzie to występ, który wzbudzi duże zainteresowanie.

Twój nagły wyjazd bardzo mnie zdziwił, a jego powody zasmuciły mnie. To przykre, że popadłem w takie kłopoty finansowe. Gdybyś powiedziała mi o tym wcześniej, wówczas mogłabym coś zaradzić. Zagwarantowałam ci osobiście spłatę twego długu wobec Jueneporta, co trochę ułatwi ci rozwiązanie tego problemu, przynajmniej w tej chwili. Pozwól, że raz jeszcze wezwę cię do porzucenia hazardu, który tak fatalnie odbija się na twoim dobrym imieniu i interesach. Twój zarządca powiedział mi, iż skończyła się już możliwość obciążenia hipotecznego twoich dóbr. Do czasu naszej wczorajszej rozmowy nie znam stanu twojej hipoteki. Proszę, ujawnij przede mną wszystkie twoje długi, a ja naradzę się z moim bratem i moim zarządcą, jak zapłacić ich spłatę lub odroczenie. W każdym innym przypadku będę pełna obaw, iż może zagrozić ci proces sądowy i znaczny wyrok.

Wypatruję twego powrotu, drogi męzu, i czekam, kiedy znów będę miała okazję ujrzeć cię. Pozostaję tymczasem twoją posłuszną i kochającą cię żoną

Claudia de Montalia Kontessa d'Argenlac

- Ty przeklęty idioto - powiedzia³ cicho Saint Sebastien przydaj^{1c} się pogardliwie Jacquesowi Eugene Chateaurouse. - Wiedzia³ęce, że ona nie lubi pustych komplementów i s³odkich s³ówek.

- Jak mia³em to zgadn^{1æ}? Nie ma jeszcze dwudziestu lat; wyros^{3a} na wsi, naucza^{3y} j¹ siostry zakonne. Moje maniery powinny j¹ olęnia^æ. Wiesz, że dot^{1d} to skutkowa^{3o} - Chateaurouse podniós³ jedn¹ z leż¹cych na biurku ksi¹żek i zacz¹³ j¹ niezgrabnie wertowa^æ. - Od^{3ó}ż to - rozkaza³ Saint Sebastien i poczeka³, aż Chateaurouse wykona polecenie. - Nie chc^ê s³ysze^æ żadnych usprawiedliwień. Nie jestem przygotowany na myś¹ o poraż^{1ce}, szczególnie w tym przypadku. Czy rozumiesz, że musimy mieć t^ê dziewczyn^ê do czasu zimowego przesilenia? Chateaurouse by³ coraz bledszy.

- Mówi³ęce mi, i wier^ê ci, lecz to by^{3o} o wiele trudniejsze, niż s^{1d}zi³em.

Nie jest taka, jak oczekiwa³em.

- Prosi³em cię, by^{ce} się nie usprawiedliwia³. Jeżeli b^êdiesz dalej tak post^êpowa³, to mnie zirytujesz.

Saint Sebastien wsta³ i ruszy³ przez bibliotek^ê, zamiataj^{1c} pod³og^ê szlafrokiem ze szkar³atnej tkaniny. Stan¹³ na chwil^ê, kontempluj^{1c} p^ósk^ê z pracami greckich filozofów i rzymskich poetów.

- Spróbuj^ê raz jeszcze, jeżeli sobie ż¹yczysz. Podejd^ê do niej inaczej - powiedzia³ żywo Chateaurouse, zbliż^{1c} się do Saint Sebastiena.

- Nie kaza³em ci podchodzi^æ do mnie - przypomni³ mu uprzejmie Saint Sebastien. - Musisz nauczy^æ się, że jedn¹ z regu³, które obowi¹zuj¹ w Kr^êgu, jest Regu^{3a} Pos³uszeństwa. Jeżeli nie umiesz tego poj^{1æ}, to zostaniesz wykluczony w sposób opisany w kontrakcie, który podpisywa³ęce przy³¹czaj^{1c} się do nas.

Chateaurouse obla³ się szkar³atem.

- Ja... nie wiem... co chcesz przez to powiedzie^æ - wyj^{1ka}³.

- Co za nieudolne k³amstwo, panie Jacques Eugene - stwierdzi³ Saint Sebastien. - Niemniej, przypomn^ê ci. Jeżeli z³amiesz Regu^{3ê} Pos³uszeństwa, zostaniesz przeklęty przez Kr^{1g} i wygnany z naszych szeregów. Aby^{ce} nie móg³ nam szkodzi^æ s³owem, zostanie ci uci^êty j^êzyk. Aby^{ce} nie móg³ wystawia^æ przeciw nam oświadczenia, zostan¹ ci odr¹bane r^êce. Aby^{ce} nie móg³ nas rozpozna^æ, zostan¹ ci wy³upione oczy, potem przez jedn¹ noc pozostaniesz jeszcze na ³asce mi³osierdzia Kr^êgu, po czym pozostaniesz nagi na drodze za miastem, gdzie umrzesz lub ży^æ b^êdiesz dalej, jak los da - podczas tej recytacji Saint Sebastien sta³ spokojnie z d³oñmi z^{3o}żonymi pod brod¹ zup^ênie jak do modlitwy. - Ufam, że przypomnisz sobie teraz, na czym polegaj¹ twe zobowi¹zania?

Chateaurouse spróbowa³ przywo^{3aæ} na twarz przymilny uśmiech. - Nie mówi³em tego poważy¹. Jestem tylko sfrustrowany. Nie chcia³em zawie^æ z t¹ dziewczyn¹. - Nagle przyszed³ mu do g³owy jeszcze jeden pomys³ i dorzuci³ w natchnieniu: - By³em skr^êpowany, gdyż by³ tam też Saint-Germain.

- Ten pozer! - warkn¹³ Saint Sebastien, odwracaj¹c się nagle. - Ot czaj¹cy się atmosfer¹ tajemnicy, roszcz¹cy sobie prawo do nieśmiertelności - zapatrz³ się w ogień, który p³on¹³ w palenisku i wype³nia³ biblioteki czerw¹on¹ powiat¹. - Przeszkadza mi. Przeszkadza mi na swój¹ zgbê!

Chateaurouse przestraszy³ się nagle tego chudego, z³ego cz³owieka, który wpatrywa³ się w niego zinnymi, pe³nymi potêpienia oczami.

- Co z nim zrobimy? Czy chcesz, bym uwolni³ ciê od niego?

W oczach Saint Sebastiena pojawi³ się b³ysk czegoś, co zawiera³o przeogromny ³adunek nienawieści, lecz b³ysk ten znikn¹³, zanim Chateaurouse nabra³ pewności, że w ogóle go spostrzeg³.

- Tak - powiedzia³ Saint Sebastien, cedz¹c ka³de s³owo. - Tak, wolno ci uwolnić mnie od niego. Chcê, by znikn¹³. Lecz nie chcê, by Kr¹g zosta³ w to w jakikolwiek sposób zamieszany. Rozumiesz? Mo³esz wymyślić jakieś pretekst, by go wyzwąć, mo³esz też wynaj¹æ zbirów, by go zamordowali, mo³esz go skompromitować, lecz w ¹adnym przypadku nie mo³e pojawiać się najlichsza nawet plotka, że ktokolwiek z Krêgu czy sam Kr¹g ma z tym c³e wspólne.

- Dobrze - Chateaurouse prze³kn¹³ nerwowo olinê.

Saint Sebastien obszed³ pokój dooko³a. Zag³ębi³ się w myślach, rêce z³o³y³ z ty³u. Zatrzyma³ się przy wysokim oknie, które wychodzi³o na bujnie rozrośnięty ogród. Ten zwykle poruszaj¹cy widok by³ dzisiaj zeszecony przez pierwszy październikowy deszcz; posępne, nisko zwieszaj¹ce się chmury okry³y swym o³owianym ca³unem ca³y Pary³.

Mimo panuj¹cej na zewn¹trz szarugi, Saint Sebastien ucemiechn¹³ się lekko. Odwróci³ się i stan¹³ twarz¹ w twarz z Chateaurouse.

- Hrabia d'Argenlac uwielbia hazard, jak wiem?

- Tak - odpowiedzia³ zaintrygowany Chateaurouse.

- I siedzi po uszy w d³ugach, tak?

- Istotnie. A jego posiad³ości obci¹one s¹ hipotek¹. Nie przyznaje się do tego, lecz jest ca³kowicie zale¹ny finansowo od swojej ¹ony. Saint Sebastien odetchn¹³ z zadowoleniem.

- Dobrze. Wspaniale. Komu winien jest pieni¹dze?

- Wszystkim - powiedzia³ Chateaurouse z pogard¹. - Gdy chodzi o karty czy ruletkê, to gorszy jest niż pijak. Sam widzia³em jak w godzinê potrafi³ przegrać dwadzieścia tysięcy ludwików.

- Znacz¹ca suma. Nic dziwnego, że znalaz³ się w takich k³opotach. Czy nie wiesz, jak on odbiera to wszystko? Jaki jest jego stosunek do zale¹ności od ¹ony?

- Mierzi go ten zwi¹zek. Czasem wydaje mi się - ci¹gn¹³ Chateaurouse w przyp³ywie natchnienia - że doprowadza się do ruiny tylko po to, by i j¹ przywieść do nêdzy.

- A zatem mo³e chcia³by pozbyć się c³oeci k³opotów w zamian za szansê dokonania zemsty na ma³o³nce poprzez jej protegowan¹ - zastanowi³ się Saint Sebastien, a jego ucemiech by³ coraz bardziej z³owieszczy.

- Czy pragniesz, by La Montalia znalazła się wśród nas na zóce jego ione? - w pierwszej chwili Chateaurouse nie dowierza, lecz gdy mówi te słowa ujrza misterność całego planu. Przynajmniej.
- Słódzê, e moe nam pomóc, jeeli podejoe do niego waciwie.

Saint Sebastien opad na niski, turecki taboret.

- Komu winien jest najwiêcej?

Chateaurouse te, by chêtnie usiad, lecz nie oemia. Zadowolony siê wsparciem rêki na obramowaniu kominka i skrzyowaniem nóg. Ubrany by jak do konnej jazdy, po jego d³ugiego surduta, tak z przodu, jak i z tyu, odwiniête by i przymocowane na wysokooci bioder, co nie tylko uatwia sam jazdê, lecz odsania podszewkê ze zótego i czarnego samodzia i gustowne, jeYdzieckie bryczesy. Mucelinowy szalik zakończony by belgijskimi koronkami i prócz zdenerwowanego wyrazu twarzy, wszystko co nosi, godne byo arystokraty najwyzej klasy.

Palce Saint Sebastiena stukały zówieszczo po porêczy sto³ka.

- Wiesz, czy bêdziesz musia siê dowiedzie? Jeeli to drugie, to przed zmierzchem masz dostarczæ mi pe³n listê.

- Nie, nie, to nie tak - powiedzia pospiesznie Chateaurouse. - Zaskoczye mnie po prostu. Słódzê, e najwiêcej d'Argenlac winien jest Jueneportowi. Jego ona uregulowa dzie kilka d³ugów, nie słódzê, by wszystkie. Ta suma musi byæ wiêksza, ni przyznaje siê do tego d'Argenlac. - Zastanowi siê przez chwilê. - Przypuszczam, e chodzi o posiadoe w Anjou. Nie jestem pewien, lecz chyba Jueneport ma jakieæ weksel wacenie na ten majtek i jak na razie nic nie owiadczy o tym, by d'Argenlac by w stanie go wykupia.

- A chocia? - Saint Sebastien zaoy³ nogê na nogê, wyraz zadowolenia powróci na dobre na jego oblicze.

- Och tak, jestem tego pewien - Chateaurouse omin³ spojrzeniem zimne i okrutne oczy Saint Sebastiena. - To wacenie w tym majtku ma swoje cieplarnie. Słódzê, e gdyby musia je odda, chybaby go to zabió.

- Dobrze - powiedzia Saint Sebastien z rozmarzeniem w gosie.

- Jest jeszcze jedno. Drobiazg wobec sprawy Jueneporta, lecz te, ma swój wagê. De Vandonne posiada weksel na klejnoty. Nie wiem, jak wygl¹da to dok³adnie, moe zreszt de Vandonne tylko siê przechwala i nie powiedzia mi caej prawdy, ale... Saint Sebastien wzruszy³ ramionami.

- To nie ma znaczenia. Najpierw zadziaamy przez Jueneporta, a gdyby to nie da³o rezultatu, dopiero wtedy porozmawiamy z de Vandonne.

Rozleg³o siê stukanie do drzwi. Saint Sebastien kaza wejoe. W uchylonych drzwiach pojawi³ siê Tite, s³u¹cy Saint Sebastiena.

- O co chodzi, Tite?

- Przyszed La Grace, mon baron. Pragnie z panem rozmawiaæ. Mówi, e to pilne. Saint

Sebastien spojrz³ na s³u¹cego, jakby go ocenia³.

- Nie przywyk³em, by ktoc^e taki, jak La Grace stawia³ mi jakiegokolwiek ¹dania. Ufam, ¹e powiedzia³ee, i¹ go nie przyjm¹e?

- Nie, nie zrobi³em tego. By³em pewien, ¹e zechce pan z nim rozmawia¹e. - Tite wszed³ do pokoju i czeka³.

- A to niby czemu? - spyta³ Saint Sebastien odsuwaj¹c gestem Chateaur³e'a na bok.

Tite podszed³ godnie do Saint Sebastiena i wyci¹gn¹³ r¹k¹e. Gdy rozwar³ pi¹ce¹e, oczom Saint Sebastiena ukaza³ si¹e nie szlifowany, b³kitny diament o rozmiarach kurzego jaja.

Baron wyprostowa³ si¹e nagle, a Chateaur³e zakl¹³.

- M¹wi, ¹e gildia czarownik¹ów uzyska³a sekret produkcji diament¹ów. Darowa³ im to ktoc^e, kto podaje si¹e za ksi¹cia Rakoczego z Transylwanii.

- To jest prawdziwe? - spyta³ Chateaur³e patrz¹c z przestrac¹em na wielki kamie¹ñ.

- La Grace twierdzi, ¹e te kamienie wytwarza si¹e w piecu alchemicznym, athanorze. Niemniej, jak wida¹e, nawet jeceli ten kamie¹ñ nie jest prawdziwy, cz³owiek ¹ów dysponuje pot¹e¹nym sekretem - Tite spojrz³ na swego pana, lecz ten wpatrywa³ si¹e w³acenie w ogie¹ñ i milcza³. W ko¹ncu si¹e odezwa³:

- Wprowad¹ go do b³kitnego salonu, Tite, i powiedz, ¹e zaraz do niego przyjd¹e. Chc¹e wiedzia¹e jak najwi¹cej o tych kamieniach.

Tite sk³oni³ si¹e i wyszed³, a zanim zamkn¹³ drzwi, na jego twarzy pojawi³ si¹e cyniczny grymas.

- No i...? - zapyta³ impulsywnie Chateaur³e, gdy zostali sami.

- Ksi¹ci¹e Rakoczy. Ksi¹ci¹e Rakoczy. Gdzie ja s³ysza³em to nazwisko?

- Saint Sebastien spojrz³ na zasnut¹e deszczem okno. - Chyba znam to nazwisko...

- Co z klejnotami? - przerwa³ mu Chateaur³e. - Czy La Grace zdradzi nam sekret?

- Z pewno¹ci¹ - g³os Saint Sebastiena brzmi³ pewnie. - Tak czy inaczej, poznamy ten sekret. -

Uni¹si³ si¹e z taboretu i podszed³ do rega³ów.

- Chc¹e, by¹e poprowadzi³ spraw¹e z Jueneportem i d'Argenlac. Ta dziewczyna jest moja. Zosta³a mi obiecana zanim jeszcze si¹e narodzi³a i nie wypuszcz¹e jej z r¹k. Powierzam ci t¹e spraw¹e i przypominam, ¹e nie zaakceptuj¹e pora¹ki. Usu¹ñ Saint-Germaina z naszej drogi i rozprosz obawy ciotki. Wtedy dziewczyna zostanie nam podana jak na tacy.

Chateaur³e sk³oni³ si¹e g³eboko. Saint Sebastien by³ ju¹z prawie przy drzwiach, gdy odwr¹ci³ si¹e jeszcze i powiedzia³ cicho:

- Jeceli coc^e ci si¹e nie uda, po¹za³ujesz tego bardziej, ni¹z jeste¹e w stanie sobie to wyobrazia¹e, - po czym wyszed³, zostawiaj¹c Chateaur³e'a samego i zzi¹ebni¹tego, mimo, i¹ sta³ tu¹ przed kominkiem.

Tekst dokumentu napisanego po 3acinie na arkuszu pergaminu, zamkniętego w szkatu3ce w bibliotece Saint Sebastiena; datowane 19 sierpnia 1722:

W imiê Asmodeusza, Beliala i Asztoretha, na Œlubowanie Krêgu i Przysiêgê Krwi, na Regu3ê i na Znak.

Ja, Robert Marcel Yves Etienne Pascal, markiz de Montalia, obiecujê Krêgowi i jego przywódcy, baronowi Clotaire de Saint Sebastien, 3e przy narodzinach mego pierwszego dziecka naznaczê to dziecko do s3u3by Krêgowi w sposób, jaki sobie tylko Kr1g za3yczy.

Przyznajê, 3e obecnie jestem kawalerem, zarêczonym z Margaret Denize Angeli1ue Ragnac i zaœwiadczam, 3e ka3de dziecko zrodzone z tego zwi1zku zostanie przeze mnie uznane za moje i zostanie moim spadkobierc1, jeœli oka3e siê byæ p3ci mêskiej

Gdybym z3ama3 ten kontrakt w jakikolwiek sposób, niech to co zyska3em, zostanie przeze mnie utracone, a wiem, i3 ani morze, ani 1d, ani niebiosa nie bêd1 dla mnie wystarczaj1cym schronieniem przed gniewem i zemst1 Krêgu i Potêgi Szatana, który panowaæ bêdzie po wsze czasy. Podpisujê to œwiadomie i czyniê wa3nym od dnia dzisiejszego po kres mego 3ycia i poza ów kres, lub do czasu, gdy moje pierworodne dziecko ukoñczy wiek lat dwudziestu jeden, bez oddania siê na s3u3bê Krêgu. Przysiêgam to na umartwianie cia3a i Ryty Krwi.

Robert Marcel Yves Etienne Pascal Markiz de Montalia

Czêœæ druga - Madelaine Roxanne Bertrande de Montalia

Wyjtek z listu Ojczulka Ponteneufa do jego kuzyna, markiza de Montalia; datowane 16 października 1743:

(...) Mia³em to szczęście us³yszeæ tw¹ córkê, gdy æpiewa³a kilka utworów z gitarowym akompaniamentem Saint-Germaina. Æwiczyl¹ w³acenie przed przyjêciem u twojej siostry, a Madelaine by³a tak mi³a, æe zaprosi³a mnie, bym pos³ucha³. Wyznajê, i² nie jestem specjalnym mi³oænikiem gitary - brakuje jej subtelnych tonów lutni i nie ma niebiañskiego brzmienia harfy. Przyznaje jednak, æe Saint-Germain gra³ piêknie, a muzyka, któr¹ skomponowa³, w pe³ni ukazuje mo²liwoæci g³osu Madelaine. Zapozna³em siê z tekstami tych utworów i mogê przyznaæ, æe zawarte w nich uczucia s¹ w pe³ni do zaakceptowania tak dla mnie, jak i, przypuszczam, dla ciebie. Jest spor¹ zas³ug¹ Saint-Germaina, i² nie gustuje on w modnych obecnie dysonansach i ogólnej zgrzytliwoæci melodii. Wrêcz przeciwnie, czêsto wraca do starych wzorów, nawet do wespółbrzmieñ modalnych sprzed kilku stuleci.

Zdarza siê od czasu do czasu, przez przypadek, æe Madelaine styka siê gdzieæ z Beauvrai czy Saint Sebastienem, zawsze jednak na gruncie towarzyskim, i chocia² godne to jest po²a³owania, unikn¹æ siê tego, bez skandalu, niestety, nie da. Mog³oby nawet zaszkodziæ, powstawaæ zaczę³yby bowiem plotki, które nie pozosta³yby bez szkody dla szans Madelaine na korzystny zwi¹zek. Pozwoli³em sobie ostrzec j¹ oglêdnie przed Saint Sebastienem i Beauvrai, sugeruj¹c, i² ich pozycja spo³eczna doprowadzi³aby do okrycia hañb¹ jej imienia, gdyby j¹ z nimi ujrzano. Nie s¹dzê, by m¹drym by³o ods³aniaæ ca³1 prawdê o sprawie - taka wiedza mog³aby ³atwo uczyniæ skazê na jej niewinnoæci, która to niewinnoææ czyni j¹ tak szczerze podziwian¹.

Twoje zapytania w liæcie z ósmego, a dotycz¹ce religijnych praktyk Madelaine s¹ naturalne. Mam zaszczyt zawiadomiæ ciê, i² nie ma æadnych powodów do obaw o jej duszê. Jest dobra, czysta i mi³a. W niedziele i pi¹tki bierze udzia³ we mszy, co wtorek i sobotê przystêpuj¹c do spowiedzi. Jej pobo²noææ jest szczerza, a wiara prawdziwa, tak jak ty mnie o tym zapewnia³ææ.

Twoje zaniepokojenie postaci¹ Saint-Germaina równie² okaza³o siê byæ bezpodstawne. Zapytana o niego, Madelaine odpowiedzia³a, i² znajduje jego zainteresowanie pochlebiaj¹cym oraz æe dodaje jej to splendoru towarzyskiego, lecz zwi¹zek z mê²czyzn¹ w jego wieku nie wchodzi w grê. By byæ dwakroæ pewnym, rozmawia³em tak²e z Saint-Germainem. By³ szczodry w obsypywaniu Madelaine pochwa³ami, zachwala³ jej g³os i b³yskotliwy umys³, lecz nie znalaz³em w tym nic z typowej dla kochanka afektacji. W rzeczy samej, nie widzia³em, by okazywa³ jej uwagê wiêksz¹, ni² innym damom, mo²e oprócz kwestii muzykowania, co ³atwo zrozumieæ. Równie ugrzeczni³ony by³ dla Mme Cressie, zanim nie zapad³a ona nie tak dawno na jak¹æ ciê²k¹ chorobê. Pewien b¹d¹Y, mój drogi kuzynie, æe twoja córka nie straci³a g³owy d¹a Saint-Germaina i wcale jej to nie grozi, podobnie jak nie grozi to jemu wobec Madelaine. Twoja córka obdarzona

jest nieprzeciwnie lotnym umysłem i nie musisz obawiać się, iż zechce ofiarować swe serce niezgodnie z wolą rodziny. Gdy w naszych rozmowach starałem się wyłożyć jej na czym polegają ogólnie przyjęte zwyczaje, dała mi jasno do zrozumienia, iż świadoma jest swoich obowiązków i nie ma zamiaru się przed nimi uchylać. Jest rzeczą oczywistą, iż chciałaby, by szanowała mężczyznę, który będzie jej mężem i by darzyła go uczuciem. Madelaine zapewniła mnie, że zdaje sobie z tego wszystkiego sprawę i na pewno odda swą rękę rozważnie i roztropnie.

Pozwól mi, mon cher Robert, raz jeszcze błagać cię być pojednanym z Bogiem i Kościołem, albowiem dni ludzkie są policzone, a twoje życie pełne jest, jak dotąd, żalu. Będę twym już przesiadkiem, a twoja skrucha szczerą i gruntowną. Nie traci wiary w nieskończone miłosierdzie boskie i święte imię Matki Kościoła, miłszy jest bowiem Bogu ten, który zgrzeszy i czuje skruchę, kto zgubi swą drogę i wróci na nią z powrotem z sercem pełnym nadziei, niżli ten, który bez żadnego błędu przepędza całe życie. Przystąp do spowiedzi, mój drogi kuzynie, i uczyni akt skruchy, tak, abyś znowu mógł przyjąć Komunię i znaleźć się między tymi, którzy smakowali Ciała i Krwi Chrystusa. Módl się do Dziewicy o wstawiennictwo. Powiedziała kiedyś, że twój grzech jest wielki, gdyż wyparłeś się Pana. Lecz Piotr zrobił to samo, a znalazł chwałę w niebie. Co Bóg przebaczy Piotrowi, to wybaczy i tobie. Daj mi swą obietnicę, że uczynisz to w końcu i przystąpisz do spowiedzi...

Możesz być pewien, że nieustannie strzegę twej córki i że bez wahania ukarzę ją, gdyby popełniła błąd lub gdyby poddała się pokusom. Zawsze ma moje egzorty, by ją prowadziły i żywość świętych i męczenników, by dostarczały jej wzorów.

W imię Pana, którego wszyscy jesteśmy dziećmi i w oczach którego pozostajemy wszyscy braćmi, przesyłam ci moje błogosławieństwo i zapewnienie, iż zawsze wspominam o tobie w moich modlitwach. Zbawiciel bowiem, mon cousin, przychodzi do wszystkich. Pozostaję Twoim oddanym kuzynem.

L'Abbe Alfonse Reynard Ponteneuf Zakon Jezuitów

Gdy pióro zalało po raz trzeci, Madelaine odrzuciła je z obrzydzeniem.

- Co się stało, moja droga - spytała ją ciotka ze swego miejsca przy oknie. Były w największym z pokoi mieszkalnych, sporym salonie urządzonym nieco staromodnie, za to z sześcioma wielkimi oknami wychodzącymi na północ i na zachód. Zwykle czyniły one pokój jasnym i miłym, dzieć jednak wlewała się przez nie melancholia rzadkiego i upartego jesiennego deszczu, któremu brakowało dostojności wielkiej ulewy.

Kontessa przesunęła bliżej okien swą ramę do haftu, tak by móc skorzystać w całości z mizernego światła pochmurnego dnia. Podniosła głowę, odruchowo pociągając włosy.

- W czym kłopot, moja droga?

- To pióro! - Madelaine potrząsnęła gwałtownie głową. - Nigdy nie wypiszę tych wszystkich zaproszeń - popatrzyła na plik zapieczetowanych listów sporządzonych na pięknym, czerpanym papierze. - To dopiero pięćdziesiąte siódme, a razem jest ich ponad trzysta.

- Cóż - powiedziała kontessa kończąc ociąg - możesz wezwać Milana i przekazać mu to zadanie. To ty sama - zauważ - zaoferować mi swą pomoc w przygotowaniach do przyjęcia.

- Musiałam być chyba szalona - odsunęła się od stolika, przy którym pracowała. - Ach, ciociu, mniejsza z tym. Boli mnie głowa. To wizyta u generała wprowiła mnie od rana w zły nastrój. Tak, jakby ktokolwiek dbał o austriacką sukcesję. Jakże to ma znaczenie, czy to Elektor Bawarii czy Fryderyk zasiada na tronie?

- Cóż - zaczęła jej wyjaśniać ciotka, nie przerywając sobie pracy nad gobelinem. - Widzisz, Madelaine, dopóki żył Fleury, mieliśmy wiele lat spokoju, czego generał nie cierpił - przez chwilę zajęła się uważniej przędzłą, po czym mówiła dalej. - Teraz Fleury nie żyje, a kochanka króla lubuje się w wojnie - co jest z jej strony postępowaniem bardzo głupim, jak się zdaje. Któregoś dnia będzie ją to kosztowało uczucie Jego Wysokości, wspomnisz moje słowa. Nauczyliśmy się wszyscy pogardzać Marią Teresą z Austrii, a teraz, gdy Anglicy ją popierają, oczywistym jest, że będzie musiała dojechać do wojny.

- To głupie. Głupie, bez sensu i rozrzutne! - Madelaine podeszła do okna i wyjrzała na zewnątrz. W nikłym świetle wyglądała pięknie: ciemne włosy podkreślały biel i gładkość jej skóry. Ubrana była prosto, w malowaną taftę, okrywającą prostą spódnicę z dziurkowanego płótna; tiuniura była bardzo skromna, nawet jak na domowy, ranny strój. Jej cienki kibel otaczała szeroka szarfa z różanego atłasu, zacięta ramiona okrywała frędzlasty hiszpański szal, mający chronić od panującego w rezydencji chłodu. Szal zwieszany był poniżej piersi. We włosy wpleciona była wstążka tego samego co szarfa koloru, która utrzymywała je w prostej, naturalnej fryzurze, przez co swobodne sploty spływały kaskadą na ramiona.

- Król pragnie, by świat wiedział, iż jest on królem samodzielnie sprawującym władzę, tak jak

jego wielki dziad. To rzeczywiście g³upie, w jego otoczeniu s¹ naprawdê zdolni ludzie, którzy lubuj¹ siê w rz¹dzeniu i znaj¹ siê na tym. On tymczasem nie znajduje ¿adnego upodobania w sztuce w³adzy. Bo¿e mój - doda³a, przerywaj¹c w¹tek - nie chcia³am, by zabrzmia³o to w sposób pozbawiony szacunku dla Jego Majestatu; jest on naturalnie œwietnym monarch¹. - Przez kilka minut, w ciszy, skupi³a siê na robótce. Potem zupełnie innym g³osem powiedzia³a: - Nie martw siê Madelaine. To przyjêcie bêdzie naszym sukcesem. Oszo³omi¹ ciê komplementami i zainteresowaniem, jakie ci oka¿¹. Bardzo mo¿liwe, ¿e ca³y nastêpny dzieñ bêdziesz dochodziæ do siebie i nie wyjdiesz nawet z poœcieli.

- Och, ciociu, nie do tego zmierzam. Nie jestem w humorze. To ta pogoda. Obiecano porann¹ przeja¿dkê, a tu ten deszcz... - odwróci³a siê nagle od okna i podesz³a z powrotem do sto³u.

- Ciê¿ko jest siedzieæ w domu, gdy chcia³oby siê pobyæ na dworze- przyzna³a Claudia, oddzielaj¹c ostro¿nie nastêpne pasmo przêdzy i przyk³adaj¹c je do p³ótka. - Jak irytuj¹ce - stwierdzi³a, zmieniaj¹c temat.

- Mog¹ sobie mówiæ, co chc¹, lecz te motki pochodz¹ z dwóch ró¿nych farbowañ. Có¿, podejrzewam, ¿e bêdê musia³a siê tym zadowoliæ, pracuj¹c wy³ecznie nad t³em do czasu, a¿ bêdê mia³a okazje porozmawiaæ z w³ascicielem farbiarni - westchnê³a i wyci¹gnê³a z koszyka d³ugi zwitek jasnob³êkitnej przêdzy.

Madelaine, która poch³oniêta by³a pracowitym przycinaniem nowego pióra, s³ysza³a tylko po³owê z tego wszystkiego. Spojrza³a krytycznie na ka³amarz z atramentem i dola³a do niego trochê wody.

- To mog³o byæ to - powiedzia³a w pró¿niê. - Atrament zrobi³ siê strasznie gesty.

Sterna zaadresowanych zaproszeñ uros³a jeszcze o kilka pakietów, gdy drzwi otworzy³y siê i do salonu wkroczy³ niespiesznie hrabia d'Argenlac. Jego elegancki strój zdradza³, i¿ musia³ przybyæ niedawno i dopiero co zdj¹³ p³aszczyznê. By³ mê¿czyzn¹ postawnym jak na swoje trzydzieœci dziewiêæ lat, lecz w towarzystwie swej ¿ony zachowywa³ siê jak nad³any ch³opiec.

- Gervaise - powiedzia³a kontessa wstaj¹c na powitanie. Uca³owa³ jej d³oñ bardziej dla zachowania formy, ni¿ z uczuciem.

- Dzieñ dobry, Claudio. Jak widzê, masz siê dobrze - odwróci³ siê do Madelaine. - Proszê, obie macie zajêcie. Mam nadziejê, ¿e cieszysz siê Pary¿em, mademoiselle - jego ton zdradza³, i¿ niczego bardziej nie pragnie, jak tego, by Madelaine wysz³a.

- Pary¿ znajdujê rozkosznym, lecz ten deszcz mnie nie cieszy - z³o¿y³a. mu uk³on, jak wymaga³y tego dobre maniere, i poczu³a siê lekko ura¿ona, gdy odpowiedzia³ jej ledwie skinieniem g³owy.

- Gervaise, drogi mê¿u, nie wolno ci zachowywaæ siê w ten sposób. To jest moja bratanica, która bardzo ciê powa¿a, a ty traktujesz j¹, jak powietrze

- mówi¹c to uciechnê³a siê, a Madelaine zauwa¿y³a, jak hrabia zacisn¹³ usta.

.. proszê wybaczyæ mi moje godne ubolewania zachowanie - powiedzia³ uk³onem, który

odpowiedniejszy by³by dla diuszessy.

- Hrabio - kontessa zdoby³a siê na zgubn¹ szczeroœæ - to nie Madelaine ciê irytuje, ale ja. Wola³abym, ¿ebyœmy porozmawiali na osobnoœci. Jeœli chcesz wy³adowaa sw¹ z³oœæ, to zrób to na mnie, gdy bêdziemy sami, mój drogi. Mieszanie mojej bratanicy do naszych ¿a³osnych k³ótni mo¿e tylko pogorszya sprawê. Madelaine by³a ju¿ przy drzwiach.

- Wybacz mi, ciociu. Widzê, ¿e ty i twój m¹¿ macie wiele do omówienia, zostawiê was zatem samych. Gdy bêdziesz mnie potrzebowa³a, wystarczy wys³aa do biblioteki. Kontessa uœmiechnê³a siê do niej z widocznym zaniepokojeniem.

- Dobrze. Niestety, ale masz racjê, moja droga. Muszê przez chwilê porozmawiaa z mê¿em. Wiem, ¿e lubisz czytaa. Nie bêdê zatem przeproszaa ciê za ten rodzaj odosobnienia.

Gdy tylko suknia Madelaine zaszelececi³a po drugiej stronie drzwi, kontessa zamknê³a je dok³adnie i z zamieraj¹cym sercem odwróci³a siê, by stan¹a twarz¹ w twarz z mê¿em.

- Moje gratulacje, madame - powiedzia³ hrabia z twarz¹ oblan¹ rumieñcem. - Nawet powitaa mnie nie mo¿esz bez okrywania mnie hañb¹. Claudia niechêtnie podesz³a ku niemu.

- To nie ja zniewa¿y³am Madelaine. Lecz mniejsza z tym. To nie o ni¹ ci chodzi. - Mimo wszystko wyci¹gnê³a do niego rêce. - Ach, Gervaise, dlaczego mi nie wierzysz? Dlaczego ju¿ dawno nie powiedzia³œe mi, co siê z tob¹ dzieje?

- ¿ebyœ mog³a ¿a³owaa mnie g³oœno? Nie, dziêkujê, Claudio. Wiêcej jest we mnie dumy, ni¿ s¹dzisz - wybra³ sobie jedno ze starych krzese³ stoj¹cych przy kominku i opad³ na nie ciê¿ko.

- Jasne, ¿e masz sw¹ dumê - kontessa by³a lekko wyprowadzona z równowagi. - I zaiste, musi bya przykrym dla ciebie, który nigdy nie studiowa³ ekonomii, robia to teraz pod przymusem. Lecz musisz w koñcu zrozumiaa, ¿e jesteœ w bardzo powa¿nych k³opotach.

- Ju¿ nie - uniós³ rêkê. - To, jak zarz¹dzam moimi sprawami, nie ma nic wspólnego z twoimi. Zbli¿y³a siê do niego znowu i opad³a przy nim na kolana, spogl¹daj¹c w górê zasmuconymi oczami.

- Lecz niepokojê siê, Gervaise. Jeœli nie zdo³asz sp³aciaa swoich d³ugów, co mo¿e siê zdarzya skoro twoja fortuna jest wyczerpana, król zarz¹dzi, by na ten cel przekazany zosta³ mój maj¹tek.

Hrabia przytakn¹³ gwa³townie.

- Teraz ju¿ wiemy. Teraz wiemy. Twój cenny maj¹tek przepadnie. Nie znaczy³o to wszystko nic dla ciebie, jak d³ugo twoja fortuna by³a niezagro¿ona - odepchn¹³ jej rêce.

- To nie tak - powiedzia³a cicho, czuj¹c bliskoœæ œez. - Gervaise, proszê. Nie mo¿esz nas zrujnowaa. Pomyœl tylko, co to oznacza. To nie tylko twoje dobra i ten dom mo¿emy straciaa...

- Podoba³oby ci siê, gdybyœmy stracili dobra, co? Zawsze chcia³œe, bym popad³ w ruinê. W ten sposób zatrzymasz mnie w domu na ka¿de twoje skiniêcie, do us³ug na ka¿de zawo³anie; nêdzny wypierdek salonowy. ¿adnych œez, madame, jeœli mo¿na prosiã.

- Dobrze - powiedzia³a Claudia podnosz¹c siê. - Oto jesteœ w domu od mniej ni¿ godziny - bo

nie up³ynê³a jeszcze godzina, prawda? - i ju¿ siê k³ócimy, i to o tak bezsensowne sprawy - œcisnê³a d³onie, by opanowaæ ich dr¿enie. - Czy wiesz, co to znaczy, byæ biednym, Gervaise? - doda³a po chwili. - Czy mo¿esz mi powiedzieæ, jak bêdziemy wtedy ¿yli? Co siê z nami stanie? Nie?

- Robisz siê melodramatyczna, Claudio - warkn¹³, lecz bez przekonania.

- Wiosn¹ widzia³am Lorraine Bressin - powiedzia³a pozornie bez zwi¹zku. - Obejrza³am jej mieszkanie. Nie doœæ by³o z³ego, ¿e Bressin doprowadzi³ ich do bankructwa. Nim siê zabi³, upewni³ siê jeszcze, ¿e jego rodzina w ¿aden sposób nie pomo¿e Lorraine. Obie jesteœmy w tym samym wieku, a ona wygl¹da teraz na piêædziesi¹tkê. Jej w³osy s¹ siwe, nosi gorsze suknie ni¿ moje pokojowe. Jej dwie córki - pamiêtasz je? Nie maj¹ wychowania ani wykszta³cenia, nie maj¹ niczego, prócz urody i wygadania, zosta³y zabrane przez sutenerów. Córki wicehrabiego de Bressin s¹ zwyk³ymi kurwami, Gervaise - dokoñczy³a ze s³umionym œkaniem.

- Cóż, o to martwiaæ siê nie musisz, madame. Nie mamy córek, ani synów, jeœli ju¿ o to chodzi, by mog³y zostaæ sprzedane do burdelu. Tak wiêc, jeœli przepuœcimy nasze fortuny, nie skrzywdzimy tym nikogo, prócz siebie samych - ruszy³ do drzwi. - Powstrzymaj swe œzy, to ponad moje si³y Claudio. Ju¿ doœæ Ýle siê sta³o, ¿e usi³owa³aœ mnie ratowaæ. Mieæ ciê œkaj¹c¹, to wiêcej, ni¿ mogê znieœæ - otworzy³ drzwi i sta³ przez chwilê w progu, obserwuj¹c kontessê. - Przypuszczam, ¿e powinienem ci podziêkowaæ za sp³acenie moich d³ugów. Lecz jeszcze bardziej bêdê wdziêczny, jeœli w przysz³oœci pozwolisz, bym sam zajmowa³ siê moimi sprawami.

- Jak sobie ¿yczysz, Gervaise - powiedzia³a napiêtym g³osem. Sta³a wyprostowana i odwzajemnia³a mu spojrzenie.

- Wychodzê. Nie spodziewaj siê, ¿e zasi¹dê dzioœ z tob¹ do obiadu - jej widok dostarcza³ mu satysfakcji. Claudia zakry³a twarz d³oñmi i zap³aka³a. - Mi³ego dnia, madame.

Zaraz po zamkniêciu drzwi, Gervaise ruszy³ przez sieñ ku pomieszczeniom przy stajni. Rozmowa z ¿on¹ dostarczy³a mu sporo satysfakcji, mia³ jednak pewne w¹tpliwoœci. W rzeczy samej, nie wiedzia³, jak ma ratowaæ ¿aosne resztki swego maj¹tku. Otrzyma³ ostatnio kilka nad wyraz niepokoj¹cych listów od swego zarz¹dcy, lecz nie odwa¿y³ siê przyznaæ do tego. Nie odwa¿y³ siê te¿ przyznaæ ¿onie racji, i¿ s³usznie post¹pi³a sp³acaj¹c z jego d³ugów tyle, ile by³a w stanie. Zakl¹³ i zatrzyma³ siê, gdy lokaj zawo³a³ za nim.

- Co jest, Scirrano? - rzuci³ niecierpliwie, gdy lokaj siê zbli¿y³. Scirrano sk³oni³ siê i powiedzia³:

- Jest osoba, która pragnie siê z panem zobaczyæ, panie. Gervaise pomyœla³ przez chwilê ze strachem, ¿e mo¿e to mieæ zwi¹zek z d³ugami. Zarz¹dca przestrzega³ go o takiej mo¿liwoœci.

- Jak ma na imiê? - powiedzia³ to g³ocniej ni¿ zamierza³, ujawniaj¹c zdenerwowanie. Popatrzy³ nad ramieniem Scirrano. - Gdzie on jest? - znów s³owa by³y za g³ocne. Wykrzywi³ twarz patr¹c ku drzwiom biblioteki, które, jak nagle zda³ sobie z tego sprawê, by³y uchylone. Otworzy³ je i wszed³ cicho do cerodka.

Madelaine siedzia³a przy biurku opodal kominka, œwiecznik stoj¹cy tu¿ obok rzuca³ migotliwy blask na trzyman¹ przez ni¹ star¹, w skóré oprawn¹ ksi¹¿kê. Wspar³a siê na ³okciu, z d³oni¹ przyciœniêt¹ do szyi i pociera³a odruchowo skóré. W jej fio³kowych oczach b³dzi³ tajemniczy ucœmiech.

- Mademoiselle - powiedzia³ ostro Gervaise.

Madelaine poderwa³a raptownie g³owê i nieco zmieszana unios³a siê, by z³o¿yæ uk³on swemu gospodarzowi.

- O co chodzi, sir? - spyta³a, widz¹c b³ysk desperacji w jego oczach.

- Nic, nic - rozejrza³ siê po bibliotece, jakby nigdy przedtem jej nie widzia³. Potem spojrze³ na Madelaine. - Co czytasz? Madelaine podnios³a ksi¹¿kê wy¿ej.

- Poezje ³aciñskie. Proszê, pozwól, ¿e ci przeczytam - przekrêci³a ksi¹¿kê tak, by jej w³asny cieñ nie pada³ na kartkê.

Di magnifacite ut vere promittere possit

Atque id sincere dicta et ex animo

Ut liceat nobis tota perducere vita

Aeternum hoc santus foedus amicitiae.

- Czy to nie piêkne? Obiecywaæ mi³oœæ i przyjaŹñ na wiecznoœæ?

Gervaise nie by³ zupe³nie przygotowany na taki obrót wypadków i nie wiedzia³, jak wybrn¹æ. Jego wykszta³cenie by³o doœæ powierzchowne i jakkolwiek ³aciñski tekst wzbudza³ w nim panikê. Teraz zaœ szczególnie - widok bratanicy ¿ony, stoj¹cej w jego bibliotece i cytuj¹cej mu coœ po ³acinie by³ powy¿ej jego mo¿liwoœci.

- Bardzo piêkne - powiedzia³, odwracaj¹c siê do drzwi, gotów do natychmiastowego przeproszenia Madelaine i do uciezki.

Lecz w³acenie pojawi³ siê Scirrano prowadz¹cy innego lokaja odzianego w ciemnoniebiesk¹ liberiê z czerwonymi koronkami.

- Mam dla pana wiadomoœæ, sir. Przeznaczon¹ wy³cznie dla pana.

- Tak, tak, oczywiœcie - Gervaise zgodzi³ siê skwapliwie zadowolony, ¿e mo¿e uciec od Madelaine. - Nie bêdê przeszkadza³ ci w lekturze, mademoiselle. Jak d³ugo tu jesteœ, biblioteka jest twoja, jeœli tego pragniesz. - Gdy znalaz³ siê w drzwiach przyjrza³ siê obcemu lokajowi.

- Mój pan przesy³a panu pozdrowienia - powiedzia³ lokaj, a Madelaine, która s³ucha³a jednym uchem, mia³a wrêczenie, ¿e w dalszej czêœci rozmowy pad³o imiê Jueneporta, lecz pewna nie by³a, wróci³a zatem spokojnie do Catallusa, myœl¹c, i¿ Urszulanki, które j¹ wychowa³y, by³yby wstrz¹ceniête, gdyby wiedzia³y, do jak doczesnych celów u¿ywa siê ³aciny. Powoli czyta³a:

- Da mi basia mille, deinde centum, dein mille altara, dein secunda centum, deinde us¹ue altera

mile, deinde centum... - Ca³owaæ tysi¹c razy i sto, a¼ poca³unki stan¹ siê niepoliczalne... - Zamknê³a oczy, przypominaj¹c sobie dotkniêcie ust Saint-Germaina i jego poca³unki.

Kilka minut póŹniej wytr¹ci³ j¹ z zadumy odg³os dzwonka, którym Gervaise d'Argenlac dawa³ znaæ s³u¼bie, i¼ oczekuje na powóz. Stwierdzi³a ¼e biblioteka jestdoæ zimna i poczu³a siê winna opuszczenia ciotki na d³u¼ej' ni¼ zamierza³a.

Z westchnieniem zamknê³a tom Catallusa i opuœci³a pokój.

Tekst napisanego po angielsku listu alchemika Beverly Sattina do księcia Rakoczego; datowane 17 października 1743:

Do jego Wysokości, Franza Josefa Rakoczego, Księcia Transylwanii.

B. Sattin przesyła sincere pozdrowienia.

Jajo i Gniazdo Czarnego Feniksa zaginęły. Błękitne Niebo zostało pobite i bliski jest śmierci. Oulen zniknęła z wiadomym skarbem. Szukaliśmy, lecz nie ma po nim ani śladu.

Proszę Wasz Wysokość, by użyła swej pomocy i zechciała asystować Gildii w tej niedoli. O ile to możliwe, przyjdź panie do nas tam, gdzie przedtem się spotkaliśmy, w porze, która będzie dla pana dogodna.

Pański, etc., w pośpiechu,

B. Sattin

No? - spyta³ bezceremonialnie Saint-Germain wchodz¹c do Zajazdu pod Czerwonym Wilkiem. S³abe promienie zachodz¹cego s³ońca Oœwieca³y szkar³atem przez wieloletni brud zalepiaj¹cy okna, co czyni³o j¹ jeszcze mroczniejs¹ i bardziej ponur¹, ni² ostatnio. Pod³oga zarzucona by³a resztkami Jedzenia i pokryta plamami po kwaœno œmierdz¹cym

Beverly Sattin by³ jedyn¹ osob¹ oczekuj¹c¹ w szynku. Uniós³ siê natychmiast na widok Saint-Germaina.

- Wasza Wysokoœæ - sk³oni³ siê g³êboko - musi mi wybaczyæ tak niestosowne wezwanie... - zacz¹³ po angielsku. Saint-Germain odpowiedzia³ mu w tym samym jêzyku.

- Mniejsza o drobiazgi - œci¹gn¹³ czarny p³aszcz ods³aniaj¹c swój zwyk³y jedwabny czarny strój
- Nie mam czasu, a chcê ci zadaæ kilka istotnych pytañ. Przyszed³em jak tylko dosta³em tw¹ wiadomoœæ, Sattin.

Uczynisz mi uprzejmoœæ bêd¹c mo²liwie treœciwym i skrupulatnym w wypowiedziach.

Sattin odczu³ chwilowy przyp³yw niepokoju. Patrzy³ na hrabiego jak student poproszony o wyrecytowanie nieznanego mu utworu.

- Le Grace uciek³ - powiedzia³ w koñcu.

- Wiem. Kaza³em wam trzymaæ go pod stra²ã¹ - w g³osie Saint-Germaina pojawi³a siê szorstkoœæ. - Dlaczego ten rozkaz me zosta³ wype³niony? - Przez ³at¹ pozna³, ile mo²e dzia³aae stanowczoœæ tam, gdzie zawodz¹ logiczne argumenty. Wyczuwa³ roztr³êsienie Sattina, uderzy³ zatem dosadniej w samo sedno;

- Nie nale²ê do ludzi cierpliwych.

Sattin by³ ju² wyra²Ÿcie przestraszony, oprzytomnia³ jednak doœæ, aby zebraæ siê w sobie i powiedzieæ:

- On by³ pod stra²ã¹, w pokoju na poddaszu, na drugim piêtrze, me zabezpieczyliœmy okna. Wydawa³o nam siê, ²e jest zbyt wysoko, jak na bezpieczny skok. Nie s¹dziliœmy, ²e bêdzie próbowa³ tamtêdy uciekaæ.

- I wygl¹da na to, ²e siê myliliœcie.

Sattin bezradnie roz³o²y³ rêce.

- Myliliœmy siê. Wiem, ²e to ²adne usprawiedliwienie, panie, lecz byliœmy pewni, ²e jest dobrze strze²ony Przez pierwsz¹ noc pilnowa³ go Domingo y Roxas, nastêpnego dnia obowi¹zek ten przypad³ Cielblue. Po równo zmienialiœmy siê na warcie, sprawdzaj¹c, czy Le Grace ma co jeœæ i zapewnij¹c mu nieco ruchu. pokój by³ bardzo ma³y, Wasza Wysokoœæ. A kiedy poprosi³ o wiêcej koców, dosta³ je. W tym pokoju zawsze jest zimno a pogoda siê zmienia³a. Podar³ te koce, zrobi³ z nich linê i spuœci³ siê po niej przez okno na ulice. Nie wiedzieliœmy, ²e Le Grace uciek³, dopóki Oulen nie przyniós³ rano dla niego œniadania...

- I nie uznaliście za stosowne mnie zawiadomić -Saint-Germain zastuka³ palcami w oparcie jednego z topornych krzeseł³.

- Słdzi³em, że tak będzie lepiej. Musia³ opuścić Paryż. Nie byłoby sensu go szukać. W tej chwili może być nawet w drodze do Ameryki...

- Nie opuści³ Paryża. Mów dalej - wwierca³ się oczami w twarz Sattina. Czarownik wystraszy³ się nie na żarty.

- My... zawiadomiliśmy parę innych osób w mieście, że Le Grace uciek³ i nie jest mile widziany, i że poszukiwany jest przez stróżów porządku. Wystarczy powiedzieć, że zżama³ nasz¹ regu³ę, a wszyscy będą go omijać jak jadowit¹ żmiję.

Saint-Germain skin¹³ głow¹.

- A po tym, gdy ostrzeżecie innych czarowników, to co się sta³o?

- Nic. O ile wiem, Le Grace znikn¹³-zaj¹kn¹³ się. - Lecz mówi pan, że nie opuści³ Paryża?

- Tak, wciąż tu jest. Jeden z moich służ¹ących go widzia³-rozejrza³ się po szynku. - Czy to tutaj studiujecie alchemię?

- Nie - Sattin szybko potrzeb¹sn¹³ głow¹. - Mamy laboratorium w jednym z przyległych budynków. Właśnie teraz są tam Domingo y Roxas i jego pomocnica. Pracuj¹ nad Zielonym Lwem.

A zatem są to alchemicy współczesnej szkoły, pomysła³ Saint-Germain, skoro są wśród nich kobiety przeprowadzające te procedury, które uważa się za żeńskie. Mężczyźni pracuj¹ nad resztą, a przy procesach hermafrodytycznych wskazana jest współpraca.

- Kiedy będziemy mogli im przeszkodzić? - spyta³ hrabia, ucemiechaj¹c się kwaśno.

- Po zachodzie słońca. Wtedy dalsza praca straci sens - powiedzia³ odruchowo Sattin, chociaż po chwili wyda³o mu się dziwne, że tak znakomity człowiek, jak książe Rakoczy tego nie wie.

- Widzisz - powiedzia³ Saint-Germain widząc konsternację czarownika. - Moje studia odby³em według innych szkół. W perskiej, mahometańskiej kobiety nie są dopuszczane. W Chinach niektóre prace wolno przeprowadzać tylko kastratom. Nie powinieneś dziwić się mojemu pytaniu.

Wyraz twarzy Sattina przypomina³ oblicze dominikanina, który właśnie spotka³ się z herezją¹.

- Nie jest możliwym czynić Wielkie Dzieło w jakikolwiek inny sposób.

- Oczywiście - zgodzi³ się Saint-Germain znudzony tą kwestią. - Powiedz mi, jak dosz³o do utraty athanora i tygla?

- Nie wiem - Sattin odwróci³ się i zapatrzy³ w czarną czeluść paleniska. - Cielbicie majaczy³ tylko i niczego nam nie powiedzia³. Oulen jakby się w powietrzu rozpłyn¹³. Nikt go nie widzia³. Nikt - odwróci³ się gwałtownie do Saint-Germaina. - Musisz mi uwierzyć, Wasza Wysokość. Nie słdziliśmy, że to się może zdarzyć. Athanor był rozgrzany, trwa³ w nim proces.

- Niezły wyczyn - hrabia rozważa³ przez chwilę możliwości. - Cóż, Sattin, albo jeden z braci twojej Gildii współpracuje ze zbrodziejami, albo ktoś pozna³ wasz sekret. Tak czy inaczej, Gildia jest w

poważnym niebezpieczeństwie. Może zostać zdemaskowana. Gdybym był tobą, nie pozostawiłbym dłużej w tej okolicy. Jeżeli nie dosięgnie was ręka prawa, zrobi to ten, który zabiera athena - spojrzaj w okno, które było już zupełnie ciemne. Oberża pogryzła była w półmroku rozpraszającym jedynie przez dwa wiatry pomyki wojowych wieców. - Chodźmy do laboratorium. Jest już dość ciemno, by Domingo y Roxas nie polował gdzie więcej na Zielonego Lwa. Sattin wstał niechętnie.

- Proszę za mną - powiedział, czując zmęczenie spowodowane osłabieniem w nim ducha.

Saint-Germain naciągnął paszczę i, zapinając go, musnął palcami przypięty na szyi klejnot.

- Zastanawiam się - powiedział do Sattina - czy Le Grace ma coś wspólnego z tą kradzieżą.

- To niemożliwe.

- Niemożliwe? - Saint-Germain uniósł brwi. - Nie mów niemożliwe, Sattin. To prowadzi do cełoty. - Stał w drzwiach czekając na Sattina, w którego oczach pojawił się dziwny wyraz. - O co chodzi?

Sattin zawahał się, potem zaryzykował.

- Czytałem kiedyś o pewnym człowieku, który prawie sto lat temu odwiedził Helvecjusza...

- Tak? - Saint-Germain był jakby rozbawiony.

- ...dał mu kawałek kamienia filozoficznego.

- Jakie to szczęście dla Helvecjusza. To wielkie...

- W swej książce Helvecjusz opisuje tego mężczyznę. Był średniego wzrostu, z ciemnymi oczami i takimi włosami, o drobnych rękach i stopach. Obcy ten mówił nienagannym duńskim, z tym, że miał lekki akcent, możliwe, iż północny. Rzadko podnosi głos, miał wspaniałą prezencję i otaczała go dziwna aura.

Saint-Germain spytał enigmatycznie.

- Dlaczego mi to mówisz, Sattin?

- Nie zdawałem sobie do tej chwili sprawy - powiedział Sattin niemal z rozmarzeniem w głosie - jak wielkie jest podobieństwo między tym mężczyzną a panem, hrabio.

- Ile lat mógł mieć gość Helvecjusza? Czy ten wspaniały człowiek zadał sobie trud, by o tym wspomnieć?

- Mógł mieć około czterdziestu dwu lat - Sattin był zaskoczony.

- A na ile byś mnie ocenił?

- Nie więcej niż czterdzieści pięć.

Saint-Germain otworzył szerokim, nagłym gestem drzwi.

- Oto odpowiedź, Sattin. Nie mamy więcej czasu.

Lecz czarownik nadal patrzył na hrabiego z ledwo skrywanym zaniepokojeniem, gdy prowadził go ciemną uliczką do domu obok Zajazdu pod Czerwonym Wilkiem. Wokół nich noc pełna była odgłosów typowych dla kończącego się dnia. Tu i ówdzie zza zamkniętych drzwi dobiegały fragmenty

rozmów, czasem g³ocnych, czasem z³owrogich. Ponad ogólnym fetorem tej dzielnicy niós³ siê odór taniej strawy przyrz¹dzanej na t³uszczu. W cieniach przemyka³y koty starannie omijaj¹ce obu przechodniów.

- Tutaj, panie - wskaza³ z szacunkiem Sattin, pchniêciem otwieraj¹c skrzyd³o drzwi do domu, który by³ z pewnoœci¹ najbardziej zaniedbanym na tej i przyleg³ych ulicach. - Nie mamy tu wiele, lecz wype³niamy nasz¹ powinnoœæ najlepiej, jak potrafimy.

Saint-Germain widzia³ laboratoria alchemików w Khem, który da³ nazwê tej nauce, a teraz znany by³ jako Egipt; widzia³ laboratoria w wielu krajach, towarzyszy³ rozwojowi alchemii na przestrzeni stuleci. Wiedzia³, ¿e wñêtrze bêdzie gor¹ce i pe³ne zapachów. Nie zawiód³ siê.

- Ksi¹¿ê Rakoczy - powiedzia³ Domingo y Roxas spogl¹daj¹c w otwarte drzwi. - Straci³em ju¿ niemal nadzieję, ¿e zechce pan przyjeœæ. Le Grace okry³ nas hañb¹.

- To nie ma znaczenia. Wiem, gdzie jest Le Grace i zrobiê co tylko w mojej skromnej mocy, by dowiedzieæ siê czegoe o losach i miejscu ukrycia athanora - zwróci³ siê ku starszej kobiecie o srogich, pe³nych poœwiêcenia rysach i sk³oni³ siê jej z szacunkiem. - Madame? - zaryzykowa³.

Odpowiedzia³a na gest hrabiego, potwierdzaj¹c w ten sposób jego domys³y, i wytar³a d³onie w poplamiony fartuch, który okrywa³ prost¹, we³nian¹ sukniê.

- Dobry wieczór Wasza Wysokoœæ - powiedzia³a wspania³ym, niskim g³osem. Domingo y Roxas pos³a³ jej szybkie spojrzenie, k³aniaj¹c siê równie¿.

- Madame Iphigenie Ancelot Lairrez - przedstawi³. - Jest moj¹ pomocnic¹- Posiada rozleg³¹ wiedzê i spore doœwiadczenie. Przyby³a do nas z Gildii w Marsylii.

- Jestem oczarowany - powiedzia³ Saint-Germain czuj¹c sympatiê do przenikliwych oczu kobiety i jej nienachalnej pewnoœci siebie. Z bólem stwierdzi³, i¿ przypomina mu Oliviê, która zmar³a prawdziw¹ cemierci¹ ponad sto lat temu. - Pani i Domingo y Roxas tropiliœcie dzie Zielonego Lwa. Z jakim skutkiem?

- Doszliśmy go, lecz nie zniós³ on S³oñca - powiedzia³ Domingo, ¿a³uj¹c zwierza ka¿dym s³owem.

- Moje gratulacje - Saint-Germain wszed³ dalej do pokoju i rozejrza³ siê po retortach, miskach, buteleczkach, s³ojach, dmuchawach miechów, tyglach i wszystkim tym, co by³o niezbêdne do uprawiania sztuki alchemicznej. W koñcu pomieszczenia sta³a ceglana konstrukcja przypominaj¹ca ul. - Widzê, ¿e macie jeszcze jednego athanora.

- Ten jest stary - wyjaceni³ pospiesznie Sattin. - Tamten musieliœmy przebudowaæ, by pasowa³y do niego platynowe narzêdzia, które nam poleci³eœ, panie.

- Oczywiście.

Przygl¹da³ siê ma³emu piecowi. Mog³o byæ gorzej. Model by³ przestarza³y tylko o jakieœ sto lat. Wiedzia³ ju¿ starsze, nadal bêd¹ce w u¿yciu.

- Ten, kto wzię³ athanora wiedzia³, który piec powinien zabraæ i gdzie go mo¿na znaleŹæ.

- Masz racjê, ksi¹¿ê - przyzna³ Sattin i doda³ szybko. - To jednak nie móg³ byæ Le Grace. On nie wiedzia³ o wszystkim.

- Jesteœ pewien? - Saint-Germain spojrze³ na milcz¹c¹ trójkê alchemików. - Zak³adam, ¿e od was niczego siê nie dowiedzia³, ale czy mo¿emy to samo powiedzieæ o pozosta³ych z Gildii? - zawiesi³ g³os ksi¹¿ê.

- Gdzie jest Oulen? Mówi³eœ, Sattin, ¿e Cielblue nie by³ w stanie wam niczego przekazaæ, nie pamiêta³ nawet kto go pobi³. Co mo¿e siê staæ, jeœli to ktoœ z Braterstwa? Domingo y Roxas spojrze³ ostro na Saint-Germaina.

- Wasza Wysokoœæ, pan jasno sugeruje, ¿e zostaliœmy zdradzeni. Wzrok Saint-Germaina spocz¹³ przez chwilê na ma³ym Hiszpanie.

- Uciek³eœ Inkwizycji, Ambrosias. Wiesz zatem, ile znaczy zaufanie.

- Doprawdy, trudno siê z tym pogodziæ - szepnê³a Mme Lairrez, zdejmuj¹c fartuch. - Bêdziemy musieli wynieœæ siê st¹d - doda³a.

- To jedyne wyjœcie, madame - zgodzi³ siê Saint-Germain.

- Nie mamy dok¹d pójœæ - wtr¹ci³ po angielsku Beverly Sattin.

- Znikniêcie Le Grace wystawia nas na ciosy nie tylko policji... Domingo y Roxas nie rozumia³ s³ów Sattina, lecz myœla³ podobnie.

- Nie mamy siê do kogo zwróciæ, ksi¹¿ê. Jesteœmy na³asce w³adz, przynajmniej dopóki nie znajdziemy bezpiecznego lokum.

- Musimy zatem opuœciæ Pary¿, i to jak najszybciej - powiedzia³a ze zdecydowaniem w g³osie Mme Lairrez.

Szacunek jaki ¿ywi³ wobec niej Saint-Germain w tej chwili sta³ siê jeszcze wiêkszy. Bezdyskusyjnie by³a najbardziej praktycznie nastawionym do ¿ycia cz³onkiem Gildii. Posiada³a przenikliwy umys³, który, w godny ubolewania sposób, nie by³ mocn¹ stron¹ czarowników. Spojrze³a na ksiêcia zmêczonymi oczami i ze szczerym przera¿eniem powiedzia³a:

- Nie mamy przyjació³, do których moglibyœmy siê zwróciæ, panie...

- Jeœli Le Grace jest nadal w Pary¿u... jak pan mówi... - Sattin zaj¹kn¹³ siê, przygryzaj¹c doln¹ wargê. Ca³a trójka spojrze³a z nadziej¹ na ksiêcia.

- Jest pewne bezpieczne miejsce, dok¹d moglibyœcie siê udaæ - rzek³ po chwili Saint Germain.

Nie cierpia³ demaskowaæ siê w ten sposób. Zdawa³ sobie jednak sprawê, ¿e rozbicie Gildii mo¿e doprowadziæ przedstawicieli prawa do jego osoby. Co gorsza, o wiele szybciej móg³by to uczyniæ Saint Sebastien. Kr¹g potrafi³ bowiem dzia³aæ szybciej od policji.

- Co masz na myœli, ksi¹¿ê? - spyta³ Sattin, zaniepokojony przed³u¿aj¹c¹ siê cisz¹. Uwagi nie przygl¹da³ siê twarzy Saint-Germaina.

- Udacie się do piwnic Hotelu Transylwania.

Tekst listu Mile Madelaine de Montalia do jej ojca, markiza de Montalia; datowane 19 października 1743:

Do mego nad wyraz szlachetnego i kochanego ojca, markiza de Montalia: Trudno mi uwierzyć, że już tak d³ugo jestem poza domem, a jednak, mój umi³owany ojciec, zawsze pojawia się w moich myślach i modlitwach. Nie ma niczego w Paryżu, co można by porównać z pięknem naszych stron rodzinnych. Często budzę się o świcie stéskniona widoku naszego parku... Nawet w Bois-Vert nie ma niczego, co by się z nim równa³o. Ci¹gle zdaję sobie sprawę, béd¹c tam, że wielkie miasto jest nie dalej, niż o godzinę drogi.

Jak moja ciocia z pewnośc¹ cię poinformowa³a, trzeciego listopada wydajemy przyjęcie, przygotowaniami do którego jesteśmy mocno zaprz¹tnięci. Nic nie by³oby w stanie przewyższyć uprzejmości i troski, któr¹ okazuje mi Twoja siostra. Jej gor¹ce serce i szczere zainteresowanie sprawiaj¹, iż kocham j¹ za to równie mocno, jak dzięki więzom krwi. Nie jestem przy tym jedyn¹ osob¹, która j¹ tak ocenia. Każdego dnia widzę potwierdzenie jej wartości we względach, którymi jest przez wszystkich darzona. Powiedzia³e mi, że istnia³y w tobie obiekcje wstrzymuj¹ce cię przed wys³aniem mnie do niej, lecz powody te mog³y przeważyć. Prawd¹ jest, że żyje wielkim światem i że obraca się w rozleg³ym towarzystwie, lecz nie ujê³o jej to cnót ani nie os³abi³o harmonii umys³u. Jest wspania³¹ kobiet¹ i winiene być jej wdzięczny za pragnienie towarzyszenia mi tutaj, gdyż widzia³am wielu ludzi, którzy bezwstydnie nadużywali podobnego zaufania.

L'Abbe Ponteneuf uczyni³ mi ten zaszczyt, iż odwiedzi³ nas w czasie prób, które w zesz³ym tygodniu przeprowadzaliemy z Saint-Germainem. To zacny cz³owiek, pe³en dobrych rad i w pe³ni świadom pu³apek tego świata. Jest prawd¹, że od czasu do czasu nadmiernie pragnie chronić mnie przed niebezpieczeństwami życia towarzyskiego, a ja, chociaż próbuję jak mogę, nie jestem w stanie go przekonać, by ilekroć co go niepokoi, powiedzia³ mi to wprost, bym mog³a bardziej mieć się na baczności przed tymi niebezpieczeństwami.

Niewiele ostatnio, poza prób¹, widzia³am Saint-Germaina. Da³ mi kilka ksi¹żek - paru rzymskich filozofów, których lektura z pewnośc¹ wzbogaci umys³, jak i żywoty świętych, mog¹cych dostarczać wzorów postaw wymaganych od nas w życiu. Jego wiedza jest rozleg³a i g³ęboka. Pewna jestem, że znalaz³by się jego towarzystwo odawie¿aj¹cym wobec ponurej paplaniny, która tak często ma miejsce w dobrym towarzystwie.

Jutro wieczorem udajemy się do Hotelu Transylvania na koncert i zimn¹ kolację. Béd¹ też gry (hazard, rzecz jasna, odbywa się w oddzielnej części rezydencji i ³atwo można go zignorować).

Myślę często, kochany ojciec, o krytyce, której nie szczędzi³e, mówi¹c o fa³szywości

dworskiego życia, a mój pobyt tutaj tylko dostarcza mi dowodów świadczących o s³usznosci Twoich s³ów. Wiêkszoœæ tych ludzi to umys³y p³ytkie, powierzchowne, nie zauwa¿aj¹ce œwiata poza sob¹, nie pragn¹ce wybieæ siê ponad otoczenie, nie d¹¹ce, by wyrosn¹æ i ujrzeæ rozmaitoœæ ludzi, którzy ich otaczaj¹. De la Sept-Nuit na przyk³ad, który, jak mówi ciocia, móg³by siê o mnie œwiadczyæ, nie jest, jak s¹dzê, z³ym cz³owiekiem, lecz jest bezmyœlny i konsekwentnie okrutny. Nie zwraca uwagi na nikogo poza sob¹ samym, gdy¿ nigdy nie zosta³ nauczony dostrzegaæ cudze uczucia. Wygl¹da na to, ¿e jego pobyt w Pary¿u tylko pogarsza sprawê. Ma fortunê, jakieœ tam wykszta³cenie, mi³¹ twarz i nienaganny styl, lecz móg³by min¹æ g³oduj¹ce dziecko nie zauwa¿aj¹c nawet jego ¿a³osnego p³aczu i wycieñczenia. Nic dziwnego, ¿e odsun¹³eæ siê od tych ludzi.

Lecz zastanów siê i nad tym: a skoro ukry³eæ siê w Prowansji, to co oni mog¹ wiedzieæ o Tobie prócz tego, ¿e jesteœ samotnikiem z g³ow¹ w chmurach?

Przesy³am Ci zaproszenie na nasze listopadowe przyjêcie i b³agam ciê, byœ przyjecha³. By³abym zachwycona mog¹c mieæ Ciê przy boku, tak, byœ sam móg³ ujrzeæ, jak mi siê wiedzie w rozleg³ym oceanie tutejszego towarzystwa.

Przez ca³y czas, gdy tu jestem, widzia³am ró¿ne rzeczy, o istnieniu których nie mia³am przedtem pojmêcia. Rozmyœlania nad naukami sióstr doprowadzi³y mnie do nowego pojmêcia wiary które przedtem by³o przede mn¹ ukryte. Nie ¿yjemy tylko wêród ¿ycia i œmierci, ojczu. Jest jeszcze wspó³czucie, które trwalsze jest ni¿ przemijaj¹ca chwila ¿ycia, i ono w³aœnie czyni nasz¹ œmiertelnoœæ znoœn¹.

Jeœli moja matka wróci³a ju¿ z dóbr jej brata, to mam nadziejê, ¿e z³o¿ysz jej ode mnie wyrazy szacunku i pozdrowienia. Dla ciebie mam szacunek, oddanie i pe³ne dobrej woli pos³uszeñstwo wobec poleceñ twoich, jak i uczucie mi³oœci. Z tym to pozostaje, zapewniam ciê i¿ jestem

Tw¹ oddan¹ ci córk¹

Madelaine Roxanne Bertrande de Montalia

Lokaj ubrany w ciemnoniebieski¹, czerwieni¹ wykańczan¹ liberiê sk³oni³ siê i otworzy³ drzwi do salonu.

- Hrabia d'Argenlac, baron Saint Sebastien - zapowiedzia³. Saint Sebastien spojrze³ znad lektury i skin¹³ kurtuazyjnie g³ow¹ witaj¹c Gervaise d'Argenlac, który niepewnie wszed³ do pokoju.

- Baron Saint Sebastien? - upewni³ siê. - Chcia³ siê pan ze mn¹ widzieæ?

- Tak, d'Argenlac, chcia³em - podniós³ siê z fotela i zmierzy³ goœcia wzrokiem spod ciê¹kich powiek. - Jestem, jak pan zapewne wie, goœciem Jueneporta.

Na wzmiankê o Jueneportcie Gervaise niemal skuli³ siê ze strachu, a Saint Sebastien poczu³ zimny przyp³yw wewnêtrznej satysfakcji. NajwyraŹniej spotkanie sprzed dwóch dni mocno przestraszy³o d'Argenlaca.

- Nie musi siê pan niepokoiæ, hrabio - powiedzia³ agodnie Saint Sebastien, odk³adaj¹c ksi¹ê na stolik z palisandru. W salonie by³y trzy takie stoliki, a jego wysoki sufit ozdobiony by³ freskami przedstawiaj¹cymi z niepokoj¹cym realizmem scenê porwania Sabineek. W przeciwnym koñcu p³on¹³ ogieñ w kominku, bo chociaŹ deszcz juŹ usta³, w powietrzu unosi³a siê zapowiedŹ pierwszego jesiennego przymrozka, który odbiera³ ciep³o s¹cz¹cym siê przez wysokie okna promieniom s³oñca.

- Nie niepokojê siê, baronie - sk³ama³ Gervaise. Wci¹ê jeszcze œciska³ w rêku swój trójganiasty kapelusz i trzcinkê: niezbyt wiedzia³, co ma z nimi zrobiaæ. - Wyznajê - powiedzia³ odwracaj¹c siê od pogardliwego spojrzenia Saint Sebastiena - ¿e nie potrafiê zgadn¹æ, dlaczego chcia³ siê pan ze mn¹ zobaczyæ.

- MoŹe to pan nazwaæ kaprysem, hrabio. Zapewne chcia³by pan usi¹œæ - wskaza³ na krzes³o i poczeka³, aŹ Gervaise spocznie, kapelusz k³ad¹c na kolanach.

Saint Sebastien przespacerowa³ siê do okna pozwalaj¹c goœciowi czekaæ.

- Wydaje mi siê... wydaje mi siê to dziwne, baronie - powiedzia³ w koñcu Gervaise, nienaturalnie wysokim g³osem. - Jeden z twoich lokai, baronie, przynosi mi wiadomoœæ, która ma dotyczyæ Jueneporta.

- Naprawdê? - odwróci³ siê i z radoœci¹ ujrza³, iŹ Gervaise trzêsie siê jak uczeniak przy tablicy. - Chcia³em, ¿eby siê pan zdziwi³.

- A to czemu? Jak¹ pan moŹe mieæ do mnie sprawê? - po¹owa³, ¿e nie by³ zapobiegliwy i nie zabra³ swego wizytowego surduta ze szkar³atnego at³asu obszytego ró¹em i z³otem. Mia³ na sobie zwyk³e, b³êkitne ubranie podró¹ne z dobrej angielskiej we³ny. Czu³ siê jak wieceniak, szczególnie wobec zbytowej szaty, któr¹ nosi³ w domu Saint Sebastien. Ró¹ne nieprzyjemne myœli przebiega³y mu przez g³owê. - Nie jestem chyba panu winien pieniêdzy, baronie?

Gospodarz wypuœci³ oddech w d³ugim westchnieniu zadowolenia.

- Jeżeli o to chodzi, to faktem jest, że nie przegrał pan do mnie pieniędzy, d'Argenlac. Może jednak pana zdziwi wiadomość, iż w rzeczy samej, jest mi pan winien pieniądze. Vandonne odczuwa potrzebę znalezienia pilnie gotówki i zechciał sprzedać mi kilka pańskich odręcznych weksli - podszedł do jednego ze stolików, otworzył szufladę i wyjął z niej plik papierów. Przejrzył je ostentacyjnie. - Mój drogi hrabio, czy zawsze zakłada pan tak wysokie sumy? Słodziłbym, że pańska pozycja nie upoważnia pana do takiej rozrzutności. Gervaise poczuł, jak rumieniec wstępuje mu na twarz.

- Myli się pan, baronie. Ja nie gram by przegrać.

- Naprawdę? - głos Saint Sebastiena rozbrzmiewał uprzejmym niedowierzaniem. - Tego bym nie powiedział - odłożył papiery.

- Zatem? - spytał Gervaise po chwili ciszy.

- Och, zastanawiam się tylko, czy będzie pan w stanie podać mi termin, kiedy je pan ode mnie wykupi.

Milczenie wydługało się, a gdy wreszcie Gervaise odezwał się, słowa przychodziły mu z wyraźną trudnością.

- Ja nie mam... tak wielkiej sumy... przy sobie... chwilowo niezbyt... - ocisnął w palcach swój szalik. - Mój zarządcą... będzie musiał z nim o tym porozmawiać... on się zajmuje takimi sprawami. To może zajmie kilka dni.

- Nie słodź, by kiedykolwiek mógł pan to spłacić - powiedział Saint Sebastien z sympatią w głosie. - Mam niejakie wrażenie, że wszystkie pana majątki są ciężko obciążone hipotekami. Może się mylić, lecz tak przynajmniej twierdzi Jueneport - mówił, bawiąc się misterną tabakierką, nie otwierając jej, nie oferując poczęstunku swemu przygnębionemu gościowi.

- Hipoteki są - przyznał w końcu Gervaise. - Słodził jednak, że zdąży zebrać wystarczające fundusze, by wykupić te weksle - wskazał papiery leżące na stole.

- To znaczy, chce pan powiedzieć, że może zmusić pan swą żonę, by wyłożyła pieniądze - rzekł Saint Sebastien z wyraźnym niesmakiem.

Wyraz smutku i odrazy, który odmalował się na twarzy Gervaise'a, powiedział Saint Sebastienowi więcej, niż domyślał się dotąd.

- Tak, to chciałem powiedzieć. To ona je spłaca. Nie ma powodu do obrazy.

Saint Sebastien bez pośpiechu obszedł pokój wokół siebie. Z nieodgadniętą twarzą spojrzył na Gervaise'a.

- Widzę, że nie lubi pan używać pieniędzy żony - powiedział, zatrzymawszy się przy palenisku. Gervaise wzruszył ramionami.

- Gdyby to było możliwe - cięgnął Saint Sebastien, patrząc w ogień - gdyby istniał jakiś sposób spłacenia pańskich zobowiązań, bez uciekania się do pomocy pańskiej żony, to czy byłby pan skłonny z niego skorzystać?

- Nie ma takiego sposobu - smutek tych s³ów przywo³a³ u³emiech na twarz Saint Sebastiena, lecz Gervaise tego nie zauwa³y³.

- Niech mi pan powie. Bratanica pañskiej ζ ony, dziewczyna b $\hat{e}$ d¹ca c $\acute{o}$ r¹k¹ markiza de Montalia...

- To dziecko o impertynenckim charakterze - powiedzia³ oschle Gervaise.

- To ca³kiem mo ζ liwe. R $\acute{o}$ d de Montalia znany by³ zawsze z impertynencji lecz, jak wiem, pañska ζ ona wydaje przyj $\acute{e}$ cie na jej cze $\acute{o}$ e $\acute{a}$?

- Tak. Trzeciego listopada - Gervaise by³ nieco zdziwiony. - Czy mia³by pan ochot $\hat{e}$ przyj $\acute{o}$ e $\acute{a}$?

- Ja? Sk¹d ζ e? - wpatrzy³ si $\acute{e}$ w niego oczami niemal pozbawionymi wyrazu. - Rozmy $\acute{o}$ la³em tylko, czy m $\acute{o}$ g³by mi pan uczyni $\acute{a}$ drobn¹ przys³ug $\hat{e}$ zwi¹zan¹ z t¹ dziewczyn¹...

- Madelaine - podpowiedzia³ Gervaise, mocno zdumiony.

- Tak, Madelaine. Pierwsze i jedyne dziecko Roberta.

- Czego pan chce od niej? - trwoga zakie³kowa³a w duszy Gervaise'a, lecz jego $\acute{o}$ wiadowo $\acute{o}$ e $\acute{a}$ j¹ zignorowa³a. Nie czu³ szczeg $\acute{o}$ lnej s³abo $\acute{o}$ eci do Madelaine. Tak naprawd $\hat{e}$ to uwa ζ a³ j¹ za zbyt bystr¹ i opanowan¹, by mog³y z tego p³yn¹ae jakie $\acute{o}$ po ζ ytki.

- Chc $\acute{e}$ tylko, by jej ojciec wywi¹za³ si $\acute{e}$ ze zobowi¹zania, kt $\acute{o}$ re dotyczy jego c $\acute{o}$ rki.

Gervaise'emu nie podoba³o si $\acute{e}$ to wszystko, a najbardziej twarz Saint Sebastiena, jego gadzi spos $\acute{o}$ b patrzenia na ludzi i nieustanna nuta szyderstwa w g³osie. Pochyli³ si $\acute{e}$ m $\acute{o}$ wi¹c:

- Markiz de Montalia zosta³ r $\acute{o$ wnie ζ zaproszony na przyj $\acute{e}$ cie. Mo ζ e pan wyegzekwowa $\acute{e}$ swoje pretensje bezpo $\acute{o}$ rednio do niego.

- Naprawd $\hat{e}$? - Saint Sebastien cmokn¹³, nie przerywaj¹c podziwiania widoku za oknem. - Robert przyje ζ d ζ a do Pary ζ a. Kto by pomy $\acute{o}$ la³. Po tylu latach.

- Nie rozumiem pana.

- To pana nie dotyczy - Saint Sebastien wr $\acute{o}$ ci³ do kominka. - To bardzo stara sprawa, hrabio, i osobista - postuka³ r $\acute{e}$ k¹ w obudow $\hat{e}$ kominka. - Jest zatem o wiele mniej czasu, ni ζ s¹dzi³em. Musimy za³atwia $\acute{e}$ to inaczej - odwr $\acute{o}$ ci³ si $\acute{e}$ do Gervaise'a. - Czy chce si $\acute{e}$ pan wywi¹za $\acute{e}$ ze swoich d³ug $\acute{o}$ w?

- To niemo ζ liwe, baronie - Gervaise roz³o ζ y³ bezradnie r $\acute{e}$ ce. - Nie ma po temu ζ adnych $\acute{o}$ rodk $\acute{o}$ w.

- Przypu $\acute{o}$ e $\acute{a}$ my, ζ e b $\hat{e}$ dzie to mo ζ liwe - szybko skorzysta³ z okazji Saint Sebastien. - A je $\acute{o}$ eli ja panu to umo ζ liwi $\acute{e}$? Czy spe³ni³by pan w zamian jedn¹ drobn¹ pro $\acute{o}$ b $\hat{e}$?

Gervaise poczu³ nagle, jak ogarnia go uczucie trwogi; r $\acute{e}$ ce mia³ wilgotne i lodowato zimne. Stwierdzi³, i ζ nie jest w stanie spoj¹da $\acute{e}$ Saint Sebastienowi w oczy.

- Jak¹ pro $\acute{o}$ b $\hat{e}$?

- Pomniejsz¹, hrabio. Ca³kiem drobn¹ - uspokoi³ go. - Ma pan ma³y maj¹tek niedaleko od Pary ζ a. Nazywa si $\acute{e}$ to Sans Desespoir, prawda? Je $\acute{o}$ eli zechce pan wy $\acute{o}$ wiadczy $\acute{a}$ mi t $\acute{e}$ przys³ug $\hat{e}$, pañska rozpacz nie potrwa d³ugo, o ile zacznie si $\acute{e}$ pan rozs¹dnie odnosi $\acute{a}$ do gier hazardowych, rzecz

jasna - popatrzy³ na d'Argenlaca cynicznie.

- Co mam zrobić? Co mi pan proponuje? - Zapragn¹³, by potrzeba, w której się znalaz³, by³a mniej pal¹ca. Czu³, że gdyby mia³ więcej czasu i swobody dział³ania, wówczas wytargowa³by od Saint Sebastiena niejedno.

- Sans Desespoir otoczone jest wielkim parkiem, a tereny ³owieckie dzieli jak wiem, z dwoma s¹siednimi majątkami? - zapyta³ w odpowiedzi

Saint Sebastien.

- Tak. Na północy jest majątek diuka de Ruisseau-Royal, a na wschodzie barona du Chaisseurdor. Nasze rodziny poluj¹ razem od sześciuset lat - wyci¹gn¹³ przed siebie ręce i z przerażeniem ujrza³, jak się trzęs¹. Wcisn¹³ je do kieszeni. - Ja sam nie poluj¹. Nie gustuj¹ w tym sporcie.

- Lecz la Montalia tak. S³ysza³em, że jest zapalon¹ amazonk¹ przepadaj¹c¹ za długimi galopadami, których tutaj jej brakuje. Z przyjemnośc¹ spędzi³aby, jak s¹dz¹, kilka dni na wsi. Zorganizuje pan kompanię, hrabio. Bardzo o³cis³¹ i jak najatrakcyjniejsz¹. Może pan pozwoli¹, by kontessa sama u³o¹czy³a listę gości, o ile znajdzie się na niej Sept-Nuit. Wyrazi³ ostatnio wielki zachwyt dla tej dziewczyny i chc¹e da¹ mu szansę lepszego jej poznania.

- Rozumiem - powiedzia³ żywo Gervaise, zastanawiaj¹c się z rozpacz¹, czy nie b¹dzie tu trzeba zrobić czegoś, co znów mog³oby go wpędzić w k³opoty.

- Oczywiście, b¹dzie i polowanie. Bez pogoni, gdyż nie chcemy przecie¹, by dziewczyna by³a zbyt wymęczona przed jej triumfem. Troch¹e biegów po południu, mi³y wieczór daleki od pretensjonalności, a wszystko w scenarii tak różnej od miejskiego gwaru. Czyli to, w czym znajduje największ¹ przyjemność. A i twoja żona się zgodzi. B¹d¹ tego pewien.

Gervaise pomyśla³, że to już koniec ż¹dań. Stwierdzi³, iż pomys³ faktycznie powinien spodobać się Claudii. Mimo tego dręcz¹ce w¹tpliwośc¹ nie chcia³y go opuścić.

- A co pan b¹dzie z tego mia³, baronie? Dlaczego mia³by pan p³aci¹ mi za m¹ gościnnosc¹ wobec tej m³odej damy?

- Ach, to już moja sprawa. Niech pan tylko baczy, by Sept-Nuit rzeczywiście tam by³ i aby razem wyprawili się na polowanie. To całkiem mnie usatysfakcjonuje.

Gervaise'emu przysza³ do g³owy jeszcze jedna nieprzyjemna myśl.

- Nie chc¹, by dziewczyna zosta³a skompromitowana pod moim dachem. Jeżeli de la Sept-Nuit chce j¹ uwieść, to lepiej niech spróbuje tego w Paryżu. Saint Sebastien zdoby³ się na przebieg³y ucemich.

- Nie, to nie tego chce od niej de la Sept-Nuit. Mog¹ panu obiecać, że jej nie uwiedzie - w ucemichu, który rzuci³ Gervaise'emu nie by³o nic, co by rozwiewa³o w¹tpliwośc¹. - Niech pan tylko pozwoli polować im razem, hrabio, a zostanie pan hojnie wynagrodzony.

- Co siê za tym kryje, baronie? - Wiedzia³, że musi zadaæ to pytanie i podniós³ siê, gdy je tylko wypowiedzia³.

- Wyjaci³em już. De la Sept-Nuit pragnie poznaæ j¹ lepiej, a ja obieca³em mu, że pomogê doprowadziæ do ma³żeni³stwa - Saint Sebastien poszpera³ w kieszeni. - Proszê hrabio, oto dowód mojej dobrej woli.

- Co to jest - Gervaise cofn¹³ siê spogl¹daj¹c podejrzliwie na zamkniet¹ d³oñ Saint Sebastiena.

- Czêœciowa zap³ata. Proszê, niech pan to weŹmie. S¹dzê, że bêdzie to dla pana u¹yteczne.

Gervaise post¹pi³ niepewnie kilka kroków i wyci¹gn¹³ d³oñ, oczekuj¹c, że zaraz spadnie na ni¹ coœ obrzydliwego.

- Proszê. Przekona siê pan, że Guillem z Holandii piêknie to oszlifuje - rzuci³ surowy diament prosto na d³oñ Gervaise'a i ucemiechn¹³ siê lekko widz¹c zadowolenie na jego twarzy. - Jest prawdziwy, hrabio. S¹dzê, że przyniesie panu spor¹ sumê.

Rêka Gervaise'a zamknê³a siê kurczowo wokó³ kamienia.

- Nie rozumiem - wymamrota³.

- Bêd¹ jeszcze cztery takie, przynajmniej takie, po wyprawie do Sans Desespoir. Wówczas te¿ oddam panu weksle. - Saint Sebastien przeszed³ powoli do drzwi i zadzwoni³ po lokaja. - Źyczê panu przyjemnego pobytu na wsi, hrabio. I szczêœliwej realizacji naszej umowy.

- Naturalnie, niezawodnie - mrukn¹³ Gervaise bliski gadania od rzeczy. Schwyci³ p³aszcz, trzinkê i kapelusz. Ulga przyprawi³a go o nag³e roztargnienie. Skin¹³ lokajowi i k³aniaj¹c siê jeszcze kilkakrotnie baronowi, skierowa³ siê do wyjœcia.

Gdy znikn¹³, Saint Sebastien zadzwoni³ po Le Grace.

Minê³o trochê czasu, nim czarownik przyby³. Wchodz¹c do salonu przeprosi³ za poplamiony fartuch.

- Mniejsza o to - mrukn¹³ Saint Sebastien. - Powiedz mi, ile takich kamieni jesteœ w stanie zrobiæ w ci¹gu najbli¿szych dziesiêciu dni? Le Grace potar³ podbródek.

- Nie wiem. Obecnie otrzymujê jeden do dwóch dziennie. Dopóki wêgiel utrzymywany jest w stanie p³ynnym, a narzêdzia zachowuj¹ odpornoœæ na opary azotu, to powinno siê to udawaæ jeszcze przez parê tygodni. Potem - nie mogê rêczyæ. Musimy odszukaæ Rakoczego. On jeden zna dok³adnie ten sekret.

- Rakoczy! Zawsze ten Rakoczy! - Saint Sebastien przemierzy³ pokój du¿ymi krokami. Domowa szata z pikowanego jedwabiu rozpociera³a siê za nim jak kilwater. - Muszê znaleŹæ tego Rakoczego. Jeœli zna sekret diamentów, to mo¿e znaæ i inne. Pragnê tej wiedzy, Le Grace. Chcê, żebyœ znalaz³ dla mnie tego cz³owieka.

Le Grace zblad³.

- Nie mogê, baronie. Zosta³em wyrzucony z Gildii i ryzykowa³bym Źyciem, gdybym...

- Zaryzykujesz życiem, jeżeli winien będziesz mojemu niezadowoleniu, Le Grace. Pamiętaj o tym. Pamiętaj też, że mogę wynagrodzić cię hojniej, niż ktokolwiek z Gildii - spojrzaj na czarownika. - Jesteś dla mnie użyteczny tak długo, jak długo produkujeś diamenty. Potem... o ile nie będziesz miał czegoś nowego, by mi zaproponować... - wzruszył ramionami i podszedł do kominka.

- Nie ośmielił się pokazać w mieście - argumentował Le Grace.

- Nie ośmielisz się mi przeciwstawić - poprawił go Saint Sebastien. Ujawnił zdobiony pogrzebacz, który stał obok kominka i rozgarnął drwa. Iskry sypnęły na wypolerowaną na gład podłogę. Uśmiechnął się. - Pamiętajś la Cressie, Le Grace? Ty miałeś ją pierwszy, zaraz po mnie. Pamiętajś, jak wyglądała. Pamiętajś, jak skrzyła się z bólu? A to był tylko gwałt, Le Grace.

Nie było tortur, nie było Mszy Krwi. Pomyśl o tym, gdy będziesz chciał mi się przeciwstawić.

Le Grace poczuł, jak zasycha mu w gardle. Ledwo zdążył wydobyć głos.

- Spróbuj, baronie.

Saint Sebastien nie obejrzał się na niego.

- Dobrze.

- Wyruszę tej nocy.

Le Grace był już prawie za drzwiami, gdy dobiegł go jeszcze głos Saint Sebastiena:

- Nie myśl przypadkiem o ucieczce, Le Grace. Jeżeli spróbujesz zbiec, znajdę cię i sprowadzę. I nie będę miał wtedy dla ciebie litości.

- Nie przyszło mi to nawet do głowy, baronie - czarownik skłonił się, lecz baron na ukłon nie odpowiedział.

- Nie okłamuj mnie też, Le Grace. Odszukaj dla mnie tego Rakoczego, a zostaniesz wynagrodzony. Oszukaj mnie, a będziesz ukarany - rozgrzebywał ze złości drwa.

Le Grace otworzył usta, lecz nic nie powiedział. Chciał mu się krzychać. Wiele by dał, by znaleźć się z powrotem w pokoju na stryszku w Zajeździe pod Czerwonym Wilkiem, razem z Oulenem, żywym, pod drzwiami. Zrozumiał, że nie powinien był go zabijać. Niedobrze również, że pobił Cielblue, co tylko pogorszyło sprawę. Opanował się dość, by powiedzieć:

- Znajdę Rakoczego.

Zaraz potem wyszedł z salonu.

Saint Sebastien zachichotał, usłyszawszy jak drzwi zamykają się za uciekającym przez sień przerażonym Le Grace. Stał oparty o obramowanie kominka i uśmiechał się do kształtów i postaci, które ukazywały się w ogniu.

Wyj^ltek z listu markiza de Montalia do jego siostry, Claudii, kontessy d'Argenlac; datowane 24 pa^Ydziernika 1743:

(...) Zdumiony by³em szybko^{æci}^l, z jak^l poczta przynios³a mi list Madelaine. Tylko piêæ dni, moja kochana siostró. Mów co chcesz o fatalnej polityce zagranicznej Ludwika, lecz jego polityka wewnêtrzna jest rozs^ldna. By³em uradowany, maj^lc wiadomo^{ææ} od mojej córki tak szybko i z tak gor^lcymi pozdrowieniami. Moje serce pe³ne jest wdziêczno^{æci} do ciebie i jej spowiednika, opata Ponteneufa, który równie^z niedawno do mnie napisa³. Twierdzi³, i^z córka moja wy^zej ceni warto^{æci} cnót trwa³ych, ni^z przyjemno^{æci} chwili, co nape³ni³o mnie now^l si^{3l}, zupe³nie jakby niezno^{æny} ciê^zar zdjêty zosta³ z moich barków. Zawsze wiedzia³em, i^z jest ona prawym dzieckiem, a jej ostatni list to potwierdza.

Pisa³a by spyta^æ, czy przybêdê na jej przyjêcie, dodaj^lc przy tym usilne b³agania od ciebie. Je^{æli} obie najukocha^{nsze} kobiety mego ^zycia staj^l tak twardo przeciwko mnie, to jak mogê siê nie zgodziæ? Mówicie, ^ze widok Pary^za zrobi mi dobrze, ^ze bêdê móg³ odnowiæ przyja^Ynie z lat mej m³odo^{æci}. Niektóre z nich, moja droga, najlepiej jest oczywiêcie zapomnieæ, lecz pozosta³e, przyznajê, poci^lgaj^l moje serce i sk³aniaj^l do obecno^{æci}. Chocia^z to niem^ldre - nie mogê odmówiæ p³yn^lcej z serca pobudce. Wyjadê pojutrze i przybêdê do Pary^za pierwszego lub drugiego listopada.

Ufam, ^ze mogê liczyæ na kilkudniow^l go^{æcinê} u ciebie i hrabiego. Piszê równie^z do opata Ponteneufa, by mieæ pewno^{ææ}, i^z uda nam siê spêdziæ razem kilka godzin, gdy^z têsknîê za po^zytkami p³yn^lcymi z jego nauk i szczerzej ^zarliwo^{æci}. Prawie przekona³ mnie, i^z jest nadzieja jeszcze na spokój dla mnie; spokój, który tak dawno temu zosta³ mi odebrany w tym mie^{æci}. Moja ^zona pozostaje wci^lz w dobrach swego brata i nie przy³lczy siê do mnie. Otrzyma³em rano wiadomo^{ææ} od niej i wys³a³em jednego z parobków z notatk^l przedstawiaj^lc ogólnie moje zamiary i informuj^lc, gdzie bêdzie mog³a mnie znale^Yæ ona lub jej list. Jej brat, jak mo^ze s³ysza³æ, o^zeni³ siê powtórnie. Jego ^zona jest w trakcie pierwszego po³ogu. Margaret, która jest mu bardzo oddana, pospieszy³a by zaopiekowa^æ siê jego dzie^{æmi} z pierwszego ma³z^ze^{ñstwa}. Bratankowie i bratanice kochaj^l j^l tak bardzo, i^z nie mam serca odci^lgaæ jej od tego mi³ego obowi^lzku przyjêcia nastêpnego Ragnaca na ^æwiat. Ona i ja, jak wiesz, ^zyjemy ka^zde swoim ^zyciem, i nie widzê powodu, który by mnie uprawnia³ do rozkazywania jej. Bêd^lc mê^zem mam wprawdzie ten przywilej, lecz bior^lc pod uwagê jej oddanie bratu, to by³oby wtr^lcanie siê w zwil^zek, z którego nie powinna zrezygnowa^æ; gdyby mi siê co^æ sta³o to u niego znalaz³aby najw³æciwsz^l opiekê i schronienie.

Twój niepokój o Lucienne Cressie naprawdê mnie zatrwo^zy³. Z pewno^{æci}^l jej m^lz nie mo^ze byæ winien tak, jak to sugerujesz. Zdajê sobie sprawê, i^z je^{æli} w rzeczy samej uleg³

cielesnej rozpućcie, któr¹ opisujesz, to by³oby dla niej bardzo trudnym podporz¹dkować się jego życzeniom. Lecz ani jej, ani tobie, moja droga siostró, nie jest pisane i¹dać naruszenia praw m^êca do kształtowania charakteru i¹ony. To prawda, i¹e może jej być ci^êko. Lecz jest jej, jako i¹ony, przywilejem i obowiz¹kiem dbać o potrzeby wi^êzi ma³i¹skiej. Ko^æció³ i prawo popieraj¹ ten punkt widzenia i wsz^êdzie woko³o widzimy tego przyk³ady. Wzory ^æwi^êtych ucz¹ nas cnoty pos³usze³stwa w b³ogos³awionym ma³i¹stwie i ka³da kobieta winna dzi^êkować, i¹ pewne rz¹dy jej ma³i¹ka chroni¹ j¹ przed pró³no^æci¹ i za³amaniami. Je^æli Lucienne Cressie pozbawiona jest owoców zwi¹zku i rado^æci macierzy³stwa, to z pewno^æci¹ jest na lepszej drodze do dost¹pienia ³aski, gdy¹ wolna jest od splugawienia cia³a. Nie pozwól, by twój niepokój i niezadowolenie doprowadzi³y ci^ê do wtr¹cenia się w jej i¹ycie. Zamiast tego porad³ jej by przyj^êła rol^ê, któr¹ wyznaczy³y jej Niebiosa i uleg³a dla przyjemno^æci m^êca. Jej powolno^æ i przyk³ad mog¹ z powodzeniem odwie^æ hrabiego od wyst^êtku i skierować go z powrotem na drog^ê cnoty, prowadz¹c¹ do zachowa³ przystojnych m^êci¹.

(...) Przysz³o mi na my^æl, i¹e strój modny w salonach musia³ zmieniać się bardzo od czasu, gdy by³em w stolicy. Mam nadziej^ê, i¹e hrabia, lub kto^æ inny, powie mi, co mam robić i jak się ubrać, by nie urazić mojej córki ani ciebie. W¹tpi^ê, by by³o do^æ czasu, aby zamówić wszystko, co trzeba, lecz przesy³am wraz z tym listem kartk^ê, na której wypisa³em moje wymiary, zdj^ête ze mnie latem przez krawca, co powinno wystarczyć do uszycia przynajmniej spodenek i surduta dla mnie. Prosz^ê ci^ê, moja kochana siostró, być niezale³nie od obecnej mody na kolorowe ubrania, nie ulega³a temu moim kosztem. Jestem skromnym cz³owiekiem i surdut z brunatnego jedwabiu oraz br¹zowe aksamitne mankiety zupe³nie mi wystarcz¹. ¹adnych liliowych czy brzoskwiniowych tkanin - prosz^ê, to by³oby wbrew mojej naturze. Je^æli brunatny jedwab nie jest akurat dost^êpny, wówczas zdaj^ê się na ciebie. B³agam ci^ê jednak, zachowaj umiar. S¹dz^ê, i¹e posiadam odpowiednie koszule z kremowego jedwabiu i pasuj¹ce do nich koronki. Dzi^êkuj^ê ci z gó¹ry za t^ê pomoc. My^æl o przyj^êciu wype³nia zapewne w ca³o^æci wasz czas, lecz ufam, i¹ ty lub hrabia zanieście moje wymiary krawcowi i z³o¹ycie zamówienie.

Dzi^êkuj^ê t¹ drog¹ raz jeszcze, z ca³ego serca, za wasz¹ go^æcinno^æ wobec mojej córki i zainteresowanie, jakie jej okazujesz, jak równie³, twoje uczucie, którego wynikiem jest owo zaproszenie. Czeka³ niecierpliwie, by ujrz^æ was obie i naciesz³yc się blaskiem Pary³a. Z honorem pozostaj^ê,

Twoim oddanym ci bratem

Robert Marcel Yves Etienne Pascal, Markiz de Montalia

Niezgrabnie wsparty na kulach Hercule dok³ada³ starań, by wy-szczotkowaæ nogi najstarszego konia zaprzêgowego ze stajni Saint-Germaina. Kl¹³ pod nosem, lecz nie przerywa³ pracy. Nie chcia³ wy³adowywaæ swego gniewu na zwierzęciu.

- On i tak wie - powiedzia³ nagle niski, dobrze modulowany g³os kogoœ, kto sta³ schowany w cieniu.

Hercule podniós³ g³owê tak szybko, że straci³ równowagê, i upad³by, gdyby nie rêce Saint-Germaina, który podpar³ go z boku.

- Niech ciê diabli wezm¹!

- Jeżeli koniecznie chcesz - powiedzia³ Saint-Germain nie chowaj¹c urazy. Odsun¹³ siê i czeka³.

- Ja... ja przepraszam. Nie powinienem odzywaæ siê do pana w ten sposób - powiedzia³ Hercule, nie œmiaæ spojrzeæ w ciemne oczy swego mocodawcy.

- Lecz rany sprawiaj¹ ci ból - dokończ³ za niego Saint-Germain, okazuj¹c zrozumienie. - Nie musisz przepraszaæ.

- To pan jest tu w³adc¹ - mówi¹c to, Hercule przypomni³ sobie arogancki ucemiech na twarzy Saint Sebastiena, gdy ten ok³ada³ go lask¹. Samo wspomnienie wystarczy³o, by ponownie odczuaæ ból.

- Boisz siê? Mnie? - to ostatnie pytanie by³o tak ciche, że Hercule nie by³ nawet pewien, czy je s³ysza³.

- Nie s¹dzê - odpowiedzia³, marszcz¹c brwi. Z trudem wyszed³ z boks.

- On bêdzie potrzebowa³ opieki weterynarza.

- Zadbam o to - Saint-Germain spojrze³ na kozio³. - Brakuje ci tego?

- Powożenia? - spyta³ Hercule z żalem. - Tak. Brakuje mi tego, jak brakowa³oby mi w³asných zębów.

- Coœ zapewne da siê zrobiaæ - zaryzykowa³ Saint-Germain g³osem naturalnym, prawie beznamiêtym.

- Nic nie da siê zrobiaæ - uniós³ siê Hercule. - Okaleczy³ mnie. Równie dobrze mógł³by przejechaæ po mnie karet¹. Lecz to - ci¹gn¹³ nieprzejednany - by³oby zbyt ³atwe. To by za szybko zakończy³o sprawê i baron Clotaire de Saint Sebastien nie by³by zadowolony. On i jego stary Vidame. Dobry jest, gdy trzeba czegoœ od Koœcio³a.

- Hercule... - wtr¹ci³ Saint-Germain, lecz stangret nie da³ siê udobruchaæ.

- To potwór! Czego siê dotknie, zaraz to nikczemnieje, wype³nia siê cierpieniem, a jego siêgn¹æ nikt nie mo³je. Saint-Germain po³o³y³ d³oñ na ramieniu Hercule.

- Przypuœamy, przyjacielu, przypuœamy, że by³by sposób. Za³ó³my, że oddam ci we w³adanie œerodki wystarczaj¹ce, by popsuaæ szyki Saint Sebastiena. Czy zrobi³byœ to?

- Stan¹æ mu na drodze? - spyta³ Hercule trac¹c oddech. - Jak? Saint-Germain nie odpowiedzia³

wprost.

- Gdybyœ mia³ asystê, czy móg³byœ powoziæ karet¹?

- Nawet bez asysty, bylebym ty³ka wspi¹³ siê na kozio³. Panie, nie potrzebujê nóg do powożenia, potrzebujê tylko r¹k i ramion, a te mam zdrowe. Jestem jednak jak ten robak - nie mogê wspia¹æ siê na górê. - Jego bezużyteczne nogi podrygiwa³y w takt gestykulacji, potwierdzaj¹c ciêżkie po³ożenie. - Próbowa³em wielokrotnie, lecz za³amuj¹ siê i... jaki z nich pożytek?

- Bêdziesz mia³ pomoc - powiedzia³ spokojnie Saint-Germain. - Bêdziesz mia³ konie, by nimi powoziæ, a gdy to siê stanie, nie wolno ci bêdzie zawieœæ. Jeœli to zrobisz, nic nie stanie miêdzy tob¹, a ca³¹ rozjuszona¹ sfor¹, która pod¹ija za Saint Sebastienem.

- Co pan powiada? - spyta³ Hercule. Przeszy³ go zimny dreszcz strachu wywo³anego tymi s³owami.

- Jest ktoœ, kogo Saint Sebastien przeœladuje. Myœli, że ma juŹ tê kobietê w swej mocy, poniewaŹ jej m¹ê jest jedn¹ z kreatur pos³usznych jego woli. Myli siê... - to ostatnie s³owo wypowiedziane by³o cicho, lecz nieustêpliwie. Hercule uwierzy³ niemal, iŹ Saint-Germain naprawdê dysponuje œrodkami wystarczaj¹cymi, by przeciwstawiæ siê baronowi.

- Cóg¹ zatem? - spróbowa³ iœæ, lecz kule pozwoli³y mu na zrobienie tylko kilku chwiejnych kroków.

- Chcê, byœ obserwowa³ dla mnie parê osób - powiedzia³ Saint-Germain, tym razem nie oferuj¹c stangretowi asysty. - Obmyœli³em to tak, by nie naraŹæ ciê. Bêdziesz widziany, na to nie ma rady, lecz ciê nie rozpoznaj¹.

- Z moimi nogami... - zacz¹³ Hercule.

- Twoje nogi zostan¹ zas³oniête. Dajê ci s³owo, że nikt ich nie zauwaŹy - jego oczy lœni³y w zaciemnionej stajni niczym wêgle. Hercule wspar³ siê na przegrodach boksów.

- Jestem stangretem. Nic wiêcej nie potrafiê - ostrzeg³.

- Ale udawaæ w przebraniu kogoœ innego chyba potrafisz? - Saint-Germain przygl¹da³ siê uwag¹nie kalece czekaj¹c, aŹ ten wyjawi co go gnêbi.

- A jeœli zostanê zdemaskowany? - Gardzi³ strachem, który us³ysza³ we w³asnym g³osie. Saint-Germain pokrêci³ g³ow¹.

- Tak siê nie stanie. Gdybyœ nawet zosta³ rozpoznany, to nic z tego nie wyniknie.

- Hrabio... - zacz¹³ Hercule, lecz umilk³.

- O co chodzi? Powiedz mi to teraz, Hercule. Chcê byœ mia³ jasnoœæ.

- Hrabio... - strach zdusi³ s³owa w gardle. - A co bêdzie, jeœli on bêdzie sobie roœci³ do mnie prawo? Jeœli bêdzie siê domaga³ mego... mego powrotu. By³em jego stangretem...

Saint-Germain ucemiechn¹³ siê ch³odno.

- Niech spróbuje. Niczego nie osi¹gnie. Spytaj Rogera, jeœli mi nie wierzysz.

- Twój s³uga powie, co ty każesz panie - stwierdzi³ Hercule, niezdolny do ukrycia narastaj¹cego przerażenia.

- Jeeli tak s¹dzisz, to nie znasz Rogera. Powie ci prawdê - Saint-Germain podszed³ bliżej do Hercule. - Pragniesz zemsty za to, co zrobi³ ci Saint Sebastien? D³onie Hercule zacisnê³y siê na drzewcach ku³.

- Jak mi Bóg mi³y.

- Ale siê wahasz - spyta³ ³agodnie hrabia. - Dlaczego?

- Ja... - Hercule nie mó³g³ znieœæ badawczego spojrzenia Saint-Germaina. - Bojê siê. Jeeli zawiodê... bojê siê tego, co Saint Sebastien mo¼e zrobiæ i mnie, i panu.

- ³adnemu z nas niczego nie robi - powiedzia³ Saint-Germain z niewzruszon¹ pewnoœci¹. - Mo¼e próbowaæ, lecz nie bêdzie w stanie skrzywdziæ ani ciebie, ani mnie.

- Mówi pan to tak pewnie - stwierdzi³ Hercule z pow¹tpiewaniem.

- Jestem przekonany - powiedzia³ hrabia maj¹c nadzieję, i¼ tak jest w istocie. Wskaza³ na czerwony blask zachodz¹cego s³oñca przes¹czaj¹cy siê przez brudne szyby. - ChodŸ. Kolacja ju¼ czeka.

Chocia¼ ³odny, Hercule oci¹ga³ siê. .

- Co pan chce, bym zrobi³?

- Masz zjeœæ kolacjê - powiedzia³ hrabia z cieniem uœmiechu.

- Mam na myœli Saint Sebastiena. - Hercule doszed³ ju¼ w pe³ni do siebie i by³ w stanie odwzajemniæ spojrzenie Saint-Germaina.

Ten skin¹³ g³ow¹: st³umione œwiat³o b³ysnê³o na rubinie przypietym do koronek na szyi.

- Bêdziesz potrzebny, by wywieŸæ kogoœ poza Pary¼, w nocy. Szybko i sprawnie. Tyle jest ju¼ pewne. Mog¹ te¼ byæ i inne zadania.

- I to obróci siê przeciwko Saint Sebastienowi? - spyta³ Hercule, czuj¹c, że wraca mu stanowczoœæ.

- Tak.

- Zrobiê to - zgodzi³ siê pośpiesznie.

- I zgodzisz siê œledziæ dla mnie?

- Tak, równie¼! - Hercule kucetyka³ ku hrabiemu, ko³ysz¹c zwieszaj¹cym siê miêdzy kulami cia³em. - Jak d³ugo mam jeszcze si³ê w ramionach, tak d³ugo bêdê panu s³u¼y³.

- Do obserwacji bêdziesz potrzebowa³ tylko oczu - przypomni³ mu Saint-Germain. - I rozumu. Hercule wyprzedzi³ hrabiego i zatrzyma³ siê przed nim.

- A co z reszt¹? Czego jeszcze pan oczekuje?

- O tym póŸniej - Saint-Germain potrz¹sn¹³ g³ow¹ i spojrze³ na Hercule'a, po czym przeniós³ wzrok za okno. - Mo¼e nadejœæ czas, że bêdê potrzebowa³ twego wsparcia przeciwko Saint

Sebastienowi i jego diabelskim zwolennikom - przerwa³, widz¹c trwog^ê maluj¹c¹ si^ê znów na twarzy Hercule'a. - Bo oni s¹ diabelscy.

- Tak... - wykrztusi³ stangret.

- Mam nadzieję, że do tego nie dojdzie - rzek³ Saint-Germain.

- Niemniej, przygotuj si^ê na najgorsze. Żadne k³opoty nie mog¹ nam przeszkodzi^æ.

- Bêd^ê musia³ sprawdza^æ pańskie powozy - powiedzia³ Hercule, przechodz¹c obok hrabiego i kieruj¹c si^ê ku drzwiom do kuchni. Jego kule g³ucho stuka³y na kamiennej posadzce w miejscach, gdzie nie okrywa³a jej s³oma.

- Wystarczy, że poprosisz o pomoc - hrabia obserwowa³ stangreta, uważaj¹c, by znów nie urazi^æ jego dumy. - Porozmawiaj z Rogerem.

- Najpierw dogl¹dn^ê koni i powozów - Hercule mia³ już zamkn¹æ drzwi, gdy odwróci³ si^ê jeszcze i spojrze³ na Saint-Germaina. - Niech mi pan pozwoli uderzy^æ Saint Sebastiena. Raz. Tylko raz, a b^êd^ê pańskim na zawsze, hrabio. - Potem odwróci³ si^ê i odszed³ w¹skim przeje¹ciem, zostawiaj¹c Saint-Germaina samego w mrocznej stajni.

Treæ notatki, któr¹ Lucienne Cressie poda³a przez s³u¹c¹, przechwyconej przez jej m^ê;^a, Achille'a Cressie:

Moja droga Claudio!

Proponowa³æ mi kiedyæ goæcinê w swym domu, bym skorzysta³a z niej, jeæli kiedyæ b^êdê czu³a, æe muszê opuæciaæ to miejsce. By³am niewdziêczna odmawiaj¹c. Dlatego najuni¹eniej proszê ciê o wybaczenie i b³agam, byæ nie pozosta³a g³ucha na moje usilne proæby. Jeæli mo¹esz znaleŹæ dla mnie w swym sercu wybaczenie dla mego prostactwa, to przyælij mi dyskretnie s³owo przez moj¹ s³u¹c¹. Mój m¹æ odmawia mi przyjmowania kogokolwiek, jak równie¹ prowadzenia korespondencji.

Jestem przera¹ona, Claudio. Widzia³am takie rzeczy, i¹ wiêcej dowiedzia³am siê o cierpieniu i rozpaczy, ni¹æ potrafiê to wyraziæ. Nie jestem w stanie opisaæ ran, które pozostawi³o to na mej duszy.

Proszê, nie odmawiaj mi. Moje æycie i zbawienie s¹ w twoich rêkach. Na mi³oææ Boga i naszego Zbawiciela, pomó¹ mi

Lucienne

- Saint-Germain, pan nie uważa - powiedzia³ Jueneport podnosz¹c na chwilê oczy znad swoich kart. - Czy zak³ada siê pan o tego robra?

- Co? - spyta³ Saint-Germain nieco roztargnionym g³osem. - Ach, gra Nie, s¹dzê, ¿e tego u³o¿enia nie bêdê gra³ - rzuci³ karty na stó³ walorami do góry, pokazuj¹c, i¿ mia³ coœ, co z pewnoœci¹ by³o wygrywaj¹cym zestawem.

Pozosta³ych piêciu mê¿czyzn popatrzy³o na niego ze zdziwieniem, a Jueneport zauwa¿y³:

- Pañskie myœli musz¹ wêdrowaæ doœæ daleko, skoro opuszcza pan grê z kartami takimi, jak te i piêcioma tysi¹cami ludwików na stole. Saint-Germain uœmiechn¹³ siê s³odko i nieszczerze.

- W³aczenie dlatego odchodzê. Gdzie miejsce na ryzyko, skoro trzymam takie karty? - odsun¹³ siê od sto³u i wyprostowa³ z wolna. - Bawcie siê dalej, panowie. Idê znaleŹæ pociechê w sali, gdzie daj¹ kolacjê.

- Lecz pan nigdy nie je - zakpi³ Jueneport i spojrze³ po innych, szukaj potwierdzenia. Rozleg³o siê kilka ironiczn¹ch, porozumiewawczych parszniêæ.

- To œwiêta prawda, Jueneport, ale dotyczy tylko jedzenia wraz z innymi, publicznie. Mo¿na tam jednak trochê porozmawiaæ i spotkaæ dowcipnych ludzi. A nu¿ spotkam parê dobrze wychowanych osób z towarzystwa, które nie s¹ zniewolone ani piciem, ani hazardem - powiedzia³ z nonszalancjo wywo³uj¹c nowy wybuch œmiechu. Nikt nie zauwa¿y³ œmiertelnego zmêczenia, które osiad³o na dnie jego oczu. Sk³oni³ siê, wykona³ odpowiedni gest, wypachnion¹ chusteczk¹, przypomni³ Jueneportowi, ¿e jego passa ju¿ siê skoñczy³a i z ostatnim ciêtym dowcipem oddali³ siê spacerkiem ku Wielkiej Sali Hotelu Transylwania.

- Dobry wieczór, Hercule - powiedzia³ do majordomusa, gdy znalaz³ siê w drzwiach pó³nocnego skrzyd³a.

- Dobry wieczór, hrabio - twarz Hercule nie zmieni³a wyrazu ni o jotê.

- Kto ju¿ jest, Hercule? - zatrzyma³ siê; wcielenie elegancji w nieskazitelnie czarnych at³asach. Srebrne obszycia brokatowych mankietów i kamizelki. wspaniale wspó³gra³y z koronkami, rzucaj¹c ciep³y blask, który za spraw rubinu na szyi przypomina³ blask podœwietlonego kielicha ze starym winem.

- Wszyscy, hrabio. - Uwa¿a³, by nawet drgnieniem miêcienia twarzy nie zdradziæ swego mocodawcy. - Kontessê d'Argenlac znajdzie pan na sali balowej. O ile, oczywiœcie, nie posz³a na kolacjê.

- Rozumiem - wzrok Saint-Germaina przemkn¹³ po œcianach i spoczê³a, na wspania³ym Velazquezie, który wisia³ akurat na wprost niego. - Czy s¹dzisz, ¿e w³acieciciel rezydencji by³by sk³onny rozstaæ siê z tym obrazem?

- W¹tpiê, hrabio - odpowiedzia³ Hercule z wystudiowan¹ uprzejmoœci¹.

- Dobrze bym zap³aci³ - ci¹gn¹³ Saint-Germain, pamiêtaj¹c swoj¹ roi

- C³o¿, proszê ciê byæ przekaza³ swemu panu, ktokolwiek nim jest, ¿e darzê Velazqueza szczególnymi wzglêdami.

De la Sept-Nuit, który przechodzi³ akurat mimo, wyszczerzy³ zêby w uœmiechu.

- Znowu propozycja kupna malowid³a, hrabio? Saint-Germain uniós³ oczy udaj¹c zdumienie.

- Och, nie zauwa¿y³em ciê, Donatien. Tak, próbujê raz jeszcze, i znowu daremnie.

- Jeœli twoje zainteresowanie nie wygacenie, postawimy wszyscy na ciebie - odwróci³ siê ku swojemu towarzyszowi szukaj¹c potwierdzenia, lecz baron Beauvrai nie zaszczyci³ tej rozmowy uwag¹.

Beauvrai by³ zdumiewaj¹co wystrojony tego wieczora; przyæmiewa³ nawet w³asne uprzednie dokonania. Nosi³ wyszukan¹ perukê posypan¹ delikatnym, b³êkitnym pudrem. Z ty³u g³owy zabezpiecza³a j¹ wielka at³asowa kokarda spiêta z³otymi gwiazdami. Jego surdut i spodnie uszyte by³y z jedwabiu w rozwodnionym, bladoci³otym kolorze, zaœ ufarbowane na bordowo szerokie wy³ogi i mankiety z pewnoœci¹ nie zosta³y ubarwione z po¿ytkiem dla stroju. S³omianego koloru kamizelka w odcieniu peau de soie, wyszywana by³a turkusowym opl¹tem, co bez w¹tpienia mia³o harmonizowaæ z turkusowymi jedwabnymi poñczochami i z³otymi butami. Zestaw uzupe³nia³a bladob³êkitna koronka na szyi i nadgarstkach oraz zapach fio³kowych perfum, którymi obla³ siê od stóp do g³ów.

Saint-Germain kontemlowa³ Beauvrai w ciszy, w koñcu da³ krótkim westchnieniem wyraz swemu wzruszeniu.

- Jak zwykle Beauvrai, odbiera mi pan zdolnoœæ mowy. Beauvrai rzuci³ mu krótkie, pogardliwe spojrzenie.

- Wolê wygl¹daæ jak mêtczyzna, a nie jak ksi¹dz - powiedzia³ tonem, który w zamiarze mia³ zmiãd¿yæ Saint-Germaina. - Z tego, co s³ysza³em, to nie masz pan wiêcej pretensji do mêskoœci, ni¿ do swych tytu³ów.

Saint-Germain sk³oni³ lekko g³owê i uœmiechn¹³ siê rozbrajaj¹co.

- Jeœli byæ mêtczyzn¹, to znaczy gorliwie naœladowaæ ciebie, mon baron, to nie podejmê siê rywalizacji z twoj¹ osob¹ - zawsze bowiem by³bym mniej efektowny od ciebie. - Mia³ siê ju¿ odwróciæ i odejœæ od kipi¹cego gniewem Beauvrai, gdy jego uwagê przyku³a przypadkowa uwaga rzucona przez de la Sept-Nuit. Zatrzyma³ siê.

- Gdy bêdziesz u Chaisseurora, to czy znajdziesz wolny wieczór, by przy³czyæ siê do nas w Sans Desespoir? - de la Sept-Nuit próbowa³ odci¹gn¹æ uwagê wuja od osoby Saint-Germaina.

- Co? Chaisseuror? Och, tak, tak. S¹dzê, ¿e bêdê móg³. Spêdzê tam ca³y tydzieñ, a Chaisseurorowi nie powinno robiæ to ró¿nicy, gdy opuœzczê go na jedn¹ noc - Beauvrai ostentacyjnie zignorowa³ Saint-Germaina.

- WeŹ go ze sob¹ - zasugerowa³ de la Sept-Nuit, gotów odprowadziæ wuja do salonów gry.

- Rzecz w tym, że on nie lubi d'Argenlaca. Pokóćili się dziesięć lat temu o rezerwy 3owieckie i dotąd sprawa nie została zaagadzona. Przekłóci gópcy. Nie martw się, Donatien, znajdę czas, by zobaczyć wizytę w Sans Desespoir. Chcę zobaczyć, jak będziesz sobie radzić z la Montali.

- Nie martw się, sprawię się dobrze - poklepa wuja po ramieniu, wymieniając z nim jednocześnie porozumiewawcze mrugnięcia, po czym odeszli w kierunku póćnocnego skrzydła.

Saint-Germain stał nieruchomo w Wielkiej Sali przez całą dwie minuty. Wzrok miał nieobecny, jakby jedna myśl goniła drugą. Ruszył ku Velazquezowi, przystając co chwilę, by powitać spóćnionych. Patrzył w górę, na wspaniałe oblicza starożytnych, Saint-Germain poczuł ukóćucie samotności. Pamiętał, jak wpatrywał się w to dzieło, gdy farby były jeszcze wilgotne i lśniły tósto. Artysta spytał go wówczas, czy jego zdaniem postać Sokratesa zawiera w sobie wystarczająco mroku przeznaczenia i zagady. Tak jak i wtedy, Saint-Germain pomyślał, iż obdarty, szczery i mający zamiówanie do dysput Sokrates nigdy nie rozpoznałby siebie w tej srogiej postaci, zrodzonej z wyobraźni Velazqueza. Przypomniał sobie, jak powstrzymał się kiedyś od powiedzenia tego wielkiemu malarzowi.

Wolnym krokiem przemierzył jadalnię. Zaniepokojenie wywołane ówami, które Beauvrai wypowiedział do de la Sept-Nuit nie zmalało, gdy rozważył ich znaczenie ponownie. Wspomniał zaproszenie, które kontessa d'Argenlac wystosowała wobec niego, a które dotyczyło wóacenie Sans Desespoir. Odrzucił je, nie chcąc wystawiać się na pokusę bliskości Madelaine.

Wyobraźnia ponownie nasunęła mu jej postać. Saint-Germain usilnie próbował myśleć o czymś innym. Nie mógł pozwolić sobie na póćldanie tej dziewczyny, na troskę o nią, szybko bowiem doprowadziłoby to do zdemaskowania obojga. Przez jedną szaloną chwilę wyobraził sobie, jak ostry drewniany kóćek wbijany jest w ciało Madelaine.

- Hrabio - usłyszał nagle za plecami. Odwrócił się, wracając do rzeczywistości. Ujrzał Claudię d'Argenlac w asyócie diuka de la Mer-Herbeux. Wyglądała cudownie, ubrana we wspaniałą toaletę w odcieniu zielonego atóasu, wyszywanego w powoje, i halkę z austriackiego jedwabiu z harmonizującymi belgijskimi koronkami w formie kokard, w gustownym kolorze angielskich róć.

Saint-Germain skóñił się góćboko.

- Zachwycony jestem widzieć pani - powiedział. - Nie będę pytał o samopoczucie, gdy pećen blasku majestat pani, mówi sam za siebie.

Kontessa rozcemiała się, a oczy rozjarzyły się jej prawie tak samo jasno, jak lśnił jej szmaragdowy naszyjnik.

- Dziękuję, mój drogi hrabio. Młż zorganizować nam na jutro wyjazd na wiec. Posiedzimy tam kilka dni, a tutaj przygotuj przyjęcie za nas. Gdybyś widywał nas czóócej w ciógu ostatnich dni, wiedziałbyś o tym.

- Otrzymałem twoje zaproszenie - przypomniał jej i zwrócił się do diuka: - Mió mi widzieć

pana znów w Paryżu, sir. Ufam, iż przedsięwzięcie, które ryzykowa³ pan w Londynie zakończy³o siê sukcesem?

- Po czêœci, hrabio - przyzna³ de la Mer-Herbeux. - Anglicy szczyt¹ siê swoim rozs¹dkiem, ale w kwestii Austrii zdaj¹ siê postêpowaae osobliwie irracjonalnie.

- Musi im pan wybaczyæ, de la Mer-Herbeux - ucemiechn¹³ siê Saint-Germain - ¿e czasem ich pragnienia sprzeczne s¹ z interesami Francji. Kontessa unios³a rêce.

- Panowie, proszê, nie rozmawiajcie o polityce. O niczym innym nie s³ysza³am przez ostatni¹ godzinê i nie zniosê ani chwili d³u¿ej - ucemiechnê³a siê do Saint-Germaina. - Hrabio, wiem, ¿e zechce mnie pan poprzeæ Czy zaprowadzi mnie pan na kolacjê i opowie o czymœ, co nie ma ¿adnego zwi¹zku z polityk¹?

Saint-Germain uniós³ pytaj¹co brwi i spojrza³ na diuka.

- Czy wolno mi przyj¹æ ten zaszczyt? De la Mer-Herbeux uwolni³ rêkê kontessy.

- Proszê bardzo, Saint-Germain. Jeœli nie wolno mi mówiæ o polityce to obawiam siê, ¿e me bêdê w stanie zabawiæ kontessy - sk³oni³ siê hrabiemu uca³owa³ d³oñ kontessy i odszed³ niespiesznie na poszukiwanie towarzystwa bardziej ¿yczliwego jego zainteresowaniom.

- Ju¿ myœla³am, ¿e spêdzê ca³y wieczór s³uchaj¹c go - wyszepta³a kontessa z widoczn¹ ulg¹. - Wiem, ¿e wyœwiadczy³ Francji wielk¹ przys³ugê wizyt¹ w Anglii i ze kroi jest obecnie pod wr¹¿eniem jego dyplomatycznych talentów. Ponadto jest wysoko cenionym mê¿em stanu, ale przysiêgam, umiera³am z nudów.

- Uczyniê co tylko w mojej mocy, by temu zaradziæ - powiedzia³ Saint-Germain i poprowadzi³ j¹ w kierunku jadalni.

- Hrabio - kontessa odzyska³a ju¿ humor. - Chcia³am przekazaæ ci nowiny kilku ostatnich dni, lecz nie mo¿na ciê by³o nigdzie znaleŹæ

- By³em w godny ubolewania sposób zajêty, moja droga - Saint-Germain zachowa³ pozorn¹ obojêtnoœæ. - To nie tak, bym chcia³ pozostaæ z dala od was.

Kontessa znów siê ucemiechnê³a.

- Madelaine powiedzia³a, ¿e pewnie zmêczy³eœ siê nami i ¿e na dobre porzuci³eœ nasze towarzystwo, lecz ja sk³onna by³am s¹dziæ, ¿e jesteœ w³acenie zajêty.

Saint-Germain poczu³ przyp³yw sympatii do Madelaine, tak bezbronnej wobec mego, i zapagn¹³ przez chwilê, by by³a nieco mniej wart¹ mi³owania

- Jeœli na twoim przyjêciu ma byæ muzyka, jak kiedyœ mówi³aœ, Claudio to muszê mieæ trochê czasu na jej napisanie - powiedzia³ swobodnie - Gdy tylko wszystkie utwory zostan¹ zakoñczone, mo¿esz byæ pewna, ¿e ujrzysz mnie i bêdziesz czu³a tego widoku przesyt.

- To nigdy mi nie grozi, hrabio - odwróci³a siê ku niemu, gdy wprowadza³ j¹ do jadalni. - Tak

naprawdê to sama by³am niepokieszona, ¿e me bêdziesz móg³ przy³¹czyæ siê do nas w Sans Desespoir.

- C¿¿, nie ma na to rady - prowadzi³ j¹ miêdzy ciasno ustawionymi stolikami, prosto ku jednemu z nich, bardziej oddalonemu od innych Przytrzyma³ jej krzes³o, gdy sprawnymi ruchami uk³ada³a na nim swa szerok¹ tiurniurê. - Powiedz mi, czym mogê ci s³u¿yæ. A gdy wrócê bêdê chcia³ wys³uchaæ twoich dobrych wieœci.

- Wybierz, co chcesz, mój drogi. Byle nie by³ to ry¿ a l'Espagne Dwukrotnie jad³am go ju¿ w tym tygodniu na przyjêciach. Madelaine stwierdzi³a, ¿e jeceli podadz¹ go gdzieœ po raz trzeci, to zacnie graæ na kastanietach.

- Dobrze zatem, ¿adnego ry¿u a l'Espagne - skierowa³ siê do bufetu, lecz zatrzyma³ siê jeszcze, nie mog¹c powstrzymaæ od zadania pytania: - Czy Madelaine przy³¹czy siê do nas? Jeceli tak, to muszê znaleŸæ jeszcze jakieœ krzes³o.

- Mo¿e zjawia siê póŸniej. Gdy ostatnio j¹ widzia³am, tañczy³a z markizem La Colonne-Pur. Z pewnoœci¹ jest ni¹ oczarowany.

- Nie dziwiê siê - mrukn¹³ Saint-Germain i ruszy³ wreszcie.

Spêdzi³ przy bufecie wiêcej czasu ni¿ zwykle, zbieraj¹c myœli, co w zgie³ku nie by³o ³atwe. Nie uda³o mu siê ich ukryæ przed niebezpiecznie przenikliwym umys³em Claudii. Gdy wróci³ w koñcu do stolika, przyniós³ jej pieczon¹ kacz¹kê w sosie pomarañczowym, sa³atkê ze szpinaku i pokrojonej w kawa³ki w³oskiej dyni, nieco krewetek przyrz¹dzonych na ostro z curry i kielich ³agodnie s³odkiego bia³ego wina. Postawi³ to wszystko przed ni¹ i usadowi³ siê na krzesle naprzeciwko.

- Teraz - powiedzia³, opêdzaj¹c siê gestami od podziêkowañ kontessy - powiedz c¿¿ to s¹ za wiadomoœci, które tak pilnie chcia³æ mi przekazaæ? Jesteœ wyraŸnie rozpromieniona, twoje szczêœcie lœni niczym œwiecznik w ciemnym pokoju. Jesteœ niemal inn¹ kobiet¹, moja droga - za¿artowa³.

Kontessa d'Argenlac upi³a trochê wina, posy³aj¹c Saint-Germainowi szeroki uœmiech.

- Ucieszysz siê hrabio. - Odstawi³a kielich i przez kilka chwil wpatrywa³a siê w talerz, a¿ w koñcu powiedzia³a: - Jak zapewne siê domyœla³œe, stosunki miêdzy moim mê¿em a mn¹ by³y ostatnio napiête...

- Tak, zdawa³em sobie z tego sprawê - powiedzia³ spokojnie. Westchnê³a i potrz¹snê³a g³ow¹.

- Ba³am siê bardzo, ¿e doprowadzi nas do ruiny. Prawie mu siê to uda³o. Jego zarz¹dca by³ ostatnio bardzo zaniepokojony, zaleca³ nawet ró¿ne drastyczne i nieprzyjemne kroki. Ja... by³am zmuszona... mia³am sposobnoœæ uregulowaæ najpilniejsze zobowi¹zania Gervaise'a, co powinno ul¿yæ naszej doli na jakieœ czas...

Saint-Germain milcza³, zastanawiaj¹c siê, jak znaczna czêœæ jej maj¹tku zosta³a spieniê¿ona, by ratowaæ z k³opotów tego g³upca.

- Gdy ju¿ pewna by³am, ¿e znajdziemy siê i tak w beznadziejnej sytuacji, Gervaise mnie zdumia³.

Okazało się, iż istniał pewien sekretny zapis, o którym nie było żadnej wzmianki w zasadniczym testamencie jego ojca.

- Sekretny spadek? - niedowierzanie przebijało w głosie Saint-Germaina. - Powiedz, co jest tym sekretnym spadkiem? Kontessa podniosła głowę i spojrzała na hrabiego.

- Naprawdę, jest to odpowiedź na moje modlitwy. Jego ojciec, jak się zdaje, wszedł niegdyś w posiadanie wielkiego, nieoszlifowanego diamentu, który Gervaise dał obrobić i teraz kamień został oceniony, jak mówi, na więcej niż sześćdziesiąt tysięcy ludwików - spłótła dłonie i raz jeszcze radośnie zjawiła się w jej oczach.

- Nieoszlifowany diament?... - powiedziała wolno Saint-Germain.

- Tak. Przyniósł go parę dni temu. To zaskakujące, jak zwyczajnie wyglądamy te kamienie przed oszlifowaniem, prawda? - skupiła uwagę na kolacji, zaczynając od sałatki.

- Jego ojciec zostawił mu nieoszlifowany diament, który Gervaise zdecydowała się wreszcie sprzedać? - Nie oczekiwała odpowiedzi. Jego oczy zwrócone były w stronę okna, a jedna dłoń bawiła się rubinem na koronkach okalających szyję.

Claudia również spojrzała w okno i nagle wstrzymała oddech.

- Jakże to dziwne. Stąd, gdzie siedzisz, nie widzisz twój odbicie, a powinnam.

Saint-Germain błyskawicznie odwrócił wzrok i raz jeszcze spojrzał w ciemne od nocy okna, w których odbijały się kolorowe wyobrażenia gołoci. Uświadomił sobie swój lekkomyślny wynik z troski o Madelaine, która dokładnie zaprzętnęła jego myśli. Przesunął nieco krzesło.

- Kwestia kłota odbicia. Gdybyś siedziała tu, gdzie ja, też byłabyś znikła, moja droga - usiłowała ratować sytuację.

- Naprawdę? Przestraszyłeś mnie - przyznała, lecz jej ciche brzmienie sztucznie.

Saint-Germain wstał, podszedł do okna i odwił ozdobny sznur, który przytrzymywał atłasowe zasłony. Ciężki materiał spłynął w dół, odgradzając ich od nocy i postaci na szkle.

- Nie musimy rozpraszać swej uwagi cieniem odbicia - ponownie usiadł. - Musisz powiedzieć mi więcej o tym szczęściu, które tak nagle spadło na twój mój. Wnioskuje, że nikt o tym dotąd nie wiedział?

- W żadnym calu. Oto dlaczego czuję aż tak ulgę.

- No proszę, co za przypadek - zamycił się Saint-Germain. - Bardzo się cieszę, to dla was zbawienne.

- Tak. Teraz mogłabyś być spokojna. Czuję, jakby jakiegoś ciężar został zdjęty z moich ramion. I znów dobrze układa się między mną a moim mój, zupełnie znośnie...

- To oczywiście, Claudio. Przyjmij moje gratulacje - w jego głosie nie pojawiła się nuta radości. Kontessa zdawała się tego nie zauważać.

- Dziękuję ci, Saint-Germain. Miło z twojej strony, że mnie wysłuchałeś, pocieszając i słuchając

m¹droęci¹. Muszê wyznaæ - szepnê³a - ¿e gdy po raz pierwszy m¹¿ zaproponowa³ mi ten pobyt na wsi, by³am przera¿ona, ¿e to ju¿ koniec i Gervaise ucieka przed wierzycielami. Wprawdzie - ci¹gnê³a - nie jestem zadowolona, ¿e de la Sept-Nuit te¿ ma w tym uczestniczyæ, lecz przez ca³y czas bêd¹ z innymi, a zatem nie powinien stanowiaæ niebezpieczeństwa. Cóż, nie odpowiada mi to, lecz nie chcê przeciwstawiaæ siê ¿yczeniom mego mê¿a, szczególnie teraz, gdy coœ nowego rodzi siê miêdzy nami.

Saint-Germain przytakn¹³, zauwa¿aj¹c ciê niepewnoęci, który pojawi³ siê przez u³amek chwili na jej twarzy.

- Claudio, jeżeli coœ jeszcze ciê gnêbi i nie daje ci do koñca spokoju, to mo¿esz policzyæ mnie miêdzy twych przyjació³ i zaufaæ mej dyskrecji? Szybko zwróci³a ku niemu g³owê.

- Och - nagle zda³a sobie sprawê, i¿ zauwa¿y³ jej zaniepokojenie. - To nic, hrabio. Naprawdê nic. Jesteœ tak wielkoduszny. Zawsze wiedzia³am, ¿e jesteœ szczodrobliwy, nawet wtedy, gdy dopiero co przyjecha³e do Pary¿a i wielu by³o wobec ciebie nastawionych podejrzliwie...-unios³a d³oñ do ust.
- Mój Bo¿e, me chcia³am, ¿eby to tak zabrzmia³o...

- Wiem, co o mnie mówiono, Claudio. Dobrze wiem - ucemiechn¹³ siê ze szczerym rozbawieniem. - Wszyscy zastanawiaj¹ siê, kim mogê byæ, czy te¿ kim nie jestem. Ja znam odpowiedŸ i sprawia mi spor¹ przyjemnoœæ obserwowanie was, którzy zgadujecie - uniós³ jej d³oñ i przysun¹³ do swoich warg. - Mniejsza z tym, Claudio - powiedzia³, widz¹c zapowiedŸ ³ez w jej oczach i pojmu¹c, i¿ Claudia jest o wiele bli¿ej hysterii, ni¿ s¹dzi³ na pocz¹tku.

- To tylko... - przerwa³a na chwilê próbuj¹c siê uspokoiæ. - To straszne tak mówiaæ, hrabio, lecz od pocz¹tku obawia³am siê, ¿e jestem ok³amywana, i ¿e tak naprawdê ca³a historia wygl¹da inaczej. Dopóki nie pokaza³ mi kamienia, nie wierzy³am mu - by³a speszona tym wyznaniem.

- To zrozumia³e - zaznaczy³ sucho, lecz ona nie przerwa³a.

- ...i to nawet teraz. Nic na to nie poradzê. Bojê siê, z to tylko sen i ¿e obudzê siê, by znaleŸæ przed drzwiami przedstawicieli w³adzy królewskiej. Przys³oni³a d³oni¹ oczy - I Jak mnie teraz oceniasz?

- Nie zasz³o nic, co by ciê dyskredytowa³o, madame -jego wymuszaj¹ce szacunek ciemne oczy wpatrywa³y siê w ni¹. Gdy by³a ju¿ w pe³ni œwiadoma tego badawczego spojrzenia, powiedzia³: - Nie ma siê czego baæ, moja droga. Przesz³ae ciê¿kie chwile, lecz niebawem wrócisz do siebie. Jeżeli pojawi siê inne niebezpieczeństwo, z powodzeniem stawisz mu czo³a, gdy¿ jesteœ bardzo dzielna. Pamiętaj o tym.

Jej oczy zwilgotnia³y.

- Ja... nie wiem... co powiedzieæ... Jestem przemêczona. Ka¿dy drobiazg wytr¹ca mnie z równowagi - popatrzy³a na talerz. - Muszê skoñczyæ kolacjê.

Saint-Germain zmarszczy³ brwi, zdaj¹c sobie sprawê, ¿e bezpieczeństwo Madelaine zawis³o na cienkiej nitce i zale¿y od wytrzyma³oęci nerwów jej ciotki.

Claudia wziê³a energicznie widelec, szczebiocz¹c coœ o jedzeniu, mówi¹c, ¿e kaczka jest

wyborna, i że nie jadła jeszcze tak wspaniałego sosu pomarańczowego. Pomiędzy kęsami chwaliła aż do przesady wspaniałe jedzenie, które serwowano w Hotelu Transylwania. Nie potrafiła wrócić do tego, co napełniało ją niepokojem.

Saint-Germain położył temu kres następnym pytaniem:

- Słyszałem, że wysłałaś służącą do rezydencji Cressie, by dowiedzieć się o madame. Co o niej wiesz?

Beztronski potok słów Claudii urwał się nagle. Odłożyła widelec.

- Biedaczka. Nie udało mi się z nią zobaczyć. Achille zabronił jej przyjmować kogokolwiek.

- O tym wiem - powiedziała hrabia z pewną szorstkością. - Sam tam posyłałem, i to parę razy, lecz nie zostałem dopuszczony - pomyślał o dwóch nieudanych próbach przytoczenia do niej podczas snu. Zawsze jednak była z nią służąca i Lucienne Cressie nie miała szansy, by spać sama.

- Obawiam się o nią. Napisałam do brata, pytając go o radę. Wiem, że w zasadzie nie należy mieszać się w sprawy rodzinne i wchodzić między matkę a córkę, lecz w tym przypadku nie mogłem pozostać spokojny - na jej policzkach znowu pojawił się rumieniec, powrócił duch pejsnej temperamenti kobiety.

- Gdyby dało się udowodnić, że znęcano się nad nią, wówczas można by wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie separacji - Saint-Germain wypowiedział głośno myśli kontessy.

- Nie wiem - powiedziała powoli. - Jej rodzice nie żyją, a jedyna siostra jest w zakonie. Ma trzy ciotki, lecz nie jestem pewna, czy ich matki chcieliby się angażować w sprawę... - spojrzała na Saint-Germaina z maską bólu na pięknej twarzy. - Och, mój drogi, czuję się taka bezradna - trzy spłynęły jej po policzkach.

- Spokojnie, kochana - Saint-Germain położył jej uspokajające rękę na ramieniu.

- Nie zwracaj uwagi - uniosła nagle rękę, jakby chciała osłonić się przed ciosem. Potem, nagle, jej twarz rozjaśniła się, a obronny w zamycie gest zmienił się w gest powitalny.

- Madelaine! - zawołała, kiwając na brataniaczkę, która dała się zauważyć u wejścia do jadalni, wsparta na ramieniu barona de la Toubedigue.

Madelaine rozejrzała się po sali słysząc swe imię i powiedziała coś do swego towarzysza.

Elegancki mężczyzna w fiołkowych atłasach uległ jej życzeniom i poprowadził ją między stolikami z miną kogoś, kto toruje drogę dla jednego ze sławniejszych rzymskich imperatorów.

- Ciociu - odezwała się Madelaine, gdy była już do niej blisko, by w ogólnym gwarze została usłyszaną. - Miałam nadzieję, że cię tu znajdę. Te wszystkie tańce mocno mnie wygodziły, a baron de la Toubedigue zdecydowany jest jeszcze do tego wszystkiego zdjąć mi buty ze stóp.

Saint-Germain uniósł się na powitanie.

- Dobry wieczór, mademoiselle - powiedziała, nie pozwalając swoim oczom zbyt długo spoczywać na jej twarzy.

- Dobry wieczór, hrabio - uciechnęła się blade. - Powinam zapewne podziękować ci za krzesło. Tak rzadko ostatnio cię widuję, więc będzie chyba musiały przejechać z tobą na stosunki oficjalne.

Saint-Germain puścił to mimo uszu.

- Czy pozwoli pani, mademoiselle, więc przyniosę jej coś do zjedzenia? Niewłaściwie pragnie pani porozmawiać z ciotką...

Tutaj wtrącił się de la Toubedigue, wciąż bardzo chętny do usług:

- Nie, proszę wybaczyć, hrabio, lecz dla mnie będzie zaszczytem służyć mademoiselle. Pan miał przyjemność obsługiwać już jej ciotkę, musi zatem odstąpić mi przywilej usługowania jej bratanicy - skłonił się i odszedł, zanim Saint-Germain zdążył się sprzeciwić.

- Co to za szczeniak? - spytał, gdy młodzieniec oddalił się od stolika.

- To mój admirator - stwierdziła oschle Madelaine.

- Ależ Madelaine - ciotka potrzebowała go.

- Nie, nie - Saint-Germain uciechnął się smutno. - Zastąpię sobie na taką surowość, mademoiselle. Przynajmniej, więc obawiam się kpin związanych i moim wiekiem, podczas, gdy połączona jesteś przez tylu młodszych i łatwiejszych do zaakceptowania gentelmanów - rzucił Madelaine wymowne spojrzenie i zauważył, jak w jej oczach zapalają się ognie odpowiedzi.

- Nie jesteś może tak młoda, jak zalotnicy Madelaine - zauważyła Claudia - lecz masz dwudziestokrotnie więcej objętości od nich.

- Przynajmniej tyle - zachichotał Saint-Germain. Raz jeszcze spojrzał na Madelaine. - Jestem zrozpaczony, lecz pewne nadzwyczaj pilne sprawy nie pozwalają mi przyjechać do was w wycieczkę do Sans Desespoir. Muszę wyjechać na kilka dni z Paryża - odstąpić od stołu i kłania się już obu kobietom na pożegnanie, gdy Madelaine go zatrzymała.

- Och, Saint-Germain. Miałam nadzieję, że jedziesz z nami. A co z naszymi muzycznymi popołudniami?

- Zapewniam cię, więc pracuję nad paroma utworami na wasze przyjęcie - rozejrzał się po sali. - Proszę, oto wraca twój wierny baron, mademoiselle. Muszę was opuścić, lecz on z pewnością was zabawi. Madelaine spojrzała na niego błagalnie.

- Miałam nadzieję zobaczyć się z tobą.

Zamiast odpowiedzi rzucił jej enigmatyczny uśmiech i dał się wreszcie wzruszyć. W końcu powiedział jednak cicho.

- Zapewne jeszcze mnie ujrzysz.

Treæ dwóch identycznych listów hrabiego de Saint-Germain do jego s³u¿¹cego Rogera i jego majordomusa Hercule, zapieczêtowanych osobno, napisanych równoczenie jeden lew¹, drugi praw¹ rêk¹; datowane 25 paŸdziernika 1743:

Mój drogi Rogerze/Hercule:

Okaza³o siê, i¿ muszê wyjechaæ z Pary¿a na trzy, mo¿e cztery dni. Jest sprawa o sporym³adunku dyskrecji i muszê przez to zachowaæ jej istotê w najg³êbszej tajemnicy. W tym celu podró¿owaæ bêdê sam, konno i bez eskorty.

Gdyby moja nieobecnoææ wzbudzi³a komentarze, powiedz ¿e s¹ po temu, by zaistnia³a, powody, lecz nie wolno ci ich wyjawiaæ z obawy, i¿ mog³oby to wywo³aæ niepo¿¹dane reperkusje w najwy¿szych sferach.

Jeæli nie wrócê do Pary¿a w ci¹gu piêciu dni, a ty me dostaniesz wieæci ode mnie, lub te¿ wiadomoææ przyjdzie bez odcisku mego sygnetu, upowa¿niam ciê do wszczêcia poszukiwañ w sposób znany Rogerowi. Mo¿ecie wtedy wykorzystaa Sattina. Domingo y Roxas te¿ mo¿e pomóc, lecz w ¿adnym przypadku nie proæcie o wsparcie nikogo wiêcej. Policjê, jak i duchowieñstwo, nale¿y wykluczyæ.

Moja Ostatnia Wola i instrukcje na temat pogrzebu znajduj¹ siê na zwyk³ym miejscu. Mo¿ecie otworzya je, gdyby moja nieobecnoææ przeci¹gnê³a siê powy¿ej dwudziestu jeden dni.

Zobowi¹zujê was do wype³nienia moich poleceñ, jeæli spokój duszy wam mi³y -

Saint-Germain (jego pieczêæ: Eklipsa)

Nawet wypełnione chmurami niebo nie było w stanie popsuć radości popołudniowego polowania. Park i otaczające Sans Desespoir rezerwy pełne były bogactw jesieni. Liście okrywały ziemię, szeleszcząc pod końskimi kopytami, gdy Gervaise prowadzi swoich gości w pogoni za jelonkiem- tak naprawdę, to mało komu zależało na doprowadzeniu pościgu do końca

Madelaine wysforowała się o trzy skoki przed resztą towarzystwa. Kostium do konnej jazdy opotał wokół niej burgundzkim aksamitem, a oczy lśniły radością. Dosiadała wielkiego, kościstego angielskiego rumaka przyuczonego specjalnie do polowań, który niezmordowanie pościgał przestrzeń wici z tą samą szybkością. Ustawiła go w drugim galopie na następnej przeszkodzie, czując lekkość w sercu. Uwolniła się od dokuczliwej samotności, którą czuła odkąd trzy dni temu opuściła Paryż. Wmawiała sobie, że to miasta jej brakuje, a nie Saint-Germaina.

Pozostali wzięli przeszkodę za nią, wszyscy, oprócz kuzyna Gervaise kawalera Sommenault, którego koń znarowił się i posadził jeźdźca ponad brem prosto w stos bukowych liści, gdzie kawaler wyłdował bez tchu, lecz cicho

- Oho! - krzyknął de la Sept-Nuit, gdy zrównał swego hanowerskiego gniadosza z wierzchowcem Madelaine. - Przyjemnie mi pani. Jaki styl! Jaka odwaga!

Jego dłoń pewnie chwyciła cugle.

- Bardzo proszę, kawalerze, nie zabieraj mi miejsca. Ciężka jest bardzo wieszka.

- Zajęłam ci drogę? To ja przyjąłem cię, pani, na tym przed chwilą - pokazał jej uśmiech na tyle wolny od złości, na ile pozwalały mu jego możliwości. - Jesteś pierwszorzędną amazonką, pani.

- Te komplementy powinien pan przekażać memu ojcu, to on mnie uczył - nie lubiła de la Sept-Nuit i z przykrością znosiła jego towarzystwo. Chciała się od niego uwolnić, lecz wiedziała, że o ile nie zleci on z konia przy którymś skoku, to nie da się od niego uciec.

De la Sept-Nuit uśmiechnął się szerzej.

- Nie trzeba być tak skromną, mademoiselle. Jest pani jak najbardziej godna pochwały. - Wstrzymał nieco konia, widząc, że drzewa rosną coraz gęściej i pozwolił jej wysforować się naprzód.

Madelaine zgrzytała zębami. Przez te trzy dni, gdy cierpieć musiała towarzystwo de la Sept-Nuit, doszła do wniosku, że nie chce mieć nic wspólnego z jego starannymi uprzejmościami i zachciankami. Sama myślała o schlebnej poniekąd ofercie małżeństwa, którą przekazał jej ciotce przygotowując ją o dreszcze.

Obok nich przegalopowała Gervaise; jego wielki kasztanowy ogier niemal otarł się o nich rzucając brem w reakcji na ryzykowne tempo, które narzucił mu jeździec. Hrabia d'Argenlac był dość lekkomyślny i tylko wielkie doświadczenie ratowało go przed zabicie się. Wrzeszczał cicho bez

związku do de la Sept-Nuit macha³ energicznie rękami, w końcu znikn¹³ gdzieś przed nimi.

Daleko, poza drzewami, jelonek przeskoczy³ przez p³ot i sforsował strumień, ruszy³ w dobra diuka de Ruisseau-Royal, mając szansę ujęć pogoni w rozciągającej się na północy gęstej puszczy.

- Da nam lekcję - rozecmią się de la Sept-Nuit, podnosząc głos. - Czy pani wierzchowiec da radę tej przeszkodzie? Niech pani uważa, bo inaczej Źle się to dla pani skończy.

- Mam nadzieję, że sobie poradzi - powiedziała Madelaine przez zacienione zęby. Była zadowolona, że nie upierała się przy swej hiszpańskiej klaczy, która po takim biegu byłaby już zbyt zmęczona, by brać kolejne przeszkody.

Byli już poza linią drzew i przez szeroką ścieżkę zmierzali w kierunku p³otu wyznaczającego granice dóbr Gervaise. Sam właściciel opuścił już swój majątek i wacenie ostrożnie przeprowadzał się przez strumień po drugiej stronie, kierując konia pewnie ku brzegowi.

Madelaine poczuła jak jej wierzchowiec nabiera szybkości i zacieniła uchwyt nogi na siodle damskiego siodła. Koń odbił się, a Madelaine oparła o kark zwierzęcia. W najwyższym punkcie lotu przegięła się do tyłu, muskając niemal g³ow¹ zad konia. Zaraz, gdy tylko wierzchowiec dotkn¹³ kopytami gruntu, wyprostowała się, skróciła cugle i pogoniła ku strumieniowi.

Hanowerczyk de la Sept-Nuit był tuż za nią, a młodzieniec krzyczał coś do Madelaine, wyrażając zapewne swój entuzjazm. Jego koń w tej chwili niemal potkn¹³ się i de la Sept-Nuit musiał ratować wierzchowca przed opadnięciem na kolana.

Gervaise znikn¹³ już zupełnie z pola widzenia, przepadając gdzieś w lesie, a reszta polujących wraz z nim. Wiało rzeki wiatr, szeleszcząc liśćmi i przeganiając po niebie ciężkie chmury.

Madelaine rozejrzała się wokoło. Zakiełkowała w niej lęk, i może została ujrzana sam na sam z de la Sept-Nuit. Jej koń był już w strumieniu, a ona pewnie wyznaczała mu kurs do drugiego brzegu. Chciała pogonić wierzchowca w g³łąb puszczy, by zwiększyć odlegość między sobą a tym m³odym szlachcicem, który był wciąż o mniej niż dwie długości ramienia obok niej. Od ogrodzenia dobiegł już ciężki szum: jeszcze dwóch jeźdźców dołączyło do kompanii. Madelaine poczuła, jak strach ociska jej gardło.

Pokonawszy strumień skierowała się wreszcie ku puszczy, wiedząc, że Donatien de la Sept-Nuit bawi się teraz pociągami, igrając z nią. Przez chwilę rozważała, czy nie rzucić mu wyzwania i nie zał¹dać, by otwarcie wyjawiał swoje zamiary, lecz porzuciła pomysł równie szybko, jak na niego wpadła. Nie pragnęła narażać się aż tak bardzo, gdyby byłoby rzecz¹ prost¹ dla de la Sept-Nuit skompromitować ją, a potem, nie miałaby już wyboru... Musiałaby wyjść za niego.

Drzewa były już całkiem blisko. Wraziła ostrogę w bok konia i z satysfakcją zauważyła, że oddala się od hanowerczyka. W lesie szansę wzrosła, pomyślała. Schyliła g³owę w przewidywaniu licznych wielkich konarów, które czyhają niemożliwie do dostrzeżenia w gasnym świetle dnia.

Pod drzewami było zimno. Musiała zwolnić do czasu, grunt był nierówny, a szybkie tempo zbyt ciężko wierzchowca. Zaciśnięta dłoń na cuglach.

Wiedziała, że Gervaise jest gdzieś przed nią i miała nadzieję, że może jej ciotki nie odmówi ewentualnej pomocy.

Pospieszne spojrzenie przez ramię upewniło ją, że wystarczająco wysforowała się przed de la Sept-Nuit. Słyszała ciężki tętent jego konia, lecz dość daleko, by zakiełkowała w niej nadzieja, i chociaż ciężka da jej szansę uniknięcia. Rozejrzała się wokół gotowa na każde niebezpieczeństwo, które mógł przedstawić sobie las.

Szlak zagłębiał się w gęstwinę, a ciężka coraz mniej wyraźnie odcinała się od poszycia. Wielkie sosny i stare dęby, które przeważały w polu widzenia, skrywały ziemię w półmroku. Ciężka wiła się pomiędzy nimi coraz ostrzejszymi zakolami.

Przed nią szlak się rozwidła. Jedna odnoga prowadziła w górę zbocza oddalając się od oznaczonej ciężki, która była trochę szersza, jasno oświetlona i wolna od kamieni. Łądy poruszanej ziemi świadczyły, iż zupełnie niedawno przejechało nią kilku jeźdźców.

Madelaine nie wahała się. Szarpnęła mocno cugłami i skierowała konia pod górę. Wielki angielski wierzchowca zachwiał się, a potem pognał przed siebie. Krople potu lepiły na jego karku, gdy przeskakiwał nad rozrzuconymi kamieniami.

Na szczycie wzniesienia, za zasłoną drzew oddzielając ją i wierzchowca od głównego szlaku, Madelaine ociężała cugle nakazując umęczonemu zwierzęciu stać nieruchomo. W ciszy słysząc jedynie ich ciężkimi oddechami nasłuchiwała odgłosów przejazdu de la Sept-Nuit. Gdy minął ich, była już niemal zdecydowana, by ruszyć za nim, lecz przypomniała sobie łądy podków na dolnej ciężce. Nie była pewna, ile ich było.

Zmęczona, pełna niepokoju, z dala od Sans Desespoir, Madelaine rozważała swoją sytuację. Wiedziała, że może wrócić na ciężką w dole i podłynie tam, gdzie powinni być Gervaise i de la Sept-Nuit, lecz co mówiło jej, że nie powinna tego robić. Po chwili zdecydowała się z siodła i przesuwała cugle nad główką konia poprowadziła go dalej ciężyn, zastanawiając się, dokąd ona wiedzie. Wiedziała, że nie będzie mogła tak szybko dosięgnąć wierzchowca, którego marmurkowa szara derka pociemniała od potu i który nadal oddychał z wysiłkiem.

Była to trudna wędrówka: długi tren jej kostiumu cięgle o coś zaczepiał, koń stał się narowisty. Zaczęła zastanawiać się, czy znajdzie drogę do jakiegoś miejsca, w którym bezpiecznie mogłaby spędzić noc. Wiatr wzmógł się i drzewa zawodziły pod jego uderzeniami, szeptał i choszczł się gąszciami, niczym biczownicy czyniły pokutę. Na niebie widoczne były groźne, coraz ciemniejsze chmury.

Usza z awierła mili, gdy usłyszała odgłos kopyt. Przystanęła i przyłożyła dłoń do nozdrzy konia, chcąc powstrzymać go od rżenia. Jeszcze przed chwilą wydałoby się to jej nadmiarem

ostrożności, lecz teraz dreszcz przebieg³ jej po plecach, a serce mocniej zabi³o.

Nas³uchuj¹c uważnie nabra³a pewnoœci, ¿e galopuje cztery lub piêæ koni. Razem z trzema ofiarami wypadków, tyle w³acenie jeŸdŸców wyruszy³o z ni¹ na polowanie. Nie mogli wiêc byæ to ci, którzy jechali za ni¹.

Powodowana impulsem œci¹gnê³a konia ze œcie¿ki, w g¹szcz, z dala od szlaku. Stanêli tam nieruchomo, w nik³ym œwietle. Œció³ka z opad³ych liœci sprawi³a, ¿e kopyta nie zostawi³y widocznych œladów, które mog³yby doprowadziæ przybyszów do jej kryjówki.

Odg³osy pogoni narasta³y. Po chwili w polu widzenia pojawi³o siê szeœciu jeŸdŸców na paruj¹cych koniach, ze spoconymi twarzami. Madelaine poczu³a, jak ogarnia j¹ zimno. JeŸdŸcem, który prowadzi³ ca³¹ grupê, by³ baron Clotaire de Saint Sebastien, zaœ tu¿ obok jecha³ Beauvrai.

Oczy Madelaine rozszerzy³y siê, twarz zblad³a. Przycisnê³a d³oñ do szyi, pragn¹c opanowaæ dygotanie cia³a, Saint Sebastien! Kolana ugiê³y siê pod ni¹, poczu³a, ¿e osuwa siê na bark konia. Wiedzia³a, ¿e musi wydostaæ siê st¹d. Nie mo¿e zostaæ pojmana przez tych zdecydowanych na wszystko mê¿czyzn.

Odjechali i tylko parskania niespokojnych koni przypomina³y o wielkim niebezpieczeñstwie, w którym siê znalaz³a. Zmusi³a siê do jasnego myœlenia, staraj¹c siê st³umiaæ strach, który obezw³adnia³ jej umys³. Odg³osy kopyt by³y coraz s³absze, a gdy wreszcie ucich³y, poczu³a jak wraca jej odwaga.

Zahaczy³a cugle o ga³¹¿, po czym unios³a aksamitn¹ sukniê i zaczê³a rozwi¹zywaæ cztery halki. Jedn¹ po drugiej œci¹gnê³a do kostek i wysz³a z nich. Le¿a³y na ziemi niczym stos pomiêtego p³ótna. Teraz by³o jej ch³odniej, lecz mia³a wiêksz¹ swobodê ruchów. Schyliwszy siê raz jeszcze, wyci¹gnê³a ma³y no¿yk tkwi¹cy dotychczas w pochewce na cholewie buta. Ojciec da³ go jej na wypadek, gdyby w nag³ej potrzebie, na przyk³ad przy upadku, musia³a odciaæ strzemiona. Teraz u¿y³a go do pociêcia halek na d³ugie pasy, które rozk³ada³a wokó³ siebie.

By³a to ciê¿ka praca i zmêczenie da³o znaæ o sobie zanim jeszcze zadanie zosta³o wykonane. W koñcu doœæ by³o p³óciennych ³achmanów, by owin¹æ ka¿de z kopyt konia niezdamnym ³apciem. Pewna by³a, ¿e Saint Sebastien nie ustanie tak ³atwo w poszukiwaniach. Nie chcia³a, by przypadkowy ha³as œci¹gn¹³ ich ponownie.

By³o ju¿ prawie ciemno, gdy skoñczy³a obwijanie i obwi¹zywanie kopyt. Czu³a wyraŸnie ch³ód nadci¹gaj¹cej nocy, przez któr¹ mia³a siê przedzieraæ. Ju¿ mia³a wskoczyæ na siod³o, gdy uprzytomni³a sobie, ¿e przecie¿ poszukuj¹cy jej mê¿czyŸni wypatruj¹ postaci jad¹cej konno w damskim siodle. Œci¹gnê³a je wiêc z grzbietu zwierêcia i wepchnê³a pod grube ga³êzie nisko rozrastaj¹cej siê sosny. Potem, z g³êbokim westchnieniem, rozciê³a aksamitn¹ spódnicê, z przodu i z ty³u, a luŸne brzegi obwi¹za³a wokó³ kostek, sporz¹dzaj¹c tym samym zadziwiaj¹co funkcjonalne bryczesy.

Gdy by³a gotowa, odwi¹za³a cugle i chwytaj¹c d³oni¹ grzywê, wskoczy³a niezgrabnie na grzbiet wierzchowca. Parê nastêpnych chwil zabra³o jej przystosowanie siê do jazdy na oklep i okrakiem.

Wreszcie usadowiła się wygodnie, gotowa by ruszyć.

Kilkanacie minut później ponownie usłyszała odgłosy pogoni. Powodziła konia i nasłuchiwała uważnie, starając się ustalić kierunek, z którego dochodził świszczący świs. Następny podmuch wiatru przyniósł to samo, lecz już wyraźniej. Stwierdziła, że myśliwi rozstawili się i tyralierą przeczesują las.

Wtuliła głowę w ramiona by stłumić śmiech. Poczucie jak rozpacz narasta w niej, niczym jakaś egzotyczna choroba. Ucieczka zdawała się być daremna, a wszystkie dotychczasowe wysiłki bezsensowne. Jednak wizja okrutnego ucemiechu Saint Sebastiena zmusza ją do działania. Ostrożnie pognęła wierzchowca.

Wkrótce zapadła głęboka noc, która jeszcze bardziej spowolniła tempo jej marszu. Gdy po raz kolejny niemal nie zsunęła się wraz z koniem ze zbocza, gotowa była pakać ze złości. Tylko nie milknący odgłos poszukiwań dodawał jej jeszcze siły. Na rękach i twarzy pojawiły się zadrapania, wosy miały rozwichrzone: zgubiła gdzieś kapelusz. W dodatku jedna z rękawic rozdarła się i Madelaine czuła, jak podmuchy wiatru mrozi jej dłoń. Nad głową korony drzew zmagają się z wichurą.

Nagle, z lewej strony szlaku, dostrzegła nieznaczne poruszenie. Koń parsknął, wyczuwając zagrożenie. Doszedł ją odgłos śmiechu konarów. Madelaine sięgnęła po nóż, gotowa bronić się...

Wytężyła wzrok, dostrzegła pomiędzy pniami drzew sylwetkę jakiegoś zwierzęcia, które powoli zbliżało się do niej. Z trudem opanowała wodze, odzyskując kontrolę nad koniem. Po chwili nie miała już wątpliwości - wilk. Odruchowo rozejrzała się wokół, spodziewając się znaleźć całe stado. Odetchnęła, nie dostrzegając złowrogich, czarnych postaci. Serce biło jej głośno, tłumiąc szum wiatru w uszach.

Tymczasem odgłosy galopady były coraz bliższe. Rozpoznała znajome głosy ludzi Saint Sebastiena, nawojujących się w ciemnościach. Ich niesione wiatrem słowa miały w sobie coś z szaleństwa i nienawici.

Wilk natomiast, skamlał, znikając co jakiś czas w ciemnościach, by za chwilę pojawiać się w nowym miejscu, zawsze jednak na tyle daleko, aby nie spłoszyć sparaliżowanego strachem konia.

Madelaine zastanowiła się nad dziwnym zachowaniem zwierzęcia. Nagle wstrząsnął ją dziwny dźwięk wydobywający się z gardła bestii, niepodobny jednak do znanego ujadania psów. Było to pełne osamotnienia wycie, w którym pobrzmiwało echo wiecznego opuszczenia, zrodzone w martwocie skalnych turni. Coś poruszyło jej serce, gdy słyszała tego dzikiego, pełnego bólu zewu. Przez krótki moment chwilę odczuła bliżej nieokreślone pokrewieństwo.

Powodziła konia coraz bliżej. Madelaine z trudem stłumiła narastającą panikę. Z niepokojem wypatrywała chwilę, gdy wilk będzie na tyle daleko, by mogła przeprowadzić konia. Z dwojga zdecydowana była stawiać czoła szarej bestii, godząc się z nagłą, czystą śmiercią.

Zwierzę tymczasem dreptało przed nią, zawodziło coraz głośniej, znikając w gęstwinie, jak się

wydawało, po to tylko, by pojawiać się ponownie w zasięgu wzroku Madelaine.

Nagle przypomniała sobie, co powiedziała jej Saint-Germain w ów pamiętny wieczór w Hotelu Transylwania. Słowa brzmiały w jej myślach tak wyraźnie, jakby szeptał jej w tej właśnie chwili: "Twoja dusza... zawsze, Madelaine".

Zerknęła przez ramię w stronę, skąd dochodziły gromkie nawoływania, po czym spięła konia, kierując go tam, dokąd prowadziła rozmyty mrokiem kształt wilka.

Wydawało jej się, że jechała blisko północy, cięgle przez gęsty las, gdy ujrzała przed sobą zarysy jakiejś budowli. Zwolniła i ostrożnie zbliżyła się do zabudowań, starając się nie czynić większego hałasu. Kilka kropel rosy, strzępiętych z drzew, rozprysło się na jej twarzy. Okrężyła budynek, stwierdzając, iż jest to stary, masywnej konstrukcji kościół.

Z ulgą zsunęła się z konia, rozprostowując obolałe ciało. Rozejrzawszy się wokoło, pchnęła masywne drzwi prowadzące do wnętrza. Schwyciła konia za uzdę i wprowadziła go do mrocznej krukty. Szczelki szmat wokół kopyt stłumiły nieco kroki zwierzęcia po kamiennej posadzce. Madelaine przywisała jeden z cugli do zatyczki drzwi i weszła do kościoła. W zatęchłym powietrzu unosił się zapach kadzidła, oświadczający o czyjeś obecności. Ruszyła nagle, klękając odruchowo przed krucyfiksem i odmawiając krótką, dziękczynną modlitwę.

Odwróciła się i zamarała w bezruchu.

- Madelaine - powiedziała niskim, ciepłym głosem i wyciągnęła ku niej rękę. Ubrany był w strój podobny do wojskowego munduru, z luźnymi nieco bryczesami i obszerną tuniką koloru czarnego z plamami ciemnej zieleni. Nosił wysokie, kawaleryjskie buty i futrzany czapek. Uśmiech jego czarnych oczu przepełnił jej serce radością.

- Saint-Germain! - zawołała, podbiegając doń, by pocałować mu w ramiona i przycisnąć twarz do szyi.

- Cicho, cicho - wyszeptała, przyciskając ją mocno. - Nie trzeba się bać, Madelaine, moja kochana. Tu jesteś bezpieczna. Saint Sebastien nie wejdzie na poświęconą ziemię.

Te słowa zaskoczyły ją.

- To nie może być poświęcona ziemia jeżeli ty tu jesteś - powiedziała gwałtownie. - Siostry mówią...

- Siostry nie wiedzą wszystkiego - ucieszył się do niej gorzko.

- Cały mój rodzaj może stać po poświęconej ziemi. Większość z nas została w niej pochowana - poczuł, jak dziewczyna sztywnieje w jego ramionach. - Proszę, powiedziałem to i już wpadasz w przerażenie

- uwolnił się z jej ramion i podszedł do ołtarza. - Nie byłoby bezpiecznym palić tu zbyt wiele świec, bo chociaż okna są małe, to ktoś mógłby nas odkryć - wyciągnęła z zanadru krzesiwo i stal. - Na chórze jest kilka lamp oliwnych - powiedziała dla wyjaśnienia, krzesząc iskry.

Po chwili nikły, słagodny blask zalał chór i Madelaine zobaczyła go wyraźniej. Wydawało jej się, że od czasu, gdy widziała go ostatnio zeszczupłała na twarzy. Porusza się jak ktoś, kto przebiegł długą drogę.

Za ołtarzem ukazało się teraz kilka fresków w antycznym stylu, ukazujących Chrystusa fraszobliwego, który - otoczony przez grono świętych i męczenników ubranych w dworskie stroje z jedenastego stulecia - rozkłada ręce, by ukazać ślady po gwoździach. Druga strona malowidła przedstawiała zapewne świętego Hieronima; ścisła on w jednej dłoni ostro zakończone pióro i oprawiał w skórę księgę w drugiej.

- Nie zauważam tego wcześniej - wyszeptała Madelaine zbliżając się do fresku. - Piękne, prawda?

- Bardzo - Saint-Germain wbił w nią swe spojrzenie. Odwrócił się do niego.

- Jak to się stało, że tu jesteś?

- Powiedziałem ci, że będę cię ochraniać - podszedł do niej i przesunął palcami po zadrapaniach na jej twarzy i ramionach. - Tak bardzo potrzebujesz ochrony...

Spomniała się.

- Dość dobrze radziłam sobie w lesie. Uciekam i przybyłam tutaj

- popatrz na niego badawczo. - Wilk? Pokiwała smutno głową.

- Nie mogłem zostawić cię dla Saint Sebastiena. Wiem, że jesteś dzielna, zaradna, lecz bałem się o ciebie.

Wzięła jego dłoń w swoje i mocno ścisnęła.

- Jestem ci wdzięczna, Saint-Germain. Nie chcę w ogóle myśleć, co by się stało, gdyby...

- I czujesz się bezpieczna ze mną teraz, gdy wiesz na pewno, kim jestem?

- spojrzaj na jej twarz i poczuć, jak słabnie stanowczość jego postanowienia. Odsunął się od niej gwałtownie.

- Saint-Germain! - krzyknęła cicho, lecz błagalnie. - Saint-Germain, nie rób tego! Nie. Nie. Słuchaj - brzmienie głosu sprawiło, że jego wzrok znów spoczął na jej twarzy. - Po co mnie ratowałeś, jeżeli teraz mnie opuszczasz?

- Wiesz, że to, czego pragnę dla ciebie nie będzie drogą do zbawienia

- powiedziała z lekką ironią.

Znów wyciągnęła ku niemu ramiona.

- To nie tak, Saint-Germain. Chodzisz po święconej ziemi. Nie jesteś zatem przeklęty.

- Z pewnością, przynajmniej na zwykły sposób - zgodził się spokojnie. Przyglądała się w młym świetle jego twarzy, dostrzegając cię cierpienia. Łagodnie przesunęła palcami po szczękach i zacienionych wargach.

- Komunia to dzielenie się chlebem i krwią Chrystusa, tak?

- To wiesz lepiej ode mnie - powiedzia³, próbuj¹c odegna^æ pokus^ê jej gor¹cego cia³a.
- Jeżeli krew jest sakramentem, zatem to, co zrobili^oemy, jest nim równie[¿]
- by³a coraz bli[¿]ej, a jej oczy wyraż^a3y jedno tylko pragnienie.
- O Bo[¿]e - powiedzia³ cicho w g³ębokiej rozterce. - Pragniesz, lecz nie wiesz, co mo[¿]e ci^ê czeka^æ. Czy nie dostrzegasz, [¿]e w³acenie to pragnienie czyni ci^ê dla mnie niebezpieczn¹? - wzi¹³ j¹ w ramiona i potrz¹sn¹³ 3agodnie.
- Madelaine, ja p³on^ê dla ciebie, lecz nie mog^ê, nie mog^ê...
- Zimno tu, Saint-Germain. Jeżeli nie b^êdzie ci^ê przy mnie, umr^ê, i b^êdzie to oemier^æ trwaj¹ca a[¿] po tr¹by S¹du Ostatecznego. Nie chcesz przecie[¿], by tak si^ê sta³o.
- Nie - powiedzia³, obejmuj¹c j¹.
- Mo[¿]esz obejmowa^æ mnie i nie pragniesz kocha^æ?
- Umilk³. Szum padaj¹cego na zewn¹trz deszczu by³ coraz g³oceniejszy.
- Zale[¿]y mi na tobie. S¹dz^ê, [¿]e od dawna za tob¹ t^êskni³em.
- A zatem nie odmawiaj mi - wyszepta³a z pragnieniem w g³osie. - Dotknij...
- Nie zwleka³ ze spe³nieniem tego [¿]yczenia. Uniós³ j¹ i u³o[¿]y³ na starej stalli chóru.
- Œwi^êci i m^êczennicy ze skupieniem przypatrywali si^ê, jak wielbi³ j¹ wargami i d³o^ñmi.

Wyjtek z listu opata Ponteneufa do Madelaine de Montalia w dobrach męza jej ciotki, Sans Desespoir; datowane 28 października 1743:

(...) Bardzo mi było miło dowiedzieć się o wizycie twego dostojnego ojca i oczekuję niecierpliwie na kilka szczęśliwych godzin jego towarzystwa. Pewien jestem, że ty z chęcią przyjmiesz jego troskliwe uwagi, gdyż młdra to córka, miśujca wiedzę i askawość, które cechować muszą każdego uczuciem darzącego potomstwo ojca.

Twój krótki pobyt na wsi jest z pewnością rozkosz dla ciebie. Bez wątpienia spędzasz wiele czasu na miśnych spacerach i przejażdżkach po okolicy. Chociaż sam nie znam Sans Desespoir, wiem, że krajobrazy są tam godne podziwu. Musisz z pewnością być wdzięczna markizowi d'Argenlac za tę sposobność odawienia się przed przyjściem. Nie każda młoda kobieta ma tyle szczęścia, by krewni chcieli troszczyć się o nią w taki sposób.

(...) Twój ojciec obarczy mnie szczęśliwym zadaniem wyjaśnienia ci obowiązków żony, odkąd jest nadzieja, że ta radosna zmiana stanu nie jest rzeczą odległą. Pozwól skłonić cię do refleksji nad słowami Pisma i cnotami wspaniałymi matce naszego Pana, Niepokalanej Dziewicy, która zawsze pragnie wesprzeć nas w dziele zbawienia, przez wzgląd na syna. Pomyśl o czystości Ćwiętej Matki, o jej oddaniu, o jej bezinteresowności, o jej pokorze, szczodrości, miśosierdziu i śagodnej uległości wobec woli Ćwiętego Ducha. Są to jakości, które muszą być celem każdej żony, chociaż żadna nie może liczyć na osiągnięcie doskonałości. Będzie zaszczytem dla ciebie służyć twemu męzowi we wszystkim, z radością przyjmując jego słowo jako twoje prawo, i ulegać jego daniom, dzięki którym możesz być owocna i błogosławiona dziećmi. Naucz się myśleć tylko o jego potrzebach i użytkach, a tym samym odnajdziesz prawdziwe szczęście.

Wiesz już dość o świecie, by zdawać sobie sprawę z tego, iż są żony ustawicznie sprzeciwiające się swym męzom, które ignorują wezwanie małżeństwa i tarzają się w zmysłowości i dżach ciał. Jaki straszny jest ich los! Stają się przedmiotem pogardy ze strony ich rodzin, szyderstw ze strony dzieci, a gdy w końcu umierają - same, bez przyjaciół, bez wspomagającej obecności dzieci - wtedy same widzą swoje grzechy i wiedzą, iż wspanienie zaczynają zaznawać gorzkiego losu dla nich zgotowanego.

Gdy twój ojciec będzie w Paryżu, mam nadzieję, że będziemy mogli porozmawiać o tym dżej, tak być w pełni świadoma radości kobiety w jej małżeńskich obowiązkach. Nie jest rzeczą wspaniałą, by męczyzna, a co dopiero duchowny, mówi więcej na ten temat, lecz twój ojciec, jak i twoja ciotka zechcą cię opisać ci powinnościami małżeńskiego życia jak i jego przywileje. Więcej nie jestem w stanie ci powiedzieć, oprócz zapewnienia, iż męczyzna, który znajdzie uznanie w oczach twojej rodziny, najlepszym będzie, by poinstruować cię w kwestiach dla niego samego najbardziej stosownych.

Wrócisz wkrótce, jak wiem, i zaczniesz ostatnie przygotowania do przyjścia. Mówi się, że

będziesz śpiewać w operze skomponowanej na tę okazję przez hrabiego Saint-Germain. Wielki to zaszczyt dla ciebie, córko, jeden z tych, których, jak mniemam, jesteś w pełni świadoma. Jeśli mężczyzna tak świadomy znajduje przyjemność w robieniu ci takiego prezentu, nakłada to na ciebie spory dług wdzięczności. Podziękujesz mu za to, jak wiem, uniżoności i wdziękiem, które cię uszlachetniaj!

Zobowiązuje cię do pozdrowienia twej ciotki i jej męża, i zapewnienia ich, że zawsze się za nich modle, tak jak i za ciebie, moja droga córko.

Z miłości, którą Chrystus nakazał nam żywić do siebie nawzajem i z bogosławieństwami z mej ręki i ręki twego ojca, pozostaje,

Twoim pełnym uszanowania kuzynem l'Abbe A. R. Ponteneuf, Zakon Jezuitów

Ambrosias Maria Domingo y Roxas trzyma³ uprz¹ę w górze, tak, by Hercule mó³g dobrze si^ę jej przyjrze^æ w w¹t³ym œwietle wpadaj¹cym do piwnicy.

- Prosz^ê. To wed³ug specjalnego projektu ksi^êcia Rakoczego: róg i drewno, odrobina stali i kute³go br¹zu na klamry. Pasy s¹ ze skóry i tak si^ę zapinaj¹ - pokaza³, przymierzaj¹c jedn¹ z szelek wzd³u¹ ramienia.

Cz^êœæ Hotelu Transylwania, w której czarownicy zainstalowali laboratorium alchemiczne, po³o¹ona by³a w najni¹szej kondygnacji piwnic, prawie dok³adnie pod pó³nocnym skrzyd³em, gdzie mieœci³y si^ę salony gier. Spi¹arnia powy¹zej t³umi³a dok³adnie jakiegokolwiek ha³asy czy zapachy, nie pozwalaj¹c, by dzia³alnoœæ Gildii przeszkadza³a eleganckim t³umom.

Hercule rozejrza³ si^ę niespokojnie woko³o. Nie lubi³ tych dziwnych m^êczyzn i ponurej kobiety w œrednim wieku, która z nimi pracowa³a. A dziwny przyrz¹d, który pokazywa³ mu Domingo y Roxas przypomina³ raczej narz^êdzie tortur.

- Co to jest?

- Szelki - odpowiedzia³ Beverly Sattin ze swego miejsca przy athanorze.

- Dla twoich nóg - wskaza³ na kule, na których wspiera³ si^ę stangret.

- Jego wysokoœæ da³ nam projekt, poniewa¹ chce, byœ^æ znów mó³g chodzic^æ.

Hercule ruszy³ niezgrabnie, przeklinaj¹c swe kalectwo. Nagle stwierdzi³, Œe bliski jest p³aczu. Przy³o¹y³ jedn¹ rêk^ê do oczu i omal nie upad³, straciwszy równowag^ê.

Szorstki wyraz twarzy kobiety nieco si^ę rozlu¹ni³.

- Nienawidzisz swego kalectwa, prawda? - spyta³a Iphigenia Lairrez niskim, melodyjnym g³osem.

Ogarn^êo go zgorzknienie. Nic nie odpowiedzia³. W ko³ncu zda³ sobie spraw^ê z wymowy wpatrzonych we¹ oczu czarowników i wymamrota³:

- Tak. W³acenie.

- Eh, bien. Dlaczego zatem nie przymierzysz tych szelek? Ksi¹ę^ê powiedzia³, Œe pragnieniem jego jest, byœ^æ mó³g mie^æ u¹ytek ze swych nóg i zapewni³ nas, Œe ten w³acenie sposó³b da najlepsze wyniki.

Hercule nic nie wiedzia³ o ksi^êciu, o którym to oni mówili z takim szacunkiem. Pami^êta³ jednak, Œe jego pan, hrabia Saint-Germain, mia³ dobre mniemanie o owych dziwnych ludziach pracuj¹cych w jego piwnicy. Zawaha³ si^ę.

- Ale ja nie mog^ê chodzic^æ. Wysy³ano ju¹ po chirurga. By³ dwa razy. Powiedzia³, Œe to niemo¹liwe. Rozumiecie? - stan¹³ pewniej na kulach i zako³ysa³ jedn¹ nog¹. - Ugina si^ę. Co znaczy tyle, Œe jeœli z³o¹ê na niej swój ci^êgar, to upadn^ê - Hercule odrzuci³ nagle kul^ê, wstrz¹eni^êty obrzydzeniem wobec samego siebie. Wspar³ si^ę ci^êko na pobliskim d^êbowym stole. Czarownicy patrzyli na niego ze zdumieniem. Mme Lairrez po³o¹y³a d³onie na biodrach.

- To by³o g³upie. Jeżeli jeste³ bezradny, to powinienes³ mie³ do³ce³ rozumu, by zrobia³ u³ytek z tego, co jest ci ofiarowywane. W tym równie³ i z tych szelek

- schyli³a si³e, by podnie³ce³ kul³e, ale mu jej nie odda³a. Sattin zaj¹³ si³e piecem, mrucz^{1c} co³e po angielsku.

- No dobrze - powiedzia³ Hercule, patrz^{1c} wyzywaj^{1co}. Pomimo czterech o³wieczników, w pomieszczeniu panowa³ deprymuj^{1cy} mrok, a dziwny nastrój pot³ogowa³ smród dochodz^{1cy} z pieca.

Kobieta podesz³a bli³ej. Jej lito³eciwe oczy zadawa^{3y} k³am surowo³eci twarzy.

- Mam twoj¹ kul³e, jeżeli to jej potrzebujesz. Jeżeli nie, pozwól mi pomóc ci za³o³ly³e chociaż jedn¹ z tych szelek. Mamy wobec ksi³cia Rakoczego pewne zobowi¹zania. Mo³esz pomóc nam je sp³acia³, przynajmniej w cz³o³eci. - Gdy to powiedzia³a, skin³e³a na Domingo y Roxasa. - Krzes³o, Ambrosias. Ten biedny cz³owiek zaraz upadnie.

Hercule nienawidzi³ jej w tej chwili za przenikliwo³e. Spojrza³ na wszystkich, sadowi^{1c} si³e ostro³nie na starym krze³le bez oparcia. Gdy usiad³ na tyle pewnie, na ile by³o to mo³liwe, Domingo y Roxas skin¹³ przytakuj^{1co}, wzi¹³ jedn¹ z szelek i ukl^{1k3} u jego st³op.

- Musz³e zdj^{1æ} ci but, senor. Zrobi³e to ostro³nie, tak by ci³e nie urazi³e

- chwyci³ obcas buta Hercule. - Zapewne b³dzie lepiej, gdy przytrzymasz si³e por³czy krzes³a. Nie wiem, czy uda mi si³e to tak dobrze, jak bym chcia³. Obszerny but stangreta zosta³ zsuni³ty z jego stopy, a Hercule przyzna³ w duchu, ³e Hiszpan rzeczywi³o³cie ma delikatne r³ce.

- Teraz, jak si³e domyelasz - mówi³ Domingo odk³adaj^{1c} but - musz³e rozwi¹za³e sznurówki twoich bryczesów. Tak, a teraz unios³e nieco twoj¹ stop³e. Teraz za³e widzisz, jak ta cz³o³ca przylega do podbicia. Podobne do podeszwy, prawda?

Hercule niech³tnie, ale przyzna³, ³e kawa³ek uprz³y przycieni³ty w³o³enie do jego stopy, w rzeczy samej podobny by³ do podeszwy.

- A to, widzisz? - ustawi³ z obu stron dwa pr³ty wykonane z rogu i drewna. - To s¹ usztywnienia szelek. Jego Wysoko³e mówi, ³e dzia³ae to b³dzie tak, jak kolano. Stal powy³ej, br^{1z} u do³u. Widzisz tu i tu te j³zyki ze sprasowanych blaszek? - wskaza³ na ma³e wybrzuszenia, które nasun¹³ z przodu na kolano, spinaj^{1c} szelki. - To powstrzyma ci³e przed zbytnim przegi³ciem stawu do ty³u. B³dzie si³e zgina³e tylko do przodu, jak przedtem.

Tytu³em próby Hercule pomaca³ ochraniacze.

- Czy to jest do³ce³ mocne?

- Sam mia³em t³e w¹tpliwo³e - Domingo y Roxas zmarszczy³ brwi - ale zobacz - podniós³ drug¹ uprz¹, wyprostowa³ mechaniczny staw, a potem spróbowa³ przegi^{1æ} go w niew³o³eci w¹ stron³e. Gdy pu³eci³, by³ zdyszany, a urz¹dzenie pozosta³o nietkni³e. - Te³ si³e dziwi³e.

Hercule patrzy³ na t³e demonstracj³e z rosn¹cym zdumieniem. Próbowa³ przekona³e sam siebie ju³ parokrotnie, i³ powinien pogodzi³e si³e z ³yciem kaleki. Teraz wyczuwa³ szans³e, obietnic³e, której nigdy

nie spodziewa³ się otrzymaæ. Prze³kn¹³ oelinê, która z trudem przesz³a przez oecieniête gard³o.

- Pasek przebiega tak - Domingo y Roxas przypasowa³ rzemień do uda majordomusa i zaci¹gn¹³ sprz¹czki. - Skóra jest spleciona, nie bêdzie się skracaæ w rytm kroków, no i o podwójnej gruboœci dla zwiêkszenia wytrzyma³oœci, na wszelki wypadek - wsta³. - Proszê, mo³esz to wypróbowaæ.

Hercule spojrze³ na nich. Wpatrywali się w niego wyczekuj¹co. Obliza³ wargi.

- Nie wiem...

Mme Lairrez podesz³a bli³ej i poda³a mu rêkê.

- B¹d¹Ÿ powa³ny, dobry cz³owieku.

Hercule niechêtnie przyj¹³ ofiarowywan¹ mu d³oñ.

- Dziêkujê, madame - powiedzia³ stanowczo i wsta³, u³ywaj¹c jednej kuli, by trzymaæ się prosto. T³ako³ysa³ się, potem stan¹³ pewniej, drug¹ d³oñ wspieraj¹c na ramieniu Mme Lairrez.

- Dalej - powiedzia³a tyle³ surowo, co zachêcaj¹co.

Hercule zacz¹³ przenosiæ swój ciê³ar na nogê, w ka³dej chwili oczekuj¹c upadku na pod³ogê. Sta³ niemal prosto, i chocia³ jego noga trzê³a się, to nie wygina³a. Sekundy sta³y się minutami i powoli, bardzo powoli, Hercule wypuœci³ powietrze.

- Bóg i Diabe³! - krzykn¹³.

Dla innych by³o to jak sygna³. Sattin wyda³ cichy okrzyk radoœci i klasn¹³ w rêce, Domingo y Roxas prze³egna³ się, gdy ³zy pop³ynê³y mu z oczu. Mme Lairrez usunê³a wsparcie i stanê³a trochê dalej, ucemiechaj¹c się.

- Ksi¹ê mia³ racjê - powiedzia³ Sattin sam do siebie.

- Musimy poznaæ tê tajemnicê - stwierdzi³ cicho Domingo y Roxas.

- To wielki sekret.

- Czas dowiedzieæ się - Mme Lairrez by³a bardziej ostro³na - czy bêdzie móg³ chodziæ. - Przyjrza³a się Hercule oceniaj¹ce.

Twarz stangreta przybra³a wyraz, który by³by komiczny, gdyby nie cierpienie maluj¹ce się w jego przejêtych oczach.

- Ju³ stojê... - powiedzia³.

- To nie to samo - da³a mu drug¹ kulê. - Bêdziesz musia³ spróbowaæ. Wype³ni³o go wzburzenie. Usi³owa³ odepchn¹æ kulê.

- Nie b¹d¹Ÿ g³upi - ofuknê³a go. - Nie chodzi³oœ odk¹d zosta³oœ poturbowany. Nawet jeeli szelki dzia³aj¹ i bêdziesz w stanie chodziæ, to nie u³ywa³oœ nóg od wielu dni. Jesteœ s³aby. Nie jesteœ przyzwyczajony do uprzê³y. Upadek nie pomóg³by ci w niczym.

Tym razem, gdy poda³a mu kulê, przyj¹³ j¹ i z rezygnacj¹ wsun¹³ pod ramiê.

- A teraz - powiedzia³a Mme Lairrez - id¹Ÿ ku mnie.

Hercule oecisn¹³ kulê i uczyni³ pierwszy, niepewny krok, pozwalaj¹c uprzê³y przej¹æ na siebie

cały ciężar zanim znów wsparł się na kuli. Następny krok był niezdecydowanym szumięciem nogi, które krępować go raczej, niż urazić. Spróbował raz jeszcze, z większym już zaufaniem. Uprząż trzymała.

Przystanę.

- Dajcie mi drugi komplet szelek - polecił.

- Oczywiście - odpowiedziała Mme Lairrez i raz jeszcze przysunęła krzesło.

Dopasowanie drugiej poszłaśtwo, a gdy Mme Lairrez regulowała uprząż, Sattin zwrócił się do Dominga:

- Może księżę Rakoczy zna remedium dla Cielblue. Domingo y Roxas pomyślał o ich bracie z Gildii, który leżał w pokoju na strychu.

- Nie - stwierdził ze smutkiem. - Róg, drewno, stal i brąz nie są w stanie odtworzyć umysłu, mój przyjacielu.

- Masz rację - przytaknął Sattin. - Ja też nie sądzę, by było to możliwe.

- Uniósł nieco głowę. - Majordomusie, jesteście gotów?

Hercule przyglądał się czynnościom przy dopasowywaniu uprzęży. Mme Lairrez robiła to z wielką troską.

- Zaraz.

Potem zrobił trzy niezgrabne kółka wokół piwnicy. Zaufanie do wynalazku miało coraz większe, przyzwyczajając się też do uprzęży. Nagle otwarły się drewniane drzwi.

Wszyscy zamarli w bezruchu, spoglądając z lękiem, kto wysoni się z wiązki światła padającej z góry, ze śpiżarni. Pojawiła się postać w długim paszczu podróżnym, opadającym grubymi aksamitnymi fałdami.

- Dobry wieczór - powiedziała Saint-Germain, zamykając drzwi.

- Wasza Wysokość, nie oczekiwaliśmy... - pierwszy odezwał się Sattin.

- Ani ja - uciął krótko Saint-Germain. Hercule już kierował się ku swemu panu.

- Hrabio - powiedziała z uśmiechem - księżę tych czarowników zrobił to dla mnie. - Zdawał sobie sprawę, iż było poważnym naruszeniem reguł zwracał się do swego pana w ten sposób i z góry zasmucił się, oczekując ostrej reprymendy. Nie usłyszał jej jednak.

- Miło jest mi widzieć cię, Hercule. Sądzę, że niedługo już zostaniesz moim stangretem - chociaż mówisz to szczerze, w jego uśmiechu dało się odczytać niejakią troskę.

- Zrobilibyśmy uprząż dokładnie według pańskich wskazówek - powiedziała Sattin po angielsku. - Róg i drewno związane w przeciwieństwie - zupełnie nowatorski pomysł. Saint-Germain wzruszył ramionami.

- Niezbyt nowatorski. Scytwowie używali zrobionych w ten sposób suków już tysiąc lat temu. Adaptowanie tej techniki do potrzeb Hercule było prostą sprawą. - Odłożył kapelusz do konnej jazdy i cęgnął z ramion paszcz, odsłaniając ubiór podróżny: surdut z ciemnobrązowej wełny, z węgierskim

futrem obramowuj¹cym mankiety i ko³nierz, batystow¹ koszulê i nieskazitelnie bia³y krawat, wysokie buty z bia³ym, wywróconym tu² pod kolanem mankietem. Ciemne, nie upudrowane w³osy zwi¹zane by³y na karku prost¹, czarn¹ kokard¹. Oprócz rubinowej szpilki do krawata, innych klejnotów nie mia³. C¹gn¹³ z ma³ych d³oni czarne, florentyńskie rêkawice. Wygl¹da³o, że zupe³nie doszed³ do siebie po podró²ży.

- Nie by³o mnie przez trzy dni, Sattin - powiedzia³ po angielsku.

- Jestem mile zaskoczony tym, czego dokonaliœcie. To przynosi wam chlubê i mo²ecie byæ pewni, że wyrażê wam wdziêcznoœæ w jakœ konkretny sposób.

- Dziêkujê, panie - sk³oni³ siê Sattin. Po krótkim wahaniu doda³:

- Zastanawiam siê, panie, czy jeœli nie zdecydowa³eœ siê jeszcze jak wyrazisz swe uznanie, to mo²e móg³bym byæ tak œmia³y, by zasugerowaæ ci coœ.

- Mów zatem - Saint-Germain uniós³ pytaj¹co brwi.

- Athanor, panie. By robiæ klejnoty, musimy mieæ nowszy, bardziej wytrzyma³y i odporny na wy²sz¹ temperaturê. Wprawdzie - doda³ szybko

- ten jest ca³kiem dobry, lecz nie jest optymalny do zadania.

- Wiem. Dobrze, Sattin. Wezmê to pod uwagê - odwróci³ siê do szczup³ego Anglika i zwróci³ siê po hiszpañsku do Dominga.

- To jest wspaniale wykonane i ukazuje precyzjê myœli. Ile z tego jest twoim dzie³em, przyjacielu?

- Ja... My... Moja pomocnica i ja... Wype³niloœmy twoje polecenie, panie -j¹ka³ siê zmieszany t¹ poufa³oœci¹ Hiszpan. - Nie zaniedbaliœmy modlitw przy ka²dym etapie pracy, obliczyliœmy wp³ywy niebios, by dzie³o rozwija³o siê pomyœlnie.

- Wybornie - stwierdzi³ Saint-Germain. - Ty i madame Lairrez, i Sattin. Kto jeszcze?

Domingo y Roxas sk³oni³ siê nisko.

- Jesteœmy wszyscy na twoje us³ugi, ksi¹ê Rakoczy.

- Rozumiem. A Cielblue?

- Bez zmian. By³ chirurg i powiedzia³, że nic nie mo²e robiæ - roz³o²y³ rêce w geœcie frustracji i rozpaczy. - Co zreszt¹ mo²e wiedzieæ chirurg? Ma no²e, by ci¹æ cia³o, a gdy pacjent umiera, wówczas przedstawia mnogoœæ dowodów, że to nie on przywiód³ go do œmierci.

- Szkoda - powiedzia³ Saint-Germain po francusku, z lekkim piemonckim akcentem. - Chcia³bym, żeby obejrzeni go jeszcze inni lekarze, jeœli takie jest wasze pragnienie. Lecz w¹tpiê, by byli w stanie mu pomóc.

- I ja tak myœlê - przytaknê³a Mme Lairrez. - To nie cia³o dozna³o uszczerbku, lecz umys³ - opuœci³a wzrok.

- Widzê, że rozumiemy siê doœæ dobrze, madame - w g³osie Saint-Germaina pojawi³o siê

ponure rozbawienie.

Hercule, który sta³ z boku z coraz większym zdziwieniem maluj¹cym siê na obliczu, przeszkodzi³ im w koñcu.

- To pan jest ksiêciem Rakoczym, o którym oni nie przestaj¹ mówiaæ?! Saint-Germain nie wygl¹da³ na poruszonego zdemaskowaniem.

- Tak, miêdzy innymi. Pochodzê z bardzo starej linii.

- Ja... ja nie chcia³em... - Hercule zaj¹kn¹³ siê, przerażony w³asn¹ oemia³oeci¹.

- Nie używam tego tytu³u powszechnie - Saint-Germain by³ uprzedzaj¹co grzeczny - lecz w pewnych krêgach moja reputacja jest zwi¹zana w³acenie z nim.

- O nic nie pytam, rzecz jasna - zbity z tropu Hercule odwróci³ wzrok od czarnych oczu swego pana.

- Rzecz jasna, ¿e pytasz. I zas³ugujesz na odpowiedŹ. Jestem potomkiem pradawnej linii pewnego karpackiego domu. Przez lata moi przodkowie nosili wiele tytu³ów i w ci¹gu wieków ³czyli siê z ró¿nymi innymi rodami - ucemiechn¹³ siê smutno do wspomnieñ. - S¹dzê, ¿e jednym z nas by³ pewien papie¿ wywodz¹cy siê z Orsinich. By³o te¿ w moim rodzie kilku cesarzy. Ale to wszystko dzia³o siê dawno temu - przelotnie i z bólem wspomnia³ Florencjê Medyceuszy.

Obydwaj czarownicy byli wyraŹnie pod wrażeniem s³ów Saint-Germaina, lecz Mme Lairrez nie podda³a siê nastrojowi.

- S³awna linia to coœ, z czego mo¿na byæ dumnym - przyzna³a niechêtnie. - Szacunek jednak nie przechodzi z ojca na syna.

- Szczera prawda - przyzna³ hrabia. - Czy ma pani jakieœ uwagi do mnie?

Potrz¹snê³a g³ow¹, ignoruj¹c sykliwe napomnienia kompanów.

- Nie, panie, nie mam - odwróci³a siê gwa³townie od ciemnych, badawczych oczu.

Hrabia sk³oni³ siê usatysfakcjonowany.

- Dobrze zatem. Nie chcê, byœcie s¹dzili, ¿e nie wytrzymam próby. ChodŹ ze mn¹ - skin¹³ na Hercule. - Mam ci nieco do powiedzenia. A co do was

- zwróci³ siê do czarowników. - Nowy athanor znajdzie siê w waszych rêkach przed koñcem tygodnia. Macie moje s³owo. Ufam, ¿e to wystarczaj¹cy kwit zastawny, madame Lairrez? - sk³oniwszy siê z ironicznym ucemieszkiem skierowa³ siê do wyjœcia. Hercule poci¹gn¹³ jego celadem. Czarownicy milczeli, a¿ do chwili, gdy zostali sami.

- A teraz, Hercule - powiedzia³ Saint-Germain, gdy wspinali siê do spi¿arni. - Mam dla ciebie zadanie. Dopóki bêdziesz dochodzi³ do wprawy w używaniu nóg, pozostaniesz moim majordomusem.

- Tak panie. Co mam robiæ? - spyta³ lekko zdyszany Hercule.

- Chcê, byœ obserwowa³ wszystkich, którzy tu przychodz¹. Szczególnie tych z otoczenia Saint Sebastiena lub Beauvrai. Gdybyœ cokolwiek podejrzewa³, daj mi znaæ. Uważaj tylko, by ciê nie

sposprzeżono.

- Saint Sebastien? - wyszepta³ Hercule, wstrzymuj^c wspinaczkê i spogl¹daj¹c na stoj¹cego dwa stopnie nad nim Saint-Germaina.

- Tak - hrabia dostrzeg³ rumieńce na twarzy stangreta. - Bêdziesz udawa³, że go nie znasz, Hercule. Bêdziesz moim majordomusem, a co niby mój majordomus może mieć wspólnego z Saint Sebastienem?

- On mnie okaleczy³! - krzykn¹³ Hercule.

- Z tymi szelkami nie bêdziesz wygl¹da³ na kalekê, Hercule - powiedzia³ agodnie. - Polegam na tobie. Zachowaj milczenie ze wszystkim, co wiesz na mój temat, a przez to jeszcze lepiej odp³acisz się Saint Sebastienowi

- doszed³ do szczytu schodów i popatrzy³ w dół.

- Dla zemsty na Saint Sebastienie wspar³bym samego diab³a.

- Naprawdê? - zaoemia³ się Saint-Germain, potrz¹saj¹c g³ow¹. Potem zupe³nie innym g³osem powiedzia³: - Powiedz Rogerowi, by przygotowa³ mój powóz na têt noc. Bêdê potrzebowa³ go o p³nocy. Powiedz mu też, że ma to zwi¹zek z wiolonczelistk¹, któr¹ znam, a która jest w wielkiej potrzebie. Obieca³em jej pomóc, gdyż groż¹ce jej niebezpieczeństwo jest coraz wiêksze.

Hercule zrówna³ się ze swoim panem.

- Zrobiê to.

Saint-Germain spojrze³ na p³aszcz, który mia³ przewieszony przez ramiê.

- Muszê przebraê się w coê bardziej stosownego. Powiedz Rogerowi, by szuka³ mnie w moim pokoju. I jeszcze jedno, Hercule.

- Tak, panie.

- Jeceli cenisz swe życie i dbasz o swoj¹ duszê, to zachowaj milczenie. Hercule stan¹³ zdeorientowany.

- Jeceli nie darzysz przesadnym szacunkiem wartoœci twej duszy - ucemiechn¹³ się ch³odno Saint-Germain - to milcz ze wzglêdu na d³ug, jaki zaci¹gn¹³ee wobec mnie, gdyż moje życie również jest tutaj stawk¹ - odwróci³ się i miarowym krokiem ruszy³ przez sieñ.

Tekst listu lekarza Andre Schoenbruna do hrabiego de Saint-Germaina; datowane 30 paŹdziernika 1743:

Andre Schoenbrun, lekarz z le Rue de Ecoule-Romain, przesy³a hrabiemu de Saint-Germain swe pozdrowienia i swój żal, iż mêtczyzna imieniem Cielblue nie przyszed³ do zdrowia po pobiciu, którego dozna³. Zapytuje, czy hrabia zdaje sobie sprawê z tego, że to nie brak wprawy ze strony lekarza, lecz zbyt powaźne obrażenia nie pozwalaj¹ na powrót do zdrowia.

W drugiej sprawie, któr¹ hrabia by³ uprzejmy poruszyæ ostatniej nocy: lekarz pragnie zapewniæ hrabiego, że bêdzie mu towarzyszy³ w owej ryzykownej wyprawie, o której hrabia wspomnia³, i prosi o

przyjêcie do wiadomoœci, i¿ lekarz spotka siê z hrabi¹ o drugiej przy bramie rezydencji Cressie.

Zgodnie z umow¹, lekarz Schoenbrun zgadza siê pojechaæ póŹniej dostarczonym przez hrabiego powozem i towarzyszyæ kobiecie, któr¹ hrabia przyprowadzi do zbadania, a¿ do Zgromadzenia Mi³osierdzia i Sprawiedliwoœci Zbawiciela w Bretanii, gdzie kobieta ta zostanie oddana pod opiekê jej siostry, Fabbesse Domini¹ue de la Tristesse de les Agnes.

Hrabia da³ lekarzowi do zrozumienia, ¿e z zadaniem tym wi¹¿¹ siê pewne niebezpieczeñstwa i z tego powodu lekarz chêtnie akceptuje z³o¿on¹ mu przez hrabiego propozycjê dodania powozowi uzbrojonej eskorty. Zgodnie z instrukcjami hrabiego, lekarz nie bêdzie szuka³ noclegu, lecz pojedzie przez ca³¹ noc. Lekarz obiecuje równie¿, i¿ przedsiêweŹmie odpowiednie kroki i zaopatrzy siê w szpadê i pistolet, i wyra¿a uznanie hrabiemu za ostrze¿enie na czas.

Poniewa¿ hrabia sugerowa³, i¿ kobieta, która ma byæ konwojowana mo¿e byæ w pewnym stopniu ob³¹kana, lekarz zabierze ze sob¹ oerodki uspokajaj¹ce, by u¿yæ ich w razie potrzeby, gdy¿ mo¿e to byæ, jak czuje, z po¿ytkiem dla kobiety.

Tak zatem, a¿ do spotkania o godzinie drugiej jutro, trzydziestego pierwszego paŹdziernika przy bramie rezydencji Cressie, mam zaszczyt pozostaæ

Pañskim na rozkazy, Andre Schoenbrun, lekarz

Zbli¿a³ siê czwarta nad ranem, gdy hrabia Saint-Germain wszed³ z wolna do ma³ego salonu gry w pó³nocnym skrzydle Hotelu Transylwania. Diuk de Valloncache podniós³ zmêczone oczy znad robra pikiety, któr¹ rozgrywa³ z baronem Beauvrai.

- Tak póŹno, hrabio? Straci³em ju¿ nadziejê, i¿ pana ujrê. Saint-Germain sk³oni³ siê z ucemiechem.

- Przykro mi, ale sprawa, któr¹ musia³em siê zaj¹æ wczœniej, zatrzyma³a mnie trochê. Mam nadziejê, i¿ nie obrócicie tego przeciwko mnie. Teraz jestem ca³kowicie na us³ugi panów.

- Obawiam siê, ¿e bêdê zmuszony zaprotestowaæ przeciwko tak niefrasobliwemu potraktowaniu naszego spotkania. Nie mogê sobie pozwoliæ na to, by wszem i wobec by³o wiadome, i¿ jest ktoœ lepszy ode mnie w ruletce - zachichota³ de Valloncache.

- Nawet jeœli tak - odezwa³ siê Beauvrai - to nie by³by to ten szalbierz. Gra, de Valloncache - zamacha³ kremowymi koronkami u mankietów i wyg³adzi³ przód ciemnozielonego surduta, rozpinaj¹c jeszcze dwa rubinowe guziki kryj¹ce siê pod rdzaw¹ podszewk¹. Do kompletu mia³ tej nocy pantalon z ró¿anego jedwabiu i kamizelkê w cytrynowo-pomarañczowe pasy, ³agodnie p³owe poñczochy i buty w kolorze tureckiego b³êkitu.

- Co robiaæ, hrabio? - de Valloncache wzruszy³ ramionami. - Beauvrai jest honorowy i obawiam siê, ¿e nasza gra musi poczekaæ.

- Mo¿emy j¹ od³o¿yæ - ucemiechn¹³ siê Saint-Germain. - Mogê te¿ zostaæ i us³u¿yæ panom póŹniej.

Markiz Chenu-Tourelle, który to s³ysza³, zwróci³ się do swego kompana, diuka de la Mer-Herbeux:

- Ciekawe co zatrzyma³o Saint-Germaina na tak d³ugo? - mrugn¹³ porozumiewawczo.

Jeeli nawet Saint-Germain wyczu³ tkwi¹cy w tych s³owach podtekst, to nie da³ tego po sobie poznaæ.

- Odwiedza³em muzyka, który wyjeźdźa wkrótce na d³ugo z Paryża. Chcia³em z³ołyæ wyrazy szacunku i jak to bywa, zabra³o mi to wiêcej czasu, niź s¹dzi³em.

- Muzycy! - zaszydzi³ Beauvrai. - Od kiedy to ludzie z naszej sfery odwiedzaj¹ szarpidrutów i brzdêkaczy?

- On jest kompozytorem, Beauvrai - zwróci³ pojednawczo uwagê de Valloncache.

Beavrai nie da³ się zbyæ.

- Szacunek muzykom! - ci¹gn¹³. - Mówiê wam, że ten cz³owiek jest szarlatanem. - Wskaza³, nie zaszczycaj¹c Saint-Germaina spojrzeniem.

- Beauvrai jest dzisiaj w paskudnym nastroju - powiedzia³ diuk tytu³em usprawiedliwienia. - Wygrywam, jak widzisz, hrabio. On nie moźe tego zniecaæ.

Nieczu³y na impertynencje ze strony Beauvrai, Saint-Germain sk³oni³ się lekko.

- Jeeli nie koliduje to z pañskimi planami, de Valloncache, bêdê gra³ na razie w hokê, póki nie bêdzie pan gotów obróciæ swoich zdolnoœci przeciwko mnie - odwróci³ się, przygotowany by odejcaæ ku przeciweg³emu naroźnikowi sali, gdzie grano w pospolit¹ hokê, lecz zatrzyma³y go s³owa markiza Chenu-Tourelle, które chociaź wypowiedziane cicho, dotar³y do wiêkszoœci obecnych.

- Wydaje mi się, że to diablo wygodne dla hrabiego, iź przyby³ tak póŹno i nie musi ryzykowaæ wiêcej, niź warte s¹ diamenty na jego kamizelce. Diablo wygodnie.

Saint-Germain nie odwracaj¹c się w kierunku szyderycy, powiedzia³:

- Jeeli s¹ tacy, którzy pragn¹ ze mn¹ zagraæ, to jestem do dyspozycji. W co gramy?

Markiz Chenu-Tourelle zawaha³ się.

- Gramy w pikietê, po dziesiêæ ludwików za punkt.

- A czemu nie dwadzieœcia? To by się op³aci³o. - Saint-Germain porzuci³ miejsce na œrodku sali i podszed³ do stolika, przy którym Chenu-Tourelle siedzia³ z przyjació³mi: diukiem de la Mer-Herbeux i Baltasardem Aubertem, diukiem d'Isleuroge. Przy s¹siednim stoliku diuk Vandonne oderwa³ się od kart, w które gra³ z kawalerem de la Sept-Nuit.

- Który z panów? - spyta³ Saint-Germain, gdy zaj¹³ juź miejsce. - Kto dost¹pi honoru obdarcia mnie ze skóry?

- Ja! - powiedzia³ szybko Chenu-Tourelle, piorunuj¹c Vandonne wzrokiem.

- Bêdê zachwycony - ucemiechn¹³ się hrabia.

- Nie, Chenu-Tourelle - wypali³ poniewczasie D'Isleuroge. - Zg³aszam pretensje do nastêpnej

gry. Proszê pozwoliæ rozegraæ mi tego robra.

- A zatem? - Saint-Germain uniós³ brwi. - Jaka decyzja?

Tslerouge zwróci³ wystraszone oczy na Chenu-Tourelle.

- Gra³ pan ca³y wieczór - przypomniam³ markizowi. - Ja nie mia³em okazji graæ wiele, nom du nom, lecz jestem znudzony. Niech mi pan pozwoli rozegraæ pierwszego robra. Jeœli przegram, to pan podejmie rêkawicê.

Chenu-Tourelle odsun³ siê. Przebieg³y ucieszek na rozpustnej twarzy kontrastowa³ ostro, wrêcz zastanawiaj¹ce, z jego dziewczêcym niemal strojem: bladob³êkitnym at³asowym surdudem, kamizelk¹ ze srebrnego brokatu, trykotowymi pantalonami i nieskazitelnie bia³ymi, lecz zwiêdniêtymi ju¿ nieco koronkami. Przesun³ po stole stos z³oty³ ludwików i skin³ na Vandonne.

- Proponujê postawiæ na d'Isleuroge, na jakich pan chce warunkach. Czy przyjmuje pan zak³ad?

W pokoju rozleg³ siê szmer poruszenia. Paru graczy skierowa³o siê ku ich stolikowi, a wœród nich pewien szczup³y i bojaŹliwy angielski earl, nieodparcie przypominaj¹cy któregoœ z swoich rasowych koni. Mo¿na powiedzieæ, ¿e podobieñstwo by³o wprost niepokoj¹ce. Wszyscy ci ludzie ¿¹dni byli ryzyka i nie odczuwali zwykle zaspokojenia, dopóki posiadali cokolwiek, co mogliby przegraæ.

D'Isleuroge rozda³ i zaj³ siê swoimi kartami, rozwa¿aj¹c zrzutki i maj¹c nadzieję zebraæ si³y, o ile w ogóle to siê uda, podobne tym, z jakimi Saint-Germain zasiada³ do gry.

W porównaniu ze swym przeciwnikiem Saint-Germain zaniedbywa³ grê. "Zrzuca³" ze spor¹ obojêtnoœci¹, a gdy d'Isleuroge zwleka³, wpatrzony w swoje karty, zacz¹³ siê nawet niecierpliwiæ.

- Co za kpina - powiedzia³ cicho Vandonne. - Popatrz na Saint-Germaina. Nie zwraca wcale uwagi. Dwieœcie ludwików, ¿e d'Isleuroge wygra tê partiê i robra.

- Stoi - powiedzia³ szybko de Valloncache, który przerwa³ w³asn¹ grê. Kolejnych trzech mêtczyzn podesz³o do sto³u, wyczuwaj¹c w tej partii pikiety rzadko spotykane emocje.

- Ja stawiam na Saint-Germaina - powiedzia³ nagle jakieœ g³os zza pleców zebranych.

Hrabia nie odwróci³ siê.

- IdŹ do domu, Gervaise. Kontessa ucieszy siê z twojego powrotu - rzuci³, nie odrywaj¹c wzroku od talii.

Oszo³omiony winem Gervaise, obla³ siê purpur¹.

- Chcê tylko udzieliæ ci wsparcia - powiedzia³ nad¹sanym g³osem.

- Naprawdê? - Saint-Germain wykona³ kolejn¹ zrzutkê i opar³ siê wygodnie. D'Isleuroge w skupieniu analizowa³ przebieg gry.

- Proszê, nie bêdziesz mia³ asa, jeœli wyrzuciœœe króla! - powiedzia³, z triumfem rzucaj¹c karty.

- Jest mi niezmiernie przykro, ale muszê pana rozczarowaæ - rzek³ Saint-Germain, ujawniaj¹c asa. Spojrza³ na mêtczyzn woko³o: wiedzia³, ¿e przyci¹gn¹ ich uwagê. - Mam nadzieję, ¿e ktoœ z

panów bédzie liczy³?

Emiech, który wywo³a³o to pytanie, nie by³ mi³y dla d'Isleuroge. Wierci³ siê niecierpliwie, podczas gdy Saint-Germain tasowa³ karty.

Tym razem gra potoczy³a siê wolniej, chocia¿ Saint-Germain by³ tak samo bezceremonialny. D'Islerouge wiedzia³ ju¿, ¿e nie wygra ³atwo, jak sugerowa³ mu Vandonne. Ów starszy mêtczyzna w czerni nie wydawa³ siê byæ zainteresowany gr¹, lecz d'Isleuroge wiedzia³, ¿e to tylko maska.

- Stawiam tysi¹c ludwików, ¿e Saint-Germain odniesie zwyciêstwo wiêcej, ni¿ stoma punktami - wykrzykn¹³ Gervaise d'Argenlac. Brwi Saint-Germaina spotka³y siê nad nosem w wyrazie irytacji.

- Przebijam to, lecz jestem odmiennego zdania - powiedzia³ od niechcenia siedz¹cy przy d'Isleuroge Chenu-Tourelle. - I stawiam podwójnie, ¿e mój faworyt odniesie zwyciêstwo setk¹ punktów.

Angielski earl u³o¿y³ tymczasem na stole stos gwinei.

- S¹dzê, ¿e d'Islerouge przegra - powiedzia³ strasz¹ francuszczyzn¹.

- I stawiam to, na dowód.

- Moje trzy, hrabio - rzuci³ d'Islerouge przez zaciœniête zêby.

- Lecz moja pikietta, baronie.

Wiêszoœæ œwiec zdo³a³a siê stopiaæ, nim skoñczy³ siê trzeci rober. Saint-

Germain odsun¹³ krzes³o, ogarniaj¹c spojrzeniem pieni¹dze i œwistki papieru piêtrz¹ce siê na stole.

- Ju¿ prawie œwit, d'Isleuroge.

Blask znikn¹³ ju¿ dawno z twarzy barona. By³ teraz wymizerowany, swoim zachowaniem siê stara³ siê ukryæ k³opoty, w jakich siê znalaz³.

- Nie zdawa³em sobie sprawy... Ile jestem panu winien, hrabio? - wyj¹ka³.

Saint-Germain uniós³ brwi i spojrze³ sardonicznie na Gervaise'a.

- Jaka jest stawka? Wiesz na pewno. Powiedz, proszê, baronowi. Gervaise zwil¿y³ wargi, a potem rozœemia³ siê.

- Jest pan winien Saint-Germainowi dziewiêtnoœcie tysiêcy, dwieœcie czterdzieœci osiem ludwików.

D'Isleuroge zblad³, s³ysz¹c tê liczbê.

- Ja... potrzebujê czasu, hrabio. Nie wiedzia³em... Saint-Germain zby³ to gestem.

- Rozumiem, baronie. Ma pan tyle czasu, ile bédzie trzeba. Poczeka³ - wsta³, nie zdradzaj¹c oznak zmêczenia. - ChodŸ, de Valloncache, zechciej towarzyszyæ mi do twego powozu.

- Oczywiście - Vandonne odezwa³ siê doœæ g³oœno, by przebiaæ siê przez gwar g³osów. - Rozumiemy, dlaczego Saint-Germain tak bardzo pragnie nas opuœciæ.

Rozleg³y siê szmery. Wielu przegra³o spore sumy w ci¹gu minionych trzech godzin gry. De Valloncache, który liczy³ swe wygrane z zak³adów, spojrze³ przez stó³.

- Naucz się przegrywać, Vandonne. Zaraz będę do twojej dyspozycji, hrabio - zwróci się do Saint-Germaina. Pomnożył moje wygrane tej nocy. Chciałbym teraz uregulować rachunki z Chenu-Tournelle i Broadwaterem.

Angielski earl wręcza już de Valloncache dwa ruloniki gwiney.

- Cóż, moim było szczęście tej nocy, lecz byłem zbyt ostrożny. Miał pan rację, diuku, ryzykuję wszystko. To lekcja dla mnie.

- Dla mnie również - wymamrota ponuro D'Isleuroge i odwrócił się, by usłyszeć co Vandonne szepcze mu do ucha.

- Czterdzieści dwa tysiące ludwików! - krzyknął Gervaise, oszołomiony sukcesem, gdy tylko przecisnął się do Saint-Germaina. - Czterdzieści dwa tysiące ludwików! Teraz Claudia przekona się, że nie zawsze przegrywam!

Saint-Germain był niewzruszony.

- Nie, nie zawsze przegrywałeś - powiedziała cicho. - Ale nie postępuj grupio z wygraną, Gervaise.

Hrabia d'Argenlac zbył to ostrzeżenie machnięciem ręki.

- Wiem, że szczęście jest przy mnie, hrabio. Jeżeli idzie mi dobrze, to pomyśl o przyjęciu na Wszystkich Świętych w Maison Libellule. Co będzie wówczas? Gdy szczęście mnie nie opuści, będę milionerem - uśmiechnął się z rozmarzeniem.

Zaniepokojony Saint-Germain położył drobną dłoń na ramieniu Gervaise'a i popatrzył przenikliwie prosto w jego oczy.

- D'Argenlac - powiedziała głosem niskim i melodyjnym. - Nie graj. Nie sładź, że wygrasz w Maison Libellule. Nie poświęcaj tego, co zdobyłeś.

Gervaise rozcemniał się lekko.

- Och, wiem, że nie będzie cię na tym przyjęciu. Claudia powiedziała mi, że będziesz u nas na próbie opery. Lecz są jeszcze inne gry, hrabio. Nie musisz się mną martwić - odszedł powoli, bardziej pijany sukcesem niż winem.

Saint-Germain wciąż jeszcze spoglądał za nim, gdy usłyszał kolejną kwestię Vandonne.

- Widziałem, jak grał. Prawie nie patrzył w karty. A jednak wygrał.

- W jego głosie pojawiła się uszczypliwość.

- Przestań, Vandonne! D'Isleuroge przegrał w uczciwej grze. Koniec już.

- Uczciwej grze? - powtórzył D'Isleuroge, a na jego zapadnięte policzki wstąpił rumieniec.

Nagle w pokoju zapadła cisza. Oczy wszystkich zwróciły się na Saint-

-Germaina.

Przez kilka chwil hrabia stał niewzruszony. Potem powoli podszedł do D'Isleuroge.

- Proszę powiedzieć mi to wprost, baronie. Uważa pan, że pana oszukałem? - spytał

spokojnie. D'Isleuroge cięko prze³kn¹³ œlinê.

- Tak.

- Rozumiem - Saint-Germain przymru³y³ oczy.

- Nie b¹d'Y g³upszy, ni³ ciê Bóg stworzy³, Baltasard - rzuci³ oschle de Valloncache.

Baron Beauvrai zaniós³ siê szyderczym œmiechem.

- A to oszust i tchórz! Nie chcia³ spotka^æ siê ze mn¹, gdy zarz¹da³em satysfakcji - strzepn¹³ koronkow¹ chusteczk¹ po brokacie surduta. - Prostack!

W umyœle d'Isleuroge zako³ata³a myœl, œe by^æ mo³œe ten elegancki cudzoziemiec jest nie tylko œwietnym graczem, lecz i szermierzem.

- Cóż, hrabio - nadrabia³ teraz zuchowatoœci¹. - Czy przyjmuje pan moje wyzwanie?

Ciemne oczy nie ujawnia³y myœli ich w³œeciela. Saint-Germain lustrowa³ uwa³nie barona.

- Nie jest moim zwyczajem przyjmowa^æ wyzwanie od ludzi na tyle m³odych, by mogli by^æ moimi synami - powiedzia³ powoli.

- Podlec, tchórz! - wyœmiewa³ siê Vandonne.

- To nie z panem mam siê bia^æ - uci¹³ Saint-Germain. - Baron d'Isleuroge naby³ prawo, by mówia^æ o mnie takie rzeczy, lecz nie pan, mon du^æ. - Znów zwróci³ siê do D'Isleuroge: - Dobrze, przyjmuj^æ pañskie wyzwanie, baronie.

Baron sk³oni³ siê sztywno. Ch³ód ogarnia³ go coraz szerzej.

- Prosz^æ umówia^æ sekundantów, by mogli spotka^æ siê z moimi. Saint-Germain podniós³ rêkê.

- Nie, nie, d'Isleuroge. To ja mam prawo wyboru czasu i miejsca. Wybieram ten pokój i t^æ chwilê.

Cisza, jaka niedawno zawis³a w powietrzu, zg^æstnia³a, a Vandonne spojrz³a zdziwiony.

- Z pewnoœci¹, ma pan tutaj przyjació³, którzy wyst¹pi¹ jako sekundanci.

Ja za^æ ufam, œe mog^æ liczy^æ na de Valloncache - us³yszawszy swe imiê diuk przytakn¹³ - a jeceli nalegasz pan na zachowanie formy, to wierz^æ, œe jeden z pozosta³ych d³entelmenów zechce towarzyszy^æ baronowi.

- Jeden tak - powiedzia³ drêtwo D'Isleuroge. Rozejrza³ siê woko³o i omijaj¹c spojrzeniem Vandonne, spyta³: - De la Sept-Nuit, czy bêdziesz moim sekundantem?

- Dobrze, Baltasardzie, przyjmuj^æ ten zaszczyt - de la Sept-Nuit podniós³ siê powoli, nie kryj¹c swej pogardy dla barona.

D'Isleuroge, który ju³ œa³owa³ decyzji, cierpia³ widz¹c t^æ pogardê, to potêpienie przebijaj¹ce w ka³dym ruchu i ka³dym s³owie de la Sept-Nuit.

- Broń? - spyta³ g³osem, którego sam nie poznawa³.

- Szpady - Saint-Germain œci¹ga³ ju³ swój czarny surdut i podwija³ koronki koszuli. - Jeceli panowie poprosz¹ majordomusa, to pewien jestem, œe zaraz wyposa³y was we floretty odpowiednie do

pojedyneków. - Odpi¹³ paradn¹ szpadê. - Jest bezużyteczna - od³o¹y³ j¹ na bok.

De la Sept-Nuit wyszed³ szybko z pokoju, a w celad za nim ruszy³ diuk de Valloncache.

D'Isleuroge dopiero teraz zdj¹³ surdut i cęci¹gn¹³ piękny koronkowy ęabot, ciskaj¹c go na bok. Jego oczy, ilekroæ spogl¹da³ na Vandonne, wype³nia³y siê mieszanin¹ gniewu i przerażenia.

- Panowie - powiedzia³ z opanowaniem Saint-Germain. - Czy paru z was nie zechcia³oby odsun¹æ na bok sto³ów. Potrzeba będzie trochê przestrzeni...

Nawet Beauvrai przy³czy³ siê do tej pracy, popychaj¹c pokryty materia³em stolik, przy którym siedzia³, aę pod sam¹ cęcianê. Szczęeliwy przeniós³ równię krzes³o, siad³ na nim i filisterska sytasfakcja zagoęci³a ³akomie na jego twarzy.

Saint-Germain mia³ juę zdj¹æ buty, gdy zerkn¹³ na æmi¹cy na niebie za oknem srebrny poblask cewitu. Wstrzyma³ siê, ponownie pochyli³ i rozpi¹³ obuwie. D'Isleuroge zdoby³ siê na kpinê:

- Wypatruje cewitu - rzuci³ do Vandonne. - Ciekawe czy wie, ęe nie zadowolę mnie nic poza jego cęmierci¹.

- Za³atwisz go, Baltasard, a my cię nagrodzimy - skrzywi³ siê Vandonne. Uęęcisn¹³ d³oñ barona, trzymaj¹c j¹ nieco d³uęej, nię by³o to w zwyczaj.

- Jesteęcie gotowi? - spyta³ de la Sept-Nuit wchodz¹c do pokoju wraz z de Valloncache:

Saint-Germain wyprostowa³ siê.

- Czy mogę zaproponowaæ, by drzwi zosta³y zamknięte na klucz? Lepiej, ęeby nikt nam nie przeszkadza³ - spojrze³ raz jeszcze po sali, a potem zwróci³ siê do swego sekundanta. - De Valloncache, mycëlê, ęe dobrze będzie, jeęeli te cęwiece zostan¹ zgaszone. I tak prawie siê juę wypali³y. I gdyby ktoe z was móg³ jeszcze wznieciæ na nowo ogieñ w kominku...

Nie wydawa³o siê w³æciwym, by francuski szlachcic zajmowa³ siê czymoe takim, lecz Chenu-Tourelle szybko skierowa³ siê do paleniska, na którym tli³y siê trzy szczapy. Z leę¹cego obok stosu wybra³ nowe i wsun¹³ ostroęnie w przygasaj¹cy ogieñ. Kora zaję³a siê z trzaskiem.

- Jakie s¹ pañskie warunki, d'Isleuroge? - rzuci³ nagle de Valloncache.

- Do cęmierci!

De Valloncache sk³oni³ siê i przeszed³ przez pokój do Saint-Germaina.

- Warunki...

- S³ysza³em - Saint-Germain sprawdza³ u³oęenie szpady w d³oni. - Pod jednym dodatkowym.

- Jakim? - spyta³ zaczępie d'Ilrouge.

- Takim, ęe jeęeli ja wygram i oszczędzê pana, wówczas ujawni pan przede mn¹, kto wpakowa³ cię w to wszystko, baronie - napotka³ wstrz¹ęnięte spojrzenie d'Islerouge. - Czy mam na to pañskie s³owo?

D'Islerouge rozejrza³ siê wko³o, tym razem rozbieganymi oczami.

- Tak, tak, dobrze. Ma pan moje s³owo - odwróci³ siê plecami do Saint-Germaina.

- Czy masz dla mnie jakieś instrukcje? - spyta³ de Valloncache, przygotowuj¹c się do spotkania z de la Sept-Nuit na środku pokoju.

- Mój człowiek, Roger, wie co robić. W razie czego, porozmawiaj z nim - ukl¹k³ i uczyni³ znak krzyż¹a. - Ze wszelkich grzechów w moim życiu niech bédê uwolniony.

Na drugim końcu pokoju d'Islerouge wybuchn¹³ szyderczym cieniem. De Valloncache i de la Sept-Nuit zamienili kilka s³ów.

- Panowie, na pozycje. Saint-Germain, jeżeli się pan zgodzi na wschodzie, d'Islerouge, od zachodu - paradn¹ szpad¹ wskazywa³ pozycje. - Dobrze, panowie. Nie wycofujecie się?

- Nie - rzuci³ ostro d'Islerouge.

- Saint-Germain?

- Nie.

- Eh bien - de Valloncache skrzyż¹owa³ sw¹ paradn¹ szpadê ze szpad¹ de la Sept-Nuit, podczas gdy przeciwnicy oddali sobie honory. Potem, wznoszą ostrza, odskoczyli. Sekundanci ledwie zd¹żyli unikn¹æ dzikiego ataku d'Islerouge.

Gdy baron skoczy³ naprzód, Saint-Germain przerzuci³ szpadê z prawej do lewej ręki, odwróci³ się i zmusi³ d'Islerouge, by ods³oni³ swój prawy bok. Widzą niebezpieczeństwo, baron opuści³ niechętnie ostrze, mierz¹c w udo Saint-Germaina.

W tym momencie nadgarstek Saint-Germaina wykona³ mały ruch i ostrze d'Islerouge zeceln³o się, nie czyni¹c szkody. Hrabia ponownie odwróci³ się z tym samym wyreż¹yserowanym wdziękem, jaki można spotkać u torreadorów. D³onie mia³ pewne, by³ skupiony, na jego ustach b³dzi³ lekki ucemiach.

D'Islerouge natar³ znowu, czyni¹c to już rozważniej. Ostrożnie manewrowa³ szpad¹, nieprzywyk³y do walki z leworęcznym przeciwnikiem. Zrobi³ fintê w tercji i zosta³ odparowany. Niewiele brakowa³o, by zosta³ skarcony szyb¹ odpowiedzi¹ Saint-Germaina. Odst¹pi³, oddychaj¹c trochê szybciej i przygotowuj¹c się w myślach do d³ugiej walki.

Saint-Germain zdawa³ się wcale nie naciskać na przeciwnika, który w widoczny sposób traci³ teren. Nie mia³ ani wprawy starszego m¹czyzny, ani też si³y jego nadgarstka. Hrabia szermowa³ na w³oski sposób, z lekkości¹ i wdziękem, które w innych okolicznościach mog³yby zniechęcać d'Islerouge do walki. Próbow³ jak móg³, lecz nie by³ w stanie przebić się przez obronę Saint-Germaina. To, kiedy hrabia z³amie jego opór, wym¹czywszy uprzednio, by³o tylko kwesti¹ czasu.

Z rozpacz¹ wypatrywa³ szansy i znalaz³ ją. Wykona³ niezgrabn¹ fintê, udaj¹c potknięcie. Saint-Germain cofn¹³ się energicznie, spada wypad³a mu z r¹k, podczas gdy d'Islerouge wróci³ do poprzedniej pozycji. W tej samej chwili si¹³gn¹³ po krzes³o i rzuci³ je przez pokój.

Trafi³ Saint-Germaina w golenie, co wyrwa³o okrzyk protestu u widzów.

- Nie! - nakaza³ Saint-Germain, a jego g³os mia³ absolutne pierwszeństwo. Podniós³ ostrze i zbliż³ się do d'Islerouge. Jego bia³a kamizelka majaczy³a w bladym cewietle.

D'Islerouge pozbiera³ siê, przygotowany na odparcie ataku. Zazgrzyta³y klingi i baron znów zosta³ odrzucony. Poci³ siê teraz obficie: wiedzia³, że oemierdzi strachem. Saint-Germain by³ wci¹ pewny w ruchach i nie by³o widaæ na jego twarzy zmêczenia, jakby wszystko to nie by³o dla³ni³ adnym wysi³kiem.

Zbli¹yli siê ponownie. Tym razem Saint-Germain rozpocz¹³ atak wykazuj^{1c} niesamowite opanowanie sztuki szermierczej. Przypar³ barona do kominka, zanim umyœlnie nie odst¹pi³, pozwalaj^{1c} d'Islerouge zaczerpn^{1æ} oddechu.

Gdy m³ody cz³owiek przyszed³ nieco do siebie, Saint-Germain zagadn¹³:

- Sk³onny jestem rozwa^{1yæ} sprawê, która nas poró¹ⁿⁱa.

- Nie... nie... do oemierci - baron uniós³ broń i ujrza³ jak szpic chwieje siê niczym trawa na wietrze. Saint-Germain westchn¹³.

- Jak pan sobie ^{1y}czy. Engarde.

Najwidoczniej zabawa przesta^{3a} go cieszyæ, gdy¹ przypuœci³ teraz bezlitosny atak na gardê d'Islerouge. Zdecydowany by³ koñczyæ.

Rozwi¹zanie przyszo³ nagle. Ostrze Saint-Germaina przeœliznê³o siê znów przez obronê barona, lecz zamiast przebiæ mu ramiê lub skierowaæ siê w samo serce, Saint-Germain przesun¹³ je pod ramieniem d'Islerouge.

Przestraszony i wyczerpany baron spróbow³ jeszcze pod^{1y}æ za tym ruchem, lecz zdo^{3a}3 przeci^{1æ} jedynie materia³ bia^{3ej} kamizelki Saint-Germaina, po czym potkn¹³ siê i upad³ na pod³ogê.

Gdy spojrze³ w górê, Saint-Germain sta³ tu¹ nad nim, trzymaj^{1c} ostrze szpady o kilka cali od jego gard^{3a}.

- Czujê siê usatysfakcjonowany, d'Islerouge. A pan? Gniew odebra³ mu zdolnoœæ mowy. Patrzy³ tylko lêkliwe na swego zwyciêzcê.

- Nie chcê pana zabiaæ - powiedzia³ spokojnym tonem Saint-Germain. D'Islerouge splun¹³.

- Dobrze - s³owo wypowiedziane by³o tak cicho, że Saint-Germain nie by³ pewny, czy to w³acenie us³ysza³. D'Islerouge wywin¹³ siê spod czubka szpady. - Jestem usatysfakcjonowany - zadeklarowa³ z twarz¹ zeszecon¹ piêtmem pora^{1ki}.

- Jakie s¹ pañskie warunki, d'Isleuroge? - rzuci³ nagle de Valloncache.

- Do oemierci!

De Valloncache sk³oni³ siê i przeszed³ przez pokój do Saint-Germaina.

- Warunki...

- S³ysza³em - Saint-Germain sprawdza³ u³o¹enie szpady w d³oni. - Pod jednym dodatkowym.

- Jakim? - spyta³ zaczepnie D'Isleuroge.

- Takim, że jeżeli ja wygram i oszczêdzê pana, wówczas ujawni pan przede mn¹, kto wpakowa³ ciê w to wszystko, baronie - napotka³ wstrz¹oeniête spojrzenie d'Isleuroge. - Czy mam na to pañskie

s³owo?

D'Isleuroge rozejrza³ siê wko³o, tym razem rozbieganymi oczami.

- Tak, tak, dobrze. Ma pan moje s³owo - odwróci³ siê plecami do Saint-Germaina.

- Czy masz dla mnie jakieś instrukcje? - spyta³ de Valloncache, przygotowuj¹c siê do spotkania z de la Sept-Nuit na œrodku pokoju.

- Mój cz³owiek, Roger, wie co robiæ. W razie czego, porozmawiaj z nim - ukl¹k³ i uczyni³ znak krzyż¹a. - Ze wszelkich grzechów w moim Źyciu niech bêdê uwolniony.

Na drugim koñcu pokoju D'Isleuroge wybuchn¹³ szyderczym œmiechem. De Valloncache i de la Sept-Nuit zamienili kilka s³ów.

- Panowie, na pozycje. Saint-Germain, jeżeli siê pan zgodzi na wschodzie, D'Isleuroge, od zachodu - paradn¹ szpad¹ wskazywa³ pozycje. - Dobrze, panowie. Nie wycofujecie siê?

- Nie - rzuci³ ostro D'Isleuroge.

- Saint-Germain?

- Nie.

- Eh bien - de Valloncache skrzyż¹owa³ sw¹ paradn¹ szpadê ze szpad¹ de la Sept-Nuit, podczas gdy przeciwnicy oddali sobie honory. Potem, wznosz¹c ostrza, odskoczyli. Sekundanci ledwie zd¹Źyli uniki¹æ dzikiego ataku D'Isleuroge.

Gdy baron skoczy³ naprzód, Saint-Germain przerzuci³ szpadê z prawej do lewej rêki, odwróci³ siê i zmusi³ D'Isleuroge, by ods³oni³ swój prawy bok. Widz¹c niebezpieczeństwo, baron opuści³ niezrêcznie ostrze, mierz¹c w udo Saint-Germaina.

W tym momencie nadgarstek Saint-Germaina wykona³ ma³y ruch i ostrze D'Isleuroge zeceliznê³o siê, nie czyni¹c szkody. Hrabia ponownie odwróci³ siê z tym samym wyreŹyserowanym wdziêkiem, jaki moŹna spotkaæ u torreadorów. D³onie mia³ pewne, by³ skupiony, na jego ustach b³dzi³ lekki uœmiech.

D'Isleuroge natar³ znowu, czyni¹c to juŹ rozwaŹniej. OstroŹnie manewrowa³ szpad¹, nieprzywyk³y do walki z leworêcznym przeciwnikiem. Zrobi³ fintê w tercji i zosta³ odparowany. Niewiele brakowa³o, by zosta³ skarcony szyb¹ odpowiedzi¹ Saint-Germaina. Odst¹pi³, oddychaj¹c trochê szybciej i przygotowuj¹c siê w myœlach do d³ugiej walki.

Saint-Germain zdawa³ siê wcale nie naciskaæ na przeciwnika, który w widoczny sposób traci³ teren. Nie mia³ ani wprawy starszego mêŹczyzny, ani teŹ si³y jego nadgarstka. Hrabia szermowa³ na w³oski sposób, z lekkoœci¹ i wdziêkiem, które w innych okolicznoœciach mog³yby zniechêciaæ D'Isleuroge do walki. Próbowa³ jak móg³, lecz nie by³ w stanie przebiaæ siê przez obronê Saint-Germaina. To, kiedy hrabia z³amie jego opór, wymêczywszy uprzednio, by³o tylko kwesti¹ czasu.

Z rozpacz¹ wypatrywa³ szansy i znalaz³ j¹. Wykona³ niezgrabn¹ fintê, udaj¹c potkniêcie. Saint-Germain cofn¹³ siê energicznie, szpada wypad³a mu z r¹k, podczas gdy D'Isleuroge wróci³ do poprzedniej pozycji. W tej samej chwili siêgn¹³ po krzes³o i rzuci³ je przez pokój.

Trafił Saint-Germaina w golenie, co wyrwało okrzyk protestu u widzów.

- Nie! - nakazał Saint-Germain, a jego głos miał absolutne pierwszeństwo. Podniósł ostrze i zbliżył się do D'Isleuroge. Jego biała kamizelka majaczyła w bladym świetle.

D'Isleuroge pozbierał się, przygotowany na odparcie ataku. Zazgrzytały klingi i baron znów został odrzucony. Pocił się teraz obficie: wiedział, że ośmierdzi strachem. Saint-Germain był pewny w ruchach i nie było widać na jego twarzy zmęczenia, jakby wszystko to nie było dlań żadnym wysiłkiem.

Zbliżyli się ponownie. Tym razem Saint-Germain rozpoczął atak wykazując niesamowite opanowanie sztuki szermierczej. Przyparł barona do kominka, zanim umyślnie nie odstąpił, pozwalając D'Isleuroge zacerpnąć oddechu.

Gdy młody człowiek przyszedł nieco do siebie, Saint-Germain zagadnął:

- Skłonny jestem rozważyć sprawę, która nas poróżniła.

- Nie... nie... do ośmierci - baron uniósł broń i ujrzał jak szpic chwieje się niczym trawa na wietrze. Saint-Germain westchnął.

- Jak pan sobie życzy. En garde.

Najwidoczniej zabawa przestała go cieszyć, gdyż przypuścił teraz bezlitosny atak na gardło D'Isleuroge. Zdecydowany był kończyć.

Rozwlanie przyszło nagle. Ostrze Saint-Germaina przeocliźnieło się znów przez obronę barona, lecz zamiast przebieć mu ramieniem lub skierować się w samo serce, Saint-Germain przesunął je pod ramieniem D'Isleuroge.

Przestraszony i wyczerpany baron spróbował jeszcze podłubić za tym ruchem, lecz zdołał przeciąć jedynie materiały białej kamizelki Saint-Germaina, po czym potknął się i upadł na podłogę.

Gdy spojrzął w górę, Saint-Germain stał tuż nad nim, trzymając ostrze szpady o kilka cali od jego gardła.

- Czuję się usatysfakcjonowany, D'Isleuroge. A pan? Gniew odebrał mu zdolność mowy. Patrzy tylko lekko na swego zwycięzcę.

- Nie chcę pana zabijać - powiedział spokojnym tonem Saint-Germain. D'Isleuroge splunął.

- Dobrze - słowo wypowiedziane było tak cicho, że Saint-Germain nie był pewny, czy to w słuchanie usłyszał. D'Isleuroge wywinął się spod czubka szpady. - Jestem usatysfakcjonowany - zadeklarował z twarzą zszpeconą piętnem porażki.

Saint-Germain odstąpił i zaoferował pokonanemu dłoń, lecz baron zignorował go. Hrabia odwrócił się do sekundantów.

- Zostawiani was, panowie, celem dopilnowania, by mój warunek został spełniony. Oczekuję na tę wiadomość przed zachodem słońca. Powstrzymywane napięcie uwolni się teraz w erupcji stów. Saint-Germain przeszedł powoli przez gwamy pokój. Czuł się naprawdę wyczerpany.

- Za stary już jestem na takie rzeczy - powiedzia³ cicho do de Valloncache.

- Akurat - ucemiechn¹³ siê diuk. - To by³a najpiêkniejsza walka, jak¹ kiedykolwiek widzia³em.

Powiedz mi, czy zawsze szermujesz leworêcznie?

- Nie zawsze - Saint-Germain opad³ ciêko na krzes³o i odruchowo zerkn¹³ w okno. Niebo by³o bladoliliowe, z d³ugimi, z³otymi przeb³yskami œwitu.

De Valloncache oddali³ siê na chwilê. Wróci³ trzymaj¹c surdut Saint-Germaina. Poda³ go, mamrocza¹c coœ do siebie.

- ¿e co? - Saint-Germain wyrwa³ siê z zamyœlenia.

- Twoja kamizelka jest zniszczona, hrabio. Ciêcie biegnie wzd³u¿ ¿eber... i siêga nawet koszuli.

Masz wielkie szczêœcie, móg³ ciê dostaæ. Dopiero teraz Saint-Germain przejecha³ palcami po rozdarciu.

- Wstrz¹saj¹ce - stwierdzi³ sucho.

- Co ciê opêta³o, by za³o¿yæ bia³¹ kamizelkê, Saint-Germain? Zawsze nosi³eœ siê na czarno...

Hrabia ucemiechn¹³ siê i narzuci³ surdut na ramiona.

- Chcia³em w ten sposób wyraziæ czystoœæ moich intencji, diuku - od³o¿y³ floret i ruszy³ ku drzwiom, gdzie kilku mê¿czyzn czeka³o na niego z gratulacjami.

Wyj¹tek z listu kontessy d'Argenlac do madame Lucienne Cressie; datowane 31 października 1743; zwrócony nie otwarty kontessie 11 stycznia 1744:

(...) Moja droga Lucienne, nie wiesz jak bardzo brakuje nam wszystkim ciebie i twojej wspania³ej muzyki. Ostatniego wieczoru Madelaine stwierdzi³a, iż stêskni³a siê i pragnie ciê us³yszeæ na naszym przyjêciu, które jest ju^z za cztery dni. St¹d bior¹ siê tak jej, jak i moje b³aganie (...)

(...) Nie wiemy, jak bardzo jesteæ chora. Przykro mi to mówić, ale Achille nic nam nie wspomina i chocia^z próbujê jak mogê, nie udaje mi siê wydobyæ zeñ nic, prócz potwierdzenia, że naprawdê nie czujesz siê dobrze. Jeæli pragniesz, no i pozwol¹ ci na to, to mog³abym wys³aa³ mojego lekarza, by czuwa³ nad tob¹. Zwyczaj nakazuje wprowadzić, by kontakty z lekarzem odbywa³y siê za przyzwoleniem mê^za, lecz s¹dzê, iż w twoim przypadku cała ta sprawa wykracza poza kompetencje Achille.

Jest szczer¹ prawd¹, że Baltasard Aubert, baron D'Isleuroge, jest zarêczony z Olympe de les Radeux. Jej brat jest wæciek³y, lecz Beauvrai, który nalega³ bardzo na ten zwi¹zek ju^z od pocz¹tku, wyra^za wszêdzie, rzecz jasna, swe zachwycenie. Pamiêtam, jak szeææ miesiêcy temu zapowiada³aa, że tak w³acenie bêdzie. Jesteæ bystrym obserwatorem... Zastanawiam siê, jak znosisz brak goæci w czasie rekonwalescencji. Obiecujê ci wszystkie plotki, które szybko przywróc¹ ciê ¿yciu i pomog¹ wrócić do zdrowia.

Saint-Germain powiedzia³ nam, że nie bêdzie komponowa³ niczego na wiolonczelê, dopóki nie bêdziesz znów mog³a graæ. Teraz to ty chyba musisz litowaæ siê nad nami. Byæ pozbawionym zarówno twojej obecnoæci, jak i muzyki Saint-Germaina, to gorsze od wszystkiego. Napisa³ za to krótk¹ operê, specjalnie na nasze przyjêcie, które, jestem pewna, musia³oby ciê zachwycić. Dzie wieczorem przyprowadza swoich muzyków na próbê i ju^z siê na to ciesze. Wydobrzej szybko, tak byæ mog³a wys³uchaæ jego dzie³a. Wiem, że ci siê spodoba.

(...) Gdy myælê o tobie zamkniêtej w domu, przyprawia mnie to niemal o ból g³owy. Ten straszny cz³owiek - wybaczysz, że okreælam tak twego mê^za, lecz obie wiemy, że potrzebuje ciê nie bardziej, ni^z mysz teriera - nie pozwala nam rozmawiaæ o tobie, a gdy pytamy go, nie mówi nic prócz zwyk³ych komuna³ów.

Musisz napisaa do wuja lub siostry. Nie mo^zesz zostaæ pod jednym dachem z kimæ takim. Serce mi siê æciska, gdy pomyælê o twojej opresji. Jeæli jest cokolwiek, co mogê dla ciebie zrobić, jakikolwiek twój przyjaciel, do którego mogê zwrócić siê w twoim imieniu, daj mi znaæ. Musi byæ ktoæ sk³onny pomóc ci w uwolnieniu siê od tego niegodziwca Achille.

Przyjed³ do mnie i zamieszka^z tu, moja kochana, jeæli tego pragniesz, a nigdy ju^z nie wrócisz do rezydencji Cressie. Proponujê ci moj¹ goæcinê na tak d³ugo, jak d³ugo bêdziesz jej potrzebowaæ. Jeæli nie zechcesz pozostaæ w Pary^zu, lub obawiasz siê represji, wówczas ub³agam

mojego brata. Nakazywa³ mi nie wtr¹caæ siê, lecz zmieni zdanie, gdy dowie siê o twojej sytuacji i paru towarzyszy¹cych jej okolicznoœciach. Musi zrozumieæ, ðe twoje ælubowanie nie ma nic wspólnego z ma³¿eñstwem. Przekonamy go razem, jeæli tego chcesz i dasz mi prawo po temu, bym siê do niego zwróci³a.

Wysy³am to przez pos³añca, który ma nakazane zobaczyæ, czy to pismo zostanie przyjête przez s³u¿bê. Bêdzie czeka³ przez godzinê na twoj¹ odpowiedŸ. Jeæli mo¿esz, znajdŸ jak¹æ sposób przekazania mu jakiegokolwiek wieœci, która bêdzie mi przyniesiona bez zw³oki. Zanim nie ujrzê ciê osobiæcie, moja kochana, pamiêtaj, i¿ jestem zawsze

Najbardziej oddan¹ ci i szczer¹ przyjació³k¹, Claudia de M on talia Kontessa d'Argenlac

**Czêœæ trzecia - Baron Clotaire Odon Jules Yalince Pieux de
Saint Sebastien**

Wyjtek z listu barona Clotaire de Saint Sebastiena do kawalera de la Sept-Nuit. Jeden z serii datowanej 1 listopada 1743:

(...) Czemu mia³a s³u³yc³ ta parodia, któr¹ Vandonne zainscenizowa³ wczorajszego ranka w Hotelu Transylwania? Powiniene³ mie³ do³æ³ rozumu by wiedzie³, że takie rzeczy nie s³u³l¹ naszej sprawie. A morderstwo d'Isleuroge'a by³o przeprowadzone niezdar³nie. Nikt nie uwierzy, by ten pozer Saint-Germain mó³g³ zabie³ d'Islerouge'a zaraz po pojedynku, którego by³ wy³l¹cznym triumfator³em, a którego œwiadkami by³o paru najznakomitszych z naszej szlachty. Pomy³l¹ raczej, że mord mia³ powstrzyma³ go przed przekazaniem informacji, do ujawnienia której zobowi¹zany by³ honorem. Tak wi³ęc w rzeczy samej nic nie umniejsza waszej winy i nie usprawiedliwia g³upoty, któr¹ okazali³ecie.

(...) Niestety, nadesz³a informacja, że Lucienne Cressie znikne³a! Achille nie umie przedstawi³ przekonywuj¹cego wyjaœnienia tego zdarzenia; nawet rozmowa, któr¹ wraz z Titem przeprowadzili³emy z nim na osobnoœci, niczego nie zmieni³a. Gdyby zdarzy³o si³e, że b³dziesz chcia³ go odwiedzi³, znajdziesz go w s³ó³ku, a si³nce, którymi jest pokryty mo³ze ostudz¹ wasze gor¹ce g³owy. Rozwa³cie to dog³ebnie, nim w³adujecie si³e w kolejn¹ kaba³e.

Ofiara uczyniona ze s³u³l¹cej la Cressie, na miejsce jej pani, by³a zaledwie namiastk¹. Nieustannie zawodzicie w wype³nianiu swych zobowi¹za³ñ wobec Kr³egu. Mój drogi Donatien, jeœli masz z nami zosta³, b³dziesz musia³ o wiele lepiej sprawi³ si³e w przyszoœci. To, co czyni ci³e m³czyn¹, jest prawie tak samo do przyj³cia w trakcie ofiary, jak krew i dziewictwo m³odej kobiety. Prosz³e ci³e, by³e o tym pami³ta³. Bowiem jeœli zawiedziesz i nie dostarczysz Madelaine de Montalia Kr³egowi na czas zimowego przesilenia, w³ówczas sam zajmiesz jej miejsce na o³tarzu. Obiecuj³e ci to - zostaniesz pozbawiony m³skoœci, de la Sept-Nuit, a twoje cia³o zostanie wykorzystane tak, jak Kr¹g uzna to za stosowne. Bez w¹tpienia pami³tasz, co spotka³o Lucienne Cressie? Wiele z tego, na inne sposoby, spotka ciebie. A gdy Kr¹g sko³czy ju³ z tob¹, sam obedr³e ci³e ze skóry. Pomy³l¹ o swojej skórze zwisaj¹cej w strz³epach z twoich r¹k i stóp, kawalerze, i nie pokpij znów sprawy.

My³el³e, że z³udn¹ jest nadzieja, by³emy mieli Gervaise'a d'Argenlac na nasze rozkazy. S³ysza³em, że wygra³ tej nocy wielk¹ sum³e, której nawet przy cechuj¹cej go sk³onnoœci do przegrywania, nie zdo³a przepuœci³æ w krótkim czasie. By³ nam przydatny, gdy ruina zagl¹da³a mu w oczy, lecz teraz mo³ze sta³ si³e niebezpieczny. Mo³ze mie³ si³e przed nami na bacznoœci, co oznacza, że b³dziemy musieli post³epowa³ ostro³nie. Jeœli Chenu-Tourelle ma przy³l¹czy³æ si³e do Kr³egu, musi uprzednio uregulowa³ spraw³e d'Argenlaca. Rzykujemy odkrycie, gdyby kto³ zbyt dok³adnie zacz¹³ przygl¹da³æ si³e sprawom d'Argenlaca. Musi ponownie zosta³æ wp³dzony w k³opoty, i to zanim jego ¿ona ca³kiem go sobie zjedna. Trzeba, by uwierzy³, i³ jego ¿ona dzia³a mu na szkod³e i chce doprowadzi³æ do kompletnego uzale³nienia i ujarz³mienia jego upodoba³ñ.

Tylko w ten sposób możemy liczyć na pomoc w zdobyciu Madelaine.

Lecz pamiętaj też, że to na tobie polegamy, i to ty masz dostarczyć mi Madelaine nie później, niż do dziesiątego dnia tego miesiąca. Ona jest moja, obiecana mi jeszcze przed narodzeniem. Nie ustąpi! Potrzebujemy bédê czterdziestu dni, by uczynić ją gotową do ofiary i poświęcić. Muszę mieć ten czas, inaczej jej śmierć będzie daremna. Nie bédê tolerować żadnych przeszkód. Ona musi znaleźć się na naszym ołtarzu, by oddać dziewictwo i życie naszej Potędze. Każdy z nas musi użyć jej na naszą modłę tak, by jej krew zdołała nas wyzwolić. Pomniejsze pohańbienia są dla mnie wstrętne. Musi zostać unicestwiona, zniszczona tak ciałem, jak i duszą, i to kompletnie.

Ty, Jueneport i Chateauroux jesteście zobowiązani do dostarczenia mi tej kobiety w ciągu dziesięciu dni. Nie przyjmę żadnych usprawiedliwień, jeżeli zawiedziecie. Żaden powód nie będzie wystarczającym. Nie będzie we Francji miejsca, które skryłoby was przede mną, ni konia dobiegającego szybkiego, by uniósł was poza zasięg mojej zemsty.

Jeszcze jedno. Król czeka w najbliższym czasie też inne, pomniejsze zadanie. Rozkazuję, by paru członków Królestwa wyśleli tajemniczego księcia Rakoczego, który, jak mówi Le Grace, wciąż jest w Paryżu. Może to być trudne do przeprowadzenia, gdyż jest to człowiek o wielkiej potędze i zapewne nie będzie chętny, by podzielić się z nami wiedzą i umiejętnościami. Gdybyśmy mieli go w swoich rękach do czasu zimowego rytuału, wówczas moglibyśmy urosnąć jeszcze bardziej w siłę. Będzie można zmusić go, by ujawnił nam sekret produkcji diamentów i wszelkie inne tajemnice, które może posiadać, a może nawet sekret Kamienia Filozoficznego, jeżeli go posiada. Jego śmierć, zadana mu umiejętnie, może przelać na nas jego potęgę, a zatem warta jest poświęcenia. Jednoczesna ofiara Rakoczego i la Montalia, pierwszego umysłem, drugiej ciałem, poświęci wielce każdemu z nas. Uwagaż zatem, Donatien. Masz w Królestwie wiele do zyskania: bogactwo, potęgę, łatwe zaspokajanie wszystkich pragnień. Lecz o wiele więcej możesz stracić, a twoje życie nie jest wcale najwyższą ze stawek. Proszę cię, bądź zawsze przy tym świadomy, tak by zainspirowało cię to do sumiennego wypełnienia wszystkich obowiązków. W tym i we wszystkim innym mam zaszczyt zawsze pozostawać na twoje usługi

Baron Clotaire de Saint Sebastien

Hrabia d'Argenlac i jego małżonka jechali obok siebie wijąc się wśród pagórków ościeżki, przewidzianych w miejsce do konnych spacerów. Gervaise perorowała zawiście, wyjaśniając po raz piąty, jak wygrał poprzedniego dnia aż tyle pieniędzy.

- A pojedynk... - dodał z nowym entuzjazmem. - Postawiłem dziesięć tysięcy ludwików na Saint-Germaina, w proporcji trzy do jednego. Rano wysłałem już Jueneportowi czek pokrywający moje najpilniejsze zobowiązania. A zostało mi jeszcze dwadzieścia tysięcy, co podwoję w przyszłym tygodniu.

Kontessa zdawała się nie słuchać. Wyglądała bardzo młodo i delikatnie w jasnobłękitnym kostiumie, z wojskową kokardą na modnym kapeluszu.

- Ciesz się tym wygranym, Gervaise - powiedziała bógalnie. - Możemy opuścić Paryż i zamieszkać w twoim majątku w Anyou. Zawsze mówię, że tam czujesz się najlepiej.

- Ale ja kocham Paryż, Claudio - zaprotestowała z nutką złości.

- Oczywiście. Lecz ja nie lubię niepokoju i ciągłego zwątpienia, domyślenia się i zastanawiania, czy nasza rezydencja nie zostanie nam zabrana, a moje dobra zajęte na poczet twoich hazardowych dżugów. Wolę już iść z dala od świata, ale bez niepokoju, który tutaj będzie musiał znieść jeszcze wiele lat.

- Mówię ci już - wyjaśnia cierpliwie Gervaise. - Moje szczęście się odmieniło. Teraz już wszystko będzie inaczej, zobaczysz.

- Och, Gervaise - westchnęła, czując się bezradną.

- Do tego dajesz - oskarżyła ją. - Włóż się we mnie, nie masz wiary. Nic dziwnego, że nie mogę wygrać. Potępiasz mnie i dajesz. W twoich oczach nie potrafię zrobić niczego wartościowego.

- To nie tak - powiedziała, wiedząc, że on i tak nie wysłucha. Spojrzała do tyłu na dwoje jeźdźców jadących za nimi. - Madelaine, jeżeli masz ochotę pogalopować, to ten prosty odcinek drogi przed nami do tego się nadaje. Dobra widoczność. Pojedziesz z nią, Saint-Germain?

- Pojedziesz, powiedz, że tak - Madelaine spojrzała na swego towarzysza i nie czekając odpowiedzi, zawołała: - Lepiej odsuńcie się na skraj drogi! - Rzuciła jeszcze jedno prowokujące spojrzenie hrabiemu i wypuściła swą andaluzyjską klacz do dżugiego galopu.

Saint-Germain dał jej mniej niż minutę forów, po czym pogonił swego okopconego ogiera. Przecignął kontessę pozdrawiając ją machnięciem dżoni.

Po jednej stronie ościeżki rosł zasadzony pod linią las. Prawie nagie drzewa rzucały niesamowite cienie. Po drugiej stronie, między starannie uregulowanymi brzegami, płynęła niegłęboka rzeczka, opieszła by pochłaniać swe zrzędzące fale z wodami Sekwany. Cały ten olbrzymi park był dobrze utrzymany i ciągle pielęgnowany dla uciechy szlachty. Surowa natura nie ingerowała prostacko w wymakowanie wrażliwość.

Dzień był chłodny, z rodzaju tych, które każdym cieniem zapowiadają zimę i jej martwość. Szeregi chmur wspinały się pod samo niebo, barwiąc się jasnoszare niczym niesamowicie odległe kamienne sklepienie. Kilka mil dalej unosiła się prosto cienka linia dymu, zawieszona w pustce między niebem a ziemią. Ostre powietrze pachniało zapachem ogniska i grzybów.

Łacieżka między wzgórzami była dobrze utrzymana i jeździec nie musiał obawiać się o wierzchowca czy wypatrywać zdradliwych nor suszów, ni korzeni podkopujących się pod drogę. Był to szlak idealny wprost na taki właśnie dzień i na ostatni szaloną gonitwę, zanim zima nie odbierze radości konnych przejażdżek.

Ze ociemieniem, z rozwianym piórowym kostiumem i twarzą okrytą rumieńcem, Madelaine gnała bez opamiętania. Nie dosiadała konia od tamtego strasznego wieczoru. Obawiała się już, że wspomnienie to może rzucić cień na przyjemność konnej jazdy. Lecz tak się nie stało. Czując, że mogłaby tak jechać wiecznie.

Berberys Saint-Germaina zbliżył się do niej, zmoczył gąsienicę kopytami. Nie obejrzała się, słysząc, jak ją nawołuje.

- Trzymaj się prawej strony!

Posłusznie skierowała klacz na prawo, robiąc mu miejsce obok siebie. Jechali tak przez parę minut, z pełną szybkością, rozkoszując się pędem i uderzeniami chłodnego powietrza.

Gdy pokonali już pewien dystans, ujrzeli przed sobą most zawieszony ponad rzeczką.

- Zatrzymaj się na moście! - zawołał Saint-Germain. - Poczekamy tu na nich!

Madelaine już miała zaprotestować, lecz czując, że jej wierzchowiec zaczyna sapać. Z całym powołaniem klacz, przechodząc z galopu do cwału, potem do kusa, w końcu do stępa, pozwalając koniom rozluźnić uchwyt na cuglach. Byli już bliżej mostu.

Saint-Germain zeskoczył z siodła i prowadził berberysa, by koń mógł trochę ochłonąć. Zdawali się być tu całkiem sami...

- Czy i ja mam zsiąść? - spytała Madelaine.

- Jeżeli chcesz.

- Chcę być z tobą.

W jego oczach pojawił się dziwny uśmiech.

- Jesteś ze mną, moja droga. I to bardziej, niż się zdajesz - otrząśnij się z zamyślenia. - Pomogę ci.

- Co chcesz przez to powiedzieć? - wyciągnęła się w siodle, by lepiej go słyszeć.

- Jesteś ze mną? Posmakowałem twojej krwi. Miałaś rację porównując to z komunią. To jest właśnie tak, gdy chodzi o miłość.

Na usta cisnęła się jej szereg pytań. Odruchowo rzuciła pierwsze, które przyszło jej do głowy.

- Saint-Germain, czy jesteś katolikiem?

- Od czasu do czasu.

Popatrzy³a na niego ze zdumieniem.

- Od czasu do czasu? - powtórzy³a nie rozumiej¹c. Poprawi³a siê w siodle.

- C³o¿, w og³ólnie przyjêtym rozumieniu nie zosta³em ochrzczony, chocia¿ w przesz³oœci wspiera³em Koœci³ó³ i czyni³em dlañ zapisy, gdy takie postêpowanie by³o m¹dre. Oczywiœcie nie przyj¹³em komunii - ci¹gn¹³ innym g³osem, z lekkim uœmieszkiem b³¹kaj¹cym siê w k¹cikach warg - a w ka¿dym razie nie w zwyk³y sposób.

Uderzy³a go lekko koñcami cugli.

- Nie o to mi chodzi³o. W koœciele, Saint-Germain... Hrabia wzruszy³ ramionami.

- To nie tak, jak myœlisz. Nie myl mnie z Krêgiem Saint Sebastiena - spojrz³ z tajemnicz¹ twarz¹ na leniwie p³yn¹c¹ rzekê. - To win¹ twoich pra³atów jest, ¿e pomieszczyli ci w g³owie, myl¹c heretyckie i bluŸniercze czczenie chrzeœcijañskiego diab³a z dzia³aniami tych spoœród nas, którzy przeszli przez próg œmierci. Wiêkszoœæ z tego, co siê mówi, to zwyk³e nonsensy. Nie zaprzeczam cudownej naturze ¿ycia Chrystusa. Z tego, co wiem, on te¿ zmartwychwsta³.

Madelaine stara³a siê wygl¹daæ na wstrz¹œniêt¹ i prawie odchodz¹c¹ od zmys³ów.

- Saint-Germain...

- Istnieje powszechne przekonanie, ¿e ktoœ, kto urodzi siê w zimowe przesilenie, zostanie wampirem - ujrza³, jak wzdrygnê³a siê przy tym s³owie, lecz kontynuowa³: - Jeœli tak jest, to z pewnoœci¹ rzuca to nowe œwiat³o na istotê zmartwychwstania. A przez wzgl¹d na pamiêæ o Nim pita jest krew, prawda? - s³owa by³y nonszalanckie, lecz ton wrêcz przeciwnie. - Och, wiem, ¿e mój rodzaj powinien baæ siê krzy¿a i kuliaæ siê ze strachu na wzmiankê o Bogu. Przynajmniej jeœli wierzyæ ludowym bajaniom. Lecz wielu z nas le¿y w poœwiêconej ziemi, pod krzy¿ami, w koœcio³ach i przed o³tarzami. Chodzimy po tej ziemi. To nie œwiête znaki nas powstrzymuj¹, Madelaine. Mogê trzymaæ w rêku krucyfiks i nie cierpieæ bólu. Inaczej jest z tymi, którzy czcz¹ szatana, potêgê d¹¿¹c¹ do z³a i niszczenia. To oni, a nie ja, s¹ bezbronni wobec krzy¿a. To oni, nie ja, nie s¹ w stanie dotkn¹æ symboli potêgi jako Boga.

Madelaine pozwoli³a swej klaczy wêdrowaæ z wolna w stronê mostu, a gdy andaluzyjka zastuka³a kopytami po kamiennej nawierzchni, zatrzyma³a j¹.

- Zapomnia³am o wodzie - odwróci³a siê do Saint-Germaina, który w³aczenie wszed³ na most.

- Nie musisz siê niepokoiæ. Jestem odporny - spojrz³ na ni¹. B³ade œwiat³o lœni³o na starannie u³o¿onych kasztanowatych w³osach. Kapeluszn³os³ z³o¿ony pod pach¹. - Tak, ta pog³oska jest szczer¹ prawd¹. Zazwyczaj nie mo¿emy przejœæ przez p³yn¹c¹ wodê ani ponad ni¹. Lecz widzisz - doda³, zatrzymuj¹c siê, by podnieœæ jedn¹ nogê i dotkn¹æ obcasa buta - dawno ju¿ temu nauczy³em siê wype³niaæ podeszwy i obcasy moich butów ziem¹ ojczyst¹. Jak d³ugo jestem dobrze obuty, tak d³ugo nie muszê obawiaæ siê ani œwiat³a s³oñca, ani p³yn¹cej wody.

- A ja myœla³am - rozcemia³a siê Madelaine - ¿e twoje buty maj¹ grub¹ podeszwê, bo jesteœ

próchny! Pewna byśam, że chcesz tym sposobem być wyższy!

Przestraszona jej ośmiechem klacz gwałtownie potrząsnęła głową. Madelaine opanowała ją, poklepując uspokajająco po karku.

- Madelaine, moja kochana, jesteś bezczelna - zaćemia się.

- To nie ma znaczenia, jeżeli naprawdę jestem twoim ukochanym. - Nagła zmiana tonu zmusiła go do podniesienia głowy i spojrzenia w jej oczy, w których rozpała się namiętność. - Kiedy znów do mnie przyjdiesz? Kiedy, Saint-Germain? - poczekała na odpowiedź, a gdy ta nie nadeszła, poprosiła cichym głosem: - Musisz być ze mną, Saint-Germain. Nie mogłabym znieść twojej nieobecności. Powiedz, że przyjdiesz. Powiedz to.

Saint-Germain przyglądał się cugłom, które ociskał w dłoni, jak gdyby widział je po raz pierwszy.

- Madelaine, ostrzegam cię, co może się stać. To nie tylko krew, chociaż ona jest tego częścią, lecz sama bliskość. Gdybym znów posmakował cię tak wczynie... - słowa zamarły.

- A zatem pozwól mi pić twoją. Proszę, Saint-Germain, jeżeli mnie kochasz.

Zrozpaczony zamknął oczy.

- Nie - powiedziała cicho.

- Czemu? - Niecierpliwie uwolniła nogi z siodeł i stanęła obok niego.

- To, co mi dajesz, to rozkosz. Nie zakazujesz przecież dzielić mi jej z tobą?

- Tak, tego ci wcale nie zakazuję.

- Dlaczego? - stanęła na szczyście mostu blokując mu drogę.

- Dobrze - skapitulowała. - Gdybyś miała kosztować moją krew, z całą pewnością stałabyś się wampirem. Byłabyś taka, jak ja - zwrócił spojrzenie na rzekę. Czuł lekki zawrót głowy, jak zawsze, gdy przekracza wodę.

- To aż takie straszne? - podeszła bliżej i spojrzała mu w oczy. - Czy to naprawdę aż takie straszne?

- To oznacza samotność. - Ciężko było mu odwzajemnić spojrzenie. Wiedziała, co znalazłaby w jej oczach. Gdyby nie wewnętrzna determinacja Madelaine, wykazałaby z pewnością więcej zdecydowania. Pragnął bowiem uniknąć zamieszania, jakie spowodowała w jego życiu ponad dwieście lat temu Demetrice. Dlatego do tej pory poprzestawał na pojawianiu się podczas snu, jak w przypadku Lucienne Cressie. Na więcej nie mógł sobie pozwolić. Madelaine jednak znała prawdę, wiedziała kim jest i nie wzdrygała się przed nim. Pragnęła jego objąć na jawie, chciała się z nim połączyć. On jednocześnie bał się jej utraty i pragnął ochronić ją przed konsekwencjami mrodej namiętności.

Woda pluskała pod mostem, rozpryskując się o stare kamienie. Odbicie nieba zniekształcały drobne fale rozbiegające się po powierzchni. Poruszały również odbiciem mostu, na którym widniały dwa konie i ciemnowłosa kobieta.

- Tyle tylko? Tylko samotność? - po³o³z³y³a d³oń na jego ramieniu. U^oemiechn³a si³e w duchu, gdy go nie cofn¹³. Przysuwa³a si³e coraz bli³ej.

- To bardzo niebezpieczne. Jesteśmy zniechęceni przez nasz¹ nie^omiertelność i za... sposób od³ywania.

- A czy to, jak ³yj³e teraz nie jest niebezpieczne? Czy nie by³o niebezpiecznie w Sans Desespoir? Dlaczego teraz, z tob¹, czuj³e si³e pewniej? Czy moja ^omiertelność chroni przed Saint Sebastienem? Saint-Germain! - Odwróci³ si³e do niej powoli. - Czy nie wierzysz w moj¹ mi³ość? Czy znaczy to dla ciebie a³ tak niewiele, ³e odtr¹casz mnie?

Zawaha³ si³e przez moment, potem obj¹³ Madelaine i przytuli³ do siebie. Pocz³, jak jego cia³o zdr³a³o z emocji. Da³ si³e ub³aga³.

- Nie, nie w tym rzecz. To, co czuj³e, jest tylko dla ciebie. Nie masz mojej mi³ości na wy³czność, lecz za to w sposób jedyny w swoim rodzaju. Opar³a czo³o o jego podbródek.

- Ciesz³e si³e - powiedzia³a, nie mog¹c opanowa³e zadowolenia.

- Twoja ciotka i jej m¹ ³ zaraz tu b³d¹ - zauwa³z³ z ³alem, zacieceni¹c u^ocisk.

- A więc to jeszcze nie czas?

- Nie - musn¹³ d³oni¹ jej twarz. - Przyjd³e do ciebie, Madelaine. Wkrótce b³dziesz mnie mia³a. Przyjd³e po uroczysto^oci, któr¹ przygotowujesz.

- Obiecuj! - Uj³a jego d³oń.

- Powiedzia³em to ju³, moja droga - unio³s³ brwi w ³agodnym zdziwieniu. - Moje s³owo wystarczy.

Mia³a wra³enie, ³e zaraz wyprze si³e obietnicy, lecz co³e w jego zachowaniu zaprzecza³o przypuszczeniu. Unio³s³a jego d³oń do swoich warg i uca³owa³a kolejno ka³dy z drobnych palców. Potem szybko odst¹pi³a i ustawi³a konia, by wsi¹o³.

- Pomog³e ci, daj stop³e - stan¹³ obok niej i poczeka³, a³ si³e przygotowuje. Potem wrzuci³ j¹ na siod³o.

- Dziękuj³e - rzek³a, wracaj¹c do bardziej oficjalnych stosunków.

- Spójrz - wskaza³ na dwoje je³d³ców, którzy wyjechali w³acenie zza zakr³etu. - Twoja ciotka i hrabia. Ani na chwil³e za wczecenie -wskoczy³ na siod³o bez uciekania si³e do pomocy strzemion.

- Ju³ nas dostrzegli - Madelaine wymachiwa³a d³oni¹. Pozwoli³a klaczy zej³o³e z mostu. - Ciesz³e si³e, ³e mieliemy ten czas dla siebie. To by³oby straszne pozosta³e w niepewności.

- Nie by³o³e pewna? - zapyta³. - Obawiam si³e, mademoiselle, ³e kpi pani ze mnie, skoro opowiada takie rzeczy.

- Nie by³o³am pewna siebie - powiedzia³a na granicy s³yszalności.

- Obawia³am si³e tylko, ³e mo³esz mnie nie chcie³e, zm³czy³e si³e mn¹ lub znudzi³e... Wiem, ³e jestem bardzo m³oda... szczególnie dla ciebie. Z³ama³o³by mi serce, gdyby³e szuka³ tylko przygody.

Lepiej już znios³abym odmowê.

- Nie musisz siê obawiaæ. Ostatni raz szuka³em takiej przygody, gdy Heliogabal by³ cezarem. Straci³em umi³owanie do tego sportu jakiego tysi¹c lat temu - zawróci³ konia ku nadci¹gaj¹cym jeŸdŸcom, zmieniaj¹c przy tym i temat, i ton g³osu. - Opera na twoje przyjêcie ma byæ niespodziank¹, moja droga, i nie powiem ci ani s³owa wiêcej.

- Madelaine? Saint-Germain! - kontessa d'Argenlac pomacha³a im szpicrut¹. Oddali jej pozdrowienie.

- Czekam na sposobnoœæ, by spotkaæ siê z twoim ojcem, Madelaine

- powiedzia³ Saint-Germain, gdy już siê zrównali. - Jak wiem, ma przybyæ dzie wczorem.

Madelaine odczu³a ulgê.

- Tak, oczekujemy go. Nie by³ w Paryżu od dnia moich urodzin. Bêdzie dla niego wielk¹ przyjemnoœci¹ odkryæ go na nowo. Mam nadziejê, i¿ uda mi siê nak³oniæ ciê, byœe oprowadzi³ go po tych miejscach, gdzie mi nie wypada siê pokazaæ.

- Ja mogê to zrobiæ - zaproponowa³ szybko Gervaise, rzucaj¹c wymowne spojrzenie ¿onie. - Przypuszczam, ¿e zezwolisz mi na to, Claudio.

- Ró³b, jak uwa¿asz, Gervaise. Jeœli chcesz byæ pomocny w zabawianiu mego brata, to mogê ci tylko podziêkowaæ. - Westchnê³a i odwróci³a siê do Saint-Germaina. - Muszê wyraziæ ci wdziêcznoœæ za dotrzymanie towarzystwa Madelaine, hrabio. Pewna jestem, ¿e nasza rozmowa by ciê znudzi³a. Taka sprzeczka o b³ahostkê! Mo¿na by pomyœleæ, ¿e nie mamy nic lepszego do roboty, ni¿ obra¿anie siê nawzajem bez celu.

- Tak, b³aha sprawa - potwierdzi³ Gervaise z niejak¹ z³oœliwoœci¹.

- Lecz obecnie panuje już miêdzy nami idealna zgoda. Prawda, kochanie?

- Oczywiście - przytaknê³a kontessa. Obrzuci³a horyzont spojrzeniem.

- Ale spójrzcie - powiedzia³a jak najpogodniej - nie zdawa³am sobie sprawy, jak jest póŸno. Jeœli mamy znaleŸæ siê w domu przed przybyciem mego brata, to musimy już zawracaæ. Mam nadziejê, ¿e nie masz nic przeciwko temu, droga bratanico. Nie chcê pozbawiaæ ciê przyjemnoœci. Madelaine napotka³a jednoznaczne spojrzenie Saint-Germaina.

- Sk¹d¿e, ujrzenie mego ojca jest dla mnie najwiêkszą przyjemnoœci¹. Jeœli mo¿na, pozwól nam udaæ siê już do rezydencji, hrabio - powiedzia³a przez ramiê, lecz taktownie. - By³abym szczêliwa móc d³u¿ej cieszyæ siê twym towarzystwem, lecz nie powinnam ciê zatrzymywaæ. Znajdê ciê na przyjêciu. I obiecujê nie interesowaæ siê próbami opery.

- Dziêkujê, Madelaine - Saint-Germain sk³oni³ siê, z kapeluszem przy sercu. - To by³o czaruj¹ce popo³udnie. Hrabio, hrabino, proszê przyj¹æ wyrazy mego szacunku - zawróci³ ogiera i wjecha³ na most. - Do jutra zatem.

Na drugim brzegu rzeki odczeka³ chwilê, obserwuj¹c pilnie Madelaine, jej ciotkê i hrabiego

jadł¹cych żywym k³usem do rezydencji.

Dopiero, gdy ca³kowicie zniknêli mu z oczu, przejecha³ z powrotem przez most i pod¹ł³y³ za nimi.

Wyjłtek z listu l'Abbesse Dominiłue de la Tristesse de les Agnes do nieznanego dobroczyńcy jej siostry; datowane 2 listopada 1743:

(...) Lekarz, który by³ na tyle dobry, by towarzyszyæ mojej biednej Lucienne a¿ klasztoru, opowiedzia³ mi, ¿e z pomoc¹ bosk¹ i przy dobrej pielêgnacji mo¿e ona jeszcze zostaæ przywrócona zdrowym zmys³om, a po czêæci i do zdrowia.

Nie mogê znaleŸæ doææ s³ów, by podziêkowaæ panu w jej imieniu za dobroæ. To, ¿e kaza³ pan zabraæ równie¿ jej wiolonczelê, by mog³a znaleŸæ ukojenie w sztuce, ukazuje szlachetnoææ pañskiej duszy. Jeæli ma pan powody lêkaæ siê Boga i Dnia S¹du, to mo¿e byæ pan pewien, ¿e pañskie wysi³ki podjête dla dobra mojej siostry przemówi¹ na pana korzyææ. Nikt, dowiedziawszy siê o jej cierpieniach, nie móg³by zrobiæ dla niej wiêcej, ni z wiêksz¹ trosk¹ o ni¹ sam¹ i jej dobre imiê. To, ¿e ocali³ j¹ pan od skandalu dowodzi, jak wielk¹ jest pañska o ni¹ troska. Schoenbrun powiedzia³ mi, ¿e nie pragnie pan zostaæ rozpoznany, tak ze wzglêdu na dobro' Lucienne, jak i pañsk¹ skromnoææ. Bez w¹tpienia jest prawd¹, ¿e gdyby pañskie imiê by³o znane komukolwiek z otoczenia jej mê¿a, Lucienne zosta³aby wystawiona na wyrok prawa, który móg³by zmusiaæ j¹ do pos³uszeñstwa mê¿owi. Wiem, ¿e jest obowi¹zkiem ¿ony przyjmowaæ rozkazy mê¿a i ulegaæ im pokornie. Niemniej, z tego co s³ysza³am od Lucienne, jej m¹¿ to cudzo³o¿nik i to w sposób nienaturalny, gdy¿ powstrzymuje siê przed kontaktami z p³ci¹ niewiæci¹. Bez w¹tpienia w oczach Boga nie jest to ma³¿eñstwo i nawet Najæwiêtsza Dziewica nie ¿¹da, by te, które nie s¹ na s³u¿bie, umartwia³y cia³o, lecz pragnie, a nawet zachêca kobiety, by modli³y siê o b³ogos³awieñstwo dzieci i przekazywa³y owoce swych ma³¿eñstw Bogu w testamencie dla odp³acenia owego daru.

Niech pan bêdzie pewny, ¿e bêdziemy strzeg³y tutaj mej siostry i czuwa³y nad jej bezpieczeñstwem, a¿ bêdzie gotowa znów wyruszyæ w æwiat. Jeæli postanowi nie wracaæ do Pary¿a, do³o¿ymy wszelkich starañ, by mog³a ¿yæ w sposób godny jej pozycji i stanu. Napisa³am ju¿ do naszego kuzyna, którym jest kardyna³ Glaivefleur. Mieszka on w Rzymie i jest cz³owiekiem o najlepszej reputacji. Pewna jestem, ¿e zechce byæ opiekunem Lucienne i udzieli jej schronienia w swym domu, umo¿liwiaj¹c realizacjê jej talentów w jak najbardziej przychylnej atmosferze. Zapewne zgodzi siê pan, ¿e najlepiej bêdzie, jeæli nigdy ju¿ nie ujrzy ona Achille Cressie.

Cnotliwa Dziewica, która jest nam pomoc¹ i Ÿród³em orêdownictwa przed Majestatem Boga, bêdzie myæleæ o panu z mi³oæci¹. Obejmie na pewno pana mi³osierdziem za uratowanie mej siostry z paszczy piekie³. Zawsze bêdê o panu pamiêtaæ w mych modlitwach i chocia¿ ja nie znam pañskiego imienia, Bóg wszystkim czyta w sercach i widzi pana jako ukochanego miêdzy dzieæmi swemi.

Nie wolno mi przeci¹gaæ tego listu, gdy¿ pragnê wysiaæ go z lekarzem Schoenbrunem,

który wraca do Paryża za godzinę. Obieca³ mi ten dobry człowiek, że list trafi do pana. Pozwolę
sobie informować pana od czasu do czasu o postępach w kuracji Lucienne, aby mógł pan być
pewnym jej ocalenia.

Z dna mego serca, z b³ogos³awieństwem i wdzięczności¹ ca³ej duszy, na tym i na tamtym
świecie, w pobożnej wdzięczności,

Pozostaję panu najbardziej oddana duchem,

Dominique de la Tristesse de les Agnes

Deszcz pada³ już od ponad dwóch godzin, gdy karetą wtoczy³a się wreszcie przed boczne wejście rezydencji d'Argenlac. Konie parowa³y, a ozdobione herbem burty karety obryzgane by³y b³otem.

Krzyk stangreta wywo³a³ lokajów. W ci¹gu kilku chwil przyniesiono latarnie. Drzwi karety otwar³y się, opuszczono stopnie. Pierwszym, który wysiad³ by³ starszy s³u¹cy w zielonej liberii. W d³oni trzyma³ d³ug¹ laskę, gotów wręczy^æ j¹ mę¹czy³Ńnie, który w³acenie pojawi³ się w drzwiach.

- Dziękuj^ê, Eustach^ê - powiedzia³ przyby³y wysiadaj¹c z ci^êkiego pojazdu. W œwietle latar^ñ rozprasza¹cych mroki deszczowej nocy okaza³ się by^æ mę¹czyzn¹, który przekroczy³ już, wiek œredni, z nie upudrowanymi w³osami koloru stali, nosz¹cymi jeszcze gdziegdzie œlady dawnego, ciemnobr¹zowego koloru. Wzrostu by³ przeciętnego, mo¹że troch^ê ponad, i by³ przy tym zadziwiaj¹co szczup³y, z poznacon¹ strapieniami twarz¹ kogoœ, kto nieustannie u¹owa³ w pokorze za dawne grzechy. Ubrany by³ w dobrze skrojone, lecz wyp³owia³e i niemodne rzeczy. Prosty perkal s³u¹y³ mu za szalik, nie mia³ koronek przy mankietach, buty na niskich obcasach s³u¹y^æ mia³y wyra³Ńnie tylko chodzeniu w nich. Zerkn¹³ ku drzwiom rezydencji, ods³aniaj¹c bladoniebieskie oczy.

- B¹d³ tak dobry i powiedz kontessie, u¹e przyby³ jej brat - zwróci³ się do starszego lokaja, który sk³oni³ się i znikn¹³ we wnętrzu wydaj¹c polecenia, by baga¹e markiza de Montalia zosta³y zabrane do jego pokoju.

Najwidoczniej przybycie powozu zosta³o zauwa¹one przed zapowiedzi¹ lokaja, gdy¹ już po chwili w drzwiach pojawi³a się zdyszana Madelaine.

- Ojczy! Ojczy, witaj! - rzuci³a mu się w ramiona. - Och, jak bardzo mi ciebie brakowa³o!

œmiej¹cy się z radoœci markiz de Montalia odda³ córce uœcisk, po czym odsun¹³ j¹ na odleg³oœæ ramienia.

- I ja st^êskni³em się za tob¹, Madelaine. Lecz niech spojrz^ê na ciebie, moje dziecko. Jaki szyk. Jaki strój. Nie pozna³bym ci^ê chyba.

- Nie mów tak - Madelaine wsun^ê3a d³o^ñ pod jego rami^ê. - Ty zawsze mnie poznasz, prawda?

- Oczywiście, u¹e tak - ucemiechn¹³ się smutno. - Nie chcia³em ci^ê martwi^æ, moja kochana. Chcia³em tylko powiedzi^æ, u¹e ³adnie wygl¹dasz. Wys³a³em dziecko, a zasta¹ê kobiet^ê. Taki już los ka¹dego rodzica.

Przekroczy³ próg domu, a z nim wsparta na jego ramieniu Madelaine.

- Siedzieliœmy w³acenie przy kolacji i pewna jestem, u¹e zechcesz się do nas przy³czy^æ. Szef kuchni cioci to prawdziwy mistrz. Zna sposób przyrz¹dzania ciel^êciny, który wprawi ci^ê w zdumienie. Sos zaprawiony grzybami, zio³ami i winem, ciel^êcina nadziewana jest pasztetem z kurcz^êcych u¹o³dków i bekonu. B^êdzie ci smakowa^æ.

- Nie powinienem chyba teraz siada^æ do kolacji, moje dziecko - ucemiechn¹³ się markiz. -

Podróżowałam całe dni i obawiam się, że można to po mnie poznać.

- Nikomu nie będzie to przeszkadzać.

- Lecz mnie krępuje, dziecko. Musisz ustąpić przed moimi dziwactwami. Nie mogę usiąść do stołu w nieciekawym stroju. Popsuję wszystkim apetyt

- ucałowałam ją w oba policzki. - Dołącz do was za niecałą godzinę. Eustachy ma moje bagaż. Gdy tylko je wypakujemy, odwołuję się i przebiorę. Nie byłam w Paryżu od dwudziestu lat, ale wiem, co należy oddać gospodarzom. Madelaine uniosła twarz, na której malowała się desperacja.

- Wolałabym, żebyście dołączyli do nas teraz, ojcze. Szczęśliwie w tej chwili pojawił się lokaj.

- Pozwól mi sobie pokazać pańskiemu służącemu jego pokoje - skłonił się. - Jeżeli pan sobie życzy, chętnie pana tam zaprowadzę.

- Za chwilę. Dziękuję za troskę - powiedziała wręczając lokajowi ludwika.

- Ile ci to zajmie, ojcze? Nie zwlekaj, proszę.

- Ani chwili dłużej, niż będzie to konieczne. Powiedz mojej siostrze i jej szanownemu mężowi, że niedługo do was przyjdę. I proszę bardzo, nie czekajcie na mnie zjedzeniem, nie jestem zbyt głodny po tak długiej podróży. Wystarczy mi parę kawalców mięsa, trochę warzyw i omlet.

- Przypilnuję, by ciocia wydała polecenia samemu mistrzowi kuchni - ucałowała go impulsywnie.

- Nie przystoi to w pańskim towarzystwie - powiedziała tonem pogodnej wymówki. - Jako ojciec uradowany jestem, że wciąż okazujesz mi niezmiennie ten sam szacunek, ale musisz pamiętać, że takie gesty nie przysporzą ci tu szacunku i nie zostaną docenione. Zechciej być bardziej oficjalna wobec mnie, Madelaine - ujął jej dłoń i szarmancko ucałował.

- Będzie za niespełna godzinę. Lokaj, który przyglądał się niewzruszenie, oświadczył teraz.

- Proszę za mną, sir.

- Dziękuję - nie zwlekając, markiz poszedł za nim przez sieni, a potem schodami na piętro.

Madelaine patrzyła za nim, a w twórczości narastała w niej fala za falą. Była zachwycona widokiem ojca i jak zwykle czuła, że go kocha. Jednak dystans, który odnajdywała w nim od dawna, dystans sprzyjający izolacji był coraz większy i gdyby go nie znała, przysięgłaby, iż był niezadowolony z jej widoku. Nie zdradziła się ani słowem, lecz rezerwa dawała się odczuwać silniej, niż kiedykolwiek dotąd.

Przeszła z wolna przez sieni, z powrotem ku jadalni. Baranina w sosie nie przyciągała już tak bardzo. Na jej twarzy pojawił się cień zmarszczek zadumy. Przystanęła przy oknie, przesuwając palcami po szybie w celach zsuwających się srebrne krople deszczu. Bardzo pragnęła, by był z nią teraz Saint-Germain... Nie minęła jeszcze godzina, jak wyszedł ze swymi muzykami, obiecując jej przelotne spotkanie następnego dnia. Pragnęła go teraz

- nie mogła przed nikim innym rozładować swej tęsknoty. Pragnęła jego bezpiecznych objęć, spojrzenia jego oczu... Zorientowała się, że jej pobyt poza jadalnią trwa już trochę dłużej, porzuciła

zatem czuwanie przy oknie i zdecydowanym krokiem poszła dokończyć kolację.

Jadalnia była w północnym skrzydle rezydencji, a jej przeszklone drzwi wychodziły na mały taras. Nocami, takimi jak ta, było to przytulne miejsce z lichtarzami, wielkim kominkiem i ciężkimi zasłonami, chroniącymi przed dokuczliwymi przeciwnościami.

Nad wykonanym z wiciowego drewna stołem na dwadzieścia cztery osoby, wisiały trzy kryształowe oświetlacze, rzucające widmowe cienie na pomalowane w białe i zielone pasy ściany. Kinkiety nie były zapalone. Przy jednym końcu stołu siedziała Claudia, przy drugim Gervaise. Trzy wielkie, stojące między nimi, patery nad wyraz utrudniały konwersację. W pokoju zatem panowała cisza, która trwała do chwili powrotu Madelaine, która zajęła miejsce po prawej ręce ciotki.

- Czy to Robert? - spytała kontessa.

- Tak. Poszedł do pokoju zmieniać ubranie. Prosił, byśmy na niego nie czekali - utkwiała wzrok w talerzu.

- Co się stało, moja droga? - spytała ciotka, gdy cisza stała się przytłaczająca.

- Nic - Madelaine potrząsnęła głową. - Drobnostka. Wydaje się być taki... obcy...

- Cóż - Claudia ujęła srebrny widelec i nałożyła sobie parę ciepłamiętych gruszek gotowanych w brandy. - Nie wyciągałbym takich pochopnych wniosków, Madelaine. Jest z pewnością zmęczony długą podróżą, przeżywa powrót do Paryża po latach nieobecności. To może rozstroić. Pamiętaj, że wyjechał stąd w związku ze skandalem. Ta wizyta może nie być dlań łatwa - zadzwoniła leżącym obok jej talerza dzwonkiem. Po chwili w jadalni pojawili się dwaj lokaje. - Możecie to zabrać i podać od razu mięso.

- Tak jest, ma contesse - powiedział jeden z nich i zabrał się do pracy. Gervaise przywołała drugiego i wydal mu cichym głosem jakieś polecenie. Potem, przypomniawszy sobie o obowiązkach gospodarza, spytała:

- Madelaine, czy jest coś, na co twój ojciec miałby szczególną ochotę?

- Och, zapomniłam - Madelaine zalała się rumieńcem. - Prosił o trochę warzyw, omlet i parę kawałków mięsa. Nie przyjdzie tu od razu, tak więc nie muszę się spieszyć w kuchni - spojrzała na ciotkę z lekkim przerażeniem w oczach. - Nie chciałam wydawać poleceń w twoim domu.

Kontessa musnęła jej dłoń palcami.

- Nie gadaj bzdur, moja droga. Jeżeli chcesz, to możesz. A gdy zamawiasz już coś dla swego ojca, to jestem z tego zadowolona.

- Dziękuję, ciociu - szepnęła Madelaine. - Nie wiem czemu, ale poczułam się nagle tak dziwnie.

- Pojutrze jest przyjęcie... - zaczęła się pobłażliwie ciotka. - Co prawda, nie sldziłam, że aż tak przykuje to twój uwagę. Przyjęcie dla zaledwie trzystu gości...

- Trzystu? - Madelaine była wstrząśnięta.

- Tyle otrzymałam dotąd odpowiedzi. Będzie zapewne więcej, gdy zawsze znajduję się tacy,

którzy przychodzą na ostatnią chwilę, i nie wiem czemu, przyprowadzają bez zaproszenia swoich przyjaciół. Możemy oczekiwać wielkiego tłumy. Dzięki Bogu, prawie wszystkie przygotowania są już ukończone - spojrzę na lokajów wracających z daniem mięsnym i trzecią butelką jabłkowego wina dla Gervaise'a. Poczuję ukłucie niepokoju. Wiedzię, że ciężkie picie jest zwykle wstępem do kolejnego ataku hazardu. Powstrzyma jednak komentarze.

- Popatrz, Gervaise. Zrazy z miodowej wieprzowiny w sosie winnym z krabami. Pewnie zechcesz wziąć parę?

Gervaise rzuci jednym okiem na półmisek i przystawki i sapną z obrzydzeniem.

- Nie, dziękuję. - Sięgnę niepewnie po butelkę i naleję sobie szczerze.

- To nie jest ciemne mięso, Gervaise - Claudia nie ustępowała.

- Możesz spokojnie zjeść je w piątek. - Cieszę się dźwiękiem. Wiedzię, że wycofanie przystawki będzie smakować jej jak stare kamasze. Gervaise został w widoczny sposób znów opanowany manią samodestrukcji.

- Nie zamartwiaj się mój madame, bógam - słowa wymawia niewyraźnie, a ton głosu był nieprzyjemny.

- Przepraszam - powiedziała bardzo cicho, jak gdyby ze zduszonym gardłem. Przyłożyła dłoń do oczu. - Proszę, moja droga - zwróciła się do Madelaine - zaraz mi przejdzie. Nie przejmuj się. Ja... jestem chyba bardziej zmęczona, niż mi się wydawało, skoro coś takiego wytręca mnie z równowagi. Spokojnie.

Efekt tych słów był dokładnie odwrotny.

- Dlaczego mi to mówisz, ciociu?

- Bo jestem głupia - machnęła rękami. - To nic. Proszę, weź trochę tej doskonałej wieprzowiny. Zamienimy Onfredowi serce, jeżeli nie zjemy tego dania - wskazała w kierunku półmiska. - Zawsze jest taki przeculony. Nie lubi, gdy jego potrawy wracają nietknięte do kuchni. Gervaise, jeżeli nie chcemy jeść tego, co gotuje, to dlaczego płacimy mu tak wysoką pensję?

Gervaise nie trzymał się odpowiedzi. Nie sięgnął również po danie.

- Słyszę, że Onfredo jest obiektem zazdrości wszystkich naszych przyjaciół - Madelaine pragnęła uspokoić ciotkę. - Czemu tak jest?

- Nałożyła sobie ile mogła wieprzowiny, dorzuciła jeszcze groszek w serowym sosie i odprawiła lokaja.

- Jadasz u nas od ponad miesiąca i jeszcze pytasz? - Claudia ucieszyła się z wdzięczności. - Onfredo jest wychowankiem najlepszych szkół na świecie. Jego stryj i ojciec są mistrzami kuchni rodzin królewskich. Onfredo przyjeżdża tutaj, ponieważ chce eksperymentować, chce, by większe towarzystwo oceniało jego dzieła. Jestem tym zachwycona, bo dzięki niemu nasz stół cieszy się reputacją niedostępną dla innych. Wspaniale jest też pomyśleć, że istnieje już kilka kulinarnych

arcydzie³ nosz¹cych nazwê a la Claudia - spojrz³a przez stó³ i rozpacz odmalowa³a siê na jej twarzy. Gervaise znów przechyla³ butelkê. Zdecydowa³a siê jednak nie zwracaæ na to wiêcej uwagi i odwróci³a siê do Madelaine. - Jest jednak niesamowicie wrażliwy i przy tym sk³onny do uniesieñ. Jak wielu geniuszy. Lecz gdy coce przygotowuje...

- S³ysza³am - Madelaine wpad³a w ton ciotki - ¿e raz, gdy nie mó³g³ dostaæ œwie¿ego kopru i dostatecznej iloœci gatunków ryb do nowego dania, które wymyœli³, to grozi³ samobójstwem.

Claudia zachichota³a i siêgnê³a po kolejny kawa³ek wieprzowiny.

- To normalne. On zawsze grozi pope³nieniem samobójstwa z byle powodu. By³ w wielkiej desperacji, gdy przysz³o do pi¹tkowych obiadów. Dopiero nasz ojczulek zapewni³ go, ¿e tylko ciemne miêso nie mo¿e byæ podawane i nie dotyczy to m³odej wieprzowiny czy baraniny. Ale i tak czêsto wpada w z³y humor - spojrz³a raz jeszcze na mê¿a, który z trzymanej za szyjkê butelki wys¹cza³ w³acenie ostatnie krople.

Gervaise podniós³ siê chwiejnie i z dziwnym zadowoleniem na twarzy zlustrowa³ stó³.

- Madame - jêzyk mu siê pl¹ta³ - zostawiê ciê teraz nad talerzem. Pozdrów ode mnie swego œwiêtoszkowatego brata i przeka¿ mu wszystkie twoje ¿ale. Ja zosta³em zaproszony do Hotelu de Ville. Razem z Jacquesem Chateaurouse idê zabawiaæ siê gr¹. Jestem zrozpaczony, ¿e pozbawiam siê w ten sposób twego towarzystwa - wykona³ coce, jakby uk³on, i wytoczy³ siê z pokoju. Kapi¹ce z naczynia wino znaczy³o jego drogê.

W jadalni zapad³a cisza, która trwa³a jeszcze przez kilka minut po wyjœciu hrabiego. W koñcu Claudia zakry³a twarz rêkami i wybuchnê³a p³aczem, który powstrzymywa³a przez ca³y wieczór.

Madelaine odczeka³a jeszcze chwilê, potem wsta³a i zamknê³a drzwi na klucz, by nie przeszkodzi³ im nikt ze s³u¿by. Nastêpnie ze skrzyni obok kominka wziê³a jedn¹ z p³óciennych serwetek i umoczy³a j¹ w wazie z ciêtymi kwiatami, która sta³a na kominku.

Gdy by³a ju¿ pewna, ¿e serwetka nasi¹k³a jak nale¿y, wyci¹gnê³a j¹, wycisnê³a i wróci³a do ciotki.

- Ciociu Claudio - powiedzia³a niepewnie, lecz ciep³o. - Jesteœ zbyt zdenerwowana. Odejd³ na chwilê od sto³u, spróbuj siê uspokoiæ. Mam wilgotny ok³ad. Pozwól, bym po³o¿y³a ci go na oczy. Nie bêd¹ czerwone i opuchniête, gdy mój ojciec do nas do³czy.

Kontessa zgodzi³a siê i pozwoli³a Madelaine pomóc sobie wstaæ, daj¹c siê doprowadziaæ do jednego ze stoj¹cych przy kominku krzese³. Uchwyci³a kurczowo d³oñ Madelaine. Jej cia³em nadal wstrz¹sa³o ³kanie.

- Ciociu, proszê, nie p³acz. Wiem, ¿e masz przez niego wiele do zniesienia, ale nie powinnoœ a¿ tak siê przejmowaæ. - Madelaine pochyli³a siê, by wytrzeæ serwetk¹ ³zy z jej twarzy. - Spójrz jak fatalnie wp³ywa to na twój¹ urodê. Nie powinnoœ p³akaæ. - Ku zdziwieniu Madelaine, Claudia zaczerpnê³a kilka g³êbokich oddechów i st³umi³a ¿al. W koñcu, gdy min¹³ ten mêcz¹cy stan, spojrz³a

na Madelaine, wzięła serwetkę w swoje ręce i wytarła starannie twarz. Nie malowała się nigdy przesadnie, lecz żyła i tak szkodliwie jej wspaniałym oczom. Wiedziała o tym.

- Och, moja droga. Nie chciałam tak się zachować - odetchnęła głęboko, jak tylko na to pozwalał gorset. - Czasem zbyt przejmuję się tym, nad czym i tak nie mam kontroli. To miło z twojej strony, że mi pomogła. Pewna jestem, że nie muszę ci mówić, iż wcale nie pragnę, by Robert o tym słyszał.

- Możesz na mnie polegać, ciociu. Ojciec jest dobrym i prawym człowiekiem, ale sędzi, że niezbyt roztędnym. - Z nieprzytomnym spojrzeniem odstąpiła od kontessy.

- Co jest?

- Och, nic. Pragnęłabym, by Saint-Germain był tutaj. To ekspert od krępujących spraw. - Wzięła serwetkę i włożyła ją do jednej z nie używanych szklanek na stole. - Będziemy musiały poradzić sobie same - przerwała, pochylając głowę. - Wydaje mi się, że ojciec nadchodzi. Ktoś jest w sieni. Proszę, usiedź ciociu, wracajmy do posiłku. Nie trzeba mu mówić o tym, co się zdarzyło. Claudia już stała obok swego krzesła.

-Masz całkowitą rację, kochana. Otwórz drzwi Robertowi. Damy sobie radę. Madelaine odciągnęła rygiel i otworzyła drzwi z uśmiechem, widząc, jak zbliża się markiz.

Był ubrany w fatalny, niemodny strój. Pożył surduta był osobliwie wiskie, kieszenie naszyte zbyt wysoko, a od ponad dekady nikt nie zapinał już trzech górnych guzików. Lecz sam krój rzeczy, które nosił, był mistrzowski, a ciemnoszary kolor marszczonej mory nie pozostawiał nic do życzenia.

Wyciągnęła ręce.

- Cóż to, moje dziecko, wyszłaś mnie powitać? - Ujął jej dłoń.

- Obie z ciocią pragniemy cię widzieć - odsunęła się, by wpuścić go do jadalni.

Brat i siostra spojrzeli na siebie przez odległość mierzoną tak czasem, jak i przestrzenią. Claudia uśmiechnęła się niecierpliwie, skądajcie markizowi bardziej formalny, niż rodzinny uśmiech. Robert odwzajemnił się.

- Ach, Robercie - szepnęła Claudia, biorąc go po przyjacielsku w objęcia. - To trwało tak długo.

Brat odwzajemnił uścisk, a potem odstąpił by się jej przyjrzeć.

- Tak. Lecz te lata obeszły się z tobą pogodnie, Claudio. Nie uwierzyłbym, że masz już trzydzieści siedem wiosen. Nie wyglądasz na więcej, niż trzydzieści.

Claudia z wdzięczności przyjęła komplement i poprowadziła Roberta do stołu, na miejsce po swojej lewej stronie.

- Proszę, przyślij się do nas. Zaraz dostaniesz, co sobie zażyczyłaś, lecz ta młoda wieprzowina również jest wyemienita. Robert usiadł i spojrzał z zakłopotaniem.

- Gdzie twój młody, Claudio? Miałaś nadzieję odnowić znajomość z nim.

- Ach, Robercie, Gervaise to jedyne, co mi dokucza - zby³a sprawê.

- Umówi³ siê na dzie wieczór, bez porozumienia ze mn¹ i uwa³ia³, że nie może odwo³aaê tego spotkania. Ufam, że wybaczysz mu. Mamy jeszcze tyle wieczorów przed sob¹.

Robert skin¹³ g³ow¹ przyjmuj¹c wyjacenie bez dalszych pytań. Nie widzia³ swej siostry od wielu lat i nie potrafi³ odgadn¹æ, że urywany cemiech i a³ nadto swobodne zachowanie skrywaj¹ wielki niepokój jej umys³u.

- Cóż, może zatem innego dnia. Zapomnia³em jak żyje siê w Pary³u. Nie musisz siê obawiaæ, bym mia³ chowaæ do niego urazê - ucemiechn¹³ siê do kobiet i pochlebi³o mu, gdy ujrza³ szyb¹ wymianê spojrzeń miêdzy nimi. S¹dzi³, że wynikaj¹ one z troski o niego.

Wyj¹tek z listu markiza Chenu-Tourelle do markiza de Montalia; datowane 2 listopada 1743:

(...) Gdy ujrza³em pa^ńsk¹ córk^ê na przyj^êciu w Hotelu Transylwania, urzek³a mnie ona w jednej chwili. Mia³em przyjemno^æ by^æ jej partnerem przez kilka ta^ńców, przekonuj¹c si^ê przy tym, *æ*e jej zachowanie i s³odycz s¹ cechami jej charakteru, a nie dodatkami jedynie do pi^êknego oblicza. Jej rozum wzbudza we mnie g³êboki szacunek, a dobro^æ jej wype³nia mnie podziwem.

Jako *æ*e nie s³ysza³em, by kto^æ inny z³o^zy³ ofert^ê, o^æmielam si^ê zwróci^æ bezpo^ærednio do pana, by w angielskim stylu panu przeka^za^æ, i^z by³oby najwi^êkszym szcz^êæciem mojego *z*ycia, gdyby zechcia³ pan zaakceptowa^æ mnie jako swego zięcia. Mój maj¹tek i pozycja s¹ równe jej, a poza tymi atrybutami ofiarowuj^ê równie^z moje oddanie i gwarancj^ê, która w oczywisty sposób wi¹*z*e si^ê z uczuciem.

Niemniej nie oczekuj^ê pa^ńskiej jedynie aprobaty. Zanim cokolwiek zostanie ustalone, pragn¹³bym spotka^æ si^ê sam na sam z pa^ńsk¹ córk¹, by dowiedzie^æ si^ê, czy zechce ona znale^Źæ dla mnie miejsce w swym sercu. Moje uczucie dla niej nie dopuszcza mo^zliwo^æci, bym stara³ si^ê o ni¹, bez jej akceptacji. Je^æli ta nie b^êdzie mi dana, wówczas porzuc^ê wszelkie o ni¹ starania, by mog³a sama dysponowa^æ tak swym sercem, jak i rêk¹. W zwi¹zku z tym proponuj^ê, i^z przyb^êd^ê w czwarty dzie^ń tego miesi¹ca, by odby^æ prywatn¹ rozmow^ê z Madelaine. Je^æli pozwoli pan, markizie, zabior^ê j¹ na przeja^zd^zk^ê moim powozem, wraz z opiekunk¹, je^æli takie b^êdzie pana *z*yczenie. Mam nadziej^ê, i^z wolna od skr^êpowania oficjalno^æci¹ tej okazji, która zdecydowa^æ mo^ze o naszych losach, otworzy przede mn¹ swe serce, nawet je^æli uczyni to tylko po to, by zaprzeczy^æ moim pragnieniom.

(...) Pozwol^ê przedstawia^æ si^ê panu jutro, na przyj^êciu, które zostanie wydane wieczorem w rezydencji d'Argenlac. Mo^ze pan zechcie^æ zada^æ mi jakie^æ pytania, mo^ze pan odmówi^æ moim zalotom. Wiem, *æ*e cokolwiek pan uczyni, b^êdzie to dyktowane pa^ńsk¹ trosk¹ o córk^ê, a nie wzgl^êdami materialnymi. Takie przymioty musz¹ by^æ zawsze szanowane i pokazywane jako przyk³ad w *æ*wiecie, w którym tak cz^êsto widzimy synów i córki sprzedawanych w ma³*z*e^ństwo jak owce.

Jest moim gor¹cym pragnieniem, by zechcia³ pan spojrze^æ na m¹ pro^æb^ê z przychyln^{oæ}ci¹. Z pewno^æci¹ dobro pa^ńskiej córki b^êdzie dla pana warto^æci¹ najwy^zsz¹, jak to jest i dla mnie. B³agam usilnie, by zostawi³ mi pan mi³osiern¹ nadziej^ê, przynajmniej do czasu, gdy b^êd^ê móg³ sam z ni¹ porozmawia^æ i odkry^æ, co le^zy w jej sercu.

Z pe³nyimi uszanowania pozdrowieniami i serdecznymi wyrazami szacunku, mam honor by^æ

Pa^ńskim oddanym i pe³nyim nadziei

Samson Guilbert Egid^ê Nicole Herriot Yves, Markiz Chenu-Tourelle

Drzwi rezydencji d'Argenlac stały otworem, z obu stron oskrzydłone przez lokajów czekających, by odebrać płaszcz, kapelusze i inne części garderoby od gości, którzy z wybiciem dziesiątej zaczęli przybywać łeniwym potokiem. Wszystkie pokoje na parterze przonożycewiatami, każdy kandelabr szczyści się dżugimi, białymi świecami. W każdym kłacie stały wysokie świeczniki dodające wnętrzem blasku, wszystkie cienne kinkiety błyskały radoenie.

Madelaine stała przy swojej ciotce w szeregu witających. Jej piękna twarz poróżowiała z podniecenia. Była w imponującej toalecie z platynowej lustryny, której blask współzawodniczy z powodzeniem z miriadem świec. Naszyte klejnoty ukazywały rozfalowane morze, na powierzchni którego igrały trytony i nimfy. Głęboki stanik również był bogato zdobiony, za obrębienie podkreślało piękno szafirów i turmalinów jej kolii. Z rękawów, które sięgały do łokci, spływały trzy rzędy błękitnych koronek. Halka była z uszywnionego atasu, wyszywanego drobnymi perłami. Włosy miała upudrowane, lecz prosto zaczesane, tak, by obramowywały dwoma małymi lokami jej twarz.

Obok niej Claudia we wspaniałej lawendowej sukni z trenem. W centrum stanika, obramowującej linię sukni, naszyte zostały trzy duże kokardy, co było nawiązaniem do mody sprzed dwustu lat. Halkę miała z dopasowanych kolorem i wzorem koronek, w upudrowane włosy wplotła koronkową wstążkę. Same włosy uczesano w oparciu o sztywną siatkę z końskiego włosia, co skutecznie wspomagało kreację. Jej jedyną biżuterią były bransolety z wpasowanymi w złoto diamentami.

Markiz de Montalia założył na ten wieczór strój z pięknego, brązowego aksamitu, który sobie zamówił, za wyogi i szerokie mankiety wykonano z brązowego atasu. Na tle siostry i córki wyglądał niezwykle statecznie, lecz radoce malując się na jego twarzy kompensowała powagę stroju.

Goście napływali niemal tak samo licznie i gwałtownie, jak krople deszczu, które nieustannie padały z nieba. Do dziesiątej pokoje były pełne gwaru, a Claudia czuła się naprawdę zadowolona. Madelaine zwracała się wacenie do niej z cichym sówkiem, gdy umilkła na widok eleganckiej postaci, która pojawiła się w drzwiach.

- Saint-Germain! - zawołała z radoeci.

Odkłoniła się, skądając pocałunek na dłoni Madelaine.

- No, moja droga, naprawdę, pani widok zapiera mi dech w piersiach.

- Pan wygląda wspaniale! - odwzajemniła się rozpromieniona. - Te czarne ekierki, biegnące przez cały przód surduta, są bardzo ujmujące.

- Jest moim największym pragnieniem zadowolnić cię, pani - wymamrota, ucieniechając się w odpowiedzi na jej zuchwałstwo.

- No i podwójnie splecione podwiązki. To będzie, jak się dzę, ostatni krzyk mody. Wszyscy oszaleją - powiedziała, przyglądając mu się krytycznie od czarnych włosów ułożonych w upudrowane fale, po brokatowe czarne buty. Był bez skazy. Czarny chiński jedwab, z którego uszyty był jego surdut,

ukazywa³ feniksa ulatuj¹cego z czarnych popio³ów. Prawie tak samo d³uga, równie czarna kamizelka wyszyta by³a ciemnoczerwonym wzorem, opisuj¹cym alegoryczne polowanie na jednorog¹ca. Z tym wszystkim zadziwiaj¹co harmonizowa³y podwójnie splecione srebrne podwi¹zki, zace spinka, która przytrzymywa³a je pod lewym kolaniem, lenci³a jak ływa. Szerokie mankiety by³y wywiniête a¹ do ³okcia, na czarnym aksamicie wyróżnia³y się srebrem obrêbione ozdobne dziurki do guzików. Bia³y wielki ła¹bot z najlepszych belgijskich koronek uzupe³niony by³ znajomym rubinem przypiętym na szyi.

Jego ciemne oczy spoczê³y na Madelaine zaledwie przez sekundê, tak, by tylko ona mog³a odczytaê skrywan¹ w nich namiêtnoœæ. Saint-Germain sk³oni³ siê markizowi de Montalia.

- Jestem Saint-Germain. Bez w¹tpienia mam zaszczyt rozmawiaê z Robertem de Montalia?

- Jestem nim, sir - ojciec Madelaine znajduwa³ upodobanie w surowoœci ubioru hrabiego, lecz zastanawiaj¹ce wyda³y mu siê jego maniery.

- Mi³o mi jest spotkaê pana. Tyle s³ysza³em ju¹ o panu od kontessy i pañskiej córki. To zaszczyt dla mnie poznaê kogoœ, kto jest tak wielk¹ estym¹ darzony przez w³asn¹ rodzinê.

Markiz spojrze³ cokolwiek zdziwiony.

- Jest pan zaiste uprzejmy, lecz nie potrafiê poj¹æ, co pan chce przez to powiedzieæ.

Saint-Germain westchn¹³ w duchu. Robert de Montalia nie by³ w zasadzie g³upcem. Brakowa³o mu jednak polotu i dociekliwoœci, która cechowa³a umys³ jego córki. Nawet sposób, w jaki przyjmowa³ komplementy ska¹ony by³ melancholi¹.

- Mo¹e zauwa¹y³ pan, æe zwykle cz³owiek, nawet jeœli szanowany jest przez wszystkich woko³o, spotyka siê z niezbyt ciep³ym przyjêciem ze strony tych, z którymi łyje najbardziej. Lecz jest ju¹ tak, æe to najbli¹si wiedz¹ o nas najwiêcej i gdy oni wychwalaj¹ nas i kochaj¹, wówczas najpe³niej mo¹emy powiedzieæ o naszej prawdziwej wartoœci.

Robert de Montalia sk³oni³ siê lekko i zdecydowa³, æe w Saint-Germainie nie ma nic z³ego. W oczywisty sposób mo¹na rozpoznaê, æe hrabia jest w œrednim wieku, z pewnoœci¹ cudzoziemiec o kosmopolitycznych ci¹gotkach i sk³onnoœci¹ do pob³a¹ania Madelaine w ramach niewinnej zabawy.

- Nawet oni mog¹ myliæ siê od czasu do czasu - powiedzia³ g³oceno

- lecz zgadzam siê, æe ci nam najbli¹si s¹ zwykle naszymi najsurowszymi krytykami, jak i najbardziej lojalnymi poplecznikami.

- To zbli¹a siê niebezpiecznie do dysputy filozoficznej, a tego na moim przyjêciu nie bêdê tolerowa³a - wtr¹ci³a Madelaine ze œmiechem. - Muszê staê jeszcze przy drzwiach przez najbli¹sze p³ godziny. Potem bêdziemy tañczyæ. Bêdê musia³a poprosiaê Gervaise'a, by poprowadzi³ mnie w pierwszym tañcu. A kiedy bêdzie opera? - spyta³a Saint-Germaina.

Robert mia³ ju¹ upomnieæ j¹ za niestosowne zachowanie, lecz Saint-Germain nie zaprotestowa³.

- Rozpoczniemy j¹ z wybiciem p³nocy, mademoiselle. Nie bêdziemy hañbiaê niedzieli tak: zwyk³ym przedstawieniem.

- Nie wiem, j¹³. dam radê tyle wyczekaæ - jej oczy rozjarzy³y siê.

- Naprawdê nic mi nie powiesz o tym dziele?

- W¹tpiê, by hrabia Saint-Germain by³ zachwycony twoim zuchwalstwem, Madelaine - odezwa³ siê w koñcu Robert. - Nawet siostry od œwiêtej Urszuli, które by³y jej nauczycielkami i które ma³o na ni¹ narzeka³y, nie oduczy³y jej okazywanej niekiedy arogancji i umi³owania do groteski

- wyjaceni³ hrabiemu, tytu³em przeproszenia.

- Gdybym kiedyœ mia³ byæ ojcem - powiedzia³ Saint-Germain z ucemiechem, który dorównywa³ ucemiechowi Roberta - to pragn¹³bym, aby moje dziecko mia³o tak¹ w³acenie odwagê w sobie i taki rozum, jakie posiada Madelaine.

Robert de Montalia by³ ju¿ ca³kowicie uspokojony. Stwierdzi³ ostatecznie, ¿e wzglêdy, którymi Saint-Germain darzy Madelaine wynikaj¹ z jego bezdzietnoœci.

- To trzeba jej przyznaæ - stwierdzi³ i zwróci³ siê ku Claudii, w chwili, gdy nastêpna postaa³ pojawi³a siê w drzwiach.

Markiz de Montalia spojrze³ w szarawe, gadzie oczy, które przez jedn¹ krótk¹ chwilê odwzajemni³y siê drwi¹co.

- Proszê o wybaczenie tak póŹnego przybycia, lecz zaproszenie pani mêt;a dotar³o do mnie dopiero podczas wieczornego posi³ku - sk³oni³ siê nad rêk¹ Claudii. - Oczarowany jestem, madame, przysiêgam. - Ca³ym sob¹ wyra¿a³ pogardê. Jego strojny, z³ocisty surdut wyœmiewa³ siê z nich. Wyœmiewa³y siê weneckie koronki, którymi wymachiwa³ sk³adaj¹c uk³on przed ojcem Madelaine. - Ufam, ¿e nawet tak stary znajomy jak ja, mo¿e skorzystaæ ze sposobnoœci, by odnowiæ zapomnian¹ przyjaŹñ.

Clauda rzuci³a udrêczone spojrzenie swemu bratu, który zblad³ jak p³ótno.

- Mon baron - zaj¹knê³a siê, usi³uj¹c zrozumieæ, co te¿ mog³o sk³oniaæ jej mêt;a, by zaprosiæ na to przyjêcie największego wroga Roberta.

- Nie musi mnie pani przedstawiaæ - powiedzia³ swobodnie. - Widzia³em ju¿ mademoiselle przy innych okazjach, chocia¿ nie przypominam sobie, ¿ebym by³ jej formalnie przedstawiony. Jednak moje dawne zwi¹zki z jej ojcem sprawiaj¹, ¿e dawno ju¿ czu³em ³1cz¹c¹ mnie z ni¹ specyficzn¹ wiêŹ - uj¹³ d³oñ Madelaine. - Pewien jestem; ¿e poznamy siê lepiej, nim ten rok przeminie.

- Niestety, wielu jest ludzi w Pary¿u, baronie. Nie wiem, czy bêtê mia³a czas.

Tym razem nieuprzejmoœæ córki nie sk³oni³a Roberta do upomnienia Madelaine. Sta³ nieruchomy, jak obrócony w marmur, z przera¿eniem p³on¹cym w lodowych oczach.

- A..., Saint-Germain... - Saint Sebastien zauwa¿y³ hrabiego. - S³ysza³em o pañskich drobnych niepowodzeniach w Hotelu Transylwania. Zaiste, dziwny to powód do pojedynku, lecz obcokrajowcy zawsze s¹ dziwni.

Twarz Madelaine zblad³a.

- A teraz - ci!gn¹³ melodyjnie baron - ten miody cz³owiek nie Źyje. Ciekawe, jak to siê mog³o staæ. Nie potrafiê sobie wyobraziæ, w jaki to niby sposób mog³by pan skorzystaæ na jego œmierci, a jednak... musi mi pan wybaczyæ te spekulacje - uda³ zak³opotanie. - Tysiêczne przeprosiny, kontesso. To nie jest w³œciwy temat na tak¹ okazjê. Tak œwi¹teczn¹ okazjê. Mój tok rozumowania wyprzedzi³ moje maniry - sk³oni³ siê, jak mog³ najg³êbiej i raz jeszcze spojrze³ na Saint-Germaina. - Musi mi pan wybaczyæ, hrabio, lecz wyznajê, iŹ zdziwiony by³em, gdy Beauvrai opisa³ mi ten pojedynek. Do tamtej chwili mia³em o panu opiniê zgo³a inn¹, s¹dzi³em, Źe nie jest pan skory broniaæ swego honoru.

Saint-Germain sk³oni³ g³owê.

- Oto dowód, jak moŹna zostaæ zwiedzionym pozorami, mon baron - mrukn¹³ niedbale.

- Tak - zgodzi³ siê Saint Sebastien, cedz¹c s³owo. Przytkn¹³ chusteczkê do nosa, jakby chcia³ s³umiaæ niezdrowy odór, oczy zwêzi³y siê daj¹c œwiadectwo myœlom, które k³êbi³y siê niepokoj¹co. Potem, gdy wejœcie by³o juŹ zupe³nie ciche, odwróci³ siê i niespiesznie odszed³ do sali balowej.

Cisza zalega³a jeszcze przez kilka chwil i sta³a siê niemal nie do zniesienia dla Roberta de Montalia, który z blad¹ twarz¹ przypatrywa³ siê swojej siostrze.

- Co to ma znaczyæ, Claudio? Jak œmia³æe zapraszaæ Saint Sebastiena? Wiesz przecieŹ, Źe tego zabroni³em.

- Ja go nie zaprasza³am! - krzyknê³a niemal. - Uwierz mi, Robercie. To Gervaise go zaprosi³. To nie by³ mój pomys³, nie mia³am zamiaru...

- On jest z³em! NiewyobraŹalnym, wcielonym z³em. Na sam¹ myœl, Źe dotyka mej córki... Claudio, on hañbi nas wszystkich. On moŹe robiæ wszystko... - gniew opada³ tak szybko, jak siê pojawi³. Przygarbi³ siê, rêce mu drŹa³y. - Mi³osierna Matko, co ja zrobi³em?

- AleŹ nie jest tak Ÿle - Madelaine przypad³a do boku ojca, ³zy nap³ynê³y jej do oczu. - Nie moŹesz temu straszmemu cz³owiekowi pozwoliaæ, by zepsu³ moje przyjêcie - popatrzy³a z rozpacz¹ na Saint-Germaina. - Czy pomoŹe nam pan, hrabio? To przykre, widzieæ mego ojca tak nieszczêœliwym.

Gdy wzrok Saint-Germaina spocz¹³ na jej twarzy, by³ w nich jakieœ niemoŹliwe do odczytania wyraz.

- Dobrze, Madelaine, jak sobie Źyczysz. Czy zechce pan przejœæ siê ze mn¹, sir? - zwróci³ siê do markiza. - Muszê sprawdzaæ dekoracje na scenie i stanowiska dla muzyków. A moŹe zechce pan przy okazji wys³uchaæ paru utworów?

- Dziêkujê panu, lecz nie - powiedzia³ markiz z oficjaln¹ sztywnoœci¹. Zamiast przyj¹æ tê oczywiœt¹ odmowê, Saint-Germain ucemiechn¹³ siê uprzejmie.

- AleŹ, de Montalia, proszê ze mn¹. Kiedy to znów bêdzie pan mia³ okazjê us³yszeæ wielkiego Ombrasalice na próbach? Jest tylko paru kastratów, którzy potrafi¹ siê z nim równaæ.

Robert de Montalia przystan¹³ niepewnie, jakby chcia³ zerwaæ siê do lotu. Wzi¹³ nagle Madelaine w ramiona.

- Nie wiesz, co kiedyś zrobię. Nie powinienem pozwolić ci tu przyjść. Wiedziałem o niebezpieczeństwie. Czemu na to zezwoliłem? Wiedziałem... Czy rozumiesz to, dziecko? Wiedziałem, nawet gdy przypuszczałem, że go nie ma. I Saint Sebastien też wiedział, bo po cóż by innego przebywał w Paryżu? Czemu on tu jest, po co, jeżeli nie po ciebie?

Na twarzy Madelaine malował się i lęk, i gniew. Wyceliznęła się z ramion ojca.

- To nie czas ani miejsce! - powiedziała ostro. - Jeżeli naprawdę znalazłam się w jakimś niebezpieczeństwie, to błagam cię, byś nie informował o tym wszystkich.

Zanim de Montalia zdążyła powiedzieć cokolwiek więcej, Saint-Germain dotknął jego ramienia.

- Markizie, pańska córka ma całkiem rację. Z pewnością to, co masz jej do powiedzenia może poczekać, aż znajdziecie się na osobności. W międzyczasie, czy mogłoby zaproponować panu odwiedzenie muzyków? Może jeżeli powie mi pan, czego się obawia, to razem będziemy w stanie znaleźć rozwiązanie.

Pozwolił się odciągnąć od drzwi.

- Jest pan dyletantem. Nic pan nie wie o tym, co może się stać z moją córką - powiedziała po drodze.

- A zatem miejmy nadzieję, że mnie pan oświeci. - Poprowadził markiza korytarzem do biblioteki, gdzie oczekiwali muzycy. - Niech pan zapomni na ten jeden wieczór o kłopotach. Jeżeli nie dla pańskiego dobra, to dla dobra pańskiej córki. - Otworzył szeroko drzwi i został powitany przez kakofonię dźwięków, która urwała się nierówno, gdy zamknięto drzwi.

Wysoki mężczyzna o pogodnych rysach i we wspaniałym stroju stał przy kominku i usilnie próbował się skoncentrować.

- Saint-Germain - powiedziała głosem srodkim, niemal dokładnie chłopięcym.

- Dobry wieczór, Aurelio. Czy mógłby mieć ten zaszczyt i przedstawić ci markizie Aurelia Ombrasalice? To jest markiz de Montalia, ojciec kobiety, na cześć której odbędzie się ten występ.

Wśród muzyków rozległ się pomruk, a kobieta, której brzydota czyniła ją oszałamiająco atrakcyjną, wystąpiła przed innymi i dygnęła.

- To madame Inez Montoya, która zaciepiewa dzie party Persefony. Ufam, że temat Persefony i Boga Podziemnego Œwiata nie wyda się panu niewłaściwy.

- To nic przerażającego, prawda? - wykonał nieokreślony gest dłońmi.

- Lecz rzecz jest o uprowadzeniu, prawda? - spojrzawszy wilkiem na Saint-Germaina. Hrabia przyjął to z czarującym uśmiechem i odpowiedział:

- Poproszę Ombrasalice, by zaciepiewała dla pana teraz, a jeżeli znajdzie pan w tym cokolwiek, co by pana uraziło, od razu usuniemy to z tekstu - odwrócił się szybko. - Aurelio, czy robi pan to dla mnie? Wiem, że został pan zaangażowany, by śpiewać tylko na przedstawieniu, lecz poczytałbym to sobie za zaszczyt.

- Zaczepiam jedn¹ ariê. Tyle, że cicho - zgodzi³ siê z wdziêkiem Aurelio.

- Dziêkujê, przyjacielu. Przyjmê z wdziêcznoœci¹ ten zaszczyt - Saint-

-Germain skin¹³ na markiza, by usiad³. Ca³y dziewięcioosobowy zespój zestraja³ instrumenty.

Hrabia nie s¹dzi³, by Robert de Montalia by³ w stanie odczytaæ zawarte w arii przes³anie przeznaczone w zasadzie wy³cznie dla Madelaine. Zestroiwszy instrumenty muzycy spojrzeli pytaj¹co na hrabiego.

- Ta aria, mon mar¹uis - wyjaœni³ Saint-Germain -jest dwuczêœciowa. Largo, potem pasa¹ na smyczki i nastêpuj¹ce po nim andante espressivo. Proszê, panowie.

Po nied³ugim wprowadzeniu w d-moll, które smyczki poprowadzi³y w opadaj¹cych triadach, koñcz¹c dwoma akordami granymi pizzicato, Aurelio odst¹pi³ od kominka i zaczepia³ mocnym, wysokim g³osem:

W moim królestwie cieni

Przez sionce nietkniêtym, cierpia³em,

Czemu nie wiedz¹c, ni sk¹d.

Emiech twój szaleñstwem zieleni

Porwa³ mnie; z nim wylecia³em

Pod niebios, i st¹d

Persefono, jam zgubiony ju¹ jest przez tê mi³oœæ,

Lecz ile mi³oœæ ma musi znieœæ!

Smyczki przes³y do tonacji durowej, przyspieszaj¹c jednocześnie. Saint-

- Germain obserwowa³ pilnie ojca Madelaine i stwierdzi³, i¹ przes³anie pozosta³o nieodkryte.

Przytaka¹³ sobie w myœlach, gdy Ombrasalice zacz¹³ drug¹ czêœæ:

W ciemnoœci p³on¹c za twym blaskiem

Ten ogieñ p³oszy moj¹ noc.

Lecz choæ on we mnie dla ciê plonie,

To nigdy go nie ujrzy nikt,

I wiatr, co w ka¹dej œwiata stronie

Przegania czas, mi nie zwiastuje. Nie przyjdzie nikt.

Smyczki przyæmi³y tê ariê têsknym powtórzeniem drugiego tematu, a potem zœœliznê³y siê na koniec do tonacji minorowej. Aurelio spogl¹da³ krytycznie na markiza.

- Wola³bym nie usuwaæ tej arii, markizie - powiedzia³, gdy muzycy skoñczyli graæ. - Bardzo mi siê podoba.

- Jest doœæ nieszablonowa - stwierdzi³ w koñcu Robert de Montalia. - Nie jestem zaznajomiony z t¹ harmoni¹.

- Oparta jest na greckich pieœniach i poezji - Saint-Germain pomyœla³ o tych czasach, gdy flecistki dawa³y w Atenach koncerty. - Opowieœæ pochodzi z antyku, s¹dzi³em zatem, że to rozwia¹zanie

będzie najlepsze. Lecz jeżeli znajduje pan ten utwór zakłócającym pański spokój... - resztę zostawi³ niedopowiedzian¹, robi¹c wszystko, co możliwe, by zignorowaæ wyraz gniewu maluj¹cy siê na twarzy Ombrasalice.

- Nie, nie, nie widzê tu niczego, co mog³oby zaniepokoiæ Madelaine. To jest całkiem zgodne z wymogami dobrego smaku, i muszê powiedzieæ- doda³ szczerze - że pańska sztuka jest najbardziej pochlebaj¹cym podarunkiem. Pewien jestem, że Madelaine będzie prawdziwie i g³êboko ukontentowana. - Wsta³, zbieraj¹c siê do wyjœcia.

- Proszê zaczekaæ chwilê, markizie - wstrzyma³ go Saint-Germain. Wyda³ kilka ostatnich instrukcji muzykom, po czym wyszed³ za markizem, starannie zamykaj¹c drzwi.

- Teraz, mon marquis, lepiej będzie, gdy powiem panu, iż orientujê siê po czêœci w naturze pańskiego k³opotliwego zwi¹zku z Saint Sebastienem- uniós³ d³oñ, by powstrzymaæ protest. - Cokolwiek mo¿e siê zdarzyæ, pragnê, by uwierzy³ pan w moj¹ dobr¹ wolê i uzna³, iż jestem na pañskie rozkazy i to o dowolnym czasie. Markiz de Montalia' nabra³ rezerwy.

- Dziêkujê za troskê, hrabio, lecz nie wyobra¿am sobie, by móg³ w mojej rodzinie zaistnieæ jakikolwiek problem wymagaj¹cy ingerencji osób z zewn¹trz.

- Oczywiście. - Doszli ju¿ niemal do sali balowej. Saint-Germain zatrzyma³ siê, by spróbowaa zyskaa zaufanie markiza. Gdyby jednak wypadki potoczy³y siê inaczej, to mo¿e wezwaa mnie pan o ka¿dej porze. By³bym szczerze zobowi¹zany, gdyby pan o tym pamiêta³.

Robert de Montalia poczu³ kie³kuj¹cy dreszcz niepokoju. Gdy przypomni³ sobie nienawioœæ, jak¹ sam darzy³ Saint Sebastiena, przyszed³ mu do g³owy pewien pomys³.

- Czy i pan ma z baronem sprawê do rozwi¹zania? Saint-Germain otworzy³ drzwi do sali balowej.

- Tak. D³ug, który chcia³bym sp³aciæ.

- Rozumiem - przytakn¹³ Robert de Montalia. - Bêdê pamiêta³ o pañskiej propozycji - sk³oni³ siê raz jeszcze i odszed³, nikn¹c w okaza³ym t³umie. Saint-Germain nie mia³ okazji rozmawiaæ z nim a¿ do koñca przyjêcia.

- Wielki sukces, kontesso - powiedzia³ kilka godzin póŹniej k³aniaj¹c siê ponad d³oni¹ gospodyni. Pomimo zaawansowanej pory jego strój by³ wci¿ w nienagannym porz¹dku, a puder nie opuœci³ miejsca na w³osach.

- Jeżeli tak by³o naprawdê - Claudia ucemiechnê³a siê gor¹co - to panu nale¿y siê czêœæ z tych pochwa³. Persefona by³a triumfem.

- Dziêkujê, kontesso, lecz obawiam siê. że to raczej ma³o znacz¹ce dzie³o

- powiedzia³ to tak naturalnie i szczerze, że trudno by³o to wzi¹æ za kokieteriê.

- Dostarczy³o nam wspania³ej zabawy. Madelaine by³a zachwycona.

- Naprawdê? - ucemiechn¹³ siê tajemniczo. - A zatem ju¿ zosta³em hojnie nagrodzony.

- Obawiam się, że teraz urośnie ona aż za bardzo w mniemaniu o sobie- stwierdził markiz de Montalia, który usłyszał rozmowę, wchodził do głównej sali. - Lecz przynajmniej, że utwór byłby rzadkiej urody i zdoła dostarczyć nam pan sporej przyjemności.

- Powiem to muzykom, markizie. To ich umiejętności dodały muzyce życia - skinął na lokaja. - Czarny aksamitny płaszcz z czerwonymi zapinkami pod szyją.

- Pamiętam, hrabio. - Już po chwili był z okryciem, gotów pomóc Saint-Germainowi przy ubieraniu się.

- Nie, dziękuję. Poniosę go. Deszcz przestał na razie padać - wziął płaszcz. - Czy może mi pan powiedzieć, czy Saint Sebastien już wyszedł?- spytał markiza. - Zdaje mi się, że nie widziałem go między gośćmi na Persefonie?

- Nie wiem - markiz de Montalia popatrzył wokół niepewnie.

- Saint Sebastien był nieśmiały - powiedział z kwadrans minuty Claudia- by wyjść zaraz po uwerturze. Wymawia się nudzi. Ku zdziwieniu wszystkich, Saint-Germain rozeciera się.

- Cóż, jest przynajmniej uczciwym krytykiem. Proszę cię bardzo, powiedz Madelaine, że zobaczą się z nią w umówionym czasie. Jak widziałem, wciąż jeszcze okupuje wraz z najwytrwalszymi salę balową. - Odwrócił się do markiza. - Zaczęło się do sprawy, o której mówiliśmy wczecniej, to niech mi pan uwierzy, de Montalia, że nigdy w życiu nie byłem bardziej szczerzy.

Nie czeka na odpowiedź, lecz chwytawo ruszył ku drzwiom. Po chwili zagłębił się w noc.

Nieca godzinę później Madelaine otworzyła okno na drugim piętrze rezydencji w odpowiedzi na zgodne pukanie i niecierpliwie drapanie na melodię, którą słyszała podczas przyjęcia; melodię opery.

- Saint-Germain? - wyszeptała, gdy zobaczyła mężczyznę, który siedział uczipiony na wiatrowym parapecie okna. - Jak ty...? To niebezpiecznie wysoko... - powstrzymała pytania, odstępując, by zrobić mu miejsce.

- Jakkolwiek to zrobię, wejdź teraz do ośrodka.

Szeleszcząc strojem, Saint-Germain wszedł do wnętrza. Przed sobą funkcjonalność ponad wytworność, zakładając tym razem kamizelkę ciemną, niemal brunatną, burgundzkie pantalony i pończochy, jak i koszulę z naturalnego muślinu. Puder został wyszczotkowany z jego włosów związanych teraz prosto burgundzką kokardą. Ciesząc się z drobnych detali austriackie rękawiczki i odłożył je na bok.

- Chodno na zewnątrz.

- Usiadł przy ogniu - wskazała mu krzesło. Potem opadł na podłogę, obok niego. Nocna koszula z indyjskiego jedwabiu przywarła ciasno do ciała. Nie oparł się o niego, lecz podciągnął kolana i usiadł na nich podbródek.

Siedzieli tak, aż Saint-Germain dotknął lekko jej ramienia.

- Co cię martwi, kochana? Nie odpowiedział od razu.

- Pojedynekowa³ce siê. Mog³ce zostae zabity.

- Zabity? - Saint-Germain powstrzyma³ œmiech. - By mnie zabiaæ, Madelaine, trzeba po³amaæ mi krêgos³up. Zabiaæ mnie mo¿e miecz, ko³ek, mo¿e ta nowoœæ, kule. Wszystko, co mia¿d¿y krêgos³up. Jeden mojej krwi zgin¹³ kiedyœ w Rzymie, gdy budynek zwali³ siê na niego. No i ogieñ. Mogê sp³on^{1æ}, jak wszystko, co ¿yje. Lecz pojedynek? Ten impulsywny, pechowy m³odzieniec nawet mi nie zagrozi³ - zapatrzy³ siê w okno. - Szkoda tylko, ¿e nie wiem, kto go zabi³.

- Czemu? - spyta³a, wyczuwaj^{1c} jego niepokój.

- Bo wtedy, moja droga, wiedzia³bym, kto chce mojej œmierci - umilk³ nagle. - Oczywiście wiem, kto za tym stoi - doda³ po chwili.

- Czy to dlatego nie ubra³ce siê na czarno? - spojrze³a na niego prowokuj^{1co}. - Zauwa¿y³am. Nie myœl, ¿e nie mam oczu.

- Wiem, ¿e jesteœ spostrzegawcza - rozcemia³ siê cicho. - I inni tak samo. Wiadomo, ¿e hrabia Saint-Germain nosi tylko czernie i biele, i ¿e ktoœ w ciemnym br¹zie i burgundach to nie mo¿e byæ on. Nie pragnê, by plotki o naszej znajomoœci dosz^{3y} do niepowo³anych uszu.

Przechyli³a g³owê.

- Jeœli nie Saint-Germain, to kto mnie odwiedzi^{3?} - w jej g³osie kry³ siê niepokój.

- Och, graf Tsarogy, jeœli ci siê podoba. U¿ywa³em tego imienia w Schwalbach. Albo lord Weldon, tak kaza³em na siebie mówiaæ, jak pamiêtam, w Lipsku i Mediolanie. Lub hrabia Soltikoff, którym by³em w Genui i Livorno. Mam oczywiście jeszcze inne imiona. Mo¿esz wybraæ najbardziej atrakcyjne.

- Przestañ, Saint-Germain - pokrêci³a g³ow¹. - Nie podoba mi siê, gdy tak mówisz. Zaczynam obawiaæ siê, ¿e zmienisz siê tak, jak zmieniasz swoje imiê, a gdy nie bêdziesz ju¿ Saint-Germainem, zapomnisz o mnie - odwróci³a siê od niego. Widzia³ teraz jedynie jej profil.

- Czy naprawdê tak s¹dzisz, Madelaine? - spyta³ z nag³ym rozbawieniem i pog³adzi³ jej ciemne, leni¹ce w³osy w miejscu, gdzie pada³ na nie blask ognia. - Czy s¹dzisz, ¿e kiedykolwiek móg³bym zapomnieæ o tobie?

- ¿yjesz od tak dawna - powiedzia³a smutno. - I bêdziesz ¿y³ jeszcze d³ugo. Łatwo by³oby zbyæ mnie... Opad³ przy niej na jedno kolano, jak rycerz przed wasalem.

- Masz na to moje s³owo, ¿e ciê nie zapomnê. Jesteœmy zwi¹zani, ty i ja. Przysiêgam, ¿e nie zabawiam siê twoim ¿yciem - g³os mia³ nieco chropawy, wiêcej by³o w tych s³owach srogocci, ni¿ ¿aru.

Krew uderzy³a jej do g³owy. Nie mog³a spojrzeæ na niego. Przypomnia³a sobie lekturê Starego Testamentu i s³owa o mi³oœci tak strasznej, jak armia ze sztandarami. Wówczas nie zrozumia³a tego.

- To nie jest tylko s³odkie rozmarzenie, prawda Saint-Germain? Przez ca³e ¿ycie powtarzano mi, ¿e namiêtnoœæ jest prawem mê¿czyzny i tylko mê¿czyzny, a spraw¹ kobiety jest poddanie.

- A ty chcesz być zdobywcą? - przysunął się bliżej. Przytaknęła niepewnie.

- A potem zacznę się bać i gadać od rzeczy... - zacisnęła dłoń - Widzę wokoło tyle pięknych kobiet, i gdy myślę o tym, jak długo żyjesz, to chciałabym je wszystkie przepędzić, być nigdy mnie nie opuścił. Nie zniosłabym tego... - Rzuciła się na niego z piśtkami. - Wiem, że to nie ma sensu! Nie powstrzymywał jej uderzeń.

- Zazdrosna jesteś! Nie musisz.

- Tak! Jestem czasem, gdy myślę, że mnie zapomnisz lub zmęczysz się mną. Odejdiesz, by być jakimś rosyjskim carem czy arabskim matematykiem. Mógłbyś to zrobić, prawda?

Korciło go, by się rozemocniała, lecz nie zrobiła tego. Ujęła jej dłoń.

- Od czasu do czasu będę z pewnością wyjeżdżała. Wkrótce na przykład muszę udać się do Anglii. Dałem siostrze Mer-Herbeux. Lecz zawsze będę wracał do ciebie. Nigdy cię nie opuszczę. W twoim czy w moim życiu. Miłość nie jest dla słabych, moja droga. Musisz zdobyć się na odwagę - jego ciemne oczy rozjarzyły się. - Jesteś krwią z mojej krwi, Madelaine. Nie mógłbym opuścić cię tak, jak nie mógł przejść Sekwany bos stop. Nawet, gdyby krew nas nie wiązała, to i tak przysięgam ci miłość.

Madelaine ucieszyła się ciepło, chociaż nadal potrzebowała z niedowierzaniem głowę.

- Lecz dla ciebie krew jest cenniejsza, prawda? Zamilkła.

- To wszystko co mam - odezwał się po dłuższej chwili. - Odkładam się wampirem, straciłem normalne zdolności. W większości przypadków zresztą nie użyję. Lecz dla ciebie chciałbym być mężczyzną i kochać cię ze wszystkimi przyjemnościami ciała.

Uniosła się na kolana, przyciskając się do niego, pozwalając, by ją objął.

- To nie ma znaczenia - wyprzedzała jego wrażliwość. - Nie, nie przypominaj mi, że nigdy nie zaznam niczego z mężczyzną. Nawet gdybym miała tuzin kochanków, nie robiłoby mi to różnicy.

- Może - mruknął. Objął ją mocniej, gdy ucałowała jego łecnice wosy.

Jej zmysły wyostrzyły się. Miała wrażenie, że na nowy sposób doznaje ucisku jego ramion, że czuje światło jego oczu, że odczuwa namiętność jego dłoni. Odetchnęła gwałtownie, jakby po raz pierwszy zasmakowała powietrza. Wiedziała, że on czeka, powstrzymując swe pragnienie, aż będzie mogła dzielić z nim rozkosz.

- Rozleć się na kawałki z radości-mruknęła bez tchu. - Chcę, pragnę, głęboko... być czułym, co robię - spojrzęła prosto w jego twarz. - Nie pozwolisz mi posmakować twojej krwi?

- Nie niepokój się. Jeżeli rozkosz może sprowadzić szaleństwo... - zdjął kamizelkę i sięgnął do guzików muślinowej koszuli. Pogłaskała jej szyję i ramiona, a potem ujął jej twarz w dłoń. - Jest późno, Madelaine. Krwawię dla ciebie.

- Tak, och, proszę, tak - odwróciła się i ułożyła na plecach na grubym białym dywanie przed kominkiem. W chwilach jej porywów ognia, nie krew, gdy jego usta szukały jej warg.

Wczecniej wydoby³ dla niej muzykê z klawesynu, teraz wyzwala³ muzykê z jej cia³a. Z czu³oœci¹ w oczach zsuwa³ strój z okr¹g³oœci jej ramion, piersi, bioder, ud. Ka¿de ods³oniête miejsce ubiera³ natychmiast w dotkniêcia swych d³oni i warg. Ka¿dym ruchem wydobywa³ z jej cia³a najg³êbsz¹ harmoniê.

Madelaine dr¿a³a, gdy jej cia³o rozwar³o siê, by przyj¹æ jego rêce, by przyciskaæ siê coraz bli¿ej do jego ust w nieustaj¹cej ekstazie. Jej nierozpoznane, nierozbudzone do tej chwili pragnienia, nap³ywa³y fala za fal¹. Krzyknê³a, gdy ma³e d³onie zb³1dzi³y w nauce jej cia³a.

Teraz on rozci¹gn¹³ siê obok niej i przytuli³ do siebie. Jego obecnoœæ, ujmuj¹ce poczucie bliskoœci, odgradza³y j¹ od wszystkiego - nik³ego ognia w kominku, pokoju, œwiata. W koñcu jego usta przywar³y do kr¹g³oœci jej szyi. Odrzuci³a g³owê do ty³u i z uczuciem triumfu zacisnê³a powieki, a¿ uniesienie, radoœæ i namiêtnoœæ przejê³y nad ni¹ kontrolê.

Tekst listu czarownika Le Grace do barona Clotaire de Saint Sebastiena; datowane 4 listopada 1743:

Le Grace przesyła baronowi Saint Sebastien najgłówniejsze ukazy.

Posłuszny pańskim poleceniom i peñen chęci, by wypełniać pańskie rozkazy, poszukiwałem pilnie, mon cher baron, miejsca, gdzie skryli się pozostali członkowie Gildii. Miałem o nich dowiedzieć się, lecz wiem, że nie opuścili oni Paryża, gdyż stary Valenaine z la rue de les Cinq Chats widział parę dni temu Anglika Sattina. Ktoś inny rozmawiał z czarownikiem o imieniu Domingo y Roxas, lecz nikt nie potrafił udzielić informacji co do miejsca ich pobytu. Valenaine słdzi, że mogli skryć się pod ochronę jakiegoś potężnego szlachcica, ale o tym to pan by wiedział.

Lecz jest jeszcze co innego, co mnie zaintrygowało, mon baron. Kazał mi pan odnaleźć księcia Rakoczego dla znanego mu sekretu produkcji diamentów. Dziwne wydaje mi się, że pytał mnie pan o niego, skoro nie dalej jak wczorajszej nocy sam pan z nim rozmawiał. Tuż po tym, gdy rozmawiałem z panem przed rezydencją d'Argenlac, kazał mi pan natychmiast się oddalić, i nie wiedziałem czemu, dopóki nie ujrzałem pana po godzinie w rozmowie z Rakoczym. Wprawdzie ubrany był o wiele bogaciej, lecz to z pewnością ten sam człowiek. To nie tylko czarny strój podpowiedział mi, że to on. Nikt inny nie porusza się w ten sposób, nikt nie ma takich oczu.

Nie chcę być nieuprzejmy, mon baron. Bez wątplenia ma pan swoje powody, by kazać mi tracić czas na bezsensowny z definicji pościg. Jeżeli sprawdza mnie pan, to nie mogę pojąć co chciał pan przez to osiągnąć. Lecz jeżeli jest to przebiegły fortel nastawiony na to, by zachować sekret klejnotów dla pana i pańskiego szlachetnego Kręgu, to ostrzegam pana, że rozniosę wiadomości o tym oszustwie. Dopóki nie zaferuje mi pan powodu, bym tego nie czynił. Czekam.

Przybędę do pańskiej rezydencji dzień wczoraj i mam nadzieję przedyskutować z panem, mon baron, ową kwestię. Garę diamentów gwarantuje moje milczenie. Dwie garści - słowo, że wyniosę się razem z pańskim sekretem z Francji i to na zawsze, a pan będzie mógł kontynuować oszukiwanie niedoświadczonych górców tak długo, jak długo się panu podoba. To zależy od pana.

Le Grace

Markiz Chenu-Tourelle poda³ rêkê Madelaine i odsun¹³ siê nieco, gdy wsiada³a do jego najlepszego powozu. Potem sk³oni³ siê z szacunkiem i poczeka³, a^ç dama Madelaine, Cassandre, pod¹çy za swoj¹ pani¹, uemiechaj^{1c} siê do markiza z wdziêcznoœci¹ za okazywane jej wzglêdy.

- Jak ju^ç ci mówi³em - markiz odwróci³ siê do stangreta - nie musisz siê spieszyæ, Henri. Nie zajmie nam to zapewne wiêcej, ni^ç godzinê. Dobrze by by³o, gdybyœ ³agodnie obchodzi³ siê z koñmi - ujrza³, jak siedz¹cy na koŸle s³u^çcy skin¹³ g³ow¹, po czym równie^ç, wsun¹³ siê do wnêtrza wspania³ego pojazdu z wyrazem twarzy maj¹cym zawieraæ w sobie szczery szacunek. - Jeceli jest pani gotowa, Madelaine, to ruszamy.

Madelaine wzruszy³a lekko ramionami. Nie podoba³ siê jej ten lalusiowaty d^çentelmen z wysmakowanym do granic, pastelowym ubraniem tak bardzo kontrastuj¹cym z rozpustn¹ twarz¹.

- Kiedy pan zechce, markizie.

- Jak pani sobie çyzy, mademoiselle - postuka³ laseczk¹ z mêtnego bursztynu w dach powozu (dobrana by³a tak, by podkreœlaæ kolory stroju - bldy koral i bielone p³ótno). Stangret strzeli³ batem nad ³bami zaprzêgu i powóz ruszy³ spod rezydencji d'Argenlac.

By³ to wspania³y pojazd, z d³ugimi jak ³abêdzie szyje sztabami utrzymuj¹cymi skórzane amortyzatory. Dziêki nim powóz ko³ysa³ siê tylko lekko na najwiêkszych nawet nierównoœciach, w które obfitowa³y paryskie ulice. Pud³o pomalowane by³o ciemnooliwkow¹ zieleni¹ z akcentami czekoladowego br¹zu i z³ota. Na drzwiczkach widnia³ herb markiza - czerwona, oœnie^çona wie^ça zakreœlona czerni¹ na gronostajowym polu. Prawa do tego herbu siêga³y panowania Filipa Augusta.

Wnêtrze wykoñczone by³o najlepszym aksamitem w barwie morskiej zieleni i at³asem w odcieniu s³omy. Drzwiczki dodatkowo wybito nitami. Komfortowy pojazd ci¹gniony by³ przez cztery starannie dobrane, bladociemnobr¹zowe konie, których grzywy i ogony ufarbowano na bia³o. Wszystkie wspaniale zbudowane, podobne gracj¹ ruchów i si³1. Koñ dyszlowy szed³ w tradycyjnych kolorach stajni Chenu-Tourelle, czyli w zieleni i br¹zie.

- Piêknie, markizie - powiedzia³a Madelaine, gdy przez jakieœ czas jechali w ciszy. W koñcu dosz³a do wniosku, çe markiz jest zbyt p³aszcz¹cym siê typem, a powóz jest zbyt modny, i na dodatek te konie z pobielonymi grzywami i ogonami to szczyt sztucznoœci.

- Prawda? - zgodzi³ siê uprzejmie. - Cieszê siê niezmiernie, jeceli siê pani podoba.

- Nie widzia³am nigdy czegoe tak wytwornego - powiedzia³a. Chenu-Tourelle obdarzy³ j¹ szerokim uemiechem.

- Tak, tak, z pewnoœci¹. Bardzo chcia³em, by by³o to coœ najlepszego. Oœmielam siê mieæ nadzie^ç, çe i inne moje marzenia mog¹ byæ zrealizowane-te ostatnie s³owa, nie docæ çe dwuznaczne same w sobie, podkreœli³ tonem g³osu i dyskretnym dotkniêciem d³oni Madelaine.

Ta cofnê³a rêkê i zapatrzy³a siê w okno. Jej mina wskazywa³a dok³adnie co s¹dzi o jego

pomyśle i miał zniechęcić markiza do ponownego nawiązywania rozmowy. Zatem to Madelaine przemówiła następna, gdy powóz przejechał już trochę.

- To zadziwiająco, mieć tak mało czasu, a niewielki tylko jego cel przeznaczony dla siebie. Pragnienia, nauka, nadzieja, wszystko to błędnie wobec czasu. A na dodatek jesteśmy jeszcze rozrzutni i sporo z tego, co najcenniejsze tracimy by zabawiać innych naszym kosztem - powiedziała niby w próżnię.

- To szczerą prawdą, mademoiselle - wrócić się Chenu-Tourelle. - Często zauważałem, że nuda jest losem niepospolitych ludzi.

Wyrwana z zamyślenia Madelaine spojrzała na niego z irytacją.

- Słucham?

Biorąc to za zaproszenie do wygłoszenia swoich złotych myśli, markiz powiedział:

- Taki już jest ten świat, mademoiselle, tak jest urządzony. Zabawa, rozrywka to coś, o co trzeba ciężko walczyć. Ile razy byłem zmuszony przyjąć zaproszenie tylko po to, by zadowolić moich przyjaciół, podczas gdy o wiele bardziej wolałbym oddać się, osobistym przyjemnościom.

Uśmiechnął się tytułem próby, mając nadzieję, że nie powiedziała niczego, co mogłoby ją wstrząsnąć.

Madelaine wyglądała na zaniepokojoną, lecz nie tak, jak obawiała się tego Chenu-Tourelle.

- Och, wszyscy jesteśmy podobni! Nuda! Nuda! - zacisnęła leżące na kolanach dłonie w pięści. - Tu nie chodzi o przelotne przyjemności, tu chodzi o życie. Mam dwadzieścia lat i wszystko, prócz mojej czystości, zostało z tych lat zmarnowane. Za dziesięć lat...

- Mam nadzieję, że będę miał w tej sprawie coś do powiedzenia, mademoiselle - wrócić się markiz, mimo iż zwrot Madelaine był retoryczny.

- ...za dziesięć lat - cięgnęła bezlitośnie - będę już uwięziona dziećmi, pocięta pustymi dniami...

- Nie, jeżeli będą to dzieci takie, jak inne - zaczął się z cicha Chenu-Tourelle i znów sięgnął po jej dłoń. - Dzieci, oddanie mężowi, pocięty religii - czy to jest takie złe?

- Tak! - Madelaine zignorowała ostrzegawcze spojrzenie Cassandre.

- Jest jeszcze zdobywanie wiedzy, podróże, odkrycia. Gdybym czuł powołanie, zostałbym z Urszulankami i przynajmniej mogłbym się uczyć. Może i podróży, zwiedzać inne kraje... Lecz nie mam powołania, a mój ojciec nie jest dyplomat - postanowiła się. - Była ze mną w szkole pewna dziewczyna, nazywała się Ranegonde Chamlysse. Jej ojcem jest hrabia de Etendui. Mieszkała w tyłu miejscach - Turcja, Rzym, Sztokholm. Raz była nawet w Rosji, o której mówiła, że to całkiem dziwny kraj. Wyjechała ze szkołą razem z ojcem - do Indii. Siostry powiedziały, że to szalony pomysł brać ją tak daleko od kraju i rodziny, lecz ja, och, pojechałabym zaraz i zabiła każdego, kto próbowałby mnie zatrzymać. - Spojrzała markizowi w oczy i sprowokowała go, by zaprzeczył jej wzrokiem.

- Siostry miały całkowitą rację - markiz wyraźnie było odczytał jej wzburzenie. - De Etendui był

zawsze nieco dziwny i wszędzie zabiera³ ze sob¹ rodzinę. A pani, s³ysz¹c opowieści jego córki, wyobraża sobie wszystkie romantyczne przygody, mog¹ce wynik¹æ z takiego ryzyka. Widzi się pani otoczon¹ przez luksusy i podziwian¹ przez zaintrygowanych mę¹czyzn. Lecz jeżeli wszystko to, co s³ysza³em, jest prawd¹, to życie w tych obcych krajach nie jest tak wygodne.

- Jest pan wielkim g³upcem - - powiedzia³a Madelaine spogl¹daj¹c na niego oceniaj¹co. - Po co mam dbać o komfort, skoro jest tyle do poznania?

- Zdaje mi się mademoiselle - powiedzia³ markiz - że przyjemności zdobywania wiedzy s¹ trudne do uzyskania w niecywilizowanych krajach. Lecz oczywiście, ty wiesz lepiej. Nie pozwól, bym cię nabiera³.

Jego oficjalności nawet j¹ rozbawi³a, ³ami¹c barierę. Opar³a się o pufy i rozeemia³a.

- Już pozwoli³am, bycie mnie zwodzi³. Prawdę mówi¹c, mam zamiar być dobr¹, jak życzy sobie tego mój ojciec. Powiedzia³ mi, że pragnie mnie pan za ¹onę. To nie tak, markizie, to być nie może.

- To moja naj³odsza nadzieja - powiedzia³ przez zęby Chenu-Tourelle.

- Nie - potrzeb¹snę³a g³ow¹. - Szybko stwierdzi³by pan, że jestem nudna i wróci³by do hazardu i kochanek, a ja spotka³abym się ze zwyk³ym w takich przypadkach współczuciem. Jak wiele innych ¹on by³abym wyemiewana. A czemu niby mia³oby być inaczej? Taki jest, jak sam pan powiedzia³, ogólnie przyjęty zwyczaj.

To arbitralne podsumowanie nie u³agodzi³o markiza.

- Dobrze, mademoiselle. Skoro nie będziesz mnie chcia³a, to s¹ jeszcze inni, którzy chc¹ ciebie, i to w mniej honorowych zamiarach - ujrza³ niedowierzanie w jej oczach i skrzywi³ się z satysfakcj¹. - Tak, nie myśla³a pani nigdy o tym, prawda? Możesz ¹a³ować tej zamiany, lecz zdarzaj¹ się losy nieporównanie gorsze. Mówi pani, że mnie nie przyjmie. Dobrze, mademoiselle - postuka³ lask¹ w dach powozu.

- Co pan robi? - spyta³a Madelaine.

- Zmieniam dyspozycje. - Zawo³a³ do stangreta: - Zmieni³em zamiar. Jedziemy do tego drugiego miejsca.

- Co to za miejsce? Dok¹d mnie pan zabiera? Chenu-Tourelle ucemiechn¹³ się nieprzyjemnie.

- Zabieram pani¹ do tych, którym się pani przyda.

- Do kogo? - ocisnę³a d³onie aż do bia³ooci. Strach wezbra³ jej w sercu i zdawa³o się jej, że s³yszy echo pościgu z Sans Desespoir.

- Baron Clotaire de Saint Sebastien i niektórzy jego przyjaciele obiecali mi pewn¹ nagrodę, jeżeli dostarczę im pani¹. Powiedzia³em, że zrobię to, jeżeli mi pani odmówi. Sama wybra³a pani swój los, mademoiselle - rozlu¹ńniony skrzy¹owa³ nogi w kostkach i zacz¹³ g³adziæ palcami kulkę laski.

Madelaine poczu³a, że odwaga j¹ opuszcza.

- Nie s¹dzi³am, że jest pan aż tak pod³y, markizie - wydusi³a z siebie. - Lecz wci¹ż jesteśmy na

ulicach Paryża. Jeżeli zacznę krzyzczeć, z pewnością¹ zostaną uratowana. Zawieź mnie i moją¹ damę z powrotem do domu mej ciotki, a dam ci s³owo, i nie powiem niczego, by cię skompromitowałem. Ani teraz, ani później - by³o to świadome kłamstwo, ale myślałem tylko o Saint-Germainie. Nawet wtedy, gdy to mówiłem.

- Możesz czynić, co uważasz za słusne, mademoiselle - szybkim ruchem wyciągn¹³ ostrze z laski - lecz s¹dzę, i nie pewnych rzeczy nie zrobisz.

Madelaine zacisnęła wargi, czubek ostrza zakł³ysa³ się obok jej twarzy.

- Nic nie rób - powiedziała do Cassandre. - Myśle, i nie u¹yje tego tylko w ostateczności - poczuła dumę, i jej głos był opanowany. Zakł³o³yła z namysłem rękę i przyjrzała się Chenu-Tourelle. - Czy mogę wiedzieć, czemu pan to robi? Jak¹ nagrodę panu zaproponowano?

Rozpaczliwie próbowała znaleźć jakikolwiek punkt zaczepienia.

Chenu-Tourelle zamachał znów ostrzem.

- Nie wiem, czy mogę to pani powiedzieć.

- A czy wie pan, czego może chcieć ode mnie Saint Sebastien? Nie zna mnie, prawie ze mn¹ nie rozmawia. Jest w nieprzyjaźni z moim ojcem...

- To była przyjaźń, mademoiselle. On ma do ciebie prawo, pani - sięgn¹³ wolną¹ ręk¹ do obszernej kieszeni i wyciągn¹³ flaszki, którą¹ zaraz wręczył Madelaine. - Uczyń mi tę uprzejmość i wypij to.

- Nie - oznajmiła Madelaine.

- Jeżeli nie wypijesz, zabiję twoją¹ damę. Teraz. - Cofną¹³ ramię by zadać cios, ciesząc się przerażeniem, które pojawiło się na jej twarzy. - Wypij to wino, Madelaine.

- Nie musisz - powiedziała s³abo Cassandre, lecz Madelaine wzięła już flaszki i przytknęła ją do ust. Gdy skończyła, w jej oczach pojawiła nienawiść.

- Kiepski rocznik, markizie.

- Do tych celów wystarczający. Nie potrwa długo, a narkotyk zacznie działać, ma belle.

- I tak będzie to za późno, jeżeli chodzi o konieczność znoszenia pańskiego towarzystwa - uniosła dumnie głowę. - Wiedzi³am, i nie mam z panem o czym gadać. Oszukał pan mojego ojca, prawda? A ja nie cierpię go rozczarowywać - zwróciła się ku Cassandre. - Nie rób scen, gdy zemdleję. Chenu-Tourelle zaplanował sobie to wszystko. Czy nie mamy szczęścia?

Gorzki sarkazm uderzył markiza, który mocniej ocisnął ostrze.

- Jeżeli s¹dzisz, i os³abisz moje zdecydowanie...

- Co? Zwykłe skrupuły mogłyby powstrzymać pana od odebrania nagrody?

- zdumiała się na przekór ochrypłej mowie. - Nie uwierz.

Markiz popatrzył na Madelaine z desperacją. Chciał, by ukazała mu się skruszona, by b³agała o miłosierdzie, tak, by wzruszony, wstawił się za nią rycersko i uratował przed Saint Sebastienem, mimo

¿dañ barona.

- Gdyby spyta³a pani ojca, to wiedzia³aby, ¿e nie czynie Ÿle.

Zaniepokojona Cassandre spróbowaa ocuciæ coraz bardziej senn¹ Madelaine, rozcieraj¹c jej nadgarstki i przyciskaj¹c p³ótno do jej czo³a. Ignorowaa obraŸliwe gesty nakazuj¹ce jej odsun¹æ siê.

- Nie bój siê, moja ma³a - wyszepta³a, skrywaj¹c przera¿enie.

- On nie ma do mnie prawa - powiedzia³a Made³aine powoli, a¿ nazbyt, wyraŸnie wymawiaj¹c s³owa.

Zachwycony sposobnoœci¹ wstrz¹œniêcia dziewczyn¹ markiz przeci¹ga³ chwilê. Œemia³ siê.

- To nie tak, Madelaine. Jest pewien dokument. Widzia³em go. Twój ojciec podpisa³ go w³asn¹ krwi¹. - Dotkn¹³ lekko ostrzem stanika jej sukni ukazuj¹c trochê zaokr¹glonego cia³a, lecz nie rani¹c skóry. Spozreg³, jak próbuje siê odsun¹æ i od razu poczu³ siê lepiej. - Ten dokument, ma belle, darowuje ciêbie Saint Sebastienowi. By³æce jego zanim jeszcze siê narodzi³æce.

Narkotyk m¹ci³ jej myœli, lecz poczu³a wype³niaj¹c¹ j¹ cierpk¹ odrazê.

- Darowuje... mnie...? - Potem by³o ju¿ tylko dzwonenie w uszach, nie czu³a dr¿¹cej rêki Cassandre na swej twarzy, ani nie widzia³a odprê¿onego uœmiechu Chenu-Tourelle przygl¹daj¹cego siê, jak popada w nieœwiadomoœæ.

Tekst napisanej po angielsku notatki zostawionej przez czarownika Beverly Sattina księciu Franzowi Josefowi Rakoczemu w jego pokoju w Hotelu Transylwania; datowane 4 listopada 1743:

Do Jego Wysokości, Księcia Franza Josefa Rakoczego z Transylwanii.

Beverly Sattin przesyła pełne szacunku pozdrowienia.

Z przykrości muszę powiadomić Wasz Wysokość, że zostaliśmy odkryci i to przez Le Grace. Pozwoliłem sobie poszukać pana, lecz okazało się, że nie ma pana w apartamentach. Wykorzystuję przynajmniej tę sposobność, by opisać panu okoliczności tego niefortunnego rozwoju wypadków.

Domingo y Roxas był dzisiaj na la rue de le Cinq Chants, gdzie mieszkają ci, którzy zaopatrują nas w rzeczy potrzebne do wielkiego dzieła. Zazwyczaj jesteśmy jak najbardziej ostrożni, gdy wypuszczamy się na zewnątrz, lecz tego ranka Domingo, nie będąc uprzedzonym zdobył się na wyczyn, którego teraz całym sercem żałuje, i poszedł do sklepu Valenaire. Będzie naszym zwykłym dostawcą, i poprosi go o dostarczenie nam pewnych soli i innych komponentów. Zdarzyło się, że gdy Valenaire zajęty był zamówieniem, do sklepu weszła jeszcze jedna osoba. To dziwna osoba (Domingo opisał jej niesamowity strój) mógł być (jak sędził Domingo) nawet jakimś zbiegłym szaleniec, tak że przestraszył się z początku (Domingo).

Zamówienie złożone zostało po francusku i to takim tonem, że podejrzania Dominga tylko się umocniły. Znalazł pretekst, by pozostać w sklepie, a obcy zakupił parę komponentów do własnego użytku, a gdy on (znaczy, obcy), opuścił sklep, Domingo y Roxas poszedł za nim. Może pan sobie wyobrazić zdumienie jego (to znaczy, Dominga), gdy obcy skierował się wprost do Oberżu pod Czerwonym Wilkiem. Tam, w szynku, zrzucił z siebie odzienie i Domingo ujrzał, że to był Le Grace!

Le Grace pozostał tam przez jakiś czas, popijając wino i zaklinając się, że znalazł w końcu sposób na pozyskanie bogactwa i bezpiecznego życia. Domingo y Roxas, który nie przerywał obserwacji czynionej przez małe, brudne okno przy kominie, słyszał, jak Le Grace chwalił się, iż Wielki Pan ma mu dać pieniądze i klejnoty, by kupić jego milczenie w pewnej nader szczególnej sprawie.

Widząc, że Le Grace jest już całkiem pijany, Domingo y Roxas pospieszył, by przekazać nam wiadomości o całym zdarzeniu.

Le Grace nie jest martwy, jak na to liczyliśmy. Pewnym jest, że zaszkodzi nam, jeżeli tylko będzie mógł. Ze z uwagą Dominga, to pewne, gdy nie ukrywał się on (znaczy, Domingo) wcale. Sam ton jego (czyli, Le Grace) głosu, wskazywał, że wie on o nas więcej, niż powinien. Nie odważymy się ignorować tego zagrożenia, które stanowi Le Grace.

Wasza Wysokość, pozwól mi nakłonić do zachowania ostrożności. Ty, my, jesteśmy

wszêdziej w niebezpieczêństwie. B³agam ciê, by przy pierwszej sposobnoœci, jaka siê panu nadarzy, uczyni³ nam zaszczyt i porozmawia³ z nami sam na sam. Prosimy te¿ pañskiego s³u¿¹cego, by ostrzeg³ pana zanim jeszcze pan to przeczyta. O dwunastej.

Pozostajê. Pañskim uni¿onym s³u¿¹ na skinienie,

Beverly Sattin

]Saint Sebastien okr¹ł^a Le Grace ze szczególnie nieprzyjemnym wyrazem wycieraj¹cych spod ciê¹kich powiek oczu. Przemawia³ powoli, rozwlekle, lecz na zwykle srogiej twarzy nie by³o cęladu gniewu.

- Mo¹e - powiedzia³ do Le Grace, który rozwali³ siê nieelegancko na okrytej brokatem sofie pod rega³em - by³by³e na tyle dobry, by powiedzia³ mi, Le Grace, co w³oeci¹wie pragn¹³e³e przez to osi¹gn¹æ? - Uj¹³ wymiê¹t¹ kartkê papieru z niezdarnie wypisanym listem pe³nym gró¹by.

Le Grace potrz¹sn¹³ g³ow¹, zapewne by zaprzeczy³æ, a mo¹e by pozby³æ siê oszo³omienia wywo³anego winem, którym tak szczerze racy³ siê kilka godzin wczecniej. Potar³ szczeciniasty podbródek.

- To... nie by³o... tak, baronie - wypowiedzia³ niewyra¹nie. -Pan mnie Ÿ¹le zro... zrozumia³.

- Nie wydaje mi siê, Le Grace - powiedzia³ s³odko baron uderzaj¹c palcami w list. - Grozisz mi zdemaskowaniem. Nie - rzuci³ ostro, widz¹c, łe Le Grace zamierza siê podnieo³æ - nie zaprzeczaj. Podsun¹³e³e mi ten nonsens o cz³owieku w czerni i bieli. Niem¹drze wybra³e³e obiekt. Nie s¹d¹Ÿ, łe bêdê tolerowa³ oszustwo czy gró¹by.

- Lecz ja nie k³amiê - na pró¹no protestowa³ Le Grace.

- Przyzna³by³e siê lepiej do b³êdu, Le Grace - Saint Sebastien podszed³ do sof¹y i u³o¹ł¹y³ d³o¹ñ na jej oparciu. Aksamit szlafroka Saint Sebastiena przejecha³ po policzku alchemika i ten przez chwilê bliski by³ krzyku. - Jeceli masz zamiar doprowadzia³ mnie do sza³u swoj¹ g³upot¹, to ostrzegam, łe to ci siê nie uda.

- Powiedzia³em panu, łe to on jest tym mê¹czyzn¹! - Le Grace wykrêci³ siê ku Saint Sebastienowi po to tylko, by stwierdza³æ, łe spoczywaj¹ca dot¹d na oparciu d³o¹ñ schwyci³a jego ko³nierz i mocno trzyma.

- Co mam zrobia³, by ciê przekona³æ, Le Grace? Nie mogê pozwoli³æ przecie¹, by³e nadal tak siê zachowywa³ - w miarê jak Saint Sebastien z wolna skrêca³ d³o¹ñ, nacisk na krta¹ñ czarownika by³ coraz dokuczliwszy.

- Nie jestem cierpliwym cz³owiekiem, Le Grace. Ostrzegam, łe g³upim oporem tylko pogarszasz sprawê.

Twarz Le Grace przybra³a niezdrowy wygl¹d. Jak oszala³y stara³ siê polu¹Ÿnia³æ palcami ko³nierz.

- Ale to on! - obstawa³ przy swoim, ciê¹ko ³api¹c powietrze. Saint Sebastien westchn¹³ z rezygnacj¹.

- Dobrze, Le Grace. Skoro nie chcesz mi powiedzia³æ... - odst¹pi³, puszczaj¹c ko³nierz.

Mile zdziwiony tym obrotem sprawy czarownik mia³ ju¹ siê podnieo³æ, gdy us³ysza³ za plecami spokojny, znieawidzony i lodowaty g³os:

- Nie ruszaj siê, Le Grace. Nie pozwala³em ci siê ruszy³æ.

- Lecz z pewnością...!

- Nie kazałem ci mówić - powiedziało z ujmującym czarem, obchodząc sofę. - Nie skończyłem. Muszę prosić cię, byś została ze mną jeszcze chwilę.

- Między jego palcami, jak żywy, wiś się długi, cienki bicz.

Le Grace poczuł, jak ogarnia go żółć.

- Ach, baronie...

Skulił się na sofie próbując osłonić się przed uderzeniem, które jednak nie nastąpiło.

- Powiedziałem panu, że nie kłamie.

- Ale ja już ci nie wierzę. - Był coraz bliżej, wyciągał dłoń, rozkoszując się strachem wycierającym z oczu czarownika i nagłym smrodem jego potu.

- Wiem. To nie moja wina, że nie wie pan nic o Rakoczym - coraz bardziej wciska się w sofę.

- Biedny Le Grace - mruknął Saint Sebastien. - Nieudolnie kłamiesz. Jesteś głupcem, lecz możesz się jeszcze przydać. - Odstąpił, by mieć swobodę ruchu. Zamach był tak szybki, że czarownik nie spostrzegł, kiedy bicz spadł na jego szczękę, przecinając ją do kości.

Z krzykiem bólu, zaskoczenia i rozpaczony Le Grace przycisnął dłoń do krwawiącej twarzy i rzucił się na swego dręczyciela.

- Dostałem ten bicz od człowieka, który był handlarzem niewolników

- poinformował go uprzejmie Saint Sebastien oddalając się i wypatrując następnej sposobności.

- Zrobiony jest ze skóry nosorożca, z jego pyty, mówił do niego. Oliwić go regularnie i nacinać, tak że tnie głębiej, niż stal. Też to stwierdził, prawda? - bawił się ciężkim biczem, którego koniec podskakiwał na podłodze. - Gdy mi go ofiarowywał, nie obyło się bez demonstracji. Miał własnego niewolnika, oporną sztukę, i zabawiał się z nim popołudniami. Czasem wydaje się, że bicz wciąż jeszcze zaplamiony jest jego krwią - uniósł dłoń znowu, tym razem pozwalając rzemieniowi spaść na ramiona Le Grace.

Czarownik wrzasnął i spróbował potoczyć się gdzieś w bok. Nadaremnie. Bicz rozdarł skórę na plecach, a ból napędził go do ust.

- Nie! Nie! - chciał osłonić się przed następnym atakiem, lecz udało mu się jedynie przewrócić sofę.

Ciężki szum padającego mebla spowodował, że drzwi do biblioteki otwarły się i stanął w nich Tite, służący Saint Sebastiena.

- Panie? - spytał z wyraźnym troską.

- Nie, Tite, to nie ja mam kłopoty - Saint Sebastien wzruszył ramionami. - To ten biedak Le Grace. Weź go stąd i zadbaj, by opatrzone jego rany. Nie skończyłem z nim jeszcze. Nie odpowiedział na moje pytania - na twarz barona wystąpił rumieniec, kłamcy się głos zdradza podniecenie.

Mrucząc coś pod nosem, Tite podszedł do skulonego na czworakach w kącie pokoju Le Grace,

który jednym ramieniem nadal os³ania³ siê przed spodziewanymi uderzeniami. Jego twarz i grzbiet sp³ywa³y teraz krwi¹. Skaml¹c, cofa³ siê, pozostawiaj¹c na œcianie pasmo szkar³atu.

- Zabierz go do stajni. Wiesz, gdzie - Saint Sebastien odzyska³ ju¿ trochê spokój i dobre manieri. Wytar³ twarz ciê¿k¹ jedwabn¹ chustk¹ i upuœci³ r¹czkê bicia na pod³ogê. - Pamiêtaj, ¿e bêdê chcia³ rozmawiaæ z nim za godzinê.

Tite bez k³opotów schwyci³ przera¿onego Le Grace.

- Stajnie. Jak pan sobie ¿yczy. - Z niewzruszon¹ twarz¹ ruszy³ ku drzwiom, nie zwracaj¹c zupe³nie uwagi na jêki, które towarzyszy³y ka¿demu jego ruchowi.

- Tak, s¹dzê, ¿e on bêdzie dla mnie. Kr¹g mo¿e zadowoliae siê innymi, lecz on bêdzie dla mnie - doprowadzi³ do porz¹dku swój ¿abot i rzuci³ Le Grace uszczêeliwiaj¹cy ucemiech. - Mo¿esz k³amaæ. Mo¿esz mnie oszukiwaæ. To bez znaczenia. Mo¿esz nawet umrzeæ dla mnie, Le Grace - przesun¹³ palcami po brzegu rany na twarzy czarownika. - Mówi¹, ¿e obra¿enia twarzy s¹ najbardziej bolesne i ustêpuj¹ tylko cierpieniom po utracie mêskoœci. Sam siê nad tym zastanawiam.

Czarownik by³ zbyt przera¿ony, by siê odezwaæ.

- WyjdŸ przez taras - rozkaza³ baron. - Lepiej, ¿eby reszta s³u¿by go nie widzia³a.

Tite przytakn¹³ i skierowa³ siê do szerokich, przeszlonych drzwi, które zajmowa³y ca³¹ œcianê biblioteki. Na zewn¹trz œwiat zasnuty by³ szarym welonem deszczu i zupe³nie wyprany z kolorów. Gdy Tite otworzy³ drzwi, zimny podmuch wpad³ do pokoju.

- Miejsce w stajni - powtórzy³ raz jeszcze i wyszed³ w deszcz.

- A poranek by³ taki obiecuj¹cy - zrzêdzi³ Saint Sebastien, zamykaj¹c drzwi za Tite. Nie myœl¹c o niczym szczególnym, wpatrzy³ siê w zapadaj¹ce ciemnoœci. Po twarzy b³dzi³ mu lekki, przewiduj¹cy ucemieszek.

Z zamycelenia wyrwa³ go nag³y turkot kó³ na wy³o¿onym kamieniami ³uku podjazdu. Podniós³ wzrok i ucemiech rozszerzy³ siê. W zamglonym powietrzu da³ siê rozpoznaæ zarys powozu Chenu-Tourelle. Pe³en nowych si³, jakby widok charakterystycznej karety go odrodzi³, Saint Sebastien cofn¹³ siê do biblioteki i zamkn¹³ za sob¹ przeszlone drzwi. Poci¹gn¹³ za sznur, by wezwaæ lokaja.

Niemal natychmiast drzwi siê otwar³y i w bibliotece pojawi³ siê m³ody lokaj w ciemnoniebieskiej liberii. Sk³oni³ siê z szacunkiem. Nie uniós³ g³owy, czekaj¹c na rozkazy.

- Wydaje mi siê, ¿e mamy towarzystwo, Maurice - hrabia by³ nadzwyczaj mi³y. - Chyba widzia³em, jak przed chwil¹ przyjecha³ markiz Chenu-Tourelle. Ufam, ¿e zosta³ powitany.

- Tak, panie. On i jego goœcie.

- Przyby³ z goœciami? Wspaniale! - Saint Sebastien skin¹³ g³ow¹, potem niedbale zamacha³ rêk¹.

- Chcê, by pos³aniec zaniós³ wiadomoœæ. Nie od razu. Tak, by znalaz³a siê w rezydencji d'Argenlac nie wczœniej, ni¿ o dziewi¹tej wieczorem, ale dam ci j¹ teraz. Potem mogê byæ zajêty.

- Wiadomoœæ zostanie dostarczona zgodnie z pañsk¹ wol¹.

- Oczywiście. Życie jest łatwiejsze, gdy oszczędza mi się komplikacji, prawda Maurice? - schylił się, by podnieść bicz. Pozwolił, by rzemień łagodnie przepłynął mu przez palce. - Nie, nie dzisiaj, Maurice. Dzień jestem zajęty. Lecz lepiej, żeby o tym nie zapominał - musiał palcami koniuszek bicia i przyglądał się, jak Maurice błędnie. Z westchnieniem zostawił tę rozrywkę i skierował się ku sekretarzycy pod okienko. - To potrwa tylko chwilę, Maurice. Potem zaprowadzisz mnie do gości. Gdzie ich umieścić?

- Jeden z nich - jeden z nich... była w omdleniu... Lecz markiz... on... on... powiedział, by zanieść ją do gabinetu - ostatnie słowa zostały wypowiedziane w panicznym pośpiechu.

Saint Sebastien przerwał ostrzenie pióra.

- Mojego gabinetu. Dziwne. Czy jest z nimi ktoś jeszcze?

- Nie. Nie, markiz, młoda dama i jej towarzyszka, ciężko wystraszona starsza pani.

- Naprawdę? - powiedział z troską Saint Sebastien. - Co za pech. Będzie musiało jakoś temu zaradzić. Zaraz się tym zajmę, lecz najpierw wiadomościami - skończył ostrzyć pióro, wyjął trzy arkusze gładzonego papieru. Umiechnął się do wytłoczonego na kartkach herbu. Był to stary, od dawna oficjalnie uznawany znak, który jego zasłużony wuj otrzymał w czasach, gdy Inkwizycja zniszczyła Zakon Templariuszy. Na pamiątkę tego zdarzenia tarcza herbu ukazywała srebrnik, którego gałęzie oznaczały alegoryczne postacie: na szczycie widniał kozioł usadowiony na tronie, niżej czaszka odwrócona na kształt pucharu, potem wieżyczka z kłębkiem w dół i korzeń mandragory. Na końcu wznosił się wysoki, groźny budzący kapelusz Inkwizycji.

Saint Sebastien z łagodnym przesunął wzrokiem po godle i zastanowił się, czy jego przodek, Inkwizytor, byłby zdziwiony, odkrywając, że jego własny potomek zajmuje się heretyckimi, bluźnierczymi praktykami, które niegdyś tak rygorystycznie zwalczane były przez Święte Oficjum. Przypominając sobie niektóre spośród nabrzmiałych bólem zapisków, czynionych przez cnotliwych księży, opisujących przesłuchiwanie podejrzanych heretyków, odniósł wrażenie, że w drobiazgowych detalach tortur odnajduje przytłumione echo rozkoszy, której sam zaznał już wielokrotnie zadając cierpienia.

Wrócił myślami do Madelaine. Wiedział dokładnie, jaki będzie mógł z niej mieć pożytek. Cieszył się go przewidywanie cierpienia, jakie jej cierpienie sprawdzi na Roberta de Montalia. Tak... To było naprawdę coś. Nie zamierzał powiedzieć Robertowi nic ponad fakt, że ma Madelaine w swej mocy, lecz zastanowiwszy się, doszedł do wniosku, że jeżeli sprecyzuje swe intencje, to doprowadzi tym markiza do szału.

Spojrzał rozpalonymi oczyma na lokaja, który czekał z kamienną twarzą. Upewnił się, że jego sługa jest ledwo żywy z przerażenia i przysunął papier. Z szerokim uśmiechem zaczął pisać.

Tekst listu barona Clotaire de Saint Sebastiena do markiza de Montalia; dostarczone przez posłańca krótko po dziewiętej wieczorem 4 listopada 1743:

Do mojego kochanego, dawno nie widzianego przyjaciela, Roberta, markiza de Montalia.

Przesyłam ci pozdrowienia i życzenie pomyślności.

Jak smutno mi było, że nie wiedziałem wcześniej, iż zdecydujesz się jeszcze wrócić do Paryża. Gdy przypominę sobie te godziny, które spędzaliśmy razem dwadzieścia lat temu, rozpacz ogarnia mnie na myśl, że mogłoby zapomnieć poinformować mnie o twej wizycie, tak bym mógł przygotować dla ciebie wspaniałą rozrywkę.

Lecz los mi sprzyja, Robercie. W końcu znalazłem sposób, by złożyć ci wyrazy szacunku tak, jak wymaga tego nasza wieloletnia przyjaźń i wszystkie uroczyste przysięgi, które przetrwały od naszego rozstania. Wynikające z naszej znajomości zobowiązania nie dają się łatwo zapomnieć. Robercie.

Wyobrażam sobie, jak przytulasz do serca nadzieję, iż córka twoja zostanie markizą Chenu-Tourelle. Bez wątplenia sędzisz, że jest ona w tej chwili na kolacji z nim i jego rodziną. Moim nad wyraz przykrym obowiązkiem jest poinformować cię, że sięgnę po moją własność, której tak bardzo nie kwapię się mi oddać. Nie sędzię chyba, że ujdiesz temu zobowiązaniu. Szczególnie, że Madelaine jest tak bardzo podziwiana za jej maniery i tak czarująca. I mnie zachwyca tak samo, jak młodych mężczyzn. Trudno, żeby było inaczej. Jest tak wspaniała, kochana. Nadmienię, że trudno mi będzie doczekać cierpliwie dnia, kiedy złożymy ją w ofierze. Lecz do tego czasu, rzecz jasna, będzie ona służyć nam wszystkim, by w ten sposób przygotowywać się do zimowego przesilenia. Pewien jestem, mój drogi Robercie, że znajdę sposoby, by ją rozbawić. Tite, na przykład (pamiętasz mojego służącego?): wciąż największą przyjemnością sprawia mu strach, który wzbudza, a wiem, że naprawdę potrafi być straszny. Oczywiście to ja pozbawię ją dziewictwa, lecz Tite będzie następny. Jak to widzisz? Usatwi wszystkim sprawę, dobierajcie się do niej przed nimi. Nie znałem nigdy nikogo, kto dłużej opierałby się Tite.

Pomyśl tylko: twoja córka jako moja własność, na ołtarzu, związana, naga. Przez czterdzieści dni będzie zlegać tam co wieczór, Robercie, a każdego wieczoru będzie wykorzystywana. Gdy już skończę, zabawi się z nią Tite; będzie używać jej po swojemu, a ją przymusi ją do swojej woli. Gdy to już się dokona, przystąpi do niej reszta Kręgu, zaspokajając wszelkie przyjemności. Jest nas niewielu, lecz kilku bardzo tęskni za taką sposobnością.

Bez wątplenia pamiętasz wciąż upodobania Beauvrai. Ciekawe, co pomyśleli o tym Madelaine, gdy trzech użyje jej na raz? Szkoda, że Beauvrai jest takim prostakiem, gdyż nie będzie przez to w stanie powstrzymać jego namiętności, gdy przyjdzie jego czas. Poprosi zapewne de la Sept-Nuit do towarzystwa, gdyż Donatien na równi uwielbia prostactwo. Czy pamiętasz ten

genialny wynalazek, nad którym pracowa³ Beauvrai, ten, który pozwala³ penetrowaæ od przodu normalnie, cia³em, a od tyłu rozgrzanym Cz³onkiem Diabla? Sporo nad tym przesiedzia³ przez ostatnich parê lat. Po reakcjach innych ofiar mogê przypuszczaæ, że jest to doææ bolesne.

Do czasu, gdy wydrzemy z niej bij¹ce serce, bêdzie sama pragnê³a æmierci, Robercie. Bêdziemy bezczeciaæ j¹ na kaŹdy znany nam sposób. Zrobimy wszystko, co podsunie nam nasza wyobraŹnia, wyj¹wszy zabicie jej. Zgwa³cimy j¹, pobijemy, zeszpecimy, poddamy torturom, tak by jej æmieræ by³a mila Szatanowi.

Gdybyæ da³ nam j¹ od razu, wówczas nie zdarzy³oby siê to. Zosta³aby jedn¹ z nas i mog³aby uczestniczyæ w naszych uroczystoæciach, zamiast staæ siê ich ofiar¹. Za jej upadek i æmieræ nie moŹesz winiaæ nikogo, prócz siebie. Pomyæl o tym, gdy ruszysz, by poszukiwaæ jej.

W tym ciê zapewniam: znalaz³em nowe miejsce, w którym Kr¹g moŹe sk³adaæ ofiary. Nikt nas nie bêdzie podejrzewa³. MoŹesz drêczyæ siê t¹ myæl¹ jak i æwiadomoæci¹, że przez ca³y czas twe dziecko cierpi, by wzmocniaæ moj¹ potêgê.

Nie wybaczam ci zdrady naszej przysiêgi. Nie wybaczam ci, że zabra³eæ moj¹ w³asnoææ. Nie wybaczam ci wychowania jej w klasztorze. Krótko mówi¹c, nadal uwaŹam ciê winnym i uprzedzam ciê, że gdy wraz z nowym rokiem Kr¹g zabierze siê za ciebie, oznaczæ to bêdzie twój koniec.

Pozwól, że ostrzegê ciê jeszcze, iŹ Źadna próba odnalezienia Madelaine nie ocali jej, a jeæli zdybiemy ciê gdzieæ w trakcie poszukiwañ, oznaczæ to bêdzie tylko, że umrzesz wczesniej. Dwie ofiary to zawsze lepsze od jednej. Proszê ciê, byæ rozwaŹy³ to, zanim przyst¹pisz do jakichkolwiek daremnych prób ratowania córki, czy osobiæcie, czy poprzez s³anie petycji do Króla. Jego Majestat Ludwik XV moŹe nie zd¹Źyæ z rozkazami na czas, by uratowaæ Madelaine. Na pierwszy znak, że rozpocz¹³eæ takie dzia³ania, Madelaine umrze, mój przyjacielu.

Gdybyæ znalaz³ kogoæ doææ nieroztropnego, by wesprzeæ ciê w poszukiwaniach, nie licz na jego powodzenie. Jest nas doææ, by zadbaæ o dwudziestu lub wiêcej takich, jak ty. KaŹdy, kto bêdzie ci towarzyszy³, naraŹa siê na karê tak¹ sam¹, jak¹ wymierzymy tobie. Czy nie doææ straciaæ córkê? Po co jeszcze uæmiercaæ przyjació³, Robercie?

AŹ do czasu, gdy znów bêdziemy razem, a nast¹pi to wczesniej czy póŹniej, pozostajê twoim.

Saint Sebastien

Budz¹c siê, Saint-Germain poczu³, ¿e opanowuj¹ go z³e przeczucia. Przeszuka³ oczami spartañsk¹ alkowê z zakonnym ³o¿em, na którym sypia³, jakby w gêstniej¹cym mroku chcia³ znaleŸæ przyczyny zaniepokojenia. Zmarszczy³ brwi i przy³o¿y³ d³onie do oczu. Zmarszczki pog³êbia³y siê. Skin¹³ g³ow¹, jakby samemu sobie daj¹c sygna³. Szybkim ruchem zecelizn¹³ siê na pod³ogê, zamiót³ ciemn¹ szat¹ z egipskiej bawe³ny i odsun¹³ kotarê oddzielaj¹c¹ alkowê od reszty pokoju.

By³ to ten sam pokój, do którego parê dni temu przyprowadzi³ Madelaine. Przez chwilê wyda³o mu siê, ¿e widzi odbity na pod³odze blask jej granatów i j¹ sam¹ stoj¹c¹ przy drzwiach, z twarz¹ wype³nion¹ têsknot¹. Uciemiechn¹³ siê do wspomnieñ, lecz zniknê³y szybko, ustêpuj¹c miejsca nowemu przyp³ywowi niepokoju.

Jedyn¹ p³on¹c¹ na lichtarzu œwiec¹ Saint-Germain zapali³ pozosta³e. Pokój rozjaœni³ siê, lecz ciep³o nie udzieli³o siê jego lokatorowi. Poci¹gn¹³ za sznur, wci¹¿ zastanawiaj¹c siê niestrudzenie, co mo¿e byæ Ÿród³em niepokoju. Musn¹³ palcami astrolabium, jakby to ono mog³o udzieliæ odpowiedzi.

- Panie? - Roger sk³oni³ siê zaraz po wejœciu do pokoju.

- Hm? - odwróci³ siê Saint-Germain. - Zamknij drzwi, Rogerze. To, co mam do powiedzenia, nie jest przeznaczone dla zbyt wielu uszu.

Roger wykona³ polecenie i czeka³ cierpliwie na dalsze instrukcje. Przez ramiê przewieszony mia³ rêcznik, w drugiej rêce trzyma³ miednicê. Po³o¿y³ to wszystko i przypatrywa³ siê Saint-Germainowi chodz¹cemu szybko po pokoju.

- Najpierw trzeba bêdzie siê umyæ - powiedzia³ powoli hrabia, robi¹c przystanek przy kominku.

- Mycie, potem ubiór. Coœ prostego, na przyk³ad p³ócienne lub we³niane bryczesy, i tê koszulê, któr¹ dosta³em w Persji, tê z rosyjskimi haftami. Buty z szerokimi cholewami. SprawdŸ, czy podeszwy i obcasy wype³nione s¹ ziemi¹. Czujê, ¿e bêdê tego potrzebowa³ dzie w nocy.

- Jak pan ka¿e.

- Przygotuj te¿ mój ³osiowy strój jeŸdziecki. Wyje¿d¿am zaraz, jak siê ubiorê - przystan¹³, widz¹c notatkê pozostawion¹ przez Beverly Sattina na obramowaniu kominka. Roz³o¿y³ dwukrotnie zgiêt¹ kartkê i przeczyta³ szybko z coraz bardziej mroczniej¹c¹ twarz¹. - Le Grace widzia³ Dominga - powiedzia³ tytu³em wyjaœnienia, pal¹c list.

- Kiedy?

- Rano. Sattin nie s¹dzi, by Le Grace zna³ obec¹ siedzibê Gildii, lecz niewielka to pociecha. Teraz, gdy Le Grace wie, ¿e Gildia jest wci¹¿ w Pary¿u, znajdzie sposób, by j¹ wytropiaæ, a to sprawi nam wszystkim wiele k³opotów. - Rozwi¹za³ bawe³nian¹ szatê. - To tyle na razie - powiedzia³, lecz zaraz zmieni³ zamiar. - W³aceciwie, to przyœlij do mnie jeszcze Hercule. Chcê powiedzieæ mu jeszcze parê s³ów zanim zacznê siê myæ.

Ukl¹k³, by roznieciæ ogieñ w kominku. Zapatrzy³ siê w p³omienie. Uderzy³a go ich

¿ar³ocznoœæ. Wyda³o mu siê, ¿e dostrzega w nich Madelaine... Pochyli³ siê, przypalaj¹c skraj szaty.

Drzwi otwar³y siê i do pokoju wszed³ Hercule. Stan¹³ tu¿ za progiem. Nadal porusza³ siê niepewnie, lecz nie u¿ywa³ ku³.

- Panie? - lecz Saint-Germain wci¹¿ nie odwraca³ siê do niego.

- Hercule - hrabia nadal wpatrywa³ siê w p³omienie, robi³ wra¿enie nieobecnego duchem. - Bêdê ciê potrzebowa³, tak dzisiaj, jak i jutro.

- Co mam robiæ? - zawaha³ siê, potem zamkn¹³ drzwi.

Szybkim, p³ynnym ruchem Saint-Germain otrzepa³ py³ z r¹k i wsta³.

- W nocy bêdê potrzebowa³ tylko berberysa, lecz na jutro muszê mieæ powóz. Pokierujesz nim dla mnie?

- Nawet do piek³a, panie, bylebym tylko móg³ znów trzymaæ lejce.

- Mo¿e nam siê trafiæ droga i tam - Saint-Germain by³ wci¹¿ powa¿ny.

- Proszê ciê, zastanów siê, zanim siê zgodzisz. Obawiam siê, ¿e bêdzie to niebezpieczne. Jeceli mnie zawiedziesz, zginê. Lecz i ciebie mo¿e to spotkaæ.

- Proszê mi powiedzieæ - spyta³ Hercule po namyœle - czy winien temu niebezpieczeñstwu jest baron Saint Sebastien?

- Tak.

- Rozumiem - Hercule popatrzy³ pewnie w oczy hrabiego, a gdy przemówi³, w jego s³owach by³o twarde postanowienie. - Jeceli to Saint Sebastien, a ja mogê zrobiaæ coœ, by przyspieszyæ jego pora¿kê, to nawet jeceli kosztowaæ mnie to mo¿e ¿ycie i duszê, nie cofnê siê. Poczujê siê oszukany, jeceli odmówi mi pan zemsty.

Saint-Germain upewni³ siê, ¿e dobrze wybra³.

- Bêdê potrzebowa³ karetê, Hercule. Ufam, ¿e j¹ przygotowa³eœ. WeŹmiesz ciê¿ki zaprzêg, gdy¿ bêdziemy musieli jechaæ szybko i daleko.

- Ale dok¹d?

- Skierujemy siê do Anglii. Mój przyjaciel Mer-Herbeux prosi³ mnie o przekazanie szeregu wiadomoœci ró¿nym ludziom w Londynie. Dyskretnie, rzecz jasna. Nikt nie powinien zauwa¿yæ mego nag³ego odjazdu. A to pozwoli nam zrobiaæ od razu dwie rzeczy.

- Kto pojedzie z panem? - spyta³ Hercule myœl¹c ju¿ o drodze do Calais.'

- Muszê zadbaæ o zmiany koni po drodze, a nie wiem, ile osób bêdzie jechaæ. Czy mo¿e pojedzie pan sam?

- Sêdzê, ¿e nie sam - powiedzia³ powoli Saint-Germain. - W drugim powozie za nami, pojedzie Roger, lecz to nas nie dotyczy. Mo¿liwe, ¿e wezmê paru pracuj¹cych u nas czarowników. Lepiej, ¿eby tu nie zostawali.

Hercule przytakn¹³, wspominaj¹c zimne okrucieñstwo Saint Sebastiena. Ka¿dy, kto by tu zosta³,

znalaz³by siê w wielkim niebezpieczeñstwie.

- Zatem zabieramy ich.

- Dobrze. Roger powie, gdzie powóz ma na nas czekaæ i o której godzinie. Wype³nisz dok³adnie jego polecenia. S³uchaj go, jakbym to ja mówi³. Uczulam ciê - dopilnuj, by pod pod³og¹ karety znalaz³a siê œwie¿a warstwa ziemi. Odpowiedni¹ ziemiê znajdziesz w specjalnej skrzyni w stajni. Roger ci poka¿e. Sprawdź to, zanim zabierzesz siê za cokolwiek innego. To najwa¿niejsze.

Zbity z tropu tym niezwyk³ym ¿yczeniem nie usta³ jednak w gorliwoœci.

- To najwa¿niejsze. Zrobiê jak pan ka¿e.

- Nie wolno ci zawieœæ. To decyduje o mojej mocy - przyjazna ziemia, która da³a mi ¿ycie. A bédê potrzebowa³ tej mocy, gdy przyjdzie do spotkania z Saint Sebastienem.

- Jak pan ka¿e - sk³oni³ siê Hercu³e. - Wype³niê co do joty. - Chcia³ ju¿ wyjœæ i chocia¿ Saint-Germain zdawa³ siê zupe³nie o nim zapomnieæ, waha³ siê, czy mo¿e uczyniæ to nie odprawiony.

- Hercule - powiedzia³ hrabia w powietrze. - Lepiej bédzie, gdy ostrze¿ysz Sattina i jego przyjació³. Musz¹ byæ w ka¿dej chwili gotowi do drogi. W lochach pozosta³ych po starym klasztorze jest wejœcie do tunelu, który biegnie do rzeki. Mnisi u¿ywali go do ucieczki w razie ataku. Nale¿y zejœæ pod trzeci¹ kondygnacjê piwnic i znaleŹæ zapadkowe drzwi. S¹ w pó³nocno-zachodnim k¹cie piwnicy. Przejœcie zaprowadzi ich najpierw do starej kaplicy pogrzebowej. Tunel zaczyna siê w krypcie obok kaplicy, w pó³nocnej œcianie. Ca³a ta rezydencja zosta³a wzniesiona na fundamentach klasztoru. Jeœli nie béd¹ w stanie opuœciæ jej nie zauwa¿eni, pozostanie im skorzystaæ z tunelu. W przeciwnym razie groziæ nam bédzie zdemaskowanie.

- A zatem to ju¿ nied³ugo?

- Nie wiem dok³adnie, Hercule. S¹dzê, ¿e przed jutrzejszym zmierzchem bédê wiedzia³, co i gdzie przyjdzie nam czyniæ. Jeœli do jutra, do zachodu s³oñca nie dostaniesz ode mnie ¿adnej wiadomoœci, to niezale¿nie od tego, co siê stanie, b¹dŹ w gotowoœci. Nie zwa¿aj na jakiegokolwiek inne polecenia. Powóz ma byæ gotowy, a konie zaprzê¿one. W powozie ma le¿eæ kilka grubych koców, gdyby by³o zimno.

- Czy bédziemy potrzebowali forysiów?

- Jeden wystarczy. Tobie zostawiam znalezienie kogoœ zaufanego. Zreszt¹, pewnie masz ju¿ kogoœ. Gdybym nie zjawi³ siê pojutrze przed œwitem, wówczas bédziecie musieli uznaæ, ¿e Saint Sebastien zwyciê¿y³. W takim przypadku odnajdziecie w Chambord kardyna³a Fouteta. Powiecie mu, co wam wiadomo o Saint Sebastienie, o Beauvrai i innych. Powiedzcie o Mszy Mi³osnej, któr¹ odprawili nad cia³em Lucienne Cressie, i ¿e przebywa ona w Bretanii, w zakonie de la Misericorde et la Justice de le Redemptour, gdzie wraca do zdrowia. Ona potwierdzi wszystko, ka¿de wasze s³owo. I, Hercule - doda³ z powag¹ w g³osie. - Nie pozwól, by ktokolwiek inny dosta³ te informacje. Gdybyœ wpad³ w rûce Saint Sebastiena, mo¿esz byæ pewien swojej œmierci. ¿ycie zbyt wielu ludzi zale¿y od twego

milczenia - spojrz³ na drzwi, które w³acenie otwar³y si^ê przed Rogerem. - O co chodzi?

- K¹piel gotowa. Przygotowa³em te^ż buteleczk^ê œwi^êconej wody i hosti^ê do cyborium. Mo^¼e pan ich potrzebowaa^æ.

- Dzi^êkuj^ê. Wkr^ótce tam przyjd^ê. - Raz jeszcze zwr^óci³ si^ê do Hercule. - Pami^êtaj, co powiedzia³em. Je^leli jeste^œe wier^zycy, wy^spowiadaj si^ê jeszcze dzisiaj. Hercule zblad³ nieco.

- Zajd^ê do St. Sulpice, to niedaleko st¹d. Uwin^ê si^ê w godzin^ê.

- Bon. Lecz nie m^ów ksi^êdzu wi^êczej, ni^¼ trzeba. Nie mo^¼esz w spowiedzi napomkn¹æ o Saint Sebastienne. Nie ujawniaj niczego ponad minimum.

- Oczyszcz^ê si^ê tylko z grzech^{ów} - obieca³ Hercule i wyku^etyka³ z pokoju.

Roger milcza³. Saint-Germain zapatrzy³ si^ê w ogie^ñ, pieszcz¹c d³oni¹ haft na wysokim ko³nierz^u.

- Nie pochwalasz mojego zaufania wobec Hercule.

- Nie.

- Tobie zaufa³em kiedyœ, chocia^¼ wcale ci^ê nie zna³em.

- Z dobrym skutkiem.

- A nie wierzysz Hercule? - uni^ós³ brwi. - Czemu?

- To s³u^¼cy panie. Zawsze by³ s³u^¼cy^m Saint Sebastiena. Pos³usze^ñstwo wobec niego jest jego natur¹. Saint Sebastien okaleczy³ go, to prawda, ale nawyki nie zmieniaj¹ si^ê tak ³atwo. Je^leli stanie twarz¹ w twarz ze swym by³ym panem, mo^¼e nie by^æ w stanie mu si^ê przeciwstawi^æ.

- Mo^¼e - powiedzia³ Saint-Germain po namyœle. - Trudno powiedzie^æ. S¹dz^ê, ^¼e mnie nie zdradzi. Jego nienawie^æ wygl¹da na doœæ ^¼arliw¹, by wypali^æ ze^ñ wszystkie minione lata.

Roger przytakn¹³ nieœmia³o, lecz wida^æ by³o, ^¼e nie zosta³ ca³kiem przekonany.

- Chod^Ÿ - Saint-Germain lapidarnie zako^ñczy³ rozmow^ê, przerywaj¹c swe zamycelenie wywo³ane wpatrywaniem si^ê w ta^ñcz¹ce p³omienie. - K¹piel, potem cyborium.

Roger odst¹pi³ od drzwi, puszczaj¹c Saint-Germaina przodem.

Tekst listu l'Abbe Ponteneufa do markiza de Montalia; datowane 4 listopada 1743; zwrócony opatowi przez kontesse d'Argenlac 17 grudnia 1743:

Mon cher cousin, pozdrawiam cię w imieniu Boga i Dziewicy.

Mia³em nadzieję przyj¹æ twoj¹ córkê dzie po po³udniu, tak, byæmy mogli odbyæ ow¹ rozmowê, na któr¹ tak bardzo nalega³ææ. Bez w¹tpienia opanowa³a j¹ panieñska p³ochliwoææ i waha siê ona teraz, czy rozmawiaæ ze mn¹ na tak osobiste tematy pomimo, że jestem jej spowiednikiem. Twój list, który mia³em szczêæcie przeczytaæ rano, a w którym informowa³ææ mnie o proæbie markiza Chenu-Tourelle, wyjaænia wiele i mam nadzieję, że Madelaine zdaje sobie sprawê z zaszczytu uczynionego jej przez tego znakomitego d;entelmena.

Jest moim zamiarem wys³uchaæ jej spowiedzi w ærodê lub czwartek i przy tej okazji raz jeszcze spróbowaaæ zmieniaæ jej zdanie o rozkoszach ma³;eñstwa i s³odkich obowi¹zkach ;ony. Przeczyta³a mój list tycz¹cy owych spraw i powiedzia³a, że uwa;æ go za pouczaj¹cy.

Wspomina³ææ o jej wychowaniu i o szkole, i miło mi jest poinformowaæ ciê, i; jej myæli nadal ow³adniête s¹ wpojonymi wówczas wartoæciami. Lektury, które wybiera z historii godne s¹ pochwa³y, chocia; nie zawsze wybiera pozycje w³æciwe dla oczu kobiety niezamê;nej. Przyznaæ jednak trzeba, i; wiele z tego, co zdarzy³o siê w dziejach nie jest buduj¹cym przyk³adem dla dobrze urodzonych i troskliwie wychowanych. Powiedzia³a, że jak dot¹d nie rozumie, sk¹d bior¹ siê objawy wspó³czucia, z którymi siê spotyka i narzekania na brak szczêæcia, sugerowane jej przez innych. Za to lektura ksi¹;ek historycznych daje jej nowe spojrzenie na ludzkoææ, i o ile przedtem nie pojmowa³a tego wcale, tak teraz widzi to w prawdziwszych kolorach.

Twoja troska o córkê jest jak najbardziej chwalebna, Robercie. Wiem, że twoje uczucia odegra³y wielk¹ rolê w uczynieniu jej wspania³1 m³od¹ kobiet¹. Lecz to nie tylko jej dusza mnie obchodzi, ale i twoja. Ile; to razy namawia³em ciê usilnie, byæ przyst¹pi³ do spowiedzi, aby powtórnie zostaæ przyjêtym na ³ono Koæcio³a B³ogos³awionej Matki. Jeæli myælisz o Madelaine i jej przysz³oæci, musisz myælaæ te; o sobie. Nie jest m¹drym to odwlekanie momentu, gdy twoja dusza raz jeszcze weÏmie udzia³ w Œwiêtej Komunii z Przybytkiem Mi³osierdzia. Robercie pomyæl o wielkiej pustce, która ciê otoczy, jeæli nie bêdziesz móg³ uczestniczyæ w ælubie twojej córki. By³by to wstyd dla niej, gdybyæ odmówi³ przyjêcia komunii razem z ni¹, szczególnie dotkliwy w tak radosnym czasie. Pomyæl o swoich wnukach, na które wcale tak d³ugo nie bêdziesz musia³ czekaæ. Bêdziesz chcia³, by cieszy³y siê ochron¹ Koæcio³a i bra³y udzia³ we wszystkich ceremoniach i obrz¹dkach, które umo;liwiaj¹ nam kontakt z Bogiem przez jego Œwiêtech.

Naj;arliwiej proszê ciê, byæ przyst¹pi³ do spowiedzi, mój kuzynie. Jest to wa;ne nie tylko dla mnie i dla twojej kochanej córki, lecz i dla ciebie jest to sprawa najwy;szej ;yciowej wagi. To twoja dusza znajduje siê w niebezpieczeñstwie wiecznego potêpienia. Nie zaprzeczysz przecie;, i;

wraz z wiekiem czas staje się coraz bardziej cenny i skłania do myślenia o śmiertelności i poprawy przed nadejściem Mrocznego Anioła.

Uwierz mi, modlę się za ciebie codziennie i błagam naszego Pana i Dziewicę, by natchnęli twoje serce i przywieźli do nas szczerze skruszonego. Nie dla ziemskiej chwały to robię, lecz dla zbawienia twojej duszy. W mniej tolerancyjnych czasach zostałbyś potraktowany o wiele bardziej surowo, a nawet dzisiaj, gdybyś mieszkał w Hiszpanii, to szybko stwierdziłbyś, że twoje odepchnięcie czułej miłości Kościoła Triumfalnego, postawiło by cię w bardzo nieprzyjemnej sytuacji. Co prawda, dni Torquemady już minęły, lecz Inkwizycja wciąż strzeże świętych zobowiązań Kościoła. Myśl o cierpieniach cię w tym życiu przywołuje zwykle do rozsądku, chociaż napawa to lękiem i tak mniejszym, niż cierpienia piekielne. Nie śpiesz, że zdołasz przed tym uciec. Wykaż skruchę teraz i oszczędź sobie całej wieczności cierpienia.

Lecz doświadczone już na ten temat. Póki co masz moje zapewnienie, że porozmawiam z twoją córką przy sposobności i nakłonię ją do uznania międzyowskich życzeń za własne i uległości jego woli, do miśowania jego praw tak, jak w życiu religijnym wszyscy kochamy ten cep, który oczyszcza nas z naszych błędów.

Z pełnymi wiary wyrazami szacunku i modlitwy, pozostaję

Twoim kuzynem krwi i bratem twoim, jako że Jego jesteśmy dziećmi,

l'Abbe Ponteneuf, S. J.

W gustownej jadalni w rezydencji d'Argenlac panowa³a cisza. Siedz¹cy przy jednym koñcu sto³u Gervaise napoczyna³ drug¹ butelkê Bordeaux i konsekwentnie ignorowa³ turbota z wo³owiny nadziewanej grzybkami i œwie¿ego, przypieczonego na macele homara. Ani to miêсне danie, ani dwie sa³atki warzywne, jedna przyrz¹dzona na sposób geneueñski, nie odci¹gnê³y go od wina. Spojrza³ krzywo na nastêpne p³ómski, czekaj¹ce na bocznym stoliku, i westchn¹³,

- O co chodzi, Gervaise? - spyta³a nerwowo Claudia, spogl¹daj¹c na brata, który siedzia³ po jej prawej rêce.

- Nic, nic - uj¹³ kieliszek za nógkê tak, ¿e œwiat³o przebija³o przez wino.

- Pomyœla³em o tym, ¿e powinienem wyjœæ wkrótce. Wybi³a dziewi¹ta, a ja jestem umówiony na dziesi¹t¹ z Lambeaugarenne. W¹tpiê, bym by³ w stanie skoñczyæ z wami kolacjê. Z radoœci¹ zostaniesz sama z Robertem. Pewien jestem, ¿e poplotkujecie o rodzinie, a ty ponarzekasz sobie na mnie. Starczy ci tematów póki œwiece siê wypal¹, a mnie ma³o to obchodzi - mia³ ju¿ wstaæ niepewnie, gdy do jadalni wpad³ bardzo wzburzony jeden z lokajów.

- Co jest?

- Jest... jest wiadomoœæ, panie - lokaj z trudem wymawia³ s³owa.

- Pos³aniec przyniós³...

- Przeczytam j¹ w ¿ó³tym salonie - z irytacj¹ przypomnia³ sobie przegrany tego dnia sumê szeœciu tysiêcy ludwików. Z rozdra¿nieniem pomyœla³ o swoim pechu. - To gêœe powinna wygraæ - mrukn¹³, odtwarzaj¹c raz jeszcze przebieg wyœcigu pomiêdzy gêsi¹ a zaj¹cem. - Gêœe ma skrzyd³a.

- Kochany...? - spyta³a z niepokojem Claudia.

- Przepraszam pana - ocemili³ siê wtr¹ciaê lokaj - ale wiadomoœæ jest nie do pana, hrabio, lecz do markiza de Montalia. Przestraszony Robert odwróci³ siê gwa³townie.

- Do mnie? - przelotnie ¿ywi³ nadziejê, ¿e mo¿e Madelaine potrzebuje jego wsparcia w rezydencji Chenu-Tourelle, lecz myœel ta szybko zniknê³a.

- Dziêkujê. - Wyci¹gn¹³ d³oñ i poczeka³, a¿ lokaj poda mu zapieczêtowany list. Chcia³ po³o¿yæ go przy talerzu, gdy¿ wydawa³o mu siê nieuprzejmym czytaæ coœ takiego przy jedzeniu.

- Nie, Robercie, proszê, przeczytaj - Claudia spojrze³a na lokaja.

- Kto to przyniós³?

- S³u¿¹cy w niebieskiej liberii. Z czerwonymi akcentami. Nie znam tych kolorów.

Robert de Montalia nie mia³ w¹tpliwoœci. Rêce zaczê³y mu siê trz¹œæ, a twarz sta³a siê blada jak kreda. Nawet Gervaise mrukn¹³ coœ zaczepnie, pamiêtaj¹c, ile to pechowe zaproszenie na wczorajsze przyjêcie sprowadzi³o przekleñstw na jego g³owê.

- Wygl¹da na to, ¿e to cz³owiek Saint Sebastiena - powiedzia³, by uprzedziæ wszelkie oskar¿enia, które mog³y pacaæ pod jego adresem.

- Tak - powiedzia³ cicho Robert. - Pozwolisz? - zwróci³ siê do siostry, siêgaj^{1c} po zapieczêtowe kartki. Jedno spojrzenie na sygnet odcieniêty w pieczêci upewni^{3o} go co do nadawcy. To Saint Sebastien! Z³ama³ pieczêæ i rozpostar³ dwa arkusze papieru, czytaj^{1c} wolno, jakby przek³ada³ treœæ z obcego jêzyka.

- Ach, Œwiêta Matko - powiedzia^{3a} Claudia do siebie, widz^{1c} jak twarz Roberta zamienia siê w maskê boleœci. - Czy to Madelaine?

- Tak - Robert zmi¹³ obie kartki i odrzuci³ je z przekleñstwem. Wsta³, rozlewaj^{1c} przy tym kieliszek burgunda na jasny, adamaszkowy obrus.

- Saint Sebastien? - spyta³ zaintrygowany Gervaise. - Pojecha^{3a} z Chenu-Tourelle. Co mo¿e mieæ do niej Saint Sebastien?

- To mój wróg - Robert zazgrzyta³ zêbami. - Porwa³ Madelaine. Mówi... nie ocemielê siê tego powtórzyæ.

- To jakæ pomy³ka - po raz pierwszy Gervaise zastanowi³ siê. Poci^{1gn13} solidnie wina, wytar³ d³oni¹ usta. - Zastanów siê, de Montalia. Znam Saint Sebastiena. Powiedzia³ niedawno, ¿e pragnie odnowiæ przyjaŹni z tob¹, przyjaŹni sprzed dwudziestu lat. Poprosi³ zapewne Chenu-Tourelle, by przyjecha³ z dziewczyn¹ do niego, a teraz chce, ¿ebyœ i ty siê przy³czy³. Owszem, jest trochê odpychaj^{1cy}, lecz nie powinienesiê tym zajmowaæ.

- Trochê odpychaj^{1cy}? - Robert uniós³ g³os i zacisn¹³ piêœci. - On jest niebezpieczny. On jest z³em! Pisz mi o tym... w tym z³oceliwym liœcie, ¿e zamierza z^{3o}¿yæ ofiarê z mojej córki! - urwa³ nagle, widz^{1c} przera¿enie, które pojawi^{3o} siê w oczach Claudii.

- Ofiara? Co to za bzdura?

- To nie bzdura - powiedzia³ ciê¿ko Robert. - Saint Sebastien zamierza z^{3o}¿yæ Madelaine cia³em i krwi¹ w ofierze Szatanowi - zakry³ oczy d³oni¹. - Muszê go powstrzymaæ!

Gervaise spróbow³ zakpiæ i prawie mu siê uda^{3o}.

- Szatanowi w ofierze? Ostatni raz coœ takiego zdarzy^{3o} siê, gdy Montespan by^{3a} kochank¹ Króla S³oñce. Policja po^{3o}¿y^{3a} temu kres. Mo¿ecie byæ spokojni.

- Gervaise, przestañ - poprosi^{3a} go Claudia.

- Nie, to siê nie skoñczy^{3o} wtedy - powiedzia³ Robert, z trudem wyrzucaj^{1c} z siebie s³owa. - Przesta^{3o} rzucaæ siê w oczy, zesz^{3o} do podziemia, lecz siê nie skoñczy^{3o}. A Saint Sebastien przewodzi teraz nowemu Krêgowi. Wiem. Wiem - powiedzia³ g³oceniej, powstrzymuj^{1c} Gervaise'a, który chcia³ coœ wtr¹ciaæ. - Wiem, bowiem kiedyœ sam nale¿a^{3em} do Krêgu. Wiem, ¿e zrobi co przyrzek³, poniewa¿ darowa^{3em} mu j¹ zanim siê jeszcze narodzi^{3a}. - G³os mu siê za³ama³, a ³zy strugami pop³ynê^{3y} po twarzy. - Bo¿e, wybacz mi. Nie wiedzia^{3em} - ³ka³.

Claudia wsta^{3a} i wziê^{3a} brata w ramiona. Ogarnê^{3a} wzrokiem zak³opotanych s³u¿¹cych i chocia¿ sama zdenerwowana, opanowa^{3a} siê doœæ, by wydaæ kilka poleceñ.

- Paulin, brandy dla markiza. Zaraz. Soussere, kaź powiedzieæ w stajni, by zaprzêgali do wyœciowego powozu. Aigulle sprz¹tnij ze sto³u i odnieœ wszystko do kuchni. Powiedz szefowi, Ÿe w³aczenie dosz³y nas tragiczne wieœci i nie jesteœmy w stanie doceniæ jego sztuki - odgarnê³a Robertowi w³osy z twarzy i spojrz³a mu w oczy. - Znajdziemy j¹ - powiedzia³a z pewnoœci¹, której sama nie czu³a. - Znajdziemy j¹ i przyprowadzimy j¹ tutaj ca³¹ i zdrow¹. Mo¿esz zaraz jechaæ. Gervaise z tob¹...

- Ale Lambeaugarenne... - zaprotestowa³ Gervaise.

- Pewna jestem, Ÿe Everaud Lambeaugarenne mo¿e poczekaæ jeden wieczór, aby obdrzeæ ciê ze skóry, mój drogi - powiedzia³a opryskliwie.

- Poczecz mu przeprosiny.

- Ale to jakace pomy³ka!

- A zatem im szybciej zawieziesz Roberta do Saint Sebastiena, tym prêdziej sprawa siê wyjaœni i bêdziesz móg³ udaæ siê na spotkanie z Lambeaugarenne. - Spojrz³a na Roberta. - Znajdziecie j¹, kochany. Znajdziecie.

- Na rany Chrystusa... - wykrztusi³ markiz.

- Napiszê o pomoc, Robercie, napiszê petycjê do Jego Majestatu. Dopilnujê, by zpst³a natychmiast dorêczona. Wyjaœniê wszystko. Gdy tylko dowie siê o co chodzi, rozka¿e aresztowaæ Saint Sebastiena - Claudia stara³a siê odwróciæ myœli Roberta od z³owrogich wizji opisanych w liœcie.

- Zniszcz³em twój obrus - mrukn¹³, spogl¹daj¹c na stó³. - Nie chcia³em...

- To nic. ChodŸ, Robercie. Jeœli zamierzasz wyjœæ w noc tak¹, jak ta, to musisz za³o¿yæ surdut. Gervaise pojedzie z tob¹. Jestem pewna, Ÿe wszystko bêdzie dobrze - mówi¹c to, uwolni³a siê z ramion Roberta i powróci³a do mê¿a. - I ty powinienesiê ubraæ, Gervaise. W nocy bêdzie burza.

- No dobrze, dobrze - sarkn¹³ Gervaise. - Bêdê do twojej dyspozycji za kwadrans. Muszê napisæ liœcik do Lambeaugarenne. - Sk³oni³ siê i wezwa³ s³u¿¹cego.

Gdy wyszed³ z pokoju, Claudia zwróci³a ca³¹ swoj¹ uwagê na brata.

- Gdzie ona jest?

- W rezydencji Saint Sebastiena zapewne. Stamt¹d przyszed³ list.

- Umilk³ na chwilê. - Pisz, Ÿe zostanê zabity, jeœli spróbujê jej poszukaæ. Zginie te¿ ka¿dy, kto spróbuje mi pomagaæ. Nie bêdê mia³ pretensji, jeœli Gervaise nie zechce mi towarzyszyæ.

- Mamy pozwoliæ ci pójsæ samemu miêdzy tych strasznych ludzi?

- Claudia nie by³a przekonana. - Gervaise zna niektórych spoœród nich. Nie skrzywdz¹ go, Robercie. Wiedz¹, Ÿe jest nadu¿ywaj¹cym alkoholu hazardzist¹. To dla nich Ÿadna groŸba. Ty owszem, ale ty nie jesteœ znany w Pary¿u, ma³o kto by zauwa¿y³, gdybyœ znikn¹³. Gervaise to co innego. Gdyby przez kilka dni z rzêdu nie pojawi³ siê w Hotelu Transylvania czy Hotelu de Ville, po³owa Pary¿a zaraz by o tym wiedzia³a. - Zawarte w tych s³owach zgorzknienie powiedzia³o Robertowi wiêcej o jej stosunkach z mê¿em ni¿ jakiegokolwiek wyjaœnienia.

- Bardzo jesteœcie nieszczœliwi? - spyta³ ze smutkiem.

- Nie. Mo¿e trochê - poprawi³a i doda³a: - Sk³onna jestem s¹dzia^æ, ¿e gdybyœmy mieli dzieci, by³oby inaczej. Mê¹czyzna pozbawiony spadkobierców nie jest przesadnie zainteresowany w³asn¹ przysz³oœci¹. Ale - porzuci³a nieproduktywne rozwa¿ania - sprawdza siê jako towarzystwo w potrzebie. Jest w stanie u³o¹zy^æ siê z Saint Sebastienem. To mo¿e wymaga^æ pieniêdzy...

- W¹tpiê.

- ...lub innego rodzaju zap³aty. Lecz to siê da zrobiæ. - Podesz³a do marmurowego frontonu kominka. - Chcia³abym ci jeszcze coœ poradziæ. Mam nadziejê, ¿e tego nie zlekcewa¿ysz.

- Czyli?

- Wyœlij lokaja do Saint-Germaina - widz¹c dezaprobacjê na twarzy brata, doda³a: - Wys³uchaj mnie, zanim odpowiesz. Saint-Germain nie jest Francuzem i jako taki jest niewra¿liwy na skandale. Mo¿e na takiego nie wygl¹da, lecz wiem, ¿e jest gro¹ny w walce. Jego pojedynek w zesz³ym tygodniu zadziwi³ po³owê beau monde. Lubi Madelaine i wiem, ¿e zechce ci towarzyszyæ.

Robert postara³ siê opanowa^æ, nim sztucznie spokojnym g³osem zwróci³ siê do siostry:

- Doœæ poni¿aj¹cym jest ju¿ prosiæ twego mê¹a, by wik³a³ siê w tê brudn¹ sprawê. Nie zwróci^æ siê do nikogo spoza naszej rodziny, a tym bardziej do obcokrajowca, niezale¿nie od tego, jak bardzo lubi on Madelaine. Nie pozwolê, by zetkn¹³ siê z czymœ, co musia³oby wzbudziæ w nim obrzydzenie. - Zwi¹zy³ wargi, jakby usuwa³ z nich œlad zatrutego napoju. - Muszê ciê teraz opuœciæ, jeœli mam znaleŹ^æ siê u Saint Sebastiena na czas. Módl siê, by mi siê uda³o, Claudio.

- Ca³ym sercem, Robercie. - Opanowa³a ³zy. Ze sporym wysi³kiem zmusi³a siê do pozostania przy kominku z twarz¹ ukazuj¹c¹ nie zm¹czone w¹tpliwoœciami skupienie. - Bêdê siê modli³a. PrzywieŹ^æ Madelaine jak szybko siê da.

- Zrobiê to - obieca³, wychodz¹c.

Teraz, gdy by³a ju¿ sama, wstrz¹sn¹³ ni¹ p³acz. Czuj³a ¿al, rani¹cy niemal tak samo jak fizyczny ból. Wiedzia³a, ¿e p³acz bêdzie d³ugo jeszcze wida^æ na jej twarzy i ¿e ca³a wieczorowa koafiura bêdzie do niczego, lecz przesta³a siê tym przejmowa^æ. Zatracona w rozpaczy nie us³ysza³a powozu odje¹d¹aj¹cego spod rezydencji. Nie us³ysza³a równie¿, jak w dwadzieœcia minut póŹ¹niej zajecha³ samotny jeŹ¹dziec.

Z odrêtwienia wyrwa³ j¹ dopiero dobrze znany g³os.

- Kontesso, moja droga.

Unios³a pe³n¹ smutku twarz. W drzwiach sta³ Saint-Germain.

- Proszê o wybaczenie. Nie pozwoli³em lokajowi, by mnie zapowiedzia³. Ba³em siê, ¿e mnie nie przyjmiesz. - Podszed³ do niej. Ubrany by³ do jazdy konnej, w strój jeszcze bardziej surowy, ni¿ zwykle.

- Ja... my... dostalicemy niedawno z³¹ wiadomoœæ.

- Madelaine - stwierdzi³, nie pytaj¹c.

- Tak. Zosta³a... zatrzymana... A Robert pojecha³ j¹ przywieŹæ. On i Gervaise... Bêd¹ ¿a³owali, ¿e ciê nie spotkali.

- W¹tpiê - przysun¹³ sobie krzes³o i usiad³ obok. - Gdyby Madelaine zosta³a po prostu zatrzymana, to w¹tpiê, by trzeba by³o a¿ jej ojca i twojego mê¿a, by przywieŹæ j¹ z powrotem. A ty, moja droga - doda³ ³agodniej - nie zalewa³abyœ siê ³zami. Powiedz mi co siê sta³o.

- Robert nie chce...

- Jeœli twój nieznoeny brat nie pragnie pomocy, to jest g³upszy, ni¿ myœla³em - uj¹³ rêkê Claudii. - Uwierz mi, kochana, nie miesza³by³m siê, gdyby markiz by³ w stanie uratowaæ j¹ sam. Ale to nie jest mo¿liwe. Oni tam zdecydowani s¹ zabiaæ Madelaine, prawda? To Saint Sebastien i jego Kr¹g?

- Nie wiem - roz³o¿y³a bezradnie rêce. - Robert dosta³ list...

- List? I wzi¹³ go ze sob¹?

- Nie wiem... - podnios³a zap³akane oczy, otrz¹saj¹c siê nieco z przygnêbienia. - Nie. Gdzieœ go rzuci³. Powinien byæ... - spojrz³a na pod³ogê. - Tam. Pod drugim œwiecznikiem.

Saint-Germain wsta³ i odszuka³ pognieciony papier. Wyprostowa³ kartki. W miarê jak czyta³, jego twarz stawa³a siê coraz bardziej powa¿na. Gdy skończy³, odda³ list Claudii.

- Spal to - nakaza³ krótko. - Nie czytaj, tylko spal! - Przeszed³ siê po pokoju. Czerñ jego oczu sta³a siê bardziej intensywne.

Claudia pos³usznie wsunê³a list w p³omieñ jednej ze œwiec stoj¹cych na obudowie kominka.

- Saint-Germain, czy to coœ powa¿nego?

- Obawiam siê, ¿e tak - przystan¹³ i spojrz³ na ni¹ uwa¿nie - Saint Sebastien zamierza j¹ zabiaæ. Ale dopiero na koñcu.

- Ale z pewnoœci¹... - Claudia zakry³a usta d³oni¹.

- Jeœli chcesz jej pomóc, musisz zrobiaæ parê rzeczy.

Przytacknê³a, stwierdzaj¹c nagle, ¿e w s³owach Saint-Germaina pojawi³a siê moc autorytetu. Zawsze by³ przekonywuj¹cy i sugestywny w tym co robi³, ale sk³onna by³a s¹dziaæ, ¿e to po prostu sztuczka zwi¹zana ze sposobem bycia. Teraz jednak ujrza³a ca³1 jego si³ê, nie maskowan¹ fasad¹ uprzejmoœci, i wiedzia³a, ¿e jest groŹniejszym przeciwnikiem, ni¿ kiedykolwiek przypuszcza³a.

- S³ucham. Zrobiê wszystko dla mojej bratanicy.

- Dobrze. Po pierwsze pœlesz wezwanie na la rue de Ecole-Romain, do lekarza o nazwisku Andre Schoenbrun. Jest bieg³y jak nikt w sztuce leczenia, a przy tym bardzo dyskretny. Wykonuje co trzeba wedle ¿yczenia i nie nara¿a na plotki.

- S¹dzisz, ¿e Madelaine mo¿e potrzebowaæ lekarza?

- Najprawdopodobniej. Bêdzie te¿ potrzebowa³a ksiêdza. Kto jest jej spowiednikiem?

- L'Abbe Ponteneuf. To nasz kuzyn.

- Słyszysz jak o nim mówiła - Saint-Germain zmarszczył brwi. - Nie lubi go, podejrzewa, że rozpowiada co nie trzeba. Będziemy potrzebowali innego. Wybór zostawiam tobie. Najlepiej, żeby to był ktoś młody, odważny i umiejący milczeć. Musi być taki jeden w Paryżu.

- Ksiądz - powtórzyła jak echo Claudia. Saint-Germain w milczeniu zapina paszczę.

- Nie mogą zostać. Każda minuta zwiększa niebezpieczeństwo. Jeżeli jest tak, jak mówisz, to znajdę ich razem z Madelaine w rezydencji Saint Sebastiena. Wrócimy razem przed północ. Gdyby jednak zdarzyło się inaczej, nie ujrzysz nas zapewne przed świtem. Gdyby jeden z nas nie wrócił do dziewiętej rano, zawiadam mojego służącego Rogera. On wie, co robić.

- Dobrze, zrobię tak - powiedziała głosem już pewniejszym. - Z Bogiem, Saint-Germain.

- Z Bogiem? - hrabia uniósł brwi. - Czemu nie? Potem drzwi się zamknęły i po chwili Claudia usłyszała tętent konia oddalającego się od rezydencji.

Tekst listu lekarza Andre Schoenbruna béd'cego odpowiedzi¹ dla kontessy d'Argenlac; datowane 5 listopada 1743:

Lekarz Andre Schoenbrun z la rue de Ecoüle-Romain przesy³a kontessie cTArgenlac swe pe³ne szacunku pozdrowienia i pragnie poinformowaæ j¹, ¿e otrzyma³ notatkê z ¿yczeniem, by stawi³ siê w rezydencji d'Argenlac najszybciej, jak mo¿e.

Lekarz ma zaszczyt przyj¹æ uprzejm¹ proœbê kontessy i stawi siê osobiæcie na godzinê przed æwitem. Do tego czasu pragn¹³by otrzymaæ od kontessy nieco wiêcej informacji o naturze i objawach choroby czy chorób, z jakimi siê spotka. Sztuka medyczna ma swoje wymagania i lekarz nie chcia³by dzia³æ na œlepo.

W przypadku, gdyby z³e przewidywania kontessy mia³y siê sprawdzaæ, lekarz przyprowadzi pielêgniarkê, osobê o wielkim doœwiadczeniu jak najlepiej nadaj¹c¹ siê, by czuwaæ nad ofiar¹, o której wspomina³a kontessa. Czêsto bywa tak, ¿e to dusza cierpi bardziej ni¿ cia³o, niezale¿nie od tego, jak rozleg³e s¹ obra¿enia fizyczne. Ju¿ wielokrotnie lekarz mia³ okazjê przekonaa siê, ¿e cz³owiek jest w stanie umrzeæ ze strachu lub rozpaczy, których nie mo¿na leczyæ tak samo, jak zwykle choroby. W rzeczy samej, lekarz uwa¿a, ¿e to umys³ i dusza doprowadzaj¹ do apopleksji, gdy¿ wielokrotnie zauwa¿a³, ¿e najbardziej podatni na ni¹ s¹ cholerycy. Inaczej wygl¹da to z kobietami. Spoœród kobiet najbardziej podatne na apopleksjê s¹ te spokojne, ³agodne i ciche. O ile mê¿czyzn do ataku apopleksji doprowadza nadmiar temperamentu, to kobiety jego brak. Lecz nie zamierza rozwijaæ spraw, które wcale kontessy nie musz¹ interesowaæ. Prosi j¹ o wybaczenie swego zbytniego entuzjazmu wobec tematu i zapewnia kontessê, ¿e pozostaje na jej us³ugi

Andre Schoenbrun, lekarz

Gdy zmysły jej wróciły, każdy dorzucił ciętar do ogólnego strachu Madelaine. Ręce i nogi jej zdrętwiały, a gdy spróbowała się poruszyć, poczuła liny krępujące nadgarstki i kostki. Leżała na zimnej, kamiennej powierzchni. W ustach jej zaschło; zmysły wietrzały z wolną resztki narkotyku. Co takiego zrobiła pod jego wpływem, zastanawiała się, że trzeba było ją zwiłać w tak niewygodny i zawstydzający sposób? Otworzyła oczy, lecz poczuła zaraz zawrót głowy i znów je zamknęła.

- Obudziłaś się zatem - powiedziała pełen ogłady, lecz zniechęcony głos. - Ułżyło mi.

Poczuła jak czubkami palców i paznokciami przesuwają lekko po jej brzuchu.

- Jeżeli zrobi pan to raz jeszcze, dostanę mdłości. Saint Sebastien zachichotał nieprzyjemnie.

- Nie powinnam ci grozić. Jeszcze się przestraszę - znów dotknęła jej ciała, tym razem przesuwając palce po szyi i karku. - Jesteś wspaniałą jędrną. To oznacza siłę i zdrowie - czubkiem języka oblizała wargi. - Nie - powiedziała półgłosem do siebie. - Jeszcze nie teraz. Nie za wczoraj. Teraz to tylko złość, a musi być strach i rezygnacja, nim dojdziemy do czegoś więcej. Musi poznać poniżenie i ból.

Madelaine wiedziała, że powiedziała to z rozmysłem, by ją przestraszyć. Uzbroiła się w odwagę przeciwko tym słowom, przekajając kulę, która urosła jej w gardło. Dyskretnie raz jeszcze spróbowała złuszczyć włosy, lecz stwierdziła, iż są aż nadto solidne.

- Moja droga - mruknął Saint Sebastien - gdy tak wyginasz swe ponętne ciało i wierzysz tak boleśnie, ledwo mogę oprzeć się twojemu urokowi - zamilkł na chwilę, by móc przycisnąć paznokciami przez całe ciało, od szyi do zagłębienia między jej nogami. - Lecz jeszcze nie czas. Przedtem musimy zrobić parę innych rzeczy. - Zupełnie niespodziewanie uszczypnął ją w okolicy biodra, pod piersiami i w przedramię.

Oczy Madelaine zaszczyły się, lecz zdawała krzyk bólu i obrazy. Gdy była już pewna, że otworzy usta bez przemyślenia, powiedziała:

- Niech pana Bóg przeklnie.

Saint Sebastien rozciągnął usta w bezgłosnym śmiechu.

- Jesteś trochę niedoinformowana moja droga - powiedziała uprzejmie.

- Twój ojciec powinien ci coś o tym powiedzieć.

- Nie! - krzyknęła, zamykając oczy przed spodziewanym uderzeniem.

- A więc wiesz coś o przysiędze? - spytał z namysłem baron. - Kto mógł ci to powiedzieć?

- Jakiej przysiędze? - Jej serce zdawało się zamierać w obecności Saint Sebastiena.

Przeklinała siebie za tak zdecydowaną odmowę Chenu-Tourelle.

- Chodzi o celubowanie, które on zrobił wiele lat temu. Zanim się narodziła, moja droga. - Wpakowała jej rękę między nogi i zabawiała się niedbale, raniąc delikatne tkanki. - Dał mi cię na własność, Madelaine - dla zaznaczenia wagi tych słów wpiął brutalnie palce w grzbiet jej ciała i z

ucemiechem przygl¹da³ siê, gdy krzycz¹c, szarpa³a siê daremnie w wiêzach.

- Nie, jeszcze nie, moja droga. Poddaj siê mojej woli. - Przesun¹³ d³oñ powoduj¹c nowy wstrz¹s bólu. - Nie dzie, lecz jutro pozbawiê ciê dziewictwa. Nie ja jeden ciê wykorzystam. Wraz z mijaj¹cymi nocami nasza wyobraŹnia bêdzie coraz bogatsza, a sposoby, w jakie bêdziemy ciê ucywaæ, coraz bardziej urozmaicone. Ty naprawdê uwaz¹asz, ze jest bolesne?

- zachichota³ bestialsko. - To tylko przedsmak, i to lichy, Madelaine. Pamiêtaj o tym - odsun¹³ siê, zostawiaj¹c j¹ dysz¹c¹, oblan¹ strugami zimnego potu i drz¹c¹ ze strachu.

- Na razie - ci¹gn¹³ dalej w wielkopañskim geecie - pozostaniesz tutaj. Ze mn¹. - Rozejrza³ siê po gabinecie, jakby to sam pokój mia³ dostarczyc mu przyjemnoeci. - A w najciemniejszej godzinie nocy, która nadejdzie wraz z wybiciem trzeciej, przy³czymy siê do reszty.

- Reszty? - jej s³owa by³y s³umione przerażeniem.

- Jest ich trochê. Znajdziesz tam parê znanych twarzy, Madelaine

- przeszed³ przez pokój, z satysfakcj¹ obserwowuj¹c, jak jej wzrok pod¹za za nim. - Ci, którzy po¹dali ciê, zostan¹ zaspokojeni. Ci, którzy tob¹ pogardzali, bêd¹ mieli sposobnoœæ to wyraziæ. NajbliŹsze czterdzieci dni poœwiêcone bêdzie odbieraniu ci twego cz³owieczeñstwa, moja droga. A gdy bêdziesz juŹ niczym, umrzesz, by wzmocniæ siê Szatana, który uwielbia niszczenie - poci¹gn¹³ za linkê dzwonka i niemal natychmiast w drzwiach pojawi³ siê wysoki mê¹czyzna o ponurej twarzy i zach³annych oczach. Ubrany by³ w ciemnoniebiesk¹ liberiê. - To Tite, mój s³u¹cy. Bêdzie twoj¹ straż¹. Nie licz na to, ze bêdzie mia³ jakieœ wzglêdy dla twojej urody. Nie wzbudzisz w nim teŹ litoceci. On czerpie przyjemnoœæ z zadawania bólu. Tite sk³oni³ siê, skupiaj¹c spojrzenie na nagiej Madelaine.

- Piêciu juŹ przyby³o - poinformowa³ swego pana nie odwracaj¹c siê od niej. - Kiedy j¹ dostanê?

- Jutrzejszej nocy, Tite. Po mnie. Bêdzie twoja przez resztê nocy.

- Mówi³ to, jakby zapowiada³ dziecku, ze da mu cukierka. - Przyprawd³ innych. I jej damê. Z uk³onem, w którym by³a tak wynios³oœæ, jak i s³u¹alczoœæ, Tite opuœci³ gabinet.

Przez chwilê Saint Sebastien sta³ przy drzwiach, potem podszed³ do nieduŹej skrzyni, która sta³a pod przeciwleg³oœcian¹. Podniós³ wieko i wybra³ ze œrodka kilka przedmiotów. Zamkn¹³ skrzyniê i wróci³ do Madelaine. Wokó³ ramienia owiniêty mia³ bicz, w rêku trzyma³ coœ, co wygl¹da³o jak bambusowa miote³ka. Przypatrzy³ siê jej krytycznie.

- To chyba bêdzie najlepsze - powiedzia³. - W zasadzie nie narusza skóry.

Madelaine poczu³a przyp³yw strachu, który uda³o siê jej zwalczyc. Nie chcia³a dawaæ satysfakcji ujrzenia siebie za³amanej. Marmurowy blat sto³u wydawa³ siê jej coraz zimniejszy.

- Dobrze - przyzna³ Saint Sebastien. - Szkoda by by³o, gdybyœ podda³a siê za wczesnie. Upór dodaje wdziêku póŹniejszemu upadkowi.

- Uderzy³ lekko bambusem po d³oni.

Drzwi znów się otworzyły i do gabinetu weszło pięciu mężczyzn. Madelaine rozpoznała ich i zdumienie odebrała jej oddech. Był tam de la Sept-Nuit z wyrazem lubieżnego wyczekiwania na twarzy; obok stał nerwowy i podniecony Chateaurouse; dalej Achille Cressie, który zaciemniał się pogardliwie do Madelaine, zanim nie wznowił rozmowy z de les Radeux. Ten ostatni przyszedł ze swoim wujem, baronem Beauvrai.

Chateaurouse podszedł spokojnie do stołu, na którym leżała Madelaine.

- Miło cię spotkać, mademoiselle - powiedział. - Nie masz pojęcia, jak rozkosz jest dla mnie ujrzeć cię w takim wspaniałym stanie.

- Wszyscy jesteśmy zachwyceni - zgodził się de la Sept-Nuit. - Nie wyobrażasz sobie pani, jak bardzo tęsknię, by poznać cię lepiej. - Również podszedł do stołu i spojrzał na nią. - Przepiękna, przysięgam - stwierdził z wdziękiem.

Madelaine milczała. Rumieniec złości pokrył jej twarz i szyję.

Wstrząsający krzyk, który rozległ się od drzwi, odwrócił jej uwagę. Spojrzawszy, ujrzała Tite, który wciągał do pokoju Cassandre.

- Boże miłosierny i wszyscy ości - zawodziła starsza dama.

- Tite - załóż się bez namysłu Saint Sebastien. - Uciszył ją.

- Jak pan każe. - Tite opuścił masywną dłoń na kark Cassandre. Uderzenie było mocne. Wyczerpana przerażającymi wypadkami kobieta, osunęła się na podłogę bez najmniejszych oznak przytomności.

Wszyscy zebrali się teraz wokół stołu. Milczeli przygotowywali się do czekających ich zadań.

Nie musieli długo czekać.

- Słuchaj, może powinniśmy ją obrócić - powiedział z rozmarzeniem Saint Sebastien. - To co - wskazał na bambusową miotłę - najlepsze efekty daje na pośladkach i udach. Ty, Donatien, chwycisz ją za ramiona, a pan, mon cher baron - skłonił się przy tym oficjalnie Beauvrai - jej stopy. Reszta może zająć się rozwijaniem więzów i ponownym spętaniem, gdy będzie już leżała jak trzeba. Uważajcie przy tym, bo może zechce stawiać opór.

Achille spojrzał z zaciekawieniem na bambusową miotłę.

- Czy to grzebień?

- Z bólem serca muszę cię rozczarować, Achille, lecz przez najbliższych kilka dni nie będziemy używali grzebieni. A to przeznaczone jest na podeszwy stóp. No, teraz to zupełnie co innego. Czy mam pokazać wam jak to działa?

Madelaine wzięła się, szarpała i próbowała gryźć, lecz szybko i sprawnie została związana twarzą w dół, z szeroko rozstawionymi nogami. Głowa zwisała jej poza krawędź blatu. Zaciśnięła zęby, gdy Saint Sebastien zaczął ponownie wodzić po niej palcami, obiecując pozostałym, że też dostąpi tego przywileju po demonstracji.

- Używa się tego w ten sposób - uderzenia musz¹ by^æ bardzo szybkie i lekkie, niewiele mocniejsze niż klaceniêcia. Musz¹ by^æ rytmiczne - mówi³, stosuj¹c narzędzie na poeladkach dziewczyny.
- Powiecie, że to nie boli. Poczeka¹cie. Za parê minut zobaczycie, jakim genialnym wynalazkiem jest ten chiński pejcz. Zawsze uważa³em, że Chińczycy to zdolny naród.

Madelaine czu³a już efekty dzia³ania bambusa. Krew nap³ynê³a jej do poeladków, a skóra zaczyna³a puchn¹æ. Każde kolejne uderzenie by³o coraz bardziej bolesne.

- Widzicie? - spyta³ Saint Sebastien. - Jeszcze dziesięt minut, a skóra opuchnie jeszcze dwa razy tyle i sprawia^æ zacznie niewymowne cierpienie. Wtedy nawet kropla wody czy puch wywo³a paroksyzm bólu.

- Doprowadzisz do tego? - spyta³ Beauvrai z nadziej¹.

- Jeszcze nie teraz. Lecz z pewnoœci¹ dojdzie do te¹go nim z ni¹ skończymy. Pomyœl o posiadaniu jej ca³ej tak obola³ej. Musimy to zostawi^æ na pó¹Yniej.

Mia³ już kontynuowa^æ, gdy nagle z brzêkiem szk³a i trzaskiem ³amanego drewna runê³y drzwi prowadz¹ce na taras i do pokoju wkroczyli Robert de Montalia i Gervaise d'Argenlac. Resztki przeszklnych drzwi trzeszcza³y im pod nogami.

- Stójcie! - krzykn¹³ Robert de Montalia przyk³adaj¹c muszkiet do ramienia i mierz¹c pewnie w Saint Sebastiena.

Wiêkszoœæ mê¹czyzn wokó³ sto³u mia³a na tyle przyzwoitoœci, by poczu^æ siê wstrz¹œniêtymi, a Chateaurouse wygl¹da³ na mocno przestraszonego. Tylko na Saint Sebastienie nie zrobi³o to wra¹zenia, a nawet, s¹dz¹c po ucemieszku, który rozci¹gn¹³ mu k¹ciki ust, by³ rozbawiony.

- Dobry wieczór - powiedzia³, gdy mia³ już pewnoœæ, że Robert de Montalia nie poci¹gnie od razu za spust. - Widzê, że postanowi³œe przy³czy^æ siê do nas.

- Odsuńcie siê od niej.

- Nie! - Skin¹³ lekcewa¹co g³ow¹. - Twoja córka jest w moich rêkach, Robercie. Tak jak mi to obieca³œe.

- Nie mo¹esz tego robi^æ! - rozpacz Roberta by³a bliska szaleñstwa, a g³os krzyku.

- Czemu niby? Bo chcesz zachowa^æ ten zaszczyt dla siebie?-Wskaza³ na swoich towarzyszy. - Pewien jestem, że ci d¹entelmeni poczeka¹, jeżeli takie w³œnienie jest twoje ¹yczenie. Masz do niej prawo. Zaraz po mnie. - Uszczypn¹³ opuchniête poeladki Madelaine, a krzyk, który jej siê wyrwa³, przyda³ twarzy Roberta wyraz g³êbokiego cierpienia.

- Uwolnij j¹, Clotaire - powiedzia³ chrapliwie Robert. - Uwolnij j¹, a ja zostanê. I niewa¹ne, co wtedy zrobicie ani, na jak d³ugo to rozci¹gniecie. Zostanê.

- Oczywiście, że zostaniesz - zgodzi³ siê uprzejmie Saint Sebastien. I doda¹ z rozbawieniem: - Nie s¹dzisz chyba, że pozwolê ci odej^æ? Czyta³œe mój list, jak przypuszczam. Spoœród wszystkich ludzi ty najlepiej powinienesz wiedzie^æ, że zawsze mówiê co myœlê.

Gervaise, który po drodze do rezydencji Saint Sebastiena wypił jeszcze w powozie spor¹ czêœæ butli wina, zebra³ rozbiegane myœli i podszed³ niepewnie do sto³u.

- Panie Bo¿e od Ryb - wymamrota³. - Co robicie z Madelaine?

- Sk³adamy ofiarê - Saint Sebastien odepchn¹³ Gervaise'a jednym lekcewa¿¹cym ruchem rêki. Ten nie da³ za wygran¹. Gotów by³ wszcz¹æ pijack¹ burdê.

- Nie mo¿ecie z³o¿yæ szlachcianki w ofierze. Nie uchodzi. A swoj¹ drog¹, komu j¹ poœwiêcacie? Tyle mo¿ecie mi powiedzieæ.

- Mocy - warkn¹³ Saint Sebastien, podnosz¹c znowu rêkê. - Niezbyt m¹drze wybierasz sobie sprzymierzeñców, Robercie.

- A niech ciê cholera, ty z³oceliwy sukinsynu - rozdar³ siê Gervaise zataczaj¹c siê w kierunku sto³u. - Nie bêdziesz wi¹za³ damy wysokiego urodzenia i bi³ j¹ dla zabawy. - Spojrza³ na pozosta³ych. - Coe tu jest cholernie nie w porz¹dku - powiedzia³ powoli.

- Nie nale¿ê do cierpliwych, Robercie - Saint Sebastien zupe³nie zignorowa³ Gervaise'a. - Im d³u¿ej bêdziesz przeci¹ga³ ten melodramat, tym mniej bêdê mia³ dla ciebie mi³osierdzia.

- Odsuñcie siê od mojej córki. - G³os Roberta by³ lodowaty.

- Nie mamy zamiaru - Saint Sebastien nie zwróci³ uwagi na jego rozkaz.

- Tite, jeœli ten g³upiec mnie zastrzeli, zabijesz go w sposób, jaki uznasz za stosowny. Z pomoc¹ przyjació³ - skin¹³, by s³u¿¹cy odsun¹³ siê z linii ognia.

- Zabijanie - stwierdzi³ Gervaise, chocia¿, najwyraŹniej nikt go nie s³ucha³ - to sprawa s¹dów. Potrzebny nam jest ktoœ z magistratu.

- Odtoczy³ siê od sto³u i przez pot³uczone szk³o skierowa³ siê ku rozbitym drzwiom. - Przytrzymaj ich, Robercie, a ja przed up³ywem godziny wrócê z policj¹, jeœli kogoœ znajdê... Gdzieœ powinien byæ cho... Saint Sebastien odwin¹³ bat z ramienia.

- Odsuñcie siê, panowie - powiedzia³ i w chwilê póŹniej bat, niczym ¿ywa, drapie¿na istota, owin¹³ siê ciasno wko³o szyi Gervaise'a tu¿ ponad ¿abotem. Gervaise wyda³ g³os, jakby nagle dosta³ czkawki, gdy krew trysnê³a z przeciêtej skóry. Saint Sebastien poluŹni³ uchwyt bicia, jak gdyby bawi³ siê z ryb¹ na wêdce, nastêpnie poci¹gn¹³ gwa³townie. W pokoju rozleg³ siê suchy trzask, przypominaj¹cy pêkanie konaru drzewa. W niesamowity sposób, jak marionetka, której odciêto sznurki, Gervaise opad³ nieruchomo na pod³ogê.

Przez chwilê w gabinecie panowa³ martwy bezruch.

- Ty potworze - równo z krzykiem Robert wycelowa³ muszkiet. Saint Sebastien b³yskawicznie uwolni³ bicz. Rozleg³ siê rozdzieraj¹cy huk; muszkiet wystrzeli³ w tej samej chwili, gdy bicz wyrwa³ go Robertowi z rêki i odrzuci³ na gablotê z antycznymi instrumentami muzycznymi.

- Przytrzymaj go, Tite - rozkaza³ Saint Sebastien zwiujaj¹c œmiercionoœny bicz.

- Tak, panie - Tite zbli¿y³ siê do Roberta. Madelaine, gdy to ujrza³a, jêknê³a boleœnie.

Markiz de Montalia cofn¹³ siê przed Tite dobywaj^{1c} szpady, która dot^{1d} by^{3a} skryta w pochwie pod p³aszczem. Z krzykiem rzuci³ siê naprzód, wbijaj^{1c} szpadê do po³owy gardy w pierœ Tite.

Ten zawy³ i z³apa³ najpierw za szpadê, potem wyci^{1gn}¹³ rêkê ku Robertowi. Wielkie, poplamione krwi¹ rêce uderzy^{3y} markiza w twarz. Zaraz potem Tite run¹³ prosto na cia^{3o} Gervaise.

Robert zachwia³ siê, lecz nie upad³. Uderzenie Tite by^{3o} s³abe, inaczej zosta^{3by} og³uszony. Poelizn¹³ siê tylko na szkle i opad³ na kolano by przyjœæ do siebie.

- Niezmiernie zabawne - powiedzia³ powoli Saint Sebastien. - Co zamierzasz w ten sposób udowodniæ, Robercie? - zbli^{1y}³ siê do markiza. W d³oniach wci¹¹ trzyma³ bat, palce bawi^{3y} siê rzemieniem. - Nie s^{1d}³eciê chyba, ¿e uda ci siê mnie powstrzymaæ?

- Nie wiem. - Gdy wypadali z domu Claudii wszystko to wydawa^{3o} siê byæ ³atwe. Przepe³niony by³ si³¹ mêtwa i mi^{3o}œci, przeciw wystêpkowi i degeneracji. Po przybyciu do rezydencji Saint Sebastiena wszystko mia^{3o} polegaæ jedynie na powstrzymaniu barona, dopóki Madelaine nie zostanie zabrana w bezpieczne miejsce. Teraz wiedzia³, jak bezsensowna by^{3a} ta prostota zamiarów.

- Biedny, prawomyœlny Robert - baron wskaza³ na pozosta^{3y}ch obecnych w pokoju. - Ale widzisz, mam j¹, a teraz mam i ciebie, mon cher Robert. Przypuszczam, ¿e powiedzieliœcie wdowie po Gervaise gdzie jedziecie? Widzê, ¿e nie muszê pytaæ. To trochê k³opotliwe. - Obróci³ siê do cz³onków Krêgu. - Niech jeden z was zabierze go do stajni, tam gdzie jest ju¹ Le Grace. Mam nadziejê, Achille, ¿e znajdziesz sposób, by zabawiæ naszego goœcia, a¿ zdecydujê co z nim zrobiæ.

- To bardzo atrakcyjny mêtczyzna - oczy Achille pojaœnia^{3y}. - Daj mi tylko doœæ czasu. - Robert zrozumia³ o co chodzi i wzdrygn¹³ siê. - Nie ma ochoty - Achille by³ zachwycony. - Zmieni zdanie, gdy siê do niego dobiorê.

- Z pewnoœci¹ - zgodzi³ siê baron i pchn¹³ Roberta w kierunku Achille.

- Lecz upewnij siê, czy jest dobrze zwi¹^{zany}. Móg³ zostawiæ jeszcze dla nas jakieœ niespodzianki.

Achille z chichotem podszed³ bli¹^{ej}.

- Czy jesteœ pewien, ¿e nie chcesz, bym zaopiekowa³ siê nim tutaj, na oczach jego córki?

- Mo¿e póŹniej. Ale nie teraz. - Podszed³ do skrzyni i wyci^{1gn}¹³ dwa splecione rzemienie. - Proszê. Skrêpuj go tym. Nie stawiaj oporu, mon cher Robert, bo tylko dodasz cierpieñ swojej córce. - Poczeka³, a¿ Achille zwi¹^{¿e} markizowi rêce z ty^{3u}. - Nie zamierza^{3em} wychodziæ st^{1d} przed œwitem, ale mo¿e lepiej bêdzie, jeœli udamy siê do kaplicy jeszcze tej nocy.

- To ile mam czasu? - Achille zrobi³ kwacen¹ minê.

- Z godzinê. Nie wiêcej. Mam tu jeszcze coœ do skoñczenia - mimochodem przesun¹³ wzrokiem po Madelaine. - Nie wyczerpalicemy jeszcze wszystkich mo¿liwoœci.

- Niech bêdzie - Achille popchn¹³ Roberta ku drzwiom gabinetu.

- Mam nô¿, markizie. I wiem jak go u¿yæ, by ciê bola^{3o} - chichocz^{1c}, wypchn¹³ Roberta z

pokoju i wyszed³ za nim.

- Dok¹d pójdziemy, Clotaire? Nie muszê ci mówiaæ, ¿e nie lubiê gdy nam siê przeszkadza.

- Ani ja, Beauvrai. Oto dlaczego idziemy do kaplicy. To jedna z ukrytych kaplic, które La Yoison przygotowa³ dla markizy de Montespan, gdy ta praktykowa³a Sztukê. Policja odnalaz³a tylko jedn¹, ale by³o ich wiêcej. Ta jest najbli¿ej i ma najlepsz¹ lokalizacjê. -Wróci³ do sto³u i spojrz³ na Madelaine.

- Zabierzemy j¹ do powozu. Reszta pojedzie za nami wierzchem.

- Ale, Saint Sebastien - zaprotestowa³ de la Sept-Nuit. - Obieca³ mi pan, ¿e bêdê móg³ spędziaæ z ni¹ trochê czasu...

- Tak powiedzia³em? Niech bêdzie. Mam jeszcze kilka listów do napisania. Muszê przekazaæ wszystkim nieobecnym, gdzie mamy siê spotkaæ. Masz kwadrans. Potem Beauvrai, nastêpnie Chateaurouse. Mo¿ecie jej dotykaæ, lecz nie wolno wam jej biaæ. Na razie. Macie doææ wyobraŹni, by siê tym zadowoliaæ. Ale ostrzegam was - jej dziewictwo nale¿y do mnie. Nie oddam go nikomu. - Przytrzyma³ drzwi, pozwalaj¹c wszystkim wyjœæ i ucœmiechn¹³ siê do de la Sept-Nuit. - Mi³ej zabawy.

Madelaine us³ysza³a, jak drzwi siê zamykaj¹ i wstrzyma³a oddech. K¹tem oka widzia³a cia³a mê¿a ciotki i Tite, które le¿a³y jedno na drugim, jak po³amane meble. Widzia³a te¿ stopy de la Sept-Nuit, gdy zbli¿a³ siê do niej. Zacinê³a zwi¹zane d³onie.

- De la Sept-Nuit - powiedzia³a tak ³agodnie, jak potrafi³a. - Czemu pan to robi? To jest z³e, kawalerze. Niech pan pomyseli o karze. Mê¿czyzna przebieg³ po niej zniewa¿aj¹ce d³oñmi.

- Pomyœl o Mocy, Madelaine. Clotaire obieca³ mi przywództwo Krêgu, gdy sam siê wycofa. O ile uzna, ¿e jestem tego wart. Ty jesteœ czêœci¹ testu.

Po raz pierwszy poczu³a siê ca³kiem bezradna. Na pró¿no usi³owa³a st³umiaæ ból, który sprawia³ jej de la Sept-Nuit, myœl¹c o czymœ innym. Rozci¹gniête na pod³odze cia³a, wokó³ których rozlewa³a siê coraz szerzej ka³u¿a krwi i budz¹ca wspó³czucie bezw³adna postac³ Cassandre, nie pozwala³y jej zapomnieæ, gdzie jest i co siê zdarzy³o. Rêce kawalera siêga³y coraz g³êbiej. Bardziej ni¿ czegokolwiek w ¿yciu pragnê³a obecnoœci Saint-Germaina, który móg³by j¹ uratowaæ, oddaliaæ strach, ból i poni¿enie. Lecz jak dot¹d z dwóch mê¿czyzn, którzy próbowali j¹ uratowaæ, jeden nie ¿y³, a drugi by³ uwiêziony i równie bliski œmierci jak ona. Modli³a siê zatem tylko cicho, ¿arliwie, ¿a³ocenie. Modli³a siê, by zes³ane jej zosta³o szaleñstwo.

Wyjtek z jednego z serii listów napisanych przez barona Clotaire de Saint Sebastien do nieobecnych członków Krêgu; bez daty:

(...) Do kaplicy dojæc mo¿na tunelem, który zaczyna siê nad Sekwan¹ i prowadzi do opuszczonych podziemi klasztoru wzniesionego w pobli¿u rzeki ponad piêæset lat temu. Wejæcie znajduje siê na brzegu rzeki przy Quai Mala¹uais, miedzy la rue des Saints Peres a la rue de Seine. Sklepienie tunelu opiera siê na solidnych kamieniach, lecz powinniæcie wziæ ze sob¹ patki, gdy¿ jest w nim sporo szczurów.

(...) Po drugiej stronie katakumb znajdziecie kaplicê. Kr¹¿¹ plotki, ¿e by³a u¿ywana do praktyk podobnych naszym na d³ugo przed panowaniem Króla Paj¹ka, co wydaje siê dobrze nam wró¿yæ. Z pewnoæci¹ zaæ by³a w u¿yciu w póŹniejszych czasach, gdy¿ La Yoison wspomina³ o niej, jak i o innych, wielu członkom Krêgu, do którego nale¿a³ mój dziad.

Kaplica znajduje siê dok³adnie pod Hotelem Transylwania. To zestawienie wydaje mi siê byæ zabawne. Nad nami wspaniali, szlachetnie urodzeni bêd¹ graæ w koæci i ryzykowaæ maj¹tek kilku pokoleñ na szczêæcie kart, myæ¹c, ¿e znaleŹli sposób na zdobycie w³adzy i s³awy, podczas gdy my bêdziemy pod ich stopami odprawiaæ obrz¹dek, który przyniesie nam potêgê, o której istnieniu nawet nie maj¹ pojêcia, i w³adzê nad Francj¹ o wiele rozleglejsz¹ ni¿ monarsza.

Pozwólcie, ¿e was ostrzegê: wszystko wskazuje na to, ¿e istnieje jakis sposób, by dostaæ siê do kaplicy z wnêtrza Hotelu Transylwania, a skoro ja go nie odkry³em, to w¹tpliwym jest, by w³aæciciele i s³u¿ba rezydencji mia³a pojêcie o jego istnieniu. Lecz przyznacie, ¿e by³oby bardzo nie na miejscu, gdyby ktoæ z członków naszego Krêgu u¿y³ tego wejæcia, nie mówi¹c ju¿ o sytuacji, gdyby jakis pechowiec ze s³u¿by odkry³ nasz¹ obecnoææ. Z tego i innych powodów bêdê nalega³, aby ka¿dy z was po kolei trzyma³ wartê. Nie pozbawi was to rozkoszy sk³adania ofiary ani u¿ycia osoby ofiarowywanej, co, jak s¹dzê, bêdzie wspania³ym zdarzeniem. Chocia¿ dopiero ledwie jej posmakowa³em, powiedzieæ mogê, i¿ zg³adzenie jej bêdzie czyst¹ przyjemnoæci¹. Lecz musimy pozostaæ w ukryciu. Wspomnienie skandalu, który towarzyszy³ odkryciu ostatniego Krêgu niech bêdzie wam wystarczaj¹c¹ przestrog¹, uzasadniaj¹c¹ wszelkie ærodki ostro¿noæci. Jedna afera z truciznami to doææ dla Francji. Nie bêdê tolerowa³ niezrêcznoæci i nieuwagi, którymi popisa³a siê Montesper.

Teraz, gdy piszê ten list, wybija pierwsza. Wzywam was, byæcie byli w kaplicy o trzeciej nad ranem, tak jak to planowaliæmy. Dobrze bêdzie przybyæ wczeæniej, gdy¿ zmniejszy to ryzyko odkrycia i da czas na swobodniejsze przygotowanie ofiary.

Jeæli zawiedziecie mnie w tym, uznam was za moich wrogów i rozprawiê siê z wami przy pierwszej sposobnoæci. Jeæli nie sk³onicie siê przed Szatanem, pozostanie wam rola ofiary, któr¹ przyjmie tak On, jak i ja. Pomyælcie o smutnym losie tych, którzy stanêli mi na drodze i niech to u³atwi wam podjêcie decyzji.

Czekam na was o trzeciej nad ranem, kiedy to odprawimy nasz pierwszy rytua³, sk³adaj¹c na o³tarzu cia³o tego, który mnie zdradzi³. Możecie być pewni, że pamiętam o was i o korzyściach i luksusach, o jakich się wam nawet nie ceni³o, jak i o zag³adzie, zgodnie z tym, co wybieriecie. Pozostaję, oddany wam

Baron Clotaire de Saint Sebastien

Gdy rezydencja Saint Sebastiena wy³oni³a siê wreszcie zza zakrêtu drogi, Saint-Germain us³ysza³, jak odleg³y zegar wybija pierwsz¹. Pewnie powœci¹gn¹³ berberysa, przygl¹daj¹c siê ogromnej bryle budynku. Bramy bêd¹ zamkniête - tego by³ pewien, mo¹na te¹ by³o przypuszczaæ, ðe na terenie posiad³oœci rozstawiono stra¹e. W zasadzie rezydencja by³a nie oœwietlona; tylko kilka okien na ty³ach rzuca³o przyæmione œwiat³o. Nie by³ pewien, w którym to pokoju, lecz nawet z tej odleg³oœci widzia³ poruszenia zas³on œwiadcz¹ce, i¹ jedne z przeszklonych drzwi by³y otwarte.

Postanowi³, ðe wejdzie przez te drzwi, gdy nagle ciê¹kie ðelazne bramy osadzone w murze, który otacza³ ca³y teren, rozchyli³y siê i pojawi³o siê w nich dwóch mê¹czyzn na koniach. Obaj pognali drog¹ do Pary¹a. Saint-Germain ucieszy³ siê w duchu, ðe nie zosta³ zauwa¹ony. Cofn¹³ wierzchowca pod rozros³e krzewy os³aniaj¹ce ma³y sad przylegaj¹cy do rezydencji.

Je¹d¹ÿcy przegalopowali obok. Saint-Germain rozpozna³, ðe jednym z nich by³ Chateaurouse. Obawa, która nie opuœci³a go odk¹d wyjecha³ od Claudii d'Argenlac, o¹z³a w nim z now¹ si³¹. Wiedzia³ o tych mê¹czyznach doœæ, by zdawaæ sobie sprawê z konsekwencji ich postêpowania. Jedy¹ rzecz¹, która mog³a spowodowaæ nag³y ich wyjazd, musia³a byæ raptowna zmiana planów.

Po chwili zobaczy³ nastêpnego je¹d¹ÿca, który min¹wszy bramê pogalopowa³ w innym kierunku.

Saint-Germain nie chcia³ ryzykowaæ odkrycia, a nie by³ pewien, ilu jeszcze je¹d¹ÿców mo¹ze wypaæ na niego z mroku. Skierowa³ berberysa na krzewiasty ðywop³ot, zmuszaj¹c ciemnosiwego ogiera, by przeskoczy³ ponad przeszkod¹ do sadu. Gdy uzna³, ðe jest doœæ daleko od drogi, zsiad³ i uwi¹za³ uzdê wierzchowca do jednego z migda³owych drzew.

Wszystkie œwiat³a w domu zgas³y. W blasku lata¹ widzia³ teraz jedynie kilka postaci id¹cych do stajni.

Bieg³ skulony. Porusza³ siê tak miêkko, jakby niezupe³nie by³ cz³owiekiem. Pilnie obserwowa³ owe postacie, a gdy zniknê³y w stajni, przyspieszy³ maksymalnie i znalaz³ siê na szerokim podje¹dzie dla powozów, blisko tarasu rezydencji. Tam przystan¹³, niepewny, czy iœæ za mê¹czyznami do stajni, czy te¹ wejœæ do domu przez przeszklone drzwi, które, jak teraz zobaczy³, zosta³y wy³amane.

Z wielkim ha³asem wytoczy³a siê nagle ze stajni kareta zaprzê¹ona w czwórkê narowistych, jasno umaszczonych koni. Nie musia³ wypatrywaæ herbu na drzewczkach, by rozpoznaæ pojazd Saint Sebastiena.

Miêkko przeœlizn¹³ siê przez otwó¹r drzwi do mrocznego wnêtrza pokoju. Poœlizn¹³ siê, unikaj¹c upadku, a gdy uniós³ d³oñ, poczu³, ðe jest lepka. Nie potrzebowa³ zapalaæ œwiat³a, by wiedziaæ, ðe to krew. Jego zmys³y a¹ nadto wyra¹nie ostrzega³y go ca³¹ moc¹. Rozejrzawszy siê, dostrzeg³ dwie bezw³adne postacie. Na wprost niego le¹a³ Tite, pod nim Gervaise. Przez chwilê sta³ nad nimi bez ruchu.

- Biedni g³upcy. Gervaise, czemu mi nie wierzy³œe? - Wiedzia³, ðe to daremne, lecz uczyni³ znak krzy¹a na czole Gervaise'a. Potem skierowa³ siê z powrotem do drzwi.

Zatrzyma³ go jêk, który rozleg³ siê gdzieœ w k¹cie. Obróci³ siê szybko, gotów na odparcie ewentualnego ataku. Dostrzeg³ Cassandre leŹ¹c¹ bezw³adnie pod œcian¹. OstroŹnie raz jeszcze przeszed³ przez pokój i klêkn¹³ przy s³uŹ¹cej Madelaine.

Cassandra patrzy³a na niego ze zdziwieniem, a gdy spróbow³a siê poruszyæ, jej cia³o wykona³o tylko kilka nieskoordynowanych drgawek. W koñcu, z wielkim wysi³kiem, zdo³a³a otworzyæ usta.

- Poszli sobie... Madelaine... z nimi... s³ysza³am jak... Saint-Germain próbowa³ uspokoiæ j¹, przemawiaj¹c spokojnie i ³agodnie. Wiedzia³, Źe dopóki bêdzie przeraŹona, tak d³ugo niczego od niej nie us³yszy.

- Tak. Zrobi³a pani co mog³a. Nie trzeba siê juŹ baæ. Oni odeszli, a ja chcê pani pomóc. Chcê pomóc Madelaine. Jeœli powie mi pani, co mówili, to obiecujê, Źe znajdê Madelaine zanim zostanie skrzywdzona.

Źy pop³ynê³y z oczu s³uŹ¹cej.

- Madelaine... Madelaine... - na prôŹno próbowa³a je powstrzymaæ. - Och, moje kochane dziecko... - g³oœny szloch zag³uszy³ jej s³owa.

- Nie, nie, madame - uspokaja³ j¹. - P³acz¹c, nie powie mi pani nic o Madelaine. Gdzie j¹ zabrali?

Przez nie koñcz¹ce siê minuty czeka³, aŹ Cassandre opanuje ³zy i znajdzie docæ si³y, by mówiaæ sensownie.

- Czujê siê juŹ lepiej - powiedzia³a cicho. - Lecz bardzo siê bojê. Och... Baron zabra³ Madelaine... - zadrŹa³a, utrzymuj¹c nerwy na wodzy. - Nie, nie mogê... Baron zabra³ Madelaine i jej szlachetnego ojca ze sob¹. Powiedzia³, Źe maj¹ miejsce, kaplicê, tak je nazwa³. Musi byæ poœwiêcona z³u, jeœli ten potwór moŹe tam wejœæ...

- Tak, ma pani racjê - ponagla³ niecierpliwie Saint-Germain.

- Oni chc¹ zabiaæ tam Madelaine i markiza. Och, moja s³odka Madelaine!

- Ale gdzie jest ta kaplica? Powiedzia³? Cassandre musia³a raz jeszcze opanowaæ ból.

- To jest... jedna z tych, których kiedyœ uŹywa³a Montespan.

- Powiedzieli gdzie?

- Nie - na twarzy Cassandre odbi³ siê ciêŹki wysi³ek, lecz nie da³a rady powstrzymaæ ³ez, zwilŹaj¹cych jej pomarszczon¹ twarz.

Saint-Germain czu³, Źe rêka zaczyna mu drêtwiaæ i juŹ mia³ wyjœæ, gdy pomyœla³ jeszcze o jednym.

- Czy nie zosta³ tu nikt wiêcej, madame? Ktoœ moŹe jednak wie, dok¹d pojecha³ Saint Sebastien.

Cassandra pokrêci³a nieprzytomnie g³ow¹, cichy jêk wydoby³ siê z jej ust. Nagle oŹywi³a siê.

- Nie... proszê poczekaæ... Stajnie... markiza zabrali do stajni... Tam moŹe coæ byæ...

- Bon. Dobrze siê pani sprawi³a, madame. - Saint-Germain uj³ obie d³onie Cassandre, zauwaŹaj¹c z niepokojem, Źe s¹ bardzo zimne. - A teraz proszê mnie pos³uchaæ. Odchodzê, by znaleŹæ Madelaine i jej ojca. Ma pani moje s³owo, Źe przyœelê tu kogoœ, by pani pomóg³, lecz to moŹe trochê potrwaæ. Proszê nie rozpaczaæ, nie trzeba siê juŹ baæ. - Pochyli³ siê nad ni¹. - Teraz odpocznie pani, madame. Zas³uŹy³a pani na to. Zaœnienie pani i ból pani¹ opuœci. Strach zniknie, gdy siê pani obudzi, i bêdzie pani lekko na duszy. Zaœnij teraz. - Przesun³ d³oni¹ przed jej oczami, które pos³uszenie siê zamknê³y. Gdy wsta³, us³ysza³, jak jej oddech staje siê coraz bardziej regularny. By³ pewien, Źe nic jej nie bêdzie.

Zanim wyszed³ z gabinetu, zerwa³ jeszcze dwie aksamitne zas³ony i narzuci³ je na zw³oki hrabiego d'Argenlac i s³uŹ¹cego Tite.

Nie zachowuj¹c juŹ przesadnych œrodków ostroŹnoœci skierowa³ siê do stajni. Mia³ nadziejê, Źe tam naprawdê znajdzie jak¹œ informacjê, gdzie teŹ mogli siê udaæ Saint Sebastien i jego budz¹cy obrzydzenie Kr¹g. Stajnia by³a otwarta, konie wierci³y siê niespokojnie w boksach. Nie by³o nikogo, lecz zwierzêta wyraŹnie poci³y siê ze strachu. Saint-Germain po³oŹy³ d³oñ na boku duŹego wa³acha, który sta³ w boksie przy drzwiach. Koñ usun³ siê nerwowo po³oŹywszy uszy po sobie i pokazuj¹c bia³ka œlepi. Wszystkie próby uspokojenia zwierzêcia okazywa³y siê bezowocne. Hrabia zacz³ zastanawiaæ siê nad przyczyn¹. Spoceród wszystkich koni jeden by³ szczególnie niespokojny. Jego boks znajdowa³ siê tuŹ ko³o siod³ami.

Zdecydowany zbadaæ to pomieszczenie, Saint-Germain odszed³ od boksu. Ani na moment nie za wczeczenie, bowiem zirytowany wa³ach usi³owa³ poczêstowaæ go kopytem. Zasun³ jeszcze rygiel na drzwiach boksu, po czym przeszed³ przez drzwiczki prowadz¹ce do siod³ami.

Uprz¹Ź i siod³a lœni³y w s³abym blasku zamieraj¹cej latarni. By³y tu najprzedniejsze skóry i polerowany metal, których delikatny zapach miesza³ siê z woni¹ zgrzanych koni. Saint-Germain zawsze lubi³ ten specyficzny aromat. I tym razem czerpa³by z niego przyjemnoœæ, gdyby nie mêŹczyzna zwisaj¹cy z krokwi. Podszed³ szybko, maj¹c nadziejê, Źe nie bêdzie to daremny poœpiech i Źe ten cz³owiek, mimo wszelkich pozorów, okaŹe siê Źywy.

Gdy by³ juŹ blisko, ujrza³ twarz wisielca. By³ nim Le Grace.

Czarownik poruszy³ siê lekko, zako³ysawszy na uwiêzi. Dojrza³ ubran¹ na ciemno postaæ. OdraŹaj¹cy bulgot doby³ siê z jego gard³a. Cia³o by³o w wiêkszej czêœci spalone i porozrywane. Niektóre z potwornych ran krwawi³y obficie.

Saint-Germain zatrzyma³ siê poœrodku siod³ami, zdaj¹c sobie sprawê, Źe móg³ przestraszyæ czarownika.

- Le Grace - powiedzia³ zniewalaj¹cym tonem. - Le Grace, s³yszysz mnie?

Czarownik szarpn³ siê.

- Le Grace, dok¹d oni poszli? Gdzie jest Saint Sebastien?

- Nie mogê... Nie wiem...

- Le Grace - niecierpliwi³ siê hrabia. - To ja, ksi¹ê Rakoczy. Odpowiedz na moje pytanie.

Gdzie jest Saint Sebastien?

Przez chwilê w oczach czarownika odbi³ siê strach, potem coœ z aury autorytetu hrabiego zaczê³o docieraæ do jego zmaltretowanego umys³u.

- Saint Sebastien... Saint-Germain. Saint-Germain... - urwa³, charcz¹c. W chwilê póŸniej zemdla³.

Saint-Germain sta³ bez ruchu. Czu³ siê pokonany. Nic ju¿ nie mo¿na by³o zrobiaæ. Saint Sebastien przechytry³ go. Odwróci³ siê, by wyjœæ z siod³ami. Szybkimi ruchami maskowa³ przed sob¹ poczucie pora¿ki. W g³êbi ducha wiedzia³ jednak, ¿e tego nale¿a³o oczekiwaæ. Le Grace by³ szalony. Zbyt wiele wycierpia³. By³ w stanie tylko powtórzyæ pytanie i zaraz strach porywa³ go w otch³añ.

Saint-Germain sta³ wci¹¿ w drzwiach stajni. Le Grace nie zna³ go pod tym imieniem. Dla niego by³ ksiêciem Franzem Josefem Rakoczym... Zatem to, co powiedzia³ musia³o pozostawaæ w zwi¹zku z le Fraubourg Saint-Germain, przedmieœciem wokó³ d'Eglise de Saint-Germain-des-Pres i le Boulevard Saint-Germain - t¹ czêœci¹ Pary¿a, w której sta³ Hotel Transylvania. Zawaha³ siê jeszcze przez chwilê, po czym pobieg³ w kierunku sadu.

Tekst napisanej po ³acinie notatki hrabiego de Saint-Germain do jego s³u¹cego Rogera; doręczone przez pos³ańca oko³o drugiej nad ranem 5 listopada 1743:

Mój wierny Rogerze:

Wybierzesz dwóch godnych zaufania s³u¹cych i wyœlesz ich do rezydencji Saint Sebastiena. Jej w³aciciel by³ ostatnio mocno zajêty i zostawi³ po sobie kilka niemi³ych spraw do za³atwienia. Razem ze s³u¹cymi mo³esz wys³ae Dominga, gdy³ wie on co nieco o medycynie i zna siê na narkotykach uœmierzaj¹cych ból. W gabinecie, który poznacie po wy³amanych drzwiach znajdziecie s³u¹c¹ Madelaine, Cassandre. Jest Ÿywa, lecz w ciê³kim stanie, oraz cia³a osobistego s³u¹cego Saint Sebastiena i hrabiego d'Argenlac. Tych dwóch ostatnich pod aksamitn¹ zas³on¹.

Lecz to jeszcze nie wszystko. W stajni, dok³adnie w siod³ami, wisi na krokwi Le Grace. Na oko s¹dz¹c Saint Sebastien potraktowa³ go rozgrzanymi do czerwonoœci szczypcami, ulubionym narzêdziem Inkwizycji Torquemady. Trzeba mu pomóc jak najszybciej, jeœli ma Ÿyæ. Zobowi¹zujê ciê, byæ nie zwlekaj¹c wykona³ wszystko, co nale³y.

Z tego co siê dowiedzia³em, obawiam siê, Ÿe Saint Sebastien móg³ udaæ siê do podziemi pod rezydencj¹ Transylwania. Jeœli tam go nie ma, to w grê wchodzi¹ jeszcze podziemia pod FEnglise de Saint-Germain des Pres, lecz jest to ma³o prawdopodobne. To wci¹Ÿ wyœwiêcony teren. W¹tpiê, by Saint Sebastien móg³ tam postawiæ nogê.

Gdy tylko ta wiadomoœæ przyjdzie, chcê byæ usun¹³ z rezydencji ca³y personel i odprawi³ wszystkich lokajów. Jeœli potrzebna ci bêdzie wymówka, mo³esz mówiæ, i³ podejrzewa siê, Ÿe w budynku znajduje siê ognisko choroby zaka³nej, co jest po czêœci prawd¹.

Nie próbuj mi pomagaæ. Przygotuj co nasze i oczekuj mnie razem z Hercule, który zosta³ zobowi¹zany do utrzymywania mojej karety w natychmiastowej gotowoœci. Wiêcej mi siê przys³u¹ycie bêd¹c tam w³acenie, ni³ wik³aj¹c siê w walkê.

Porozmawiasz równie³ z Mr Sattinem i przypilnujesz, by on i jego bracia z Gildii usunêli siê na ten czas z rezydencji. Mo³esz daæ im dwukó³kê, by mieli na czym przenieœæ wyposa³enie i athanora. Mo³esz byæ z nimi na ile uznasz to za stosowne, lecz niech nie lekcewa³ sobie niebezpieczeñstwa, które im grozi.

Gdyby tak siê zdarzy³o, Ÿe wiêcej siê nie spotkamy, ufam, Ÿe dopilnujesz by moja Ostatnia Wola zosta³a skrupulatnie wype³niona, a miejsce mojego spoczynku zosta³o oznaczone w sposób, jaki opisa³em.

Wykonaj moje polecenia tak, jak dot¹d je wype³nia³œ, i wiedz, Ÿe zas³u¹ysz sobie na moj¹ wieczn¹ wdziêcznoœæ.

Saint-Germain (Jego pieczêæ: eklipsa)

Wilgotne kamienie tunelu lœni³y ciemno, a nierówne p³yty posadzki pokryte by³y warstw¹ mu³u, utrudniaj¹c marsz. Powietrze przenika³ odór powolnego rozk³adu, od którego nawet pochodnie zdawa³y siê d³awiæ kaszlem.

- Nie upuœæcie go! - upomina³ Saint Sebastien.

- Czemu go oszo³omi³eœ? - narzeka³ Achille Cressie, który dŸwiga³ ramiona Roberta de Montalia. - Mogliœmy go zwi¹zaæ.

- Tak, by móg³ ciê zabawiaæ konwersacj¹? - ton g³osu barona by³ s³odki jak trucizna.

Achille tylko zachichota³ nieprzyjemnie.

- Powinieneœ us³yszeæ, co wygadywa³ w siod³ami. Jak pogardza³ sob¹, gdy jego cia³o rozgrza³o siê dla mnie.

- Bardzo lubisz chwaliaæ siê swoimi bohaterskimi wyczynami, Achille - westchn¹³ lekcewa¿¹co de les Radeux, który trzyma³ nogi markiza - lecz nigdy nie pozwalasz nikomu popatrzeæ, czy przy³czyæ siê. - Zakl¹³, poœlizn¹wszy siê na rozwodnionym szlamie.

- Uwaga³cie! - warkn¹³ Saint Sebastien.

- Ciê¿ki jest - stwierdzi³ nad¹sany de les Radeux.

- Tym bardziej powinniœcie zwracaæ uwagê na to, co robicie. A ty móg³byœ zapomnieæ na chwilê o karesach z Achille. Jeœli nie potrafisz wykonywaæ poleceñ, to na nic mi siê nie przydasz.

De les Radeux mrukn¹³ pod nosem coœ, co mia³o byæ inwokacj¹ do mocy piekielnych, zacisn¹³ d³onie na kostkach Roberta de Montalia i powlók³ siê dalej w ciszy.

Gdy odeszli trochê od rzeki, powietrze przesta³o byæ takie duszne, z podziemi ustêpowaaæ zaczê³y ch³ód i wilgoæ. Niemniej nadal by³o to ponure miejsce. W niszach pod œcianami le¿a³y czêœciowo zmumifikowane szcz¹tki mnichów, którzy umarli przed ponad piêciuset laty. Bli¿sze przyjrzenie siê im pokazywa³o, ¿e wiêkszoœæ cia³ zosta³a sprofanowana, a krucyfiksy, które kiedyœ w³o¿ono im w d³onie, zast¹pione zosta³y fallusami. Tam, gdzie œwiêcony olej zosta³ namazany na ich czo³a, na znak, ¿e przynale¿¹ do Boga, widnia³y teraz wysch³e, krwistoczerwone znamiona Szatana.

Saint Sebastien wzniós³ pochodniê i ruszy³ szybciej przez podziemia. Dotarli w koñcu do grubych drzwi osadzonych w murze. Wygl¹da³y trochê dziwnie w romañskiej framudze - by³y nowe, wspó³czesne, a ¿elazne zawiasy i okucia lœni³y od oliwy. Pokrywaj¹ce je p³askorzeŸby jednoznacznie wskazywa³y do jakich to perwersyjnych celów zosta³a przystosowana kaplica za nimi.

Otworzy³y siê bezg³ocenie. Saint Sebastien westchn¹³, przytrzymuj¹c je, gdy Cressie i de les Radeux wnosili markiza. Reszta powinna pójœæ ³atwo. Uniknêli wykrycia, a w kaplicy nic nie œwiadczy³o, by zosta³a zauwa¿ona i oczyszczona z obecnoœci z³a.

Baron wszed³ do œrodka. Pochodnia rzuca³a blask na prymitywn¹ murarkê na³o¿on¹ na stare mury i ukazuj¹c¹ wszystkie okrucieñstwa Szatana. Uœmiechn¹³ siê do jednego szczególnie okrutnego

wyobrażenia i podszed³ do o³tarza.

- Po³ó¿cie go tutaj - powiedzia³ do zadyszanych tragarzy. - Zwi¹¿cie go i rozbierzcie. Nie mam ochoty po raz drugi ³amaæ jego oporu.

- Ca³a przyjemnoœæ po mojej stronie - powiedzia³ zgryŹliwie de les Radeux. Spojrza³ na o³tarz, potem na Saint Sebastiena i na mêtczyznê, którego przyniós³. To by³o zupe³nie coœ innego, zupe³nie nie to, czego oczekiwa³. Powiedziano mu, ¿e obrzêdy Krêgu s¹ wielkimi wydarzeniami. Jego wuj, Beauvrai, z zami³owaniem rozwodzi³ siê nad wszystkimi mo¿liwoœciami zaspokojenia wszelkich pragnieñ. Teraz znalaz³ siê w zimnym kamiennym podziemiu. Przyniós³ tu markiza de Montalia, na dodatek przez ca³y czas musia³ k³aniaæ siê i ocieraæ sobie kolana przed Saint Sebastienem, zupe³nie jak gdyby baron by³ królem czy archanio³em stoj¹cym przed najmizerniejszym pachó³kiem Francji. Co gorsza, wilgoæ nie pozosta³a bez wp³ywu na jego aksamitny surdut i bia³e, jedwabne poñczochy, które nadawa³y siê ju¿ tylko do wyrzucenia. ³a³owa³ teraz, ¿e nie by³ przewiduj¹cy i nie zabra³ wysokich butów do konnej jazdy.

Sapn¹wszy, de les Radeux i Achille Cressie po³o¿yli Roberta na o³tarzu i zajêli siê zdzieraniem z niego odzie¿y, co okaza³o siê byæ zadziwiaj¹co trudne.

Przez nastêpne dziesiêæ minut Saint Sebastien zajêty by³ recytacj¹ wymaganych rytua³em inkantacji i zapaleniem piêtnastu pochodni tkwi¹cych w uchwytach na œcianach. By³o coraz jaœniej, lecz by³a to jasnoœæ niepewna, rozmigotana, wij¹ca siê i rzucaj¹ca, o¿ywiaj¹ca niesamowite malowid³a na œcianach.

Zgie³k dochodz¹cy zza drzwi odwróci³ uwagê barona ku sprawom bardziej doczesnym. Wykrzykn¹³ has³o i poczeka³ na odzew. Gdy zza drzwi pad³o w³acziwe s³owo, poszed³ je otworzyæ.

Sta³ tam Jueneport z Madelaine w ramionach.

- Gdzie mam j¹ po³o¿yæ?

- Najlepiej w takim miejscu, z którego bêdzie mog³a widzieæ co zrobimy z jej ojcem - powiedzia³ przygl¹daj¹c siê bezw³adnej postaci. - Tam - wskaza³ odwrócony krucyfiks, który wisia³ nad o³tarzem.

- To mo¿e byæ zbyt niebezpieczne - powiedzia³ z namys³em Jueneport.

- Jest doœæ silna, by wyrwaæ to ze œciany.

- Rozumiem - Saint Sebastien rozejrza³ siê po wnêtrzu. - Niech bêdzie tam. Bêdzie widzieæ ojca, a my popatrzymy sobie na jej reakcje. Wspania³e po³¹czenie. -Wskazywa³ na parawan, który dla wygody mnichów oddziela³ niegdyœ kaplicê od reszty œwi¹tyni.

- Jest mocny - zgodzi³ siê Jueneport. - Dobrze. Rozumiem, ¿e s¹ tu gdzieœ liny?

- Za o³tarzem. WeŹ ile trzeba.

Jueneport przytakn¹³ i poszed³ tam, gdzie pracowano tymczasem nad zwi¹zaniem Roberta de Montalia. Achille dzia³a³ powoli, z namys³em, przystaj¹c co chwilê, by przebiec palcami po nagim ciele.

- To też moglibyśmy mu zwiłaæ - powiedzia³ z niemi³ym b³yskiem w oku. - W ten sposób cierpia³by dwa razy bardziej, a nam by³oby o tyle samo przyjemniej.

De les Radeux spojrze³ na niego z hamowanym obrzydzeniem.

- Czy potrafisz myœleæ tylko jajami, Achille? Innych pragnieñ ju¿ nie masz?

Achille rozeœmia³ siê tylko w odpowiedzi. By³ na tyle g³oœny, ¿e Saint Sebastien obróci³ siê z gniewn¹ twarz¹.

- Przestañ, Achille, albo zabroniê ci braæ udzia³ w ceremonii.

Achille wydi³ wargi, zrobi³ kwacen¹ minê, wzruszy³ ramionami i wróci³ do przerwanej roboty.

Znów ktos zapuka³ do drzwi. Po wymianie hase³ wszed³ de la Sept-Nuit, który z miejsca odszuka³ wzrokiem ¿a³osn¹ postaæ Madelaine.

- Mam szaty, mon baron - wskaza³ na sw¹ torbê. - Wszystko jest gotowe. Trzeba tylko, ¿ebyœ je przekl¹³, zanim je za³o¿ymy.

Saint Sebastien nakreœli³ w powietrzu pentagram i wypowiedzia³ w prymitywnej ³acinie parê sylab.

- Mo¿ecie ju¿ je za³o¿yæ. Pamiêtajcie, ¿e musicie zdj¹æ wszystkie wasze rzeczy.

- W porz¹dku - de la Sept-Nuit odszed³ do bocznej niszy i po paru minutach wróci³ w fa³dzistej, jedwabnej szacie Krêgu. Przypomina³a sutannê, lecz jedwab przylega³ do cia³a w sposób, w jaki nie zdarza³o siê to szatom ksiê¿y. By³a te¿ rozciêta z przodu przez ca³¹ d³ugoœæ, tak ¿e materia³ odchyli³ siê, ukazuj¹c cia³o.

- Twoj¹ od³o¿y³em na bok - powiedzia³ de la Sept-Nuit. - Czerwona z obszyciem, tak?

- Tak. WeŹmiesz teraz tê pochodniê i zamocujesz j¹ przy o³tarzu. Ja siê ubiorê. Bransolety te¿ s¹?

- Dwie srebrne, jedna z czarnego szk³a. S¹ z szatami. Znajdzie je pan, baronie. S¹ owiniête, jak pan kaza³.

- Mi³o mi to s³yszeæ. Postêpuj tak dalej, a sporo zyskasz.

- Wie pan, jakiej nagrody pragnê najbardziej - wskaza³ na Madelaine, któr¹ Jueneport koñczy³ w³acenie przywi¹zywaæ do parawanu. By³a naga, z coraz wyraŹniej widocznymi siñcami i opuchniêciami.

- Mo¿e. Skoro Tite nie ¿yje - odszed³ na bok, by za³o¿yæ swoje szaty.

Gdy wróci³, obecni byli ju¿ wszyscy cz³onkowie Krêgu i koñczy³y siê przygotowania do pierwszej ceremonii.

Chateaurouse by³ trochê podпиты, lecz pamiêta³ wszystkie swoje powinnoœci.

- Czy nasze ofiary ju¿ siê obudzi³y? - spyta³ Saint Sebastien podchodz¹c do o³tarza. Wygl¹da³ teraz wspaniale w ciê¿kim, czerwonym jedwabiu, który rozchyli³ siê z przodu ukazuj¹c dobrze zbudowane, mocne cia³o, lekko dotkniête jedynie przez up³yw lat. Zniknê³a ca³a og³ada cechuj¹ca go w

miejscach publicznych. Tutaj był okrutnym mistrzem, który dodawał sobie jeszcze powagi poprzez znaki swego urzędu - pentagram i obsceniczny krzyżyk zawieszony na szyi.

- Jeszcze me, chociaż kobieta już się rusza.

- Powinni obudzić się w ciągu dwudziestu minut. Sprawdźcie - odwrócić się, nie patrzeć jak Król usiłuje skłonić Madelaine i jej ojca, by dali znaki przytomności.

- No i cóż, Clotaire. Jaka jest twoja zemsta - spytał Beauvrai podszedłszy do Saint Sebastiana. Pozbawiony dziwnego stroju i dworskiej finezji nie przypominał już wyfiokowanego górnika, za którego często był brany. Czarna szata odebrała mu całą absurdalność postaci i tylko zwołiwano rozkwitła w nim teraz z pełną mocą, nie hamowana już przez wymogi zachowania.

- Nie obmyślam jej jeszcze. Ale to już niedługo. Wkrótce.

- A co przewidujesz dla Roberta? Myślasz o tym?

- Oczywiście - ujął w palce oba zwieszające mu się z szyi medaliony. - Spodoba ci się, mon baron.

- Mam nadzieję - odwrócić się, mrużąc pod nosem: - Ten mój krewniak jest raczej łagodny, Clotaire.

- Też mi się tak wydaje - zgodził się Saint Sebastien. - Ktoś mógłby osłodzić, że jest za głupi, by zostać przy życiu.

- Z ust mi to wyjść - skłonił się baronowi i odszedł, by zająć miejsce w pierwszym szeregu czcicieli.

Achille wpadł w końcu na to, by przynieść dwa cebrzy wody, które wylane zostały na Madelaine i Roberta de Montalia. Z radości usłyszał jej mamrotanie i jego westchnienie.

- Słuchaj, że jesteśmy gotowi - powiedział z nie skrywaną satysfakcją.

- To i dobrze. Godzina się zbliża - Saint Sebastien podszedł do Madelaine i uderzył ją boleśnie w piersi i policzki. Odpowiedziała krzykiem, który upewnił barona co do przytomności dziewczyny.

- Tak, moja kochana - powiedział pieszczotliwie. - To ja. Nie uciekaj przede mną.

Madelaine uchyliła fiołkowe oczy i poczuła jak ogarniają lodowaty chód, nie mający wiele wspólnego z wodą, którą na nią wylano.

- Saint-Germain - wyszeptła w rozpacz.

- Co, stęskniając się za tym farbowanym fircykiem? - rozemocjonował się szyderczo Saint Sebastien. Uderzył ją w twarz. - Lecz to nie z tym oszustem masz teraz do czynienia. - Odwrócił się od jej twarzy pełnej furii i podszedł do ołtarza.

- Obudź się - powiedział mu Achille. - Wystarczy go dotknąć, by ujrzeć obrzydzenie na jego twarzy. - Zademonstrował to, o czym mówił, naceladując wielkopańskie i z gruntu złe maniery Saint Sebastiena.

- Dobrze się sprawiłeś, Achille. Pozwól ci raz jeszcze się zabawić, zanim wyprawimy Roberta

na tamten œwiat. - Po³o¿y } jedn¹ d³oñ na zimnym ciele markiza. - Jakie to smutne, mój przyjacielu, ¿e nie mogê zaproponowaæ ci koca. Obiecuje jednak, ¿e ju¿ wkrótce rozgrzejesz siê w inny sposób. Wiesz, ¿e zawsze dotrzymujê obietnic.

Robert, który w reakcji na nowe obelgi zacisn¹³ zêby, splun¹³ teraz z podziwu godn¹ celnoœci¹, trafiaj¹c Saint Sebastiena.

- Tylko pogarszasz swoj¹ sytuacjê, Robercie - baron odst¹pi³, uniós³ ramiona i zawo³a³ do pozosta³ych cz³onków Krêgu, którzy czekali, milcz¹c. - Spotkalicemy siê tutaj w imiê Szatana, byœmy mogli wzrosn¹æ na jego potêdze i jego niezmiern¹ sile, która jest potêg¹ k³amstwa. Spotkalicemy siê, by móc po³czyæ siê z nim w potêdze, potencji i dzikoœci, i w ten sposób z³o¿yæ mu ofiary.

- Z³o¿yæ mu ofiary - powtórz³ Kr¹g.
- ¿ywoty krwi¹ sp³acone i poni¿eniem.
- Krwi¹ i poni¿eniem.

Rêce bola³y Madelaine od wiêzów, cia³o by³o ogarniête cierpieniem. Zaczê³a szarpaæ siê, prawie ca³kowicie opanowana strachem i rozpacz¹. Wiedzia³a, ¿e jeceli o ni¹ chodzi, to te odra¿aj¹ce kreatury nie zacê³y jeszcze nawet tego, co zosta³o jej obiecane. Pamiêta³a, ¿e na jej z³amanie przeznaczili sobie czterdzieœci dni. W g³êbi duszy przekonana by³a, ¿e nie mo¿e im siê to udaæ, ¿e przecie¿ bêd¹ jej szukaæ, tak jak i jej ojca, ¿e przecie¿ ktoœ ich uratuje. Znów zatêskni³a a¿ do bólu za Saint-Germainem, ogarniêta by³a pragnieniem ucieczki. W¹tpi³a, czy ma prawo do jakiegokolwiek nadziei. Zebrani tymczasem coraz g³ocniej zawodzili swoje hymny.

- Ten krzywoprzysiê¿ca, zdrajca twój, Szatanie!
- Twój zdrajca!

- Sprowadzony tu dla pokuty za sw¹ dwulicowoœæ - Saint Sebastien uniós³ wysoko osobliwie zakrzywiony szylet, pozwalaj¹c, by ostrze odbi³o migocz¹cy blask pochodni.

- Twój zdrajca!

Opuœci³ metal przytykaj¹c czubek ostrza do piersi de Montalia i ze skupieniem wyci¹³ na skórze zarys pentagramu.

- Oznaczony jest jako twój, Szatanie!
- Oznaczony!

Triumfalny wrzask zag³uszy³ jêki, których Robert nie zdo³a³ powstrzymaæ.

- Gdy¿ twojej mocy nie mo¿na ukróciæ, a twej potêgi nie mo¿na okpiæ!
- Doskona³e s¹ twoje potêga i moc!

Madelaine potrzebna g³ow¹, tak jakby w ten sposób mog³a siê odci¹æ od odg³osów, które j¹ osacza³y. Nie mog³a patrzeæ na ojca, który uzbrojony w cierpliwoœæ i samozaparcie czeka³ dalszego ci¹gu.

- Niech zapozna siê z twym gniewem!

- Niech zapozna się z twym gniewem! - wrzasną Król, gdy Saint Sebastien przesunął powoli ostrzem i uniósł jak trofeum skrwawione ucho Roberta. Krzyk Króla zmiesza się z jękiem markiza. Zgieńk osiągnął apogeum, gdy Saint Sebastien przytknął ucho do swoich ust i oblizał. Król ruszył do przodu, historia pchała ich do wzięcia udziału w upiornym spektaklu. Saint Sebastien gestem nakazał im ciszę. Czekał ze wzniesionym wysoko nożem.

Ten dramatyczny efekt został całkowicie zniweczony przez głos, który dobiegł nagle z tym kaplicy, głos pięknie modulowany i naznaczony lekkim piemonckim akcentem.

- Ciesz się, że zdłżyłem na czas, panowie - powiedziała hrabia de Saint-Germain.

Madelaine wypełniła uczucie ulgi silniejsze, niż uprzedni strach. Nogi zrobiły się miękkie i powstrzymywane dotychczas popłynęły po policzkach. Poczuli przelotnie ból tak silny, jakby Saint Sebastien zatopił noż w jej piersi.

Członkowie Króla odwrócili się; na ich twarzach malowało się gępkowate zdziwienie, jakie widuje się czasem, gdy obudzi się kogoś z głębokiego snu. Poruszyli się niezgrabnie, w jednej chwili wyparowała z nich cała dzikość.

Saint-Germain podszedł bliżej ku ołtarzowi. Wszystkie eleganckie ozdobniki jego wytwornego zachowania zniknęły wraz ze strojem. Porusza się teraz tak, jak należało poruszać w stroju jeździeckim z czarnej skóry dopasowanym do czarnych bryczesów i butów z szerokimi cholewami. Z dumnie uniesioną głową, pogardliwie spogląda na Króla. Nie niosł ze sobą szpady, ani żadnej innej broni. Był sam.

Saint Sebastien przyglądał mu się z oburzeniem, widocznym w na pół przymkniętych oczach, i ze złośliwym uśmiechem. Przytknął swoim myślołom i nakazał Królowi cofnąć się parę kroków.

- Rakoczy - powiedziała. - Nie wierzę. Nie domyśliłem się.

- Mówię panu, baronie, że pozory mylą - skłonił się Saint-Germain.

- Ale to było trzydzieści lat temu - podszedł bliżej, w ręce wciśnięta sztylet.

- Naprawdę? Przyjdzie mi uwierzyć pańskim słowom. - Jeżeli nawet zdawał sobie sprawę z niebezpieczeństwa, w jakim się znalazł, to nie oświadczył o tym nic prócz spojrzenia jego może nieco ciemniejszych oczu.

- A zatem twój ojciec? - Saint Sebastien był coraz bliżej, wystarczająco, by uderzyć.

- Nie wiedziałem, że aż tak bardzo zmieniłem się przez te lata. - Poznał do czego służy kaplica ledwie do niej wszedł i dobrze przygotował się do spotkania z Saint Sebastienem na jego terenie. Musnął palcami mały, przypominający medalionik pojemniczek, który zawieszony był na łańcuszku na jego piersi.

Saint Sebastien uniósł już sztylet i miał wścawienie zadać cios, gdy ramię hrabiego wystrzeliło do przodu i uchwyciło rękę barona, nie po to, by go odepchnąć, lecz by przyciągnąć. Tym samym ruchem Saint-Germain wysłał barona na stos połamanych kamiennych ław, które zalegały tył kaplicy.

Saint-Germain spojrz³ na sponiewieranego barona, po czym skierowa³ oczy na cz³onków Krêgu.

- Jakim² absurdem jesteœcie - powiedzia³ lekko. - Powinnicie móc siê zobaczyæ jak stoicie w owych piêknych szatach, spomiêdzy których mêskoœæ wygl¹da na œwiat niczym dziób ptaka. O ile nadal jest to mêskoœæ - czeka³, a² przerw¹ mu przekleñstwami. - Jesteœcie g³upi. Czy naprawdê s¹dzicie, ²e pod¹aj¹c za Saint Sebastienem i wype³nij¹c jego rozkazy zdobêdziecie w³adzê i pozycjê? Wasze bluŹniercze przys³ugi s³u¹ poprawie tylko jego pozycji. To jego tylko pragnienia s¹ zaspokajane. A wy, myœl¹c ²e zdobywacie to wszystko dla siebie, poddajecie mu siê bez pytania. Gdybyœcie mnie czcili, nisko oceni³bym wasze praktyki.

Pierwszy sprzeciwi³ siê Beauvrai.

- Uwa²asz nas za g³upców, ty, który przyszed³eœ tu zupe³nie bezbronny... Saint-Germain uniós³ w górê to, co mia³ zawieszona na ³añcuszku.

- Przepraszam, baronie, ale mam to. Nie zerwa³eœ chyba jeszcze tak do koñca z tym sob¹, którym by³eœ kiedyœ, by nie rozpoznaæ cyborium? Szmery niepokoju, które rozlega³y siê od jakiejœ chwili, znów umilk³y.

- W myœlach zastanawiacie siê teraz, czy to jest prawdziwe - uniós³ cyborium wy²ej jeszcze. - Mo²ecie spróbowaæ go dotkn¹æ. Oparzenia, jak wiem, pojawiaj¹ siê natychmiast - odczeka³, a ubrani w jedwab m²czyŹni cofnêli siê bezwiednie. - Rozumiem.

Odwróci³ siê gwa³townie, s³ysz¹c jakœ ha³as za plecami. W tej samej chwili przekl¹³ siê za nieostro²noœæ; nie sprawdzi³, czy Saint Sebastien straci³ przytomnoœæ. Teraz przywódca Krêgu p²dzi³ ile si³ w nogach ku Madelaine, i chocia², zgubi³ gdzieœ sztylet, œciska³ w rêce nierówny z³amany kawa³ek deski gotów uderzyæ.

W tej w³acenie chwili, cisza tak g³êboka jak somnambuliczny trans, która trzyma³a cz³onków Krêgu w bezruchu, pos³usznych Saint-Germainowi, p²k³a jak holenderska tama ustêpuj¹ca przed morzem. Ze strasliwym krzykiem i ³opotem czarnych szat rzucili siê wszyscy na Saint-Germaina.

Wyjtek z notatki l'Abbe Ponteneufa do jego kuzynki, kontessy d'Argenlac; datowane 5 listopada 1743:

(...) Z całego serca modlę się do Boga, by pocieszył cię i otworzył twoje oczy na chwałę, jaka czeka wszystkich dobrych chrześcijan po śmierci. Napisanie tego listu jest moim obowiązkiem, moja biedna kuzynko, lecz nawet teraz jeszcze pióro moje drży. Nie mogę znaleźć właściwych słów, by opisać ci, co się wydarzyło. Zaklinam cię, byś przygotowała się na te straszliwe wiadomości i byś przyjęła je z hartem ducha, gdyż wszyscy, którzy cię znają, pragnęlibyśmy żebyś nigdy nie musiała cierpieć tej próby, która cię czeka.

Niecaż godzinę temu przysłał mi powóz, który zabrał mnie do kościoła na skraju miasta. Możesz wyobrazić sobie, jak zdziwiło mnie to niezwykle wezwanie, gdyż nie jest rzeczą normalną, gdy zdarzają się o tak późnej godzinie. Lecz nie byłbym księdzem, gdybym nie nauczył się przyjmować tego, co zsyła mi Bóg bez narzekania. Stało się więc tak, że zająłem do kościoła, o którym już napomknęłam. Niezwykle, bo jazda nie zabrała nam wiele czasu, zostałem wprowadzony do świątyni, gdzie moje oczy ujrzały bolesny widok. Leżały tam ciała trzech mężczyzn. Jeden na pierwszy rzut oka wyglądał jak szarlatan i nic o nim nie wiedziałem. Drugi był jednym ze sławnych Saint Sebastiana, co poznałem po liberii. Saint Sebastien jest zatwardziałym grzesznikiem, który popełnił bez wątpienia wszystkie grzechy śmiertelne. Chociaż nie znam tego człowieka osobiście, to wiem, że nie wygląda na kogoś, kto postawiłby stopę na ścieżce prowadzącej do naszego Pana i jego Najświętszej Matki.

Serce moje wzdraga się, gdy przychodzi do opowiedzenia ci o trzecim z tych mężczyzn. Był nim hrabia d'Argenlac, twój ukochany mężczyzna, którego kochałaś tak czule, a który zawsze był twoim wiernym obrońcą. Moim niemiłym obowiązkiem jest poinformować cię o tym, że nie umarł on w wypadku ani z woli Boga. Został, moja nieszczęśliwa kuzynko, i zimną krwią zamordowany przez osobę, lub osoby, dotąd nieznaną.

Proboszcz tego kościoła pozwolił mi skorzystać ze swego gabinetu, tak że mogłem tę wiadomość wysłać ci bez zwłoki. Nie jest to człowiek przesadnie rozgarnięty, lecz dobry. Powiedziałem mu, iż znam hrabiego, i że jest rzeczą jak najwłaściwszą, byś ty, droga kuzynko, dowiedziała się o tej tragedii ode mnie, który wie niejedno o twojej szczególnej sytuacji.

Nie zalamuj się. Módl się do Marii o zbawienie duszy twego mężczyzny. Praktyki religijne, jak sama się przekonasz, uśmierzą twój ból, który w przeciwnym razie z pewnością ogarnie cię bez reszty. Często ci wspominałem, gdy Bóg stworzył kobietę jako towarzyszkę życia mężczyzny, uczynił ją podatną na słabości, których nie zna jej towarzysz. Pocięcha Pisma pomogą ci opanować te emocje, wypelniając twój pierś teraz, gdy to czytasz...

Wezmę na siebie sprowadzenie ciała hrabiego do kościoła w jego parafii i dopilnuję, by właściwie władze otrzymały niezwykle odpowiednie pismo zawiadamiające o jego śmierci.

Jeæli nie jesteæ zbyt przybita tym strasznym wydarzeniem, mo¿e pozwolisz mi, bym odwiedzi³ ciê i razem z tob¹ poczta³ Pismo Œwiête, które pocieszy ciê w twoim bólu.

W imiê Boga, który teraz w³acenie przyjmuje twego ukochanego mê¿a w Raju, pozostajê.

Twym oddanym kuzynem, L'Abbe Ponteneuf, S. J.

Z ponurym pomrukiem satysfakcji Hercule zamkn¹³ drzwi karety Saint-Germaina. Wype³ni³ już wszystkie instrukcje swego pana i zosta³o mu doce^æ czasu, by pomaga^æ czarownikom w przenoszeniu wyposażenia na dwukó³kê, która przeci¹ona do granic możliwości sta³a na ty³ach stajni. Obszed³ niezgrabnie karetê dooko³a i raz jeszcze sprawdzi³ uprz¹ę. Polu³ni³ j¹ nieco na prawym koniu dyszlowym i z now¹ dum¹ poklepa³ siwo cêtkowany bok zwierzęcia. Nie mó³g³ siê doczeka^æ, by znów wzi¹æ lejce \v d³onie, znów poczu^æ t^ê rozkosz, któr¹ przynosi³o mu powo³zenie. Porusza³ siê równie niepewnie jak st¹paj¹cy na zadnich ³apach nied³wied³Y, lecz nie by³ już kalek¹. Zaprojektowane przez Saint-Germaina szelki spe³nia³y swoj¹ rolê. Zakrzykn¹³, by wezwaa^æ stajennego i nie minê³a nawet minuta, gdy przysz³o a³ dwóch.

- Idê pomóc przy za³adunku dwukó³ki - powiedzia³ wynioce^æ. - Jeżeli zdarzy siê cokolwiek, o czym powinienem wiedzie^æ, wtedy niech jeden z was przyjdzie po mnie. Niech siê spieszy, lecz pamiętajcie, by przez ca³y czas ktoe^æ by³ przy koniach. Nie chcê, by mój pan mówi³, że nie dba siê w³aceciwie o jego w³asnoce^æ.

Jeden ze stajennych skin¹³ w odpowiedzi, cofaj¹c siê pod gro³ym spojrzeniem Hercule, drugi sk³oni³ siê przyjmuj¹c polecenie.

- Bêdê tu zagl¹da³ od czasu do czasu, by zobaczy^æ, jak siê sprawujecie - ostrzeg³ i ko³ysz¹cym siê krokiem wyszed³ ze stajni. Noc by³a ciemna, jak zauwa³y³, i mog³a jeszcze przyniece^æ deszcz. Czuj³ jego zapowied³ w bezw³adnych kolanach. Saint-Germain mówi³ mu, że mo³e odczuwa^æ w nich ból co pewien czas i nie uwolni siê od tego do końca ³ycia. Zwykle nie k³opota³o to Hercule, lecz dzisiejszej nocy powo³zenie mog³o zadecydowa^æ o ³yciu i oemierci jego pana. Wyprostowa³ siê i poszed³ ku dwukó³ce, która zosta³a podstawiona pod tylne wej³ecie do Hotelu Transylwania.

- ³yczê wam mi³ego wieczoru - powiedzia³ do kobiety, która walczy³a z dwoma wielkimi koszami wype³nionymi pude³kami i pude³eczkami.

- Bêdzie lepszy - sasnê³a - jeżeli pomo³esz mi za³adowaa^æ te kosze. Ucieszony w g³êbi duszy, że mo³e pokaza^æ dumnej czarownicy do czego naprawdê jest zdolny, wci¹gn¹³ do dwukó³ki i zarzuci³ kosze na górê.

- Gdzie s¹ liny? Bêdziesz musia³a uwi¹za^æ to wszystko, jeżeli nie chcesz rozsia^æ swoich pude³ek na drodze miêdzy Pary³em a wybrze³em.

- No to je obwi¹ę.

Zrobi³ co kaza³a, zabezpieczaj¹c liny dwoma mocnymi wêz³ami.

- Co wam jeszcze zosta³o do przyniesienia z piwnic?

Mme Lairrez opar³a rêce na biodrach i spojrze³a na niego wilgotnymi, szarymi oczami.

- Jeszcze parê pakunków takich, jak te, no i athanora. Stary zostaje, ale nowy...

Hercule zgramoli³ siê z wozu.

- Nie mogê oddaliæ siê od stajni, lecz pomogê wam za³adowaæ wszystko,

- Jego Wysokoœæ mówi³ nam o nich - Sattin próbowa³ przypomnieæ sobie lokalizacjê wejœcia. - Jeœli pamiêtani, s¹ to drzwi zapadkowe, pewnie w pod³odze. Od pó³nocy? Chyba w pó³nocnej czêœci piwnicy...

- No to je znajdziemy! - wykrzykn¹³ Roger, przypominaj¹c sobie wszystko co widzia³, gdy Saint-Germain kaza³ mu œledziæ Saint Sebastiena. Mme Lairrez wstrzyma³a pakowanie.

- Mo¿ecie sobie szukaæ, jeœli chcecie, aleja mam swoje obowi¹zki. Muszê przenieœæ to wszystko do wozu. Wyje¿dziamy st¹d przed œwitem. Nie pozwolê, byœcie mi przeszkodzili - wziê³a jeszcze jeden owiniêty w s³omê garnek i wepchnê³a go do kosza.

- Który z was? - spyta³ b³agalnie Roger. - Rakoczy jest w niebezpieœnstwie. Jest w strasznym niebezpieœnstwie. Beverly Sattin od³o¿y³ ksi¹¿ki.

- Jak chcesz. Pomogê ci znaleŹæ drzwi. - Nie spojrze³ w oczy braci z Gildii, wiedzia³ ile wyrzutu by w nich znalaz³. Chc¹c ich ug³askaæ, doda³: - To nie potrwa d³ugo. Wiele zawdziêczamy Jego Wysokoœci.

- No to idŹ - Mme Lairrez da³a siê ub³agaæ. - I ¿eby uda³o wam siê znaleŹæ go w zdrowiu.

- Amen, madame - Roger obejrza³ siê jeszcze i zag³êbi³ w ciemnoœæ. Beverly Sattin za nim.

Wyj¹tek z listu diuka de la Mer-Herbeux do hrabiego de Saint-Germain; datowane 5 listopada 1743:

(...) Plan pañskiej podró¿y do Anglii, z którego raczy³ mi siê pan zwierzyæ, zjawia mi siê w najbardziej szczêœliwym czasie. Ufam, ¿e pañska propozycja jest powa¿na i nadal jest pan sk³onny przewieŹæ kilka wiadomoœci, które pragn¹³bym przekazaæ Koronie. Nie musi pan osobiœcie i formalnie wrêczaæ pism, które do³czam do tego listu, wystarczy, jeœli przeka¿e je pan mojemu przyjacielowi, Mr Walpole, który najlepiej bêdzie wiedzia³ co dalej z nim zrobiæ.

(...) Pañski list otrzyma³em wczoraj, lecz delikatna natura wieœci, które przez pana przesy³am, opóŹni³a moj¹ odpowiedŹ a¿ do dzioœ dnia. Mia³em nadziejê ujrzeæ pana wieczorem w Hotelu Transylwania, lecz by³ on zamkniêty, podobno z powodu choroby panuj¹cej poœród s³u¿by. Tak zatem pozwoli³em sobie wys³aaæ papiery pañskiemu s³u¿¹cemu, który powiedzia³ mi, ¿e cieszy siê pañskim pe³nym zaufaniem.

Gdy bêdzie pan w Anglii, mam nadziejê, ¿e dowie siê pan czegoœ w sprawie pretensji Stuarta. Karol Stuart najwyraŹniej powa¿nie traktuje swoje pretensje do korony i rzeczywicie zamierza przeciwstawiæ siê Jerzemu. Tak ja, jak i Francja, dalecy jesteœmy od tego, by decydowaæ w kwestii praw Jerzego II do tronu, lecz mo¿e pan zrozumieæ, dlaczego nasz ukochany i Nade Wszystko Katolicki król Ludwik XV zainteresowany jest sprawami Karola Stuarta, równie¿ katolika, jednego z tych, których pretensje do tronu wynikaj¹ z dawniejszych koligacji ni¿ te, którymi szczyci siê Jego Brytyjska Moœæ Jerzy II. Bêdzie pan w idealnym miejscu, by poznaæ zamiary rz¹du. Jakikolwiek

komentarze, które by pan usłyszał i przekazał dalej, do mnie, byłyby jak najbardziej mile widziane.

Przygotowałem list dla pańskiego znajomego uczonego, Mr Sattina, który, jak mi pan powiedział, przez wiele lat studiował we Francji. W liście tym polecam pańskiego przyjaciela i jego wiedzę. Zasługuje on na zaufanie możnego patrona w Anglii. Proszę usilnie, by pański przyjaciel Sattin, w miarę możliwości, mnie nie skompromitował.

(...) Kilka tygodni temu napomkn¹³ pan o planie wyjazdu do Prus. Jak pan powiedział³, wróci pan do Francji przed latem. Ufam, że będziemy wtedy mogli szerzej porozmawiać o tych sprawach.

(...) Jest już późno i bardzo pragnę udać się na spoczynek. Wyczę panu mi³ej podróży i ³agodnego morza, by droga nie zaję³a panu zbyt wiele czasu (choć moje doświadczenie prawie zawsze dowodzi, że podróż jest uciążliwa, a morze wzburzone). Najbardziej dziękuję panu za przyjęcie tego listu i za³czników.

Zobowiązany wobec pana

Pierre René Maxime Ignace Ferrand Vivien

Laurent Monhutin

le Duc de ma Mer-Herbeux

Szarża Saint Sebastienaomal nie zakończyła się powodzeniem. Saint-Germain zdołał uniknąć ciosu, posyłając barona na kamienną posadzkę. Gniew wyznawcy Szatana rozпалиł się ze zdwojonej siły i tylko zadanie cierpienia mogłoby go ugasić. Ale i to nie było mu dane... Gdy usiłował się podnieść by ponownie atak, poczuł rozdzierający ból w kostce i osunął się na ziemię. Kłtem oka dostrzegł, jak palec markiza de Montalia wczepiał się w jego stopę. Twarz Roberta, pełna cierpienia wywołanego wrzynaniem się lin w ciało, przypominała krwawą maskę. Saint Sebastien miotał się w uścisku, usiłując drugą nogą odkopnąć rękę markiza. Każde uderzenie w obolałe dłonie nieludzko wykrzywiało twarz nieszczęśnika, lecz nie polubił chwytu. Krzyczał coś bez zwięzłości, wstrząsając się, gdy nagle Vandonne upadł na niego, zsuwając się pod osłaz. Na rozpustnym obliczu młodzieńca gościł szeroki uśmiech, wyrażający jak gdyby zdziwienie i rozpacz. Jego niedawne spotkanie z Saint-Germainem zakończyło się tragicznie: Vandonne miał wyłamane obydwa barki i zmiażdżoną stopę. Przerazony leżał nieruchomo, wodząc wzrokiem po mrocznym pomieszczeniu. Widział, jak Robert de Montalia - niczym potwór z "Kuszenia Świętego Antoniego" - przyciąga coraz bliżej ku sobie barona Saint Sebastiena, każdym ruchem obiecując zagładę w skrwawionych, jak u rzeźnika, ramionach.

Tuż obok Saint-Germain zmagają się z pozostałymi członkami Kręgu. De la Sept-Nuit schwycił hrabiego za włosy, pragnąc odgiąć jego głowę i wymierzyć serię błyskawicznych ciosów w szyję. Na szczęście zdołał jedynie wyrwać kępkę ciemnych włosów. W chwilę potem zwinął się z bólu, gdy wprawne dłonie Saint-Germaina zacisnęły się na jego przedramionach ściskając je. Po raz kolejny pomieszczenie wypełniło się przenikliwym wrzaskiem. Hrabia błyskawicznie obrócił de la Sept-Nuit plecami do siebie i, trzymając za bezwładne ręce, parł kolanem na kręgosłup młodzieńca, z zimnym wyrazem twarzy wsłuchując się w trzask pękających kręgów.

Tymczasem Saint Sebastien z desperacją opierał się szaleńczej sile Roberta, który, cał po calu, przyciągał go do siebie. Baron nie miał wątpliwości, że jeżeli skrwawione dłonie de Montalia sięgną jego gardła, wówczas szansę na ocalenie zmaleje do zera.

- Zabiję cię - wycedził przez zęby markiz. Saint Sebastien usłyszał te słowa ponad mieszaniną jęków, krzyków i przekleństw rzucanych przez swoich kompanów.

Wszystko działo się jednocześnie.

Jueneport zdjął ze ściany dwie pochodnie i niósł je przed sobą niczym krótkie miecze. Gestem nakazał współwyznawcom odsunąć się na boki, po czym ruszył w kierunku Saint-Germaina, mierząc w jego twarz.

Chwila ta wydała się Saint Sebastienowi zbawienną. Ponownie kopnięk w dłonie Roberta i zawył z całych sił:

- W imię naszego Cielu Krwi, pomóżcie!!!

Chateauroux i de les Radeux natychmiast odwrócili się w jego stronę i błyskawicznie rzucili na

Roberta de Montalia, przyciskaj¹c go do pod³ogi.

Madelaine obserwuj¹c t^ê straszliw¹ walk^ê by³a niemal pewna, ^{¿e} wszyscy o niej zapomnieli. Przeraz³ j¹ gniew ojca i brutalny atak, którym go pokonano. Nie p³aka³a jednak, nie czu³a nienawioœci ani zbli[¿]aj¹cego si^ê szaleñstwa. Nic nie czu³a. Musia³a przekonywaæ sam¹ siebie, ^{¿e} to nie sen, ^{¿e} to wszystko dzieje si^ê naprawd^ê. Dopiero widok Achille Cressie taszc¹cego masywny koksownik w pobl[¿]ie miejsca, gdzie przytrzyma¹wano jej ojca, zmusi³ j¹ do dzia³ania. Po raz kolejny sprawdzi³a si^ê kr^êpuj¹cych j¹ wi^êzów. Przy trzeciej prób^{ie} zauwa[¿]y³a, ^{¿e} cz^êœæ zwojów w pobl[¿]u lewej rêki nieco si^ê zluzowa³a. Upatruj¹c w tym szans^ê, ponowi³a czynnoœæ, zdecydowana uwolnia^æ si^ê.

Achille Cressie, tymczasem, odepchn¹³ Chateaurose i stan¹³ nad markizem.

- Nikt nie b^êdzie ci^ê ju[¿] mia³ po mnie! - krzykn¹³. W chwil^ê pó^Źniej ci^ê¿ki, ^{¿e}elazny kocio³ek zmi^ãd[¿]y³ twarz de Montalia, odbieraj¹c jej wszelkie podobieñstwo ludzkiego oblicza.

- Dobra robota, Achille - skrzywi³ si^ê Saint Sebastien. - Tego mamy ju[¿] z g³owy. - Wskaza³ na Saint-Germaina. - Chc^ê, ^{¿e}by zgin¹³. Ale niech zdycha powoli...

Wyznawcy Szatana raz jeszcze otoczyli hrabiego, który przyj¹³ to ze stoickim spokojem. Skutecznie unika³ p³omieni pochodni trzymany¹ch przez Jueneporta, kilkakrotnie zr^êcznoœci¹ ruchów zmuszaj¹c go do odwrotu.

- Przytrzymajcie go, to go przysma[¿]ê! - wrzasn¹³ Jueneport do kompanów.

S³ysz¹c to, Madelaine gwa³townie podnios³a g³ow^ê. Strach i rozpacz pierzch³y. Pami^êta³a s³owa Saint-Germaina, ^{¿e} ogieñ mo^{¿e} go zniszczy^æ. Przej^ê3>a j¹ do ¿ywego myœl, i[¿] móg³by zgin^{1æ} daremnie. Ponownie zacz^ê3>a szarpa^æ wi^êzy.

Hrabia natomiast puœci³ mimo uszu gro^Źb^ê Jueneporta. Odsun¹³ si^ê nieco od niego i pozosta³ych m^ê¿czyzn. Nagle rzuci³ si^ê na pod³og^ê i przetoczy³ mi^êkko obok nóg zaskoczonego Jueneporta. Min¹wszy go, zada³ mu dwa szybkie ciosy w ty³ kolan, po których napastnik upad³ ci^ê¿ko twarz¹ wprost w wytr¹cone z r¹k pochodnie. Zawy³ przera^Źliwie, gdy p³omienie obj^ê3>y jego w³osy, a pó^Źniej jedwabn¹ szat^ê.

- Madelaine! - ponagli³ hrabia. - Madelaine!

Zbli[¿]y³ si^ê do niej, nie spuszczaj¹c oka z pozosta³ych cz³onków Kr^êgu.

- Mo[¿]esz chodzi^æ? - zapyta³.

- Chyba tak.

- B^êdiesz musia³a. - Rozsup³a³ sznur, uwalniaj¹c j¹. Szybko zdj¹³ ze swojej szyi cyborium i prze³o[¿]y³ 3^ãncuszek przez g³ow^ê Madelaine. - W œerodku jest Hostia. Nie tkn¹ ci^ê.

- Ale ty... - zacz^ê3>a.

- Drzwi s¹ na ty³ach kaplicy, w ma³ej kruchcie. Zaprowadz¹ ci^ê do rezydencji. Stamt¹d b^êdiesz musia³a znale^Źæ drog^ê na zewn¹trz.

- A co z tob¹?

Saint-Germain spojrz³ na ni¹. Na chwilê furia zniknê³a z jego oczu.

- Pójdê za tob¹, kochanie. Masz moje s³owo.

- Ale, Saint-Germain... - szepnê³a, dr¹c ca³a. Hrabia przes³a³ jej uspokajaj¹cy poca³unek.

- Id^Ÿ ju² - nakaza³ ³agodnie. Potem zwróci³ spojrzenie na zbli¹aj¹cych siê mê¹czyzn. Trwa³ nieruchomo, po czym rzuci³ siê na nich z uniesionymi ramionami.

Zaskoczeni wyznawcy Szatana cofnêli siê nieco. To niezdecydowanie wystarczy³o, by Saint-Germain dopad³ Achille Cressie.

Madelaine nie oci¹ga³a siê. Kuetykaj¹c przesz³a przez kaplicê, pokonuj¹c ból odrêtwia³ych stóp. Gdy znalaz³a siê na ty³ach, stanê³a bezradnie, nie mog¹c odszukaê drzwi.

Za jej plecami Saint-Germain uniós³ Achille i trzymaj¹c go przez chwilê nad g³ow¹, cisn¹³ nim z ca³¹ si³¹ w Beauvrai. Piskliwy g³os Cressie przeszed³ w przepojony konaniem charkot.

- Do ty³u! - rozkaza³ Saint Sebastien. Kr¹g pos³usznie wycofa³ siê poza zasiêg cemicionocnych r¹k i stóp Saint-Germaina.

Madelaine mia³a ochotê krzyceæ ze z³oeci i strachu jednocześnie. Nagle, gdzieœ w górze, rozleg³ siê delikatny zgrzyt i srebrny promieñ œwiat³a pad³ na œcianê. Po chwili w otwartych drzwiach pojawili siê Roger i Beverly Sattin.

- Bogu dziêki - westchnê³a Madelaine, padaj¹c w ramiona Anglika. Pocerodku kaplicy panowa³ bezruch m¹cony jedynie spazmatycznymi drgawkami cia³a Achille Cressie.

- Panie - rzek³ Roger niewzruszonym g³osem. - Powóz zajecha³.

- Dziêkujê - Saint-Germain by³ lekko zdyszany. - Niech tylko skoñczê tutaj co trzeba.

Roger sk³oni³ siê, potem wskaza³ d³oni¹.

- Niestety, ktoœ zaprószy³ tu ogieñ, sir.

A² do tej chwili Saint-Germain nie zauwa¹za³ p³omieni, które pe³za³y po stertach po³amanych mebli, po¹zywiaj¹c siê zach³annie suchym drewnem. Wszyscy przytomnie spojrzeli na ogieñ.

- Jak pan widzi - powiedzia³ Roger, nie wiadomo zreszt¹ po co - nie da siê wyjoeæ przez podziemia. Jedyna droga prowadzi po schodach - odst¹pi³ od wejœcia.

- Rozumiem - przytakn¹³ hrabia. - We^Ÿ Madelaine do powozu i pilnuj, by te drzwi by³y otwarte. Saint Sebastien skin¹³ do Beauvrai, który uporczywie wpatrywa³ siê w swoje stopy.

- Drzwi! - warkn¹³, gdy tylko Roger, Sattin i Madelaine zniknêli. Beauvrai ruszy³ ciê¹ko w ich kierunku, a jedwabna szata owija³a siê niedorzecznie wokó³ krzywych nóg.

- Teraz - powiedzia³ Saint Sebastien wznosz¹c rêce w diabelskiej inwokacji. Zacz¹³ zawodziaæ zaklêcia i p³omienie przybra³y ciemniejszy odcieñ. Saint-Germain ostro¹nie skierowa³ siê ku drzwiom, przystaj¹c w chwili, gdy jêzyki ognia objê³y drewniane podpory kaplicy. Zrozumia³, ¹e nie minie wiele czasu, nim piwnice zapadn¹ siê.

De les Radeux spojrz³ na swego wuja i w panicznym galopie przebieg³ przez pomieszczenie, po

drodze odpychaj¹c Beauvrai, ku schodom.

Saint Sebastien zdawa³ siê nie zauwa^zyaê aktu zdrady. Wci¹z zawodzi³ z³owrogo, wskazuj¹c d³oñmi to na p³omienie, to na Saint-Germaina. W nied³ugim czasie rozdzieli³ ich s³up ognia, parz¹c przy tym Chateaurouse, który zakl¹³ siarczyoecie.

- Jest mi niezmiernie przykro, z^e muszê ciê opuœciaê, ksi¹zê Rakoczy!

- krzykn¹³ Saint Sebastien. - Nasze spotkanie dobieg³o koñca. Masz kilka minut, by pomyœleæ, w jaki sposób zemszczê siê na twoich przyjacio³ach.

- Sk³oni³ siê, kieruj¹c ku drzwiom. Tu^z za nim Beauvrai i Chateaurouse.

Saint-Germain us³ysza³ odg³os zasuwan³ych rygli. Spojrza³ na rozprzestrzeniaj¹ce siê z wolna p³omienie, które trawi³y ponad tysi¹cletnie wnêtrze kaplicy. Ąar powietrza pali³ mu wnêtrznoceci i osmala³ brwi. Nie móg³ przesadnie zwlekaê. Wycofa³ siê pod o³tarz, bior¹c solidny rozbieg, i skoczy³ ponad jêzykami ognia.

Ju^z po drugiej stronie bariery obserwowa³, kaszl¹c, jak z ostrzegawczym ³oskotem runê³a czêœæ piwnicy, ods³aniaj¹c strop pomieszczenia powy^zej i daj¹c wspania³¹ po^zywkê zywio³owi.

Rozwa^za³ przez chwilê, czy powinien spróbowaaê dostaê siê do drzwi, lecz ogieñ siêgn¹³ ju^z drewnianych pod³óg piwnicy. Mia³ niewiele czasu...

Jeden ze opad³ych d³wigarów jeszcze nie zaj¹³ siê ogniem. Saint-Germain opar³ go zatem o œcianê i powoli zacz¹³ siê wspinaaê, uciekaj¹c przed dymem i z¹arem, które by³y ju^z nie do zniesienia.

Gdy doszed³ do poziomu pod³ogi piwnicy, us³ysza³ odg³os biegn¹cych stóp. Zrozumia³, z^e musia³ wyprzedziaê Saint Sebastiena. Wci¹gn¹³ g³êboko powietrze i pobieg³ szybko do laboratorium, wiedz¹c, z^e tam bêdzie móg³ zagrodziaê im drogê.

Ledwie otworzy³ drzwi, gdy w polu widzenia pojawili siê Saint Sebastien, Beauvrai i Chateaurouse. Pomieszczenie czarowników zastawione by³o tylko dwoma athanorami, z czego jeden promieniowa³ gigantycznym ciep³em.

- Mi³o jest siê znowu spotkaê - powiedzia³ Saint-Germain wchodz¹c do œrodka.

Pierwszy z krzykiem zatrzyma³ siê Chateaurouse. Wygl¹da³ jak cz³owiek pragn¹cy obudziaê siê z najgorszego koszmaru.

Beauvrai by³ zbyt³o wyczerpany by mówiæ. Zamacha³ tylko ramieniem, jak gdyby chcia³ os³oniaê siê przed ciosem.

Saint Sebastien udawa³ opanowanego.

- Nie wydaje mi siê - powiedzia³, przysuwaj¹c siê do najbli^zszego athanora.

Nigdy nie uda siê ustaliaê, co zamierza³. Gdy tylko jego d³onie zetknê³y siê z rozgrzanymi ceg³ami, krzykn¹³ donocenie i, trac¹c równowagê, wyróci³ piec. Z przyt³umionym trzaskiem œciany athanora wybrzuszy³y siê, a potem rozpad³y, ods³aniaj¹c kocio³ki z rozgrzanym do bia³oœci metalem. Nast¹pi³ wyciek zwi¹zków wêgla i azotu. W¹ski, roz^zarzony strumieñ pop³yn¹³ po pod³odze, podpalaj¹c

wszystko z czym się zetkniesz. Chateauroux z pianą na ustach rzucił się do panicznej ucieczki.

W miejscach, gdzie płynny węgiel i azot dotykały metali lub drewna, formowały się małe diamenty, lśniące jak okruchy kryształów soli na plaży po odpływie. Diamenty jarzyły się, pieczołowicie odbijały blask promieni.

- Proszę, oto sekret klejnotów - powiedział Saint-Germain do barona.

- Możesz o nim pomyśleć, gdy będziesz umierał. - Odwrócił się, kierując ku drzwiom.

Ciany stopniowo ciemniały, wszechobecny dym gęstniał coraz bardziej, utrudniając oddychanie. Beauvrai stał przy otwartych drzwiach, prowadzących na zewnątrz kaplicy. W jego postawie widać było zwłóknienie. Parokrotnie zakaszał, nim rzekł:

- Nie mówię mi nic o diamentach, Clotaire. Co to wszystko ma znaczyć? - spytał podejrzliwie.

Tymczasem Saint-Germain wspinał się już po schodach. Zatrzymał się jeszcze, by spojrzeć na przypominającą piekło kaplicę.

- Szkoda mi tylko mojego Velazqueza - powiedział. - Bardzo żałuję, że przez was musi spłonąć.

Saint Sebastien zaklął ordynarnie i z desperacją rzucił się w kierunku hrabiego, klucząc między słupami ognia.

Saint-Germain stoicko sięgnął za koszulę i wy dobył mały krzyżyk, który błysnął z ociężałością w blasku promieni.

- Cztery godziny temu został poświęcony w Saint-Germain-des-Pres...

- rzucił mimochodem. Saint Sebastien stanął w pół kroku, przysłaniając dłońmi oczy. - Tak myślałem. Zatem, mon baron, pora kończyć...

- Wspinał się po schodach, trzymając krzyżyk w wyciągniętej dłoni.

Rozległ się odgłos odpadających tynków, promienie huczały coraz głośniej, przenikając powoli pod próg parteru Hotelu Transylwania. Saint-Germain nie wykazywał oznak zaniepokojenia. Szybkimi susami pokonał ostatnie stopnie i prześlizgnął się przez drzwi, zatrząskując je za sobą.

Uwolniony od widoku krzyżyku, Saint Sebastien ruszył w kierunku schodów. Dopadł do drzwi i pociągnął za klamkę. Czuł, jak rozgrzany metal parzy wewnątrz dłoni.

W dole Beauvrai wycofał się do najdalszego kąta, zakrywając oczy dłońmi i z trudem wyciągnął oddech. W chwilę później osunął się na posadzkę, przyciskając rękę do piersi. Jego wzrok błysnął jakiegoś czasu, zatrzymując się po raz ostatni...

Tymczasem Saint Sebastien mocował się z zamkiem, miotając wściekle przekleństwa. Języki ognia stopniowo zaczęły obejmować jego postać, naciągając najpierw ubranie, później zwęglając włosy... Baron odwrócił się od drzwi i nieludzko wyjął, rzucił się ze schodów w górę otchłanu.

Hercule i Roger stojąc przy powozie, obserwowali jak ogień zaczyna prześlizgiwać się z wnętrza

Hotelu Transylwania. Słyszeli przerażającycy szum walących się stropów i przejmujący do głębi jęk, towarzyszący przechodzeniu promieni na wyższe kondygnacje. Wymienili niespokojne spojrzenia, nie wypowiadając słowa. Widok budynku odbierał im nadzieję na ujście żywym swego pana. Madelaine stała obok nich, owinięta w jeden z długich płaszczy Saint-Germaina. Przed chwilą obserwowali wybiegającego Chateauroux, który przemknął przez Quai Malaiguais i rzucił się do Sekwany zanim ktokolwiek zdążył go zatrzymać.

Promienie pokazały się już w małym salonie gry.

- Powiedziłem, że będę czekać do jego przyjścia... - Hercule wydził wargi.

- Zasłoń oczy koniom - rzucił Roger, myślic o ogniu. - Mogł się spłoszyć.

Stangret był w trakcie wykonywania polecenia, gdy zajął się piętrem. Wszyscy troje spojrzeli po sobie. Madelaine zaczęła szlochać, kryjąc twarz w dłoniach.

- Może jednak... - zaczął niepewnie Roger.

- Nie! Czekamy! - Hercule wspierał się na kozioł.

Gdy promienie ze zwycięskim rykiem wyrzuciły na zewnątrz dwa duże okna, z którego się oczodolu poniżej opadła na ziemię lina. W chwilę potem zjechała po niej z kocią zwinnością jakaś postać. Mężczyzna ów, gasząc trochę się ubranie, skierował się ku trojgu czekającym.

- Panie! - krzyknął Roger, ociskając dłoń hrabiego.

- Na koń, przyjacielu. Musimy zniknąć stąd, zanim ktokolwiek podniesie alarm. Przed nami długa droga. - Spojrzał na siedzącego na koźle Hercule. - Widzę, że czekaacie.

- Wypełniałem pańskie rozkazy, sir - odpowiedział zwięźle. Po chwili dodał. - A gdzie Saint Sebastien? Saint-Germain rozłożył ręce.

- Obawiam się, że coś go zatrzymało wewnątrz.

- Myślałem, że dane mi będzie... - zaczął.

- Szczerze ci współczuję - przerwał mu z brykiem w oczach hrabia. - Lecz na co czekamy?

Madelaine?

Madelaine zwlekała, biorąc wszystko za przewidzenie, które wywołane zostało gorącym pragnieniem.

- Saint-Germain... - szepnęła.

- Jestem już bezpieczny, kochanie - rzekł, przytulając ją. - I ty także.

- Saint Sebastien nie żyje? - zapytała z niedowierzaniem. Hrabia spojrzął na hotel, w którym promienie położyły wścieknie salę balową.

- Bądź spokojna. - Delikatnie pociągnął ją w kierunku powozu. - Pora odjechać, moja droga.

Zajęli miejsca w powozie.

- Do rezydencji d'Argenlac! - zawołał, machając do Rogera.

- Myślałem, że Roger pojedzie z twoimi bagażami - zdziwiła się Madelaine.

- Tak miało być pierwotnie, lecz tym zajmie się Sattin. - Zamknij drzwiczki powozu i opad na poduszki obok niej.

Przez jakiś czas jechali w milczeniu. Minione przeżycia nie pozwalały na więcej. Gdy wyjechali poza wąskie uliczki le Faubourg Saint-Germain, Madelaine zapytała:

- Wkrótce wyjedziesz?

- Na krótko, mówię ci. Wrócę w maju.

- Rozumiem - powiedziała, wybuchając płaczem.

- Ej! O co chodzi, kochanie? - zapytała, biorąc ją w ramiona.

- Po tym co zaszło, brzydzisz się mną, prawda?

- Ale skąd, głuptasku. Jak możesz tak myśleć? - Delikatnie wsunął dłoń pod jej ramię. - Brzydzę się Saint Sebastienem i jego Kręgiem. Gardzę nimi za to, co tobie zrobili. Ale to nie zmienia mojego uczucia do ciebie. Nic tego nie zmieni.

Madelaine powiedziała coś bez związku i wtuliła twarz w jego ramię. Objął ją, całując we włosy.

- Mam opalone brwi... i włosy - rzekła po chwili.

- Naprawdę? - niecierpliwie dotknął palcem jej twarzy.

- ...nawet rzęsy - przyłgnęła mocniej do niego. - Omal cię nie straciłam!

- Twoja miłość pomogła mi - ucałował ją - i odwaga. Tracił oddech odsunęła się od niego. Jej oczy zalśniły, gdy przyłożyła rękę do piersi Saint-Germaina w geście postanowienia.

- Kiedyś powiedziałaś, że pozwolisz mi na to, zanim wyjedziesz do Anglii. Chcę tego teraz. Proszę.

Przyglądała się jej uważnie. Wiedziała, że odzyskała pełnię władzy umysłowej. Powiedziała to szczerze, poszukując sposobu spełnienia. W ucieczce przed nienazwanym złem, zwyciężyło dobro. Skinął głową.

- Unieś nogi.

- Co?! - dziwaczność próby wprawiła ją w osłupienie.

- Mówię poważnie, Madelaine. Unieś nogi. - Gdy to zrobiła, pociągnął za ukrytą dźwignię, przestawiając siedzenia tak, że położyły się tworząc jedno, szerokie łóżko.

Madelaine poczuła, jak wraca jej humor. Co za wynalazki uwielbia mieć w swojej karecie Saint-Germain!

- Często śpiam podczas podróży - wyjaśnił, zabezpieczając całą urzędzenie. Tytułem próby Madelaine opadła na materace, stwierdzając, że śpi niczego sobie. Rozłożyła ramię i wyciągnęła rękę ku Saint-Germainowi.

- Nie należy się spieszyć - powiedziała pogodnie. - Proszę. - Otworzył drzwi, w której spoczywała rubinowa broszka, zwykle wpięta w koronki na jego szyi.

- Co mam zrobić? - spytała lekko.

- Poczekaj - oświadczył przypalony koszulą i cieniem za siebie. Noc dotknęła jego gładkiej skóry: zdrętwiała, kładła się obok Madelaine. Delikatnie włożyła rubin w jej rękę, obejmując wspaniałymi dłońmi. Zamknęła oczy.

- Ty to zrobisz. - Pokierowała jej rękami, tak, by zapinka zbliżyła się do jego piersi.

- Nie chcę cię ranić! - zawołała, widząc ciemną stróżkę krwi znaczącą ciałem kamienia.

- Nie jestem ranny - zapewnił. Narastało w nim radosne szaleństwo. Położyła się na plecach i przytuliła Madelaine. - To moje życie. Daję ci moje życie. - Mówi cicho, głosem głębokim, poruszającym do głębi. Ciało Saint-Germaina wygięło się pod dotknięciem jej ust, a ręce starały się znaleźć ukojenie pragnień obojga.

Namiętność zaczęła Madelaine: istniał tylko on. Jej dusza skryła się w małych dźwiękach Saint-Germaina, którego obcość topniała teraz w gorączce spełnienia.

Nagle Madelaine odwróciła się.

- Co się stało, kochanie? - Ogarnął go niepokój, że nie będzie w stanie odsunąć od niej dręczących wspomnień minionej nocy.

Dostrzegł, jak Madelaine trzymając w ręku rubin przykłada go do swojej lewej piersi. Zanim zdążyła ją powstrzymać, uczyniła na ciele cięcie identyczne do jego rany. Następnie przytuliła się do Saint-Germaina, dzieląc z nim uniesienie. On zaczął lekko skłonić głowę ku wspaniałej królowi jej piersi, szukając ustami słodkiej krwi.

Tymczasem karetę podjechała pod bramę rezydencji d'Argentlac. Stukanie do drzwiczek wyrwało Madelaine z oszołomienia. Hrabia spostrzegł jej ciał i objął raz jeszcze.

- Bądź dobrej myśli, kochana - powiedział. - Niedługo wrócę i znowu będziemy razem.

- Przepraszam, panie - dobiegł ich głos Rogera - nie możemy zwlekać.

- Wiem - odparł smutno, nie odrywając wzroku od Madelaine. - Idź już, kochanie. Obiecuję napisać.

- Do zobaczenia - szepnęła, naciskając klamkę. Ciężko otuliła się płaszczem, pragnąc jak najdłużej zatrzymać znajome ciepło, Ponownie odwróciła ku niemu wzrok. - Jestem szczęśliwa. Niczego nie żałuję.

- Ja również, zapewniam cię - odparł. Madelaine wysiadła z karety.

- Jest późno - zauważyła mimowolnie.

Nocne niebo skrzyło się gwiazdami, rzecki wiatr rozwiewał jej włosy. Saint-Germain wychylił się i złożył na jej czole dźwięki pocałunek- Madelaine odstąpiła od powozu, który potoczył się z wolna, znikając Wkrótce za zakrętem.

Wyj¹tek z listu kontessy d'Argenlac do markizy de Montalia; datowany 15 grudnia 1734:

(...) Ł¹czê siê z tob¹ w ł¹alu, siostró, po stracie Roberta, mego brata, a twojego mê¹za. By³ to wspania³y cz³owiek; jego ojcowskie po³ewiêcenie wynika³o ze wszystkich szlachetnych cech charakteru. P³aka³am i pl¹czê po nim, modl¹c siê. lecz Izy ani modlitwy nie przywróci¹ go nam.

L'Abbe Ponteneuf, nasz kuzyn, powiedzia³ mi, że Robert pojedna³ siê w końcu z Bogiem i że jego mê³czyńska ³emier³e w obronie córki (Madelaine ma³o o tym mówi, lecz do³ce dowiedzieli³emy siê o tej straszliwej nocy, by wiedzie³e, że to on uratowa³ jej ł³ycie okupuj¹c sWoim), da³a mu miejsce w³ród b³ogos³awionych. Je³eli jest to dla ciebie jakimkolwiek pocie³eniem, Saint-Germain przes³a³ z Anglii pieni¹dze, by F Abbe odprawi³ mszê za spokój duszy Roberta. To on, jak wiesz mo³e, wyniós³ Madelaine z ognia i odda³ j¹ mnie.

Jak to jest, że nieszczę³cia spadaj¹ na cz³owieka niczym deszcz? Muszê z przykro³eci¹ poinformowa³ ciê, że Madelaine nie ca³kiem powróci³a po tych ciê³kich wydarzeniach do zdrowia. Wzywa³am ksiê³y i lekarzy, lecz nie uda³o im siê spowodowa³e widocznej poprawy. Jej umys³ nie ucierpia³ za bardzo, co jest b³ogos³awie³ństwem. Jest ca³kiem ³ewiadowa³ tego, co robi, lecz jej dusza ogarniêta jest smutkiem. Wiele czasu spêdza na nocnych lekturach. To samotne i chwalebne kszta³cenie siê musi jej by³e teraz pociech¹; studiuje pilnie, szczególnie, w tej chwili, jê³zyki obce i historiê. Jej uroda nie zosta³a naruszona, raczej wyostrzy³a siê. Widz¹c bystro³ce jej fio³kowych oczu i lekki rumieniec policzków mo³na by pomy³le³e, że jest zdrowa i silna. Lecz tak nie jest. Jej lekarz, Andre Schoenbrun, poinformowa³ mnie, że ten pozór zdrowia jest w rzeczywisto³eci oznak¹ choroby, która w końcu nieodwo³alnie j¹ pokona.

Zrobi³am wszystko co mog³am i zrobiê jeszcze wiêcej, je³eli bêdê w stanie, ale wiem, że nic ju³ jej nie uratuje. Ani lekarz, ani ksiê³a.

B³agam ciê, Margaret, pozwól by zosta³a tu, ze mn¹. Nie opuszczam jej na d³u³ej, ni³ konieczne. Wci¹ê mê³czy mnie, co mówi¹ ludzie, bowiem od czasu ³emierci mego mê¹za nieustannie otaczaj¹ mnie plotki i spekulacje. Zdajê sobie sprawê z tego, że Madelaine nie prze³yje roku, chocia³abym jednak dzieli³e z ni¹ te pozosta³e miesi¹ce, czyni¹c tym jak¹ce warto³ce dla siebie samej.

Wiesz zapewne, że Saint Sebastien i jego kompani zostali unicestwieni w p³omieniach, które strawi³y Hotel Transylwania. Grupa ksiê³y z Saint-Germain-des-Pres przeszukiwa³a pogorzelnisko, lecz nie znalaz³a do³ce ko³eci, by z³o³y³e jeden szkielet. Czuwaj¹ obecnie, odprawiaj¹c w tym miejscu egzorcyzmy.

(...) B³agam ciê, by³e odpisa³a mi wkrótce, informuj¹c co do decyzji w kwestii Madelaine.

W najg³êbszym ł¹alu pozostajê przy tobie w czasie naszego obopólnego nieszczę³cia.

Oddana ci siostra, Claudia de Montalia Kontessa d'Argenlac

Epilog

Tekst listu napisanego nieudolnie po arabsku przez Madelaine de Montalia do hrabiego de Saint-Germain; doręczone osobieście przez Beverly Sattina; datowane 29 kwietnia 1744:

Mój ukochany Saint-Germainie,

*Twój podarunek dotar³ do mnie ca³y dzięki Hercule, który wróci³ do Pary³a tydzień temu. Iak to jest, *¿e zielony kalcedon mo³e lænia czerwieni¹, gdy oæwietli siê go od ærodka? Pewna jestem, *¿e z czasem nauczysz mnie równie³ czegoæ na ten temat.***

*Jak widzisz, wziê³am sobie twoj¹ radê do serca i odda³am siê jeszcze pilniejszym studiom. Arabski jest z pocz¹tku bardzo skomplikowany... Jestem pewna, *¿e to, co piszê, jest nieprzyzwoicie wprost niezdarne. Lecz z czasem opanujê go tak jak ty.**

*Schoenbrun by³ znów mnie zobaczyæ. On i l'Abbe Ponteneuf bardzo staraj¹ siê zachowaaæ wobec mnie pozory. Tak naprawdê czujê siê dobrze i pragnê³abym móc powiedzieæ im, *¿e wcale nie zamierzam umieraæ. Lecz ja umieram. To jest proste i ³agodne, nie trudniejsze wcale, ni³ zdjêcie gorsetu na noc. S¹dzê, *¿e przed koñcem lata bêdê ju³ w grobie.***

*Jak dziwnym jest to mówiaæ i nie odczuwaaæ przy tym *¿adnego strachu. Gdy wrócisz w przysz³ym miesi¹cu do Pary³a, musisz znów mnie odwiedziaæ, ukochany. Nie mo³esz mi' odmówiaæ. Nawet teraz, gdy piszê te s³owa, p³onê po³daniem. Lekarze mówi¹ mi, *¿e to choroba winna jest *¿ywemu kolorowi skóry i b³yszcz¹cym oczom. Ale to nie tak. To twoja krew, która kr¹¿y we mnie i nieuchronnie, niepowstrzymanie czyni nas jednoæci¹. I to nast¹pi, tak jak zawsze zachodzi s³oñce, chocia³ nie myæli siê o tym w blasku po³udnia. W maju bêdziemy mieli kilka dni dla siebie, a potem spoczne³ w dobrej ziemi, jak ty kiedyæ, która da mi si³ê, by powróciaæ do ciebie.****

*Nigdy wiêcej nie bêdê musia³a znosiaæ læku przed ulotnoæci¹ godzin i bêdê mia³a czas, by siê kszta³ciaæ, by studiowaaæ, ogl¹daæ i zwiedzaæ wszystko, co warte jest zobaczenia. Przez stulecia i ponad przestrzenie zawsze bêdê poszukiwaaæ twoich ramion, a z czasem osi¹gnê tê umiejêtnoææ postrzegania, która ciebie czyni tym, kim jesteæ. Jeæli istnieje bowiem samotnoææ, to jest równie³ zwyciêstwo. Dzięki tobie ani moje *¿ycie, ani moja æmieraæ nie pójd¹ na marne.**

*Studiujê historie, lecz wci¹¿ znajdujê tam wojny, zniszczenia, grabie³e i *¿ywoty ludzkie gaszone z tak¹ rozrzutnoæci¹, *¿e dech mi zapiera. To bezsensowne. Mo³na by pomyælaæ, *¿e ludzkoææ nie ma nic lepszego do roboty, jak tylko po³eraæ w³asn¹ padlinê. Pomyæl o ca³ym zniszczeniu, które widzia³eæ, o nieograniczonej g³upocie cz³owieka. Ca³ym narodom zdarza³o siê znikaaæ za spraw¹ chciwoæci, po³dania lub zabawy garstki szaleñców.****

Zastanawia³am siê, czytaj¹c te ksi¹¿ki, ile jest na tym æwiecie istot i spraw o wiele gorszych ni³ wampiry.

*Poznaæ twój wolnoææ. ĩyæ krwi!, która ofiarowana jest z mi³oæci. Saint-Germain,
Saint-Germain, ledwo mogê siê doczekaæ!*

Twoja, na zawsze, Madelaine

Notatki na marginesie - Hotel Transylwania

Wzniesiony za panowania Ludwika XIII, Hotel Transylwania stoi do dzieć przy Quai Mala'uais pod numerem dziewięćtym, w le Fabourg Saint-Germain. Nazwê wzi¹³ od księcia Franza Leopolda Rakoczego, który mieszka³ w nim w latach 1713-1717. Przebywa³ we Francji w zwi¹zku z wojn¹ o Sukcesję Hiszpańsk¹.

S³awê zawdzięcza przede wszystkim powieści l'Abbe Prevosta Manon Lescaut, która po raz pierwszy ukaza³ się w 1728 i utrzyma³ sw¹ popularność do dnia dzisiejszego, g³ównie dzięki operom Masseneta i Pucciniego, wzoruj¹cym swe libretta na dziele Prevosta (w istocie istnieją cztery opery wykorzystujące Manon Lescaut, lecz tylko dwie s¹ często wystawiane).

W Hotelu Transylwania mieszka³o, b¹d¹ posiada³o go, parê znakomitych osób. Wśród nich: diuszessa de Gramont (1724), markiz de Blocqueville (1869-1892) wypełniaj¹c miejsce tym, co najlepsze, w sztukach i wiedzy; wczesniej jeszcze, zanim uzyska³ swe miano, pod którym wci¹; jest znany, Hotel Transylwania zajmowany by³ przez Marechala de Tallard.

Le Comte de Saint-Germain

Po raz pierwszy pojawi³ się w Paryżu w maju 1743 roku. D¹entelmen, bogaty, wszechstronnie wykształcony, o wspaniałych manierach, bardzo tajemniczy. By³ postaci¹ nad wyraz rzucaj¹c się w oczy, zna³ go ka¹dy, widywano go wszędzie. Jego namiętność do diamentów by³a zastanawiaj¹ca nawet w tamtym, zbytkownym, stuleciu. Często chwali³ się, że jest w stanie produkować własne diamenty. Parê razy zdarzy³o się, że przyjaciele dawali mu swoje kamienie, a on zwraca³ im je już większe, mówi¹c, że to dzięki przeprowadzonemu przezeń procesowi.

Ubiera³ się tylko na czarno, z białymi akcentami, i to w czasie, gdy zwyczajowy strój męczyzny zawstydział móg³by tęczę. Wszystko co nosi³ by³o zawsze w najlepszym gatunku i starannie dobrane. Ci, którzy go znali, pozostawali pod wrażeniem tej skromnej maniery, szczególnie Grimm i Fryderyk Wielki. Do pary z biel¹ i czerni¹ je¹dzi³, tak wierzchem jak i powozami, wy³cznie siwymi końmi, zao karety mia³ zawsze najnowocześniejsze.

Przypisuje mu się autorstwo pracy Le Tres Sainte Trinosophie, co może, lecz nie musi, być prawd¹. Niemniej, nosi ona jego pieczęć (Eklipsa, ze wzniesionymi skrzydłami) i zawiera myśli identyczne z tymi, które Saint-Germain często wyg³asza³. Casanov¹ i Walpole s¹ autorami bezpośrednich relacji oświadcz¹cych o tym, że Saint-Germain by³ praktykuj¹cym alchemikiem, i to całkiem dobrym. W 1750, a mieszka³ wtedy w Hadze, naby³ athanora i wynaj¹³ dodatkowo dwa pokoje, by móc przeprowadzać rozmaite doświadczenia alchemiczne.

Inn¹ jego pasj¹ by³a muzyka. Spotkanie z Rameau naprawdę mia³o miejsce gdzieś latem 1743. Saint-Germain skomponowa³ kilka niewielkich oper, ta wymieniona w kontekście przyjęcia Madelaine, Persephone, powsta³a prawdopodobnie przed rokiem 1750. Gra³ na skrzypcach, klawikordzie i

gitarze; śpiewa³ do tego jasnym, mi³ym g³osem (jego skala nie zosta³a odnotowana). By³ znakomitym improwizatorem i siadaj¹c do klawiatury lubi³ czasem puszczaæ wodze fantazji.

Jego muzyka zosta³a zebrana przez rosyjskiego kompozytora, Piotra Czajkowskiego.

Jego opis - m^êczyzna œredniego wzrostu z drobnymi d³oñmi i stopami, ciemnymi w³osami, przenikliwym spojrzeniem (o tym wspomina ka³dy, kto go opisuje), i prezencj¹ sugeruj¹c¹ wczesny wiek œredni - nie zmienia siê w relacjach pochodz¹cych z lat 1743 a³ do 1786, który jest rokiem jego domniemanej œmierci. To doœæ d³ugi czas, by wci¹¿ wygl¹daæ na czterdzieœci cztery lata. Sam powiada³, ¿e ma trzy lub cztery tysi¹ce lat i zawdziêcza sw¹ m³odoœæ popijaniu eliksiru ¿ycia.

Czy by³o to prawd¹ czy nie, warto odnotowaæ, ¿e rzadko, lub wcale, nie widziano go posilaj¹cego siê lub pij¹cego cokolwiek w miejscu publicznym, a nigdy, pod ¿adnym pozorem, nie pija³ wina.

By³ entuzjastycznym patronem sztuk piêknych, szczególnie zae wielbi³ dzie³a Velazqueza. Sam te¿ trochê malowa³ i chocia¿ jego prace wykazuj¹ znajomoœæ rzeczy (nie b^êd¹c niczym nadzwyczajnym), znal sekret uzyskiwania barw rzadkiej jaskrawoœci i jasnoœci, o którego to ujawnienie b³aga³o go wielu ówczesnych malarzy.

Urodzony lingwista, zna³ przynajmniej dwanaœcie j^êzyków, w³czaj¹c w to rosyjski, arabski i chiñski.

To, kim by³ ów cz³owiek stawa³o siê obiektem wielu spekulacji przez wszystkie te lata, odk¹d pojawi³ siê wœród paryskiej socjety a³ do dzisiaj. Móg³ rzeczywicie byæ najm³odszy synem ksiêcia Franza Leopolda Rakoczego z Transylwanii. Jeœli tak, to by³ wychowywany przez Gian-Gastone'a de Medici i rzeczywicie mia³ oko³o trzydziœtki w chwili przybycia do Pary¿a. W jednym ze swych listów Walpole podaje listê przypuszczeñ, jakie wówczas wysuwano pod adresem Saint-Germaina. Wymienia tam takie wersje, jak: 1) jest polskim arystokrat¹ skazanym na wygnanie z Polski za spiskowanie przeciwko tronowi; 2) jest portugalskim ydem; 3) jest W³ochem, który o¿eni³ siê bogato i zamordowa³ sw¹ ¿onê; 4) jest synem papie¿a; 5) jest rosyjskim bojarem zabawiaj¹cym siê cudzym kosztem; 6) jest austriackim handlarzem diamentów, który szpieguje we Francji.

Walpole i Francuzi (jak zapewne i Fryderyk Wielki) wykorzystywali Saint-Germaina do nieoficjalnych misji dyplomatycznych, jako ¿e d³ugo i czêsto przebywa³ na europejskich dworach. Bez w¹tpienia mia³ dostêp do najznamienitszych ludzi swoich czasów. Po 1768 przemieszkiwa³ w Chambourgu. Móg³ zatem przebywaæ w pobli¿u króla Francji, który zreszt¹ spêdza³ z nim nieco czasu prawie codziennie. Fryderyk Wielki ceni³ go zarówno jako muzyka, jak i dworzanina. Czêsto nazywa³ go "Cz³owikiem, który nie umrze".

Jego oburêcznoœæ jest dobrze udokumentowana. Pisanie jednoczesne listu i kopii by³o sztucz¹k¹, która go bawi³a. Co niezwyk³e, podpis Saint-Germaina by³ w obu przypadkach identyczny. Ma to znaczenie przy ustalaniu daty jego œmierci, poniewa¿ istnieje¹ dwa dokumenty nosz¹ce jego autentyczny

podpis, datowane 1791 i 1793, czyli pięć i siedem lat po jego domniemanej śmierci. Oryginalni ówczesni adresaci listów nie wątpili w ich autentycznoœæ, a by³o jeszcze przynajmniej trzech ludzi, i to spoœród tych, którzy znali go dobrze, którzy twierdzili, i¿ widzieli go lub nawet rozmawiali z nim w 1793, 1796 i 1802.

Kimkolwiek by³, uda³o mu siê zaintrygowaa wszystkich na bardzo d³ugi czas, a tajemnica nie zosta³a rozwi¹zana do dzisiaj.

Wampiry

Chc¹c zdecydowaæ siê, jak¹ ogóln¹ charakterystykê wampirów wykorzystaa w tej powieœci, zapozna³am siê z wieloma rozmaitymi ksi¹¿kami na ten temat, od studiów naukowych po naiwne relacje. Moje wnioski s¹ nastêpuj¹ce: cokolwiek to jest, co wampiry znajduj¹ we krwi, nie jest to sama krew jako pokarm. Skoro wampiry nie trawi¹ ani nie wydalaj¹, jak robi¹ to ¿ywi ludzie, wypita krew musi s³u¿yæ jakiejœ innej funkcji. Nie ma to równie¿ zwi¹zku z kr¹¿eniem, gdy¿ wydaje siê, ¿e wiêkszoœæ funkcji uk³adu kr¹¿enia zostaje u wampirów przejêta przez system limfatyczny, co mo¿e byæ po czêœci powi¹zane z narastaj¹c¹ wra¿liwoœci¹ na œwiat³o s³oneczne (chocia¿ dwa wielkie powieœciowe wampiry, Dracula i Ruthven, bez widocznej szkody ganiaj¹ w pe³nym blasku dnia). Tak zatem, jeœli krew dostarcza po¿ywienia, to w umiarkowanym naprawdê zakresie. O ile pochodzi od ssaków, dostarcza czegoœ, co jest im niezbêdne.

Psychiczny aspekt wampiryzmu to inna sprawa. To, czego poszukuj¹ wampiry najczêœciej (przynajmniej w ca³ej gamie ró¿norodnych utworów literackich), to nie krew, lecz ¿ycie ("Bo krew znaczy ¿ycie, Mr Harker", mówi Dracula). Krew staje siê istotna w zwi¹zku ze stosunkiem cielesnym, to bliskoœæ jest tym, czego wampiry szukaj¹ naprawdê. Id¹c dalej tym tropem, wygl¹da na to, ¿e wampiry s¹ istotami psychokinetycznymi, gdy¿ posiadaj¹ zdolnoœæ wp³ywania na zachowania ludzi i zwierzt, jak i na pogodê.

Niesamowicie wiele zosta³o napisane o seksualnych podtekstach wampiryzmu. Rzeczywiœcie, wiêkszoœæ ataków zdarza siê w nocy, w œó¿ku i pozostawia po sobie spore wyczerpanie. W wielu kulturach panuje opinia, ¿e wampiry nie s¹ zdolne do stosunków genitalno-seksualnych, któr¹ to u³omnoœæ rekompensuj¹ przez nadgryzanie ofiary. Ju¿ widzê jak wszyscy freudyœci skacz¹ i wierzgaj¹ z radoœci. Tym samym, to nie krew, lecz sam akt ugryzienia jest dla wampira podstaw¹ bytu. Szczególnie koresponduje to z pewnym chiŃskim wzorem wampira, który po¿¹da nie krwi wypijanej z szyi, lecz p³ynu rdzeniowo-krêgowego.

W krajach europejskich istnia³a przemo¿na tendencja przypisywania wampirom cech heretyckich i diabelskich, co jest zupe³nie pozbawione sensu. Jeœli wampiry rzeczywiœcie ba³yby siê, na przyk³ad krzy¿a, to doœæ by³oby pogrzebaæ je pod takowym i mieæ spokój. Tak zatem to nie religijne symbole maj¹ wp³yw na wampiry. Podobnie jak satanistyczne. W ich zachowaniu nie ma elementów satanizmu i tylko w chrzeœcijaŃskich krajach wierzy siê, ¿e ktoœ, kto za ¿ycia para³ siê czarami, po

ciemierci stanie się wampirem.

Traktowane z lękiem lub ciekawością wampiry i dotycząca ich wiedza, wskazują na wielką fascynację ludzkością tym tematem. Jest to jedna z tych rzeczy, które są równocześnie ciekawe i odpychające. Wszystkie opowieści o zmartwychwstałych, którzy atakują i uwodzą żywych. Większość z nich jest wynikiem ogólnie ambiwalentnej postawy wobec nieśmiertelności i przesądów związanych z niektórymi aspektami lęku przed ciemiercią.

Varney, Dracula, Lord Ruthven i rozmaite inne cała ich dzieci (jednym z nich jest bez wątpienia Saint-Germain), zajmują szczególne miejsce w literaturze grozy. Nie istniełby, gdyby nie przemawiały przez nich różne ukryte myśli nas samych.